

Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành - Kim Liên Thiên

Contents

Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành - Kim Liên Thiên	2
1. Kim Liên Thiên - Chương 1: Lời Mở Đầu	3
2. Kim Liên Thiên - Chương 2	3
3. Kim Liên Thiên - Chương 3	8
4. Kim Liên Thiên - Chương 4	12
5. Kim Liên Thiên - Chương 5	15
6. Kim Liên Thiên - Chương 6	20
7. Kim Liên Thiên - Chương 7	24
8. Kim Liên Thiên - Chương 8	28
9. Kim Liên Thiên - Chương 9	30
10. Kim Liên Thiên - Chương 10	32
11. Kim Liên Thiên - Chương 11	36
12. Kim Liên Thiên - Chương 12	38
13. Kim Liên Thiên - Chương 13	40
14. Kim Liên Thiên - Chương 14	44
15. Kim Liên Thiên - Chương 15	47
16. Kim Liên Thiên - Chương 16	50
17. Kim Liên Thiên - Chương 17	53
18. Kim Liên Thiên - Chương 18	57
19. Kim Liên Thiên - Chương 19	63
20. Kim Liên Thiên - Chương 20	65
21. Kim Liên Thiên - Chương 21	70
22. Kim Liên Thiên - Chương 22	81
23. Kim Liên Thiên - Chương 23	84
24. Kim Liên Thiên - Chương 24	86
25. Kim Liên Thiên - Chương 25	89
26. Kim Liên Thiên - Chương 26	93
27. Kim Liên Thiên - Chương 27	96
28. Kim Liên Thiên - Chương 28	101
29. Kim Liên Thiên - Chương 29	107
30. Kim Liên Thiên - Chương 30	113
31. Kim Liên Thiên - Chương 31	116
32. Kim Liên Thiên - Chương 32	120
33. Kim Liên Thiên - Chương 33	122
34. Kim Liên Thiên - Chương 34	128
35. Kim Liên Thiên - Chương 35	131
36. Kim Liên Thiên - Chương 36	138
37. Kim Liên Thiên - Chương 37	142
38. Kim Liên Thiên - Chương 38	147
39. Kim Liên Thiên - Chương 39	150
40. Kim Liên Thiên - Chương 40	156
41. Kim Liên Thiên - Chương 41	160

42. Kim Liên Thiên - Chương 42	163
43. Kim Liên Thiên - Chương 43	167
44. Kim Liên Thiên - Chương 44	169
45. Kim Liên Thiên - Chương 45	177
46. Kim Liên Thiên - Chương 46	179
47. Kim Liên Thiên - Chương 47	182
48. Kim Liên Thiên - Chương 48	187
49. Kim Liên Thiên - Chương 49	192
50. Kim Liên Thiên - Chương 50	194
51. Kim Liên Thiên - Chương 51	198
52. Kim Liên Thiên - Chương 52	201
53. Kim Liên Thiên - Chương 53	207
54. Kim Liên Thiên - Chương 54	211
55. Kim Liên Thiên - Chương 55	214
56. Kim Liên Thiên - Chương 56	216
57. Kim Liên Thiên - Chương 57	220
58. Kim Liên Thiên - Chương 58	222
59. Kim Liên Thiên - Chương 59	226
60. Kim Liên Thiên - Chương 60	228
61. Kim Liên Thiên - Chương 61	232
62. Kim Liên Thiên - Chương 62	234
63. Kim Liên Thiên - Chương 63	240
64. Kim Liên Thiên - Chương 64	243
65. Kim Liên Thiên - Chương 65	246
66. Kim Liên Thiên - Chương 66	249
67. Kim Liên Thiên - Chương 67	252
68. Kim Liên Thiên - Chương 68	255
69. Kim Liên Thiên - Chương 69	259
70. Kim Liên Thiên - Chương 70	262
71. Kim Liên Thiên - Chương 71	267
72. Kim Liên Thiên - Chương 72	270

Mang Theo Không Gian Đi Tu Hành - Kim Liên Thiên

Giới thiệu

Thể loại: điền văn, tùy thân không gian, sinh tử văn, tu hành Độ dài: 103 chương Editor: KusamiBeta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-khong-gian-di-tu-hanh-kim-lien-thien>

1. Kim Liên Thiên - Chương 1: Lời Mở Đầu

Về chuyện cả gia đình Thước Nhạc, ta đã viết hơn tám mươi vạn chữ, nhưng vẫn thấy còn rất nhiều điều chưa kể hết, có chút không thỏa mãn, có điều thời gian gần đây khi viết lại cảm thấy bản thân tựa như bị giam trong một chiếc vòng luẩn quẩn, viết sao cũng không nói rõ được suy nghĩ trong lòng. Mọi người hẳn cũng thấy thất vọng. Chính bởi vậy mới quyết định dừng quyển trước, coi như bắt đầu lại.

Về quyển này vẫn luôn bồi hồi trong đầu ta, một phần nhỏ ban đầu sẽ quay quanh công việc của Khúc Phàm và Thước Nhạc cùng chút phiền não của đám nhỏ.

Mọi người hẳn đã đọc văn án, phía sau ta sẽ viết vài chuyện khi Thước Nhạc rời Địa Cầu, thời điểm đó Thước Nhạc sẽ mất điểm tựa, chỉ mình cậu sinh tồn nơi dị giới, và Khúc Phàm luôn tìm kiếm, đám nhỏ sau khi không có ba ba mà phấn đấu.

Trong quyển này Kim Liên cũng sẽ xuất hiện, còn chuyện nó dùng hình dáng gì xuất hiện thì mọi người cứ tha hồ đoán đi, ta sẽ không nói ra.

Tóm lại quyển này tiếp nối quyển trước, mọi người có thể xem tiếp, hai bộ trước vẫn còn để mọi người thất vọng, những câu chữ đó chỉ là tâm tư của riêng ta, nhất định không thể làm mọi người hài lòng, hy vọng có thể thông cảm đôi chút. Ngoài ra, rất cảm ơn những người vẫn luôn ủng hộ ta. Vô cùng biết ơn.

2. Kim Liên Thiên - Chương 2

“Thomas, cậu định khi nào về nước?” Thước Nhạc nhìn kẻ mỗi ngày đều đúng giờ tới cọ côm, không biết nói gì, người gì thế này!

Brown mỗi tay một cái bánh bao, trong miệng cũng nhồm nhoàm một cái, Thầy ơi, em ở bên thầy học đã được một năm, cũng đã xong xuôi thủ tục.” Nhét cái bánh bao bên tay trái vào miệng, Brown rất quen thuộc cầm đũa lên, ăn ngon quá đê. Brown thấy thầy nhà mình đúng là kỳ nhân, thức ăn phương đông đã ngon lắm rồi mà thức ăn chỗ thầy đây còn khiến cho người ta muốn ngừng mà không được luôn.

Thước Nhạc bắt đắ dĩ liếc trắng mắt, được điều đến khoa ngoại tim đã hơn một tháng, đoàn trao đổi của Thomas đã quay về mà chỉ còn mỗi hắn còn nán lại. Là bác sĩ nổi tiếng tại Los Angeles, việc hắn ở lại được người trong bệnh viện rất hoan nghênh, nhưng từ lần đầu nhìn thấy côm của Thước Nhạc, người này lập tức dính sát, khiến Thước Nhạc mỗi ngày đều phải mang rất nhiều thứ, rất buồn bực đó. Tiếp xúc với Thước Nhạc vài ngày, Brown đã hoàn toàn hiểu tính cách của thầy, tất nhiên không chút khách khí.

“Nhồm nhoàm, phu nhân xinh đẹp...” Brown đột nhiên nhìn về phía sau Thước Nhạc.

Thước Nhạc quay đầu, Trương Thiển mặc quần áo bệnh nhân đang được phó viện Tàn đỡ đi vào. Lúc này cô mang thai đã hơn năm tháng, tuy rằng vì giải phẫu, sắc mặt có hơi tái nhợt, nhưng vẫn có thể nhận ra sự nhu hòa nơi đáy mắt, hoàn toàn khác so với con người cực đoan trước kia, lúc này cô mang theo vẻ

ánh sáng từ mẫu, quả nhiên rất cuốn hút.

“Thước Nhạc, cậu ăn cơm ở đây sao?” Trương Thiên thấy cậu thì rất vui, hai ngày trước Thước Nhạc tới phòng bệnh thăm khám cho cô, hai người cũng nói chuyện đôi câu, Trương Thiên cũng xin lỗi vì những chuyện mà mình đã làm, cũng có được sự tha thứ của Thước Nhạc. Đã mười năm trôi qua, còn gì không thể tha thứ chứ, hai người lại khôi phục quan hệ bạn bè.

“Ừm, cậu hôm nay phục hồi sao rồi? Sắc mặt tốt lắm đó.” Mời hai người ngồi xuống bên cạnh.

“Còn phải cảm ơn bác sĩ Thước, Thiên Thiên khôi phục rất tốt, cậu xem, giờ cũng có thể đi lại rồi.” Phó viện Tần ngồi xuống, cười ha hả nói.

Thước Nhạc rất khâm phục phó viện Tần, ông có tấm lòng quảng đại, cũng không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng đều có thể bao dung cho mọi lỗi lầm của người yêu mình, Thước Nhạc thật tâm kính phục ông.

“Hiện tại có thể di chuyển nhẹ nhàng thôi, nhưng mỗi ngày không thể đi quá lâu. Đến chiều nghỉ ngơi xong có thể xuống sân phơi nắng một chút.”

“Thước Nhạc...” Mấy người đang nói chuyện, Phương Dương và Vương Tôn cũng đã tới, lúc này đúng giờ cơm trưa, căn-tin rất đông người.

“Phó viện Tần, bác sĩ Brown.” Đi đến trước bàn chào qua hai người, sau đó nháy mắt với Thước Nhạc.

Thước Nhạc liếc nhìn hai người, “Thomas giúp tôi thu dọn hộp đựng thức ăn nhé. Phó viện Tần, Trương Thiên, tôi đi trước.”

“Hai cậu có chuyện gì nha?” Đi theo hai người ra ngoài hỏi.

Phương Dương thoải mái dựa lên cột trụ, mang vế bà tám nói, “Cậu sao thế hả? Từ lúc nào chuyển sang khoa ngoại tim? Còn có Trương Thiên nữa, hai cậu làm hòa rồi?” Cuối tuần trước, Phương Dương và Vương Tôn cùng xin nghỉ đông ra ngoài du ngoạn, không ngờ vừa về lại nghe được chuyện của Thước Nhạc.

Thước Nhạc đưa mắt nhìn Phương Dương và Vương Tôn, “Có gì đâu, Trương Thiên sống với phó viện Tần hạnh phúc lắm, những chuyện trước kia coi như không có, nhiều năm như vậy còn gì không bỏ qua được chứ.”

Vương Tôn giơ ngón cái.

Thước Nhạc đột nhiên nở nụ cười, “Đừng nói tở, hai cậu kia, sao lại thành vậy nha?” Nói xong không ngừng nhìn hai người.

Mặt Phương Dương lập tức đỏ, “Gì đâu, bọn tớ thì sao. Rồi rồi, đi ăn cơm.” Nói xong xoay người đi vào trong bệnh viện, thật giống như Thước Nhạc đang đuổi theo sau vậy.

Vương Tôn nhìn Thước Nhạc, vẻ mặt tựa như mèo trộm được mỡ, gật đầu với Thước Nhạc, “Hôm nào mời cậu ăn cơm.” Nói xong đuổi theo Phương Dương rồi đi.

Thật không ngờ, nhưng chỉ cần họ vui là được. Vừa định về lấy hộp thức ăn, điện thoại reo lên, “Bác sĩ Thước, mời đến phòng cấp cứu số hai khoa ngoại tim.”

Trải qua một năm, Tổ trọng án Cục Đặc vụ đã hoàn thiện, Tổ trọng án lần này có thể nói không ngừng bận rộn, từ khi cây bị trộm đến các cục trưởng tranh giành quyền lực, có thể nói Cục đặc vụ trải qua khảo nghiệm trước nay chưa từng đó, nhưng chuyện gì cũng luôn có mặt tốt, ít nhất trải qua lần chấn chỉnh tổ trọng án lần này, sự bảo vệ của Cục đặc vụ càng mạnh, nhân viên cũng càng thêm minh bạch.

Địa vị hiện tại của Khúc Phàm ở Cục đặc vụ rất đặc biệt, tuy hiện hấn không phải cục trưởng của Cục đặc vụ nhưng chức quyền của Khúc Phàm lại càng lớn so với những người khác, hiện tại hấn chủ yếu quản lý an toàn của Yến Kinh, ngoài ra hấn còn muốn phối hợp với tổ trọng án trong nước phá những vụ án lớn. Nguyên nhân chủ yếu của việc này chính bởi những đội viên mới đều do Khúc Phàm chọn ra, hiện tại những đội viên đó đã được phân công ở khắp nơi trên cả nước, có chuyện cũng dễ dàng hiệu lệnh.

Hiện tại những người này mới chỉ ở mức cơ sở, nhưng chỉ cần cho họ thời gian họ sẽ tiến xa hơn nữa. Có thể bởi nguyên nhân về thuốc, trải qua nửa năm, năng lực của những người này đều đã tăng lên, thực lực hiện tại đều đạt ngoài mức B+, thậm chí những người ở lại Yến Kinh đều đạt ngoài cấp A+, năng lực rất mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với những người tự nhiên thức tỉnh trước kia.

Bốn đồ đệ của Khúc Phàm đều ở lại Yến Kinh, ngoài Mục Thanh tiếp tục đi học, còn ba người kia đều đảm nhận chức vị đặc biệt trong cục. Vừa qua tháng 11, Trương Hi được điều đi làm huấn luyện viên mới của tổ đặc công mới của Cục đặc vụ. Trương Hi say mê tu luyện, tính cách kiên nghị, không quá thích hợp giao tiếp với người khác, làm huấn luyện viên là lựa chọn tốt nhất của hấn; hơn nữa hấn cũng rất có khả năng gánh vác. Trải qua một thời gian tu luyện, Trương Hi trở thành người Trúc Cơ sớm nhất trong bốn vị đồ đệ. Khúc Phàm hiểu tính hấn cho nên cũng không ép buộc hấn làm gì cả.

Vương Dũng không thích nói chuyện, lại rất quen thuộc với những vụ khí hiện đại, tố chất tâm lý tốt, làm việc rất khiến người khác an tâm.

Cao Sảng tâm tư kín đáo, khéo léo, đạo đức nhân xử thế vô cùng thỏa đáng, sức phán đoán với sự việc rất chuẩn xác, rất có năng lực lãnh đạo.

Về hai người này, Khúc Phàm chuẩn bị đặt bên cạnh học tập một thời gian, chờ sang năm đưa họ ra ngoài rèn luyện một chút, về sau sẽ có thể tự đảm đương một phía.

Về Mục Thanh, Khúc Phàm không có sắp xếp gì, mà Mục Thanh vẫn do Thước Nhạc chỉ dạy. Còn những mặt khác, tính cách Mục Thanh cũng không thích hợp làm công việc bên ngoài ở Cục đặc vụ. Dù sao cậu hiện tại vẫn đang thực tập rất tốt trong vườn cây, để xem cậu có suy nghĩ gì sau khi tốt nghiệp vậy.

Mấy hôm nay Khúc Phàm rất bận rộn, gần đây Yến Kinh xảy ra mấy án mạng, bốn vị giáo sư bị giết, thủ đoạn sử dụng đều giống nhau, bọn họ đều thuộc sở nghiên cứu sinh vật-khoa học-kỹ thuật Yến Kinh. Vốn những án kiện như vậy sẽ thuộc phụ trách của đội hình cảnh nhưng vụ án xảy ra quá mức kỳ lạ, trên người bốn giáo sư đều không có bất kỳ vết thương nào, nhưng sau khi giải phẫu ra thì phát hiện phần não bộ của họ hoàn toàn biến mất.

Chuyện này được báo lên Cục đặc vụ, được một nhóm nhỏ cấp dưới của Khúc Phàm tiếp nhận. Trải qua điều tra phát hiện trên người bốn giáo sư có chút tinh thần lực còn sót lại. Thực tế, ai cũng có tinh thần lực, vấn đề là có bao nhiêu thôi. Tinh thần lực của dị năng giả rất mạnh, ngoài những dị năng giả hệ tinh thần, nhưng dị năng giả khi sử dụng dị năng cũng đều cần dùng tinh thần lực khổng lồ. Mà tinh thần lực thực tế cũng là một loại năng lượng, sử dụng rồi sẽ để lại dấu vết.

Căn cứ vào hồ sơ dị năng giả của Cục đặc vụ không phát hiện kẻ khả nghi, đối với chuyện dị năng giả trực tiếp làm biến mất não bộ của người chết như vậy cũng là lần đầu tiên được phát hiện. Cũng rất có thể là do từ nước ngoài gây ra, tiếp tục điều tra sâu hơn, phát hiện bốn giáo sư nghiên cứu này cũng có liên quan đến căn cứ. Tình huống như vậy không thể không khiến người ta lưu ý cho được.

Khúc Phàm nhận vụ án, điều tra trong Yến Kinh, đồng thời phái vài dị năng giả đến bảo vệ sở nghiên cứu thực vật.

Không biết có phải vì họ tham dự hay không mà dị năng giả kia bắt đầu che dấu hành tung, không hề phát hiện được chút manh mối nào.

Thước Nhạc chạy vào phòng cấp cứu, “Có chuyện gì vậy?”

Y tá Khương đã chờ sẵn bên ngoài, “Bệnh nhân được chuyển từ phòng cấp cứu đến, trái tim bị va đập mạnh, đang trong cơn sốc, sau khi tiến hành cấp cứu, tim đã đập trở lại, nhưng sau khi chụp CT phát hiện nơi trái tim bệnh nhân có một tấm màng đen. Bên phòng cấp cứu cho rằng là máu đông mới đưa qua đây. Tình huống vừa này không ổn, vẫn đang cấp cứu.” Y tá Khương đưa tấm phim chụp trên tay cho Thước Nhạc.

Nhận lấy xem, có rất nhiều vết đen, không phải xuất huyết, nhìn giống như u, đi vào phòng cấp cứu, “Va đập mạnh là sao?”

Y tá Khương hơi sửng sốt, Thước Nhạc thấy mặt nàng có chút vặn vẹo, “Nghe nói bị một người bay đánh trên đường.”

“Người bay?” Cậu cũng ngạc nhiên, sao lại xuất hiện người bay đây?

Đi vào phòng cấp cứu, một bác sĩ khoa tim ngoại đang tiến hành cấp cứu, nhìn những số liệu trên máy móc, tình huống bệnh nhân này không tốt, huyết áp vẫn luôn giảm dần, nhịp tim cũng đang giảm.

Thước Nhạc nhíu mày, nhanh chóng tiến lại gần. Người này mang dáng vẻ mất máu quá nhiều.

“Chuẩn bị phẫu thuật, nhanh...” Thước Nhạc biến sắc, nhanh chóng hạ lệnh, “Y tá Khương lập tức truyền máu cho bệnh nhân.” Nói xong điểm vài huyết trên ngực bệnh nhân.

Bác sĩ, y tá ở đây đều hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hành động. Thước Nhạc khi tới khoa tim ngoại đã khôi phục lại hồ sơ của mình, hiện tại cậu là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa tim ngoại, nếu không phải vấn đề tuổi tác, cậu hoàn toàn có thể nhận chức chủ nhiệm. Chức danh này được bộ y tế quy định, có hiệu lực toàn quốc. Cho nên, lời nói của cậu nhanh chóng được chấp hành.

Nhanh chóng thay quần áo tiêu độc, trong năm phút đã tới phòng phẫu thuật, lúc này, bệnh nhân đã bắt đầu được truyền máu. Bác sĩ gây mê tuy rằng còn chưa nhận được thông báo tiến đến, nhưng tình huống bệnh nhân đã không thể chờ nữa, lại điểm vài huyết trên người bệnh nhân, y tá Khương và y tá La cũng đã quen, cũng không thấy sao. Còn bác sĩ trợ lý kia thấy Thước Nhạc trực tiếp tiến hành mổ tim cho bệnh nhân, suýt nữa bị dọa kêu thành tiếng.

Tốc độ của cậu luôn rất nhanh, mà lực chú ý của cậu trong ca phẫu thuật hôm nay càng thêm mạnh, “Cậu đi chuẩn bị một cái chai có nắp đậy chắc chắn chút.” Đang giải phẫu, Thước Nhạc đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói với bác sĩ trợ lý hoàn toàn không giúp được gì bên cạnh.

Sở dĩ Thước Nhạc vội vàng phẫu thuật cho bệnh nhân như vậy là bởi nhìn thấy trong động mạch chủ và tĩnh mạch của bệnh nhân có ba con sâu nhiều đốt. Cậu từng nhìn thấy loại sâu này trong truyền thừa, chúng nó còn có tên là Huyết Trùng, là một loại sâu bị đã diệt chủng trong sử sách, chúng nó chuyên lấy máu để sống. Loại Huyết Trùng này bình thường sau khi tiến vào cơ thể người sẽ ký sinh ở tim của ký chủ, lấy chất dinh dưỡng trong máu của ký chủ làm thức ăn, có thể rất nhanh chuyển hóa thành năng lượng mà chúng nó cần. Bên ngoài không có bất cứ biểu hiện lớn nào, cho dù phẫu thuật nhìn thấy cũng chỉ nghĩ là lớp mỡ, ký chủ sẽ không vì sự tồn tại của chúng mà chết, chỉ có biểu hiện thiếu máu. Mà giống như bây giờ hút máu quá nhiều, cơ thể phình to thì chỉ có một giải thích duy nhất, ba con Huyết Trùng này bị người ta khống chế. Như vậy thì mọi chuyện sẽ khác đi, loài sâu đã tuyệt chủng lại một lần nữa xuất hiện, còn bị người ta khống chế, chuyện như vậy thật hết sức nguy hiểm, cậu không thể ngồi xem được.

Rất nhanh, trái tim bệnh nhân đã lộ ra, Thước Nhạc lập tức thấy được Huyết Trùng trên động mạch đã gần như ngừng đập kia. Hiện tại nhìn giống như ba khối máu bầm, nhưng màu sắc đã chuyển sang màu đen chết chóc, đây là biểu hiện hấp thụ máu quá nhanh mà thành. Để không làm bệnh nhân bị thương, Thước Nhạc sử dụng tinh thần lực cách ly, sau khi rất nhanh di chuyển ba con sâu vào trong lọ, nhanh chóng đóng nắp lại. Nhìn đám Huyết Trùng vo lại với nhau, Thước Nhạc không dám giao nó cho người khác, thứ này một khi rời khỏi ký chủ thì sẽ lập tức tìm kiếm người tiếp theo. Cậu không biết thứ này có thể làm những chuyện gì, nên để cậu giữ có vẻ an toàn.

“Tốt lắm, còn lại cậu tới làm đi.” Tay nâng cái lọ, nói với bác sĩ trợ lý, chỉ cần loại bỏ ba thứ này, bệnh nhân không có vấn đề gì lớn, bác sĩ trợ lý hoàn toàn có thể làm được.

Thấy phẫu thuật đã xong, tình huống bệnh nhân ổn định, Thước Nhạc mới nhẹ nhàng thở ra, “Đưa thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt đi. Tới phòng số 1 ấy.”

Chuyện này khiến ngay cả y tá Khương cũng thấy lạ, ca phẫu thuật này rất kỳ quái, ba khối máu bầm lấy ra từ người bệnh nhân kia được bác sĩ Thước cầm không buông tay, còn đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt số 1, nơi đó là nơi mà chỉ những người bệnh đặc biệt nghiêm trọng mới được đưa đến.

Thước Nhạc không để ý họ, làm vậy cũng bởi vị trí nơi đó có vẻ tốt.

Thay quần áo, Thước Nhạc nghĩ nghĩ rồi dùng băng gạc quấn vài vòng trên miệng bình, sau đó gọi điện cho Khúc Phàm, “Bên bệnh viện em có chút việc, anh phái người đến đây đi.” Rồi nói lại chuyện vừa rồi.

“Được, anh qua ngay đây.” Khúc Phàm nói một câu rồi gác máy.

3. Kim Liên Thiên - Chương 3

Khúc Phàm rất nhanh đã tới, hắn vốn đang phá án ngay trong nội thành, cho nên không tới năm phút đã tới, phía sau còn có ba người, Vương Dũng cũng nằm trong số đó.

“Đây là Huyết Trùng đó?” Khúc Phàm chỉ vào ba khối lèo bèo tựa như ba miếng thịt trong cái chai kia, lũ này đã tiêu hóa được đôi chút, đã không quá lớn, thoát nhìn mềm nhũn, màu cũng chuyển sang màu đỏ chứ không phải tựa như máu đen kia nữa, thật sự không nhận ra là sâu.

Cầm cái chai lắc lắc, ba miếng thịt kia đột nhiên lặn thành một đồng, còn giơ lên một đám xúc tua, nhìn rất ghê tởm, “Giống hệt như trong ghi chép lại, còn sống. Có thể mang đi nghiên cứu xem, thứ này đã có ba con thì sẽ hẳn còn có càng nhiều hơn, tốt nhất nên tìm ra cách tiêu diệt nó. Mấy con này bị người ta không chế.”

“Được, nhanh chóng giao cho họ, tởm kinh.” Khúc Phàm nhìn bàn tay xinh đẹp của cậu cầm chai mà thấy ngứa mắt, vẫy tay về phía sau, Vương Dũng nhanh chóng tiến lại, nở nụ cười, “Sư phụ giao con đi ạ.” Hai tổ viên bên cạnh thấy vậy thì hơi ngạc nhiên.

“Đợi lát nữa ta bảo y tá đi đến phòng thực nghiệm lấy một cái chai, thứ này chịu được va đập mạnh, chứ chai này không đựng được, đợi lát nữa sẽ hỏng mất. Đưa đến phòng thí nghiệm nói với họ, phải cẩn thận vì thứ này có tính chất như đĩa vậy, không thể tiếp xúc trực tiếp da. Chúng nó có thể nhảy lên, phải sử dụng thủy tinh công nghiệp để đựng. Cẩn thận đấy.”

Vương Dũng nhanh chóng gật đầu, cũng không nhận lấy. Mà Khúc Phàm lại đưa tay nhận lấy, dùng tinh thần lực của mình áp chế đám Huyết Trùng này chút. Không lâu sau, y tá đi lấy chai đã trở lại, lấy về một bình thủy tinh được làm từ thủy tinh công nghiệp rất dày.

Đưa đám Huyết Trùng đã đổi chai đưa cho Vương Dũng, đám người cùng đi tới phòng bệnh của bệnh nhân. Mới vừa đi đến cửa thì phó viện Tàn và hai bác sĩ khoa tim ngoại đi tới, “Bác sĩ Thước, phòng chăm sóc đặc biệt số 1 đã đưa người vào đúng không? Bệnh gì vậy?”

“Ừm, tình huống bệnh nhân đã ổn định rồi, nhưng thân phận bệnh nhân đặc biệt, tôi nghĩ vẫn nên đặt vào trong phòng chăm sóc đặc biệt mới được.”

Khúc Phàm lúc này đưa ra văn kiện của căn cứ, thực tế, văn kiện chứng minh của Cục đặc vụ không khác mấy so với giấy chứng nhận của cảnh sát, “Chúng tôi thuộc bộ điều tra của Cục đặc vụ, hiện tại bệnh nhân này có liên quan đến vụ án mà chúng tôi đang tiến hành điều tra, bệnh của hắn cũng rất đặc biệt cho nên hy vọng có thể nằm ở phòng bệnh chăm sóc đặc biệt để bảo vệ. Cũng hy vọng bệnh viện có thể phối hợp.”

Phó viện Tàn nhìn văn kiện chứng minh của Khúc Phàm, lại thoáng nhìn qua Thước Nhạc, “Được rồi, bệnh nhân này nếu đã do bác sĩ Thước phụ trách, vậy chuyện hợp tác với Cục Đặc vụ cũng giao cho bác sĩ Thước đi.” Tuy rằng không biết chức năng cụ thể của Cục Đặc vụ nhưng trên giấy chứng nhận cũng không phải đồ giả, mà những ghi chép trên đó thì chức năng cơ bản cũng không khác cảnh sát là mấy.

Phó viện Tàn rời đi, Khúc Phàm xoay lại, “Ông ta là chồng của Trương Thiển?”

“Ừm, phó viện bệnh viện em, làm người không tồi.”

Khúc Phàm từ chối cho ý kiến, “Hôm nay mấy giờ tan tầm, anh đến đón em, hửm?”

“Năm giờ, hôm nay không phá án?”

“Không có đầu mối, nghỉ một ngày.”

“Rồi.”

Trong thời gian hai người nói chuyện, hai tổ viên của Khúc Phàm đã kiểm tra xong bệnh nhân, “Đầu, người nọ bị dị năng giả đã thương, trên người có lưu lại tinh thần lực.” Người nói là người trẻ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, chói mắt nhất là quả đầu không một cọng tóc của cậu ta, nếu khéo điều chỉnh ánh sáng, vậy chắc tối cũng không cần đến bóng đèn nữa.

“Có ấn tượng gì sao?”

“Có, khu Nam. Một dị năng giả miễn hệ (hệ nhanh nhẹn). Người này trước kia từng có tiền án, từng bị tù giam một năm ở Kính huyện, mới ra tù không được bao lâu.”

Khúc Phàm cười cười, nói với Thước Nhạc, “Đây là hồ sơ sống của tổ chúng ta, gọi Phương Thanh, những dị năng giả được ghi lại tại Yến Kinh cậu ấy đều biết, đặc tính của tám phần tinh thần lực cậu ấy đều biết, mạnh hơn anh nhiều. Người to đầu kia gọi Vương Chí là dị năng giả hệ lực lượng, thực lực đã ngoài A+. Đây là người tôi yêu, Thước Nhạc.”

Mặt Thước Nhạc hơi hồng, nhưng vì được Khúc Phàm giới thiệu vẫn rất vui vẻ.

Hai người nghe cách gọi của Vương Dũng đã hơi nghi nghi, cuộc sống hôn nhân của Khúc Phàm cũng không phải bí mật gì trong Cục Đặc vụ, bọn họ chỉ không ngờ lại gặp được ở đây, giờ mới thấy hai người

họ quả rất xứng đôi, chẳng trách đám con gái trong cục lại thua đau thế kia.

Khúc Phàm lưu Vương Chí lại bảo vệ bệnh nhân, họ giờ vẫn không biết người này sao lại bị vậy nhưng chuyện Huyết Trùng phải tìm hiểu cho rõ, không sẽ rất nguy hiểm.

Chuyện đã giao cho Cục Đặc vụ, Thước Nhạc cũng không lo nữa. Đến chiều cậu lại làm ca phẫu thuật nhỏ cho bệnh nhân, tốn nửa tiếng. Bệnh nhân tiếp theo, tình huống không quá xấu, xem ra không nhất định cần phẫu thuật. Đến năm giờ, đúng giờ tan tầm, mỗi ngày về cơ bản không hề nhàn dỗi nhưng cũng không bận rộn như bên phòng cấp cứu, chủ yếu tình huống bên này có chút tập trung.

Thay quần áo, ngày mai cậu cần ngồi chuẩn bệnh, đây vẫn là lần đầu.

Đang lấy bản tên từ y tá, thì thấy Khúc Phàm tiến vào, còn mang theo hai người lạ mặt, thấy cậu thì lập tức tiến đến, “Người nọ có thể chuyển viện không?” Nói xong thuận tay cầm lấy hộp giữ nhiệt trong tay cậu.

Khẽ gật đầu, “Không sao cả, chuẩn bị chuyển hả, nếu xa thì sẽ hơi phiền đó.”

“Không xa, đưa đến phòng bệnh trong Cục Đặc vụ, trong thành phố thôi.”

“Được, các anh làm thủ tục đi, em qua đó với các anh.”

Khúc Phàm khẽ gật đầu để người phía sau đi làm thủ tục, dẫn Thước Nhạc đi về phía phòng chăm sóc đặc biệt, “Buổi chiều bọn anh đi điều tra dị năng giả kia, kết quả người kia đã chết rồi, theo những thông tin hiện nay, người này thể nhưng có liên quan đến vụ án bọn anh đang điều tra, người này hẳn đã sớm bị người ta hạ Huyết Trùng, cũng không biết người kia có biết hẳn đã chết hay chưa.”

Thước Nhạc lắc đầu, “Việc này không xác định được, đặc tính của Huyết Trùng không được ghi lại nhiều, nếu người làm hẳn ta bị thương là dị năng giả, vậy thì Huyết Trùng cũng có thể bị dị năng của người đó kích phát.”

“Em nói vậy cũng có thể lắm, dù thể nào cũng chuyển người này đi đã, nếu không bệnh viện của em cũng sẽ bị cuốn vào mắt.”

Dưới sự giúp đỡ của Thước Nhạc, bệnh nhân được chuyển đi, tình trạng của hẳn rất ổn định, cũng không cần Thước Nhạc đi cùng, bên Cục Đặc vụ cũng có bác sĩ. Nhưng dựa theo cách nói của Thước Nhạc, tối nay người nọ có thể tỉnh lại. Khúc Phàm vì muốn lấy tin trực tiếp, đưa Thước Nhạc về nhà rồi lại quay lại. Vụ án này không kết thúc, hẳn không thể rảnh rồi.

Ăn xong cơm chiều, bọn nhỏ chơi ở Đông viên, Thước Nhạc đọc sách ở trong thư phòng, sắp xếp lại tư liệu về vài ca bệnh, gần đây sau khi ăn cơm tối đều làm việc ở đây. Vì liên quan thần thức, cậu càng thêm hiểu rõ về tình trạng cơ thể bệnh nhân, khi căn bệnh chuyển biến cậu cũng rõ ràng hơn, hiện cậu đang muốn

hiếu cận kề. Những án lệ này phần lớn được tích lũy khi còn ở cục Đặc vụ, vào thời điểm đó tuy rằng tiếp xúc với rất nhiều chứng bệnh nguy hiểm nhưng cậu cũng chỉ tự nâng cao trình độ bản thân, cũng chưa nghĩ tới việc đưa ra cho những người khác xem nữa. Mà mấy hôm nay, Thomas cứ quần quýt mãi, khiến cậu nảy ra ý nghĩ viết lại mọi chuyện.

Đang viết, đột nhiên nghe tiếng kêu của đám nhỏ, Thước Nhạc biến sắc, đi tới tiền viện, thấy trong viện có một người đàn ông mặc trang phục tác chiến màu đen, cầm trong tay một cây đao, Bạch Mãng, Hắc Mãng và Vàng đang cùng hắn chiến đấu, thực tế Vàng chiến đấu còn Bạch-Hắc Mãng đang đứng cạnh canh chừng.

Vàng rất thông minh, nhưng nó có vẻ ham chơi, không giống đám động vật của cậu thích ở trong không gian, hơn nữa cũng nho nhỏ, thường xuyên náo loạn bên ngoài với đám nhỏ. Thời gian trước thích xem tivi, thích xem Tây Du ký, cũng muốn tìm một chiếc Kim Cô Bổng tới chơi, nhưng mà nó quá nhỏ, đánh không ra hình. Tiểu Tiểu thấy vậy liền làm cho nó một chiếc côn nhị khúc, lại cho nó xem cách sử dụng, cứ vậy thành ra tốt, tên quý con này cứ chạy nhảy trong sân, nhưng cũng ra hình ra dáng.

Thước Nhạc không biết người kia, dù sao hiện tại đã thành người bồi luyện cho Vàng, nhưng cậu cũng lần đầu biết tới sự lợi hại của Vàng. Thăng nhóc kia rất linh hoạt, hơn nữa côn nhị khúc lại có tính biến thiên cao, lúc cao lúc thấp, khiến người nọ nhất thời không thể chống lại. Thước Nhạc thấy hấn hấn là cổ võ giả, đánh nhau rất có kết cấu, đáng tiếc gặp phải Vàng nên không có cách ra tay. Hơn nữa hai còn đại mãng ở bên cạnh cũng khiến hấn sợ hãi. Lại thêm mỗi khi hấn muốn làm Vàng bị thương thì Hắc-Bạch Mãng sẽ tiến lên che chở, người này không biết làm gì, thật là mắc nghen.

Thước Nhạc không gấp, Vàng nhà họ hiện càng đánh càng quen tay, đã đánh ra tất cả những chiêu thức học được thường ngày.

“Người là ai? Tên gì, sao lại tới nhà ta?” Thước Nhạc nhìn người bị Hắc Mãng cuốn lấy hỏi.

Người nọ bị cái đầu lớn như quả bóng chuyền của Hắc Mãng dọa sợ, hồi lâu cũng không nói được gì. Thước Nhạc nhíu mày, người này hấn cũng không quá mạnh, nghĩ rồi nói với Quả Quả, “Quả Quả, đi gọi điện cho tam sư huynh con, hỏi hấn có chuyện không, nếu không thì bảo hấn xử lý người này.”

“Mấy đứa các con cũng mau đi tắm đi, cũng không sớm nữa, mau đi ngủ đi.”

“Tiểu Tiểu, con giúp Vàng tắm.”

Vừa rồi hỏi Quả Quả, lúc này đám nhỏ đang chơi ở đây, người này vừa vào sân đã bị Samba phát hiện, sau đó Kỳ Kỳ thả hai con đại mãng ra quần lên người này. Cũng không biết người nọ sao lại đến, dựa vào công phu của hấn hấn cũng biết trong sân có trẻ nhỏ, thế mà còn tiến vào từ phía này.

Sau đó chờ Cao Sảng hỏi rõ ngọn nguồn từ người này mới biết, khu nhà Thước Nhạc hiện tại rất nổi tiếng, vì tiến vào, hấn đã nghiên cứu rất lâu. Người trước kia tiến vào sân không bao lâu sẽ bị hôn mê, cho nên bộc phát ý tưởng, hấn mới tiến vào khi có người, không ngờ gặp phải ba con quái vật nhỏ.

Cao Sảng nhận được điện thoại thì về ngay, mang người đi. Thước Nhạc cảm thấy gần đây thật quái, dù vụ án của Khúc Phàm hay chuyện cậu phát hiện Huyết Trùng ngày hôm nay, hoặc kẻ xâm nhập hôm nay đều khiến người ta cảnh giác. Có lẽ có âm mưu nào đó đang được bày ra tại Yên Kinh?

Suy nghĩ một chút, Thước Nhạc cảm thấy hẳn nên tăng cường bảo vệ khu nhà, mặc dù có tầng tầng lớp lớp thực vật bảo vệ, nhưng khi có người ở nhà, nếu gặp phải cao thủ lợi hại thì hoàn toàn có thể dưới tình huống chưa kịp phản ứng mà bắt cóc người đi. Tuy rằng họ đều có năng lực phòng hộ nhất định, nhưng Thước Nhạc không muốn bất kỳ phiêu lưu nào. Gia đình phải tuyệt đối an toàn. Hôm nay, người này tiến vào thoát được sự tấn công của cây cối bên ngoài, điều đó nói lên hẳn rất hiểu rõ chuyện trong nhà, tình hình nhà họ sợ rằng đã sớm bị người ta hiểu thấu.

Ngồi trong thư phòng, Thước Nhạc dùng tay gõ mặt bàn liên tục, nghe thanh âm thanh thúy từ gia cụ bằng gỗ Tử đàn kia, mắt Thước Nhạc chợt sáng lên, sao lại quên mất chuyện này chứ?

4. Kim Liên Thiên - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong không gian của Thước Nhạc sản xuất rất nhiều thực vật, không gian thứ nhất tự bản thân Kim Liên đã có, nó tự lấy được hạt giống, những loài thực vật trên Địa Cầu có thì trong không gian cũng có, nhưng thời thượng cổ có vài loài thực vật, chúng có được năng lực đặc biệt, những thực vật đó lại không có trong không gian, không biết tại sao.

Sau này, cậu lợi dụng sự tiện lợi của Cục Đặc vụ góp nhặt được khá nhiều loài cây, những loài cây đó giờ đã mọc rất tốt ở không gian thứ hai. Năng lực của chúng cũng có thể chia thành mấy loại, dùng làm thuốc, cho trái cây, làm nguyên liệu cùng với công kích...

Thuốc thì không cần phải nói, có thể dùng vào khi luyện đan. Loại cho quả có thể để mọi người ăn luôn, ăn bao nhiêu cũng đều có thể nâng cao chút tu vi, loại nguyên liệu chính là một bộ phận của cây có thể làm tài liệu luyện khí hoặc bản thân nó cũng có công dụng tựa như cỏ Long Tu, mà loại công kích thì tựa như hoa hồng mà Thước Nhạc trồng trong vườn.

Nhưng về mặt bảo vệ, thực vật dù sao cũng chỉ là thực vật, có bao nhiêu cũng không đủ, dù sao có một vài người tính kế thì sẽ tạo ra lỗ hổng.

Thước Nhạc đột nhiên nhớ tới chuyện tường vi gai vàng từng náo loạn vườn cây khi trước, Thước Nhạc vô cùng ngạc nhiên vì nó, gai vàng vốn đã có tính tấn công, nếu có động vật tấn công sẽ tỏa ra một loại khí khiến cho động vật chìm vào hôn mê, sau đó chôn những động vật này dưới đất, như vậy nó có thể tiêu hóa được. Cậu đã trồng cả một vườn tường vi gai vàng trong không gian, có tức như thế, chúng nó đã không cần tiêu hóa thì thể động vật, mọc còn tốt hơn. Tuy nhiên, gốc tường vi gai vàng trong vườn cây kia lại khác, nó hoàn toàn bị nuôi thành thực vật có tính ăn thịt, sau khi đưa vào không gian, tuy rằng đã bỏ được thói quen ăn thịt, nhưng những đặc tính của nó lại không hề thay đổi, cũng chính bởi tính biến dị này khiến nó càng có xu hướng tiến gần với khái niệm động vật, thế mà lại có tư duy đơn giản, cũng chính loại biến dị này khiến nó không thể trở thành yêu. Cũng giống như con đường tu hành, thực vật có thể tu yêu, mà nó thì lại tu luyện thành động vật. Thước Nhạc không biết có nên tiếc nuôi cho nó hay không, kỳ thật hiện tại nó cũng rất tốt, rất vui vẻ vãn nhàn.

Đưa gốc tường vi gai vàng kia ra, chín nhánh của nó tựa như chín dây trường tiên, Thước Nhạc thấy đã dài khoảng hơn hai mươi mét rồi.

Vừa đưa nó ra, nó đã tạo dáng tượng nữ thần tự do, nó có chút tinh quái, Thước Nhạc thấy sau khi nó có thể tự do hoạt động thì ngày ngày đều vui mừng, vốn đang muốn đưa nó vào không gian thứ hai, để nó hấp thu cho tốt, không ngờ tới, nó ở đâu cũng không hề thành thật chút nào, thiếu chút nữa chọc vào Đại Đào. Sau đó lại đưa nó đến không gian thứ nhất, nơi này rất rộng lớn, không có thực vật tu yêu nào, cứ thoải mái chạy nhảy, chỉ cần bảo nó đừng ăn động vật thôi.

Tường vi gai vàng sau khi vào không gian cũng không ở nguyên một chỗ, càng thêm thích chạy loạn khắp nơi, chỗ họ cũng không đóng cửa tắt nhiên không ngăn được nó. Thước Nhạc không rõ nó dùng thứ gì để quan sát thế giới này, nhưng từng thấy nó dùng nhánh cây nâng sách đọc, đương nhiên nó cũng chỉ hiểu được hình vẽ mà thôi. Hiện tại lại thêm sở thích quái đản, thích bắt chước những hình thù trong tranh vẽ, tựa như nhìn thấy thỏ Bilibili*, cừu vui vẻ, vịt Donal... trong phim hoạt hình. Chín cành nhánh chính của nó cùng với một vài nhánh nhỏ khác đều rất linh hoạt, thường bắt chước rất giống. Mà thật ra lại có chút dáng vẻ của kẻ dở hơi.

*thỏ Bilibili: con đáng ghét này này

Tiến lên trước, Thước Nhạc vỗ vỗ thân cây, đem ý của mình nói cho nó qua tiếp xúc, bởi vì giờ có thể không chế được cơ thể cùng sương mù, Thước Nhạc cũng yên tâm đặt nó bên ngoài. Để nó nhớ rõ mọi người trong nhà, người ngoài nếu không cố ý đi vào thì không sao, mà cho dù có người phát hiện cũng không sao vì nó từng gây án ở Cục Đặc vụ mà. Chẳng sao cả.

Tường vi gai vàng cũng đưa ra ý kiến của mình, Thước Nhạc hàng tháng phải cho nó một giọt linh tuyền, như vậy nó mới có thể duy trì sức lực, nó muốn hoạt động trong sân.

Hai điều này cũng không sao cả, nó đã sinh hoạt trong không gian một thời gian rồi, hàng tháng đều được hấp thu một giọt, vậy mới có lợi cho nó. Thước Nhạc cũng không keo kiệt, vốn muốn để nó giữ nhà, tắt nhiên có thể tự do hoạt động rồi, nhưng không được để người ngoài nhìn thấy.

Kỳ thật đặt nó trong sân cũng rất rung động, chín cành nhánh rất dài, nếu hoàn toàn giãn ra có thể chiếm đầy khắp sân, nhưng tường vi gai vàng lại càng thích vo viên đám cành lá, sau đó chạy loạn khắp sân, thực tế cũng không chiếm bao nhiêu không gian. Chỉ có đến ban đêm nó mới tách đám cành lá đó ra, Thước Nhạc cảm thấy nó đang hấp thu năng lượng từ ánh trăng. Thước Nhạc từng thấy chuyện này trên người Lam Tử và Kim Cương. Trong ánh trăng có một loại năng lượng có thể khiến cho họ cảm thấy rất thoải mái, ánh mặt trời ban ngày tuy rằng có càng nhiều năng lượng, nhưng ngoại trừ ánh sáng buổi sớm và chiều tà thì chúng đều không dám hấp thụ loại năng lượng này ở thời gian khác vì sẽ khiến chúng có cảm giác như bị thiêu đốt vậy, năng lượng ánh trăng nhu hòa hơn, mà vào đêm mười lăm thì năng lượng này mạnh nhất. Hơn nữa, cho dù là Mặt Trời hay Mặt Trăng thì đều có năng lượng khác với linh khí mà bọn nó tu luyện ra, hấp thụ loại năng lượng này là bản năng của chúng. Có điều sau khi hóa yêu, chúng nó lại càng chủ động hấp thu.

Thấy bộ dáng này của tường vi gai vàng, Thước Nhạc lại lần nữa tiếc cho nó, nếu không phải bị đám nhân viên nghiên cứu chọc ngoáy thì có lẽ giờ nó đã tu luyện thành yêu rồi.

Sau đó, Thước Nhạc lại nhiều ra một tên bảo vệ nữa, một đứa bảo vệ thích tạo dáng. Mỗi lần anh Béo đến đều cảm thán, nhà họ thật quá chăm chỉ, mỗi ngày đều thay đổi chỗ đặt cây, gốc cây lớn như vậy cũng thật phiền đó nhá.

Sáng hôm sau, Cao Sáng về nói kết quả thẩm vấn cho Thước Nhạc và Khúc Phàm. Người này họ Trương là một võ giả cổ truyền, nhưng cũng không phải thế gia gì, cổ võ thực tế đã sớm xuống dốc nhưng vẫn có vài người giữ lại chút công pháp. Vị này chính là như vậy, người nhà của hắn đều là người thường, nhưng có một bộ công pháp do tổ tiên lưu truyền lại được hắn luyện từ nhỏ nên giờ cũng có chút thành tựu.

Lần này sở dĩ đến nhà họ bởi nghe nói nơi này có công pháp tu hành. Cao Sáng hỏi qua, người này cũng nghe từ người bạn ở Tổng gia nói cho biết.

Khúc Phàm và Thước Nhạc nghe vậy nhìn nhau một chút, trở về từ Tổng gia đã được mấy tháng, không ngờ lại nghe được tin như vậy truyền từ Tổng gia ra.

“Vẫn nên đánh tiếng với Tổng Hiên Hàm đi. Chẳng lẽ nhà họ quản lý lỏng lẻo như vậy.” Thước Nhạc hơi bất mãn. Tổng gia làm gì thế, vậy mà lại loan truyền chuyện này.

“Anh sẽ gọi cho cậu ta.” Khúc Phàm nhú mày, cũng hơi bất mãn.

Cao Sảnh nghe hai sư phụ nói vậy cũng hơi giải thích, “Sư phụ, đất chỉ sợ do thứ chi Tổng gia làm ra, con đã tìm hiểu người họ Tổng kia, hẳn không có khả năng tiếp xúc đến trung tâm, có lẽ lần trước hai vị tới Tổng gia nên suy đoán ra mà thôi. Mấy tháng nay Tổng gia cũng không thay đổi gì.”

“Ừm, con sửa lại tư liệu xem, việc này vẫn để tự Tổng gia xử lý thì hơn. Con tra xem bên ngoài còn có tin đồn gì nữa. Trong thời gian này con nghĩ cách thành lập mạng lưới tin tức đi, tin gì cũng đều phải biết. Giống như chuyện này vậy, bị người ta tìm tới cửa mới biết, bị động quá.” Khúc Phàm nói.

“Dạ, sư phụ.” Cao Sảnh nhanh chóng trả lời. Hắn cũng đã sớm nghĩ tới chuyện này, chỉ là mấy ngày nay bận rộn quá.

“Bận rộn thì cũng không được, vậy chuyện này giao cho Mục Thanh đi, nó giờ nhàn hạ mà, để nó rèn luyện thử xem, có con nhìn cũng yên tâm.”

“Ha ha, năng lực làm việc của sư đệ rất tốt, có điều không thích làm. Có lời này của sư phụ, đệ ấy cũng không thể rảnh rỗi được.”

Ngồi xe Khúc Phàm đến bệnh viện, Thước Nhạc hôm nay ngồi khám bệnh, đây cũng là lần đầu, lúc trước khi thực tập đi theo bác sĩ, chưa tự làm bao giờ.

Tám giờ sáng đi làm, rất nhiều bệnh nhân đã sớm tới đăng ký, Thước Nhạc tới rất sớm, hơn bảy rưỡi, vào cửa đã thấy bệnh nhân đang chờ.

Thay quần áo xong, ngồi xuống, bảo y tá đưa người vào, cũng không chờ đến khi đến giờ làm việc.

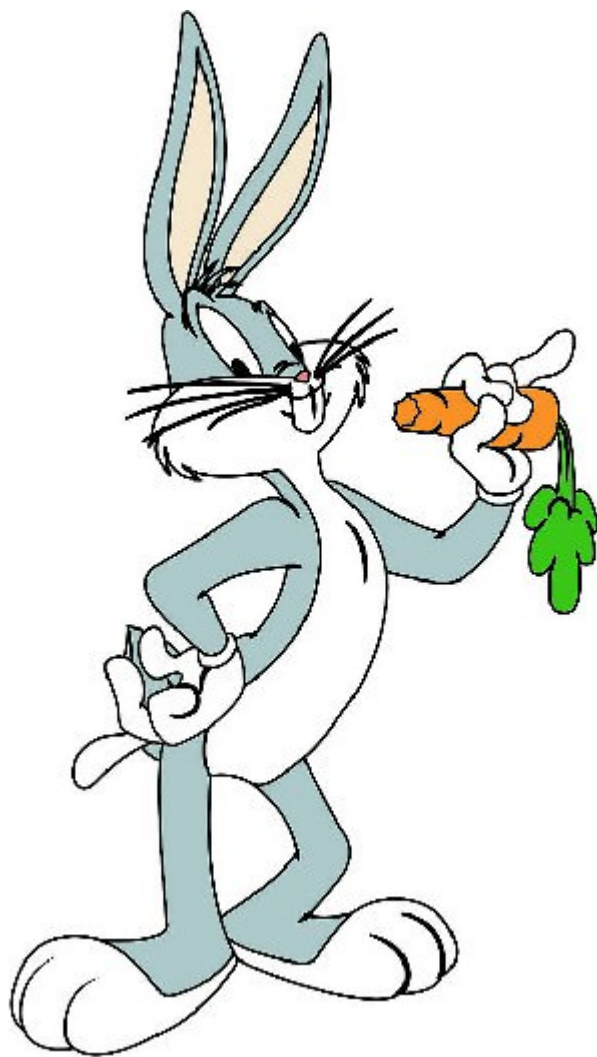
Gần như tất cả bệnh nhân vào phòng mà thấy bác sĩ trẻ tuổi này đều rất ngạc nhiên, trong lòng rất nghi ngờ, bác sĩ trẻ như vậy có thể khám được bệnh gì chứ. Chờ đến khi họ thấy hàng chữ trên ngực Thước Nhạc lại càng ngạc nhiên, trẻ như vậy đã thành bác sĩ chủ nhiệm thì quả mới gặp lần đầu.

Thước Nhạc khám bệnh không hề thích làm xét nghiệm gì đó, chỉ cần kiểm tra đơn giản liền hiểu rõ một hai về tình huống người bệnh rồi, sau lại sử dụng thần thức xác nhận lại, xem rõ mọi tình huống của người bệnh, chứng bệnh nào cũng có thể biết ngay. Cứ vậy còn khiến bệnh nhân tiết kiệm được không ít tiền. Trừ khi có bệnh nhân quá mức nghiêm trọng phải mổ hoặc nằm viện, cậu sẽ để bệnh nhân làm kiểm tra chi tiết.

Khi khám bệnh, việc bốc thuốc cũng rất quan trọng, Thước Nhạc ban đầu làm việc ở khoa ngoại, lần này khám bệnh cũng là khoa tim ngoại, đây không phải yêu cầu của cậu, còn do phó viện Tần tự sắp xếp cho cậu. Thước Nhạc cũng muốn rèn luyện một chút, về phương diện tim ngoại, cậu cũng không thuần thục bằng khoa ngoại được. Mỗi bác sĩ đều phải ít nhất quen thuộc loại thuốc được sử dụng trong khoa của mình, mà điều này thì Thước Nhạc lại rất có lợi. Cậu ghi lại những tư liệu trong ngọc giản, sau đó lại dùng thần thức ghi nhớ. Từ khi có ngọc giản, cậu đã ghi nhớ rất nhiều thứ, còn có không ít tư liệu được cậu khắc vào trong ngọc giản chờ đến khi cần đến. Người nhà cũng sử dụng cách này để ghi nhớ, hiện tại thư phòng trong không gian đã đặt không ít ngọc giản.

Thước Nhạc ở đây có thể hoàn toàn mở rộng được ưu điểm của mình, khi kê đơn cho bệnh nhân cũng là đơn thuốc thích hợp với bệnh nhân nhất, hơn nữa ít tác dụng phụ, giá cũng hợp lý. Với cậu mà nói, việc của cậu là chữa bệnh cứu người, những thứ vật chất bề ngoài cũng không hề ảnh hưởng gì tới cậu cả, được sự bảo đảm của hai viện trưởng, không ai dám khó dễ cậu cả.

Thước Nhạc bên này chăm sóc bệnh nhân xong lại sắp khám người nữa, bác sĩ chuẩn bệnh của khoa tim ngoại có hai vị, ban đầu bệnh nhân cũng không nhiều lắm, dù sao mặt cậu trẻ vậy cũng khó làm người ta tin cho được. Nhưng cậu cũng có cách, thấy bệnh nhân cũng không hỏi gì cả, sau khi xem bệnh cho bệnh nhân xong rồi nói hết ra, cứ vậy mặc dù có chút cảm giác tà mị nhưng tâm lý người bệnh lại càng thêm tin phục, từng bệnh nhân rời đi cũng rất yên tâm. Dần dần, phía cậu cũng thêm nhiều bệnh nhân hơn. Tốc độ xử lý cũng nhanh hơn bác sĩ còn lại rất nhiều.

5. Kim Liên Thiên - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thước Nhạc cũng không nhớ rõ mình đã khám cho bao nhiêu bệnh nhân, cảm thấy bản thân vừa vào cửa thì bệnh nhân đã không ngừng tiến vào, y tá lại mang một bệnh nhân tiến vào, nói đây là người cuối cùng của sáng này, bác sĩ kia đã đi ăn cơm rồi.

Khám xong, cửa phòng đã được đóng lại, Thước Nhạc sắp xếp lại bản ghi chép của mình. Sáng có ba bệnh nhân có vẻ bị thương nghiêm trọng, đều cần nằm viện chữa trị, trong đó có một người còn cần phẫu thuật. Thước Nhạc đã sắp xếp người đó đến khoa tim ngoại. Bệnh nhân đó rất đặc biệt, buổi chiều cũng sắp đến, hay là cậu tự mổ thì sẽ yên tâm hơn chút.

Chiều không cần ngồi khám nữa, sẽ có bác sĩ khác đến thay. Thu dọn xong xuôi, Thước Nhạc đứng lên, chuẩn bị ra khỏi phòng, lại nghe tiếng gõ cửa, mở cửa ra, bên ngoài có ba người, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, hai nam nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ba người thấy cậu đều rất ngạc nhiên.

“Xin hỏi, nơi này do bác sĩ Thước khám bệnh đúng không ạ?”

Khẽ gật đầu, “Khám bệnh? Vào đi.” Khi vừa thấy vẻ mặt ông lão có chút xanh tím, cậu đã biết người này

đến khám bệnh.

“Cha tôi muốn khám bệnh, tôi quen với giáo sư Từ ở bệnh viện các cậu, ông ấy bảo chúng tôi tới đây tìm bác sĩ Thước. Không biết bác sĩ Thước bao giờ sẽ về?” Ba người vào phòng, thấy bên trong cũng không còn ai khác, người đàn ông kia hỏi.

Thước Nhạc đặt sách và bút trên tay xuống, ngồi xuống phía sau bàn công tác, nói với ba người, “Tôi chính là bác sĩ Thước mà ngài đang nói đến.” Nói xong cười nói với ông lão, “Ông à, ông ngồi đi, cháu khám cho ông.”

Nam nữ trung niên đều có cảm giác bị người ta đùa giỡn, trẻ như vậy có tài cán gì chứ?

Nhưng thật ra ông lão kia không có phản ứng gì lớn, khi ông đứng ở cửa đã thấy biển tên trên ngực bác sĩ trẻ tuổi này, nếu bác sĩ Từ giới thiệu họ tới đây, nhất định không sai được.

Một già một trẻ không ai để ý đến hai người đang ngạc nhiên kia, bắt đầu làm kiểm tra.

Tình huống ông lão này, ai, tim bị phình động mạch chủ, có chút phiền phức đây.

Suy nghĩ một chút, Thước Nhạc làm hai tờ giấy kiểm tra.

“Ha ha, bác sĩ trẻ này, bệnh của lão ra sao vậy?”

Thước Nhạc cười, “Hiện tại chưa thể đưa ra phán đoán chính xác được, ông còn phải làm thêm hai phần kiểm tra nữa cơ, nhưng ông yên tâm, bệnh của ông không nghiêm trọng lắm đâu.” Đưa hai tờ giấy cho người đàn ông trung niên.

“Nào, cháu đưa mọi người qua.” Thước Nhạc lại cầm giấy và bút, đứng lên, đỡ ông lão từ từ đứng dậy.

Dẫn ông lão đi vào phòng siêu âm, để bác sĩ nơi này giúp ông làm kiểm tra, Thước Nhạc ý bảo con và con dâu ông đi ra ngoài.

“Cha ngài đã có thể xác định là phình động mạch chủ tim, tình huống không quá tốt, phải tiến hành phẫu thuật. Hai vị làm thủ tục nằm viện cho ông ấy đi.”

Người đàn ông trung niên cau mày, không thể tin vị bác sĩ trẻ này chỉ đơn giản như vậy đã có thể đưa ra chuẩn đoán, “Không thể đâu, cha tôi trước đây bị nhồi máu cơ tim, không thể nào là phình động mạch chủ đâu chứ?”

Thước Nhạc nhún mày, không nói gì thêm. Kiểm tra rất nhanh, kết quả sẽ có ngay đây. Mà sự thật cũng chính như vậy.

Xử lý xong cho ông lão đã có chút muộn, Thước Nhạc đi thẳng đến khoa tim ngoại. Thức ăn vốn đã đặt trong phòng nghỉ đã sớm bị Thomas ăn hết luôn rồi, người này càng ngày càng không khách khí với cậu nữa. Ngoại trừ rất tôn sùng kỹ thuật chuyên môn của cậu, bình thường cũng tựa như bạn bè với cậu vậy, chẳng thấy xa cách chút nào.

Lấy từ không gian ra một phần thịt gà cuốn Burrito. Cũng bởi hôm trước đám nhỏ muốn ăn, mẹ già làm cho chúng, hương vị còn ngon hơn cả KFC nữa, chủ yếu bởi chất thịt gà ngon, một lần làm nhiều chút, Thước Nhạc mang bỏ vào trong không gian, lúc nào muốn ăn cũng tiện hơn. Hiện tại, mùi vị cũng không có gì khác so với ngày hôm đó, thậm chí vẫn còn nóng hổi như vừa được làm xong.

*Burrito:

Kỳ thật trước kia cậu chỉ biết chức năng bảo quản thức ăn của không gian rất tốt, nhưng nếu cần làm pho mát, đồ chua... mà cần thức ăn lên men cũng không sao hết. Sau khi nghiên cứu phát hiện rằng, những thức ăn trong không gian sẽ phát triển dựa theo ý của cậu. Những hạt giống trong không gian tựa như một phần của cậu vậy, giống như dưa chua này nếu Thước Nhạc không muốn để chúng nó trở nên chua sẽ không chua, nếu là một loại thực vật mà Thước Nhạc không quá để ý đến nhưng chúng nó cũng sẽ đạt tới kết quả mà cậu mong muốn. Trước kia cậu chỉ nghĩ bản thân có thể khống chế động vật sinh sôi, phát triển hoặc khống chế thực vật sinh sôi nhưng sau mới phát hiện, sự khống chế này trên tất cả các phương diện luôn, mọi thứ đều nằm theo suy nghĩ của cậu. Trong đó, ảnh hưởng lớn nhất chính là nếu Thước Nhạc đặc biệt chú ý đến động vật nào thì động vật đó phát triển rất nhanh, chỉ cần có tư chất thì rất có khả năng hóa yêu. Điều

này cũng mới được phát hiện gần đây, chỉ cần được Thước Nhạc chú ý thì sẽ rất nhanh tiến hóa; đây cũng chính là lý do mà đời thứ nhất, thứ hai lại tiến hóa nhanh như vậy. Phát hiện này khiến cậu có rất nhiều suy nghĩ, cậu vẫn luôn hy vọng động vật có thể tự do phát triển, những loài cậu chú ý cũng bởi vì cậu thích. Như vậy cũng không cần quá để tâm, nếu có thể hóa yêu thì Thước Nhạc cũng rất thích, nhưng nếu cố ý thúc đẩy lại không có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa đây cũng có thể vì hiện tu vi của cậu tăng cao nên mới làm được. Trước kia, lực khống chế của cậu không hề mạnh như vậy.

Vừa ăn xong thì có người gõ cửa phòng nghỉ, Thước Nhạc đã “thấy” Thomas, Vương Tôn và Phương Dương, lại mang từ không gian ra mấy miếng thịt gà cuộn đặt trên bàn, giả vờ như thịt gà cuộn còn thừa lại, còn chút khoai tây chiên. Quả nhiên, ba tên kia vào phòng, hai mắt lập tức sáng chói tiến lại, cậu cũng hiểu rất rõ ba tên dạ dày voi này mà.

“Ừm, ngon quá đi. Khi ăn ở nước tôi cũng chính là vị này đó.” Thomas vừa ăn vừa ngạc nhiên.

“Ha ha, đây do mẹ tôi làm, bà đã sống ở Pháp một thời gian, cũng có nghiên cứu với cơm Tây. Thịt gà cuộn này được bà học từ hàng xóm.” Mẹ Thước khi còn ở Pháp, lúc rảnh rang không phải đi dạo khắp Paris với ba già thì chính là học cơm Tây. Thậm chí bà còn tham gia lớp học làm cơm Tây, món Tây đã làm thật ngon.

“Tôi quyết định, muốn tới nhà các cậu ăn cơm. Muốn ăn thật nhiều món ngon.” Thomas cảm thấy bản thân bị thức ăn ngon quyến rũ mất rồi, cũng không muốn rời khỏi đất nước này nữa.

Vương Tôn và Phương Dương cũng rất nhớ thương món ngon nhà Thước Nhạc, cũng rất chờ mong.

“Rồi, vậy thứ bảy tuần này mọi người đều không có ca, tôi mời các cậu ăn cơm. Tới nhà tôi.”

“Thật quá tốt rồi, Nhạc Nhạc, tôi muốn ăn món vịt băng nấu mặn* mà cậu làm lần trước.” Phương Dương lập tức gọi món.

*vịt băng nấu mặn: , âm hán “băng mai vịt”

Thước Nhạc nở nụ cười, “Vẫn còn ba ngày mà, các cậu có thể từ từ nghĩ lại, đến thứ 6 nói với tớ. Bảo đảm ai cũng hài lòng.”

Mấy người họ nói chuyện một lúc, chiều lại bắt đầu làm việc.

Hôm nay Thước Nhạc nhận hai ca phẫu thuật, người trước đã qua xem, xác định ngày mai sẽ phẫu thuật, mà ông lão được giáo sư Từ giới thiệu vẫn chưa định ngày được. Tuy rằng bệnh của ông đã được xác định nhưng con ông vẫn không tin Thước Nhạc, tình huống của ông lão rất nghiêm trọng, ông càng hy vọng phó viện Tần mỗ chính, hẳn cho rằng như vậy càng thêm đảm bảo. Thước Nhạc cũng không có ý kiến, dù sao phó viện Tần cũng rất giỏi, xác suất phẫu thuật thành công rất cao. Mà cậu dù sao vẫn còn rất trẻ, người khác không tin nhiệm cũng rất bình thường.

Buổi tối tan ca, Thước Nhạc về nhà, ngoài ý muốn thấy Mục Thanh đã về nhà, hiện tại cậu ta vẫn đang đến trường, bình thường cũng rất muộn mới về nhà.

“Sư phụ.” Mục Thanh thấy Thước Nhạc vào nhà, nhanh chóng đứng lên.

“Hôm nay sao lại về sớm vậy?”

Mục Thanh cười cười, “He he, thầy giáo dạy chiều nay nhập viện, thầy giáo mới chưa đến, không phải học nên về sớm thôi ạ.” Vương tay nhận lấy áo khoác của Thước Nhạc, giúp cậu treo lên.

“Sáng vừa nói con giúp sư huynh con xong, chiều được nghỉ đã muốn thành thoi rồi à.” Thân phận Mục Thanh đặc biệt, là đồ đệ cũng là em trai. Tuy nói bốn đồ đệ đều giống nhau nhưng lúc trước nhận cậu ta làm đồ đệ cũng khó mà không nói đến tầng quan hệ họ hàng này, tất nhiên sẽ không nghiêm khắc như với đám Trương Hi. Hơn nữa, Mục Thanh cũng do cậu dạy, bản thân cậu cũng có chút lười nhác, đối với đồ đệ cũng đa số để chúng tự do.

“Sư phụ, nếu không ngài nói giúp con đi, chuyện Cục Đặc vụ, con không hiểu gì cả, hiện tại thời gian nghiên cứu còn không có nữa, cũng đừng để con làm mấy chuyện như vậy mà.”

“Ta thấy con còn muốn học, mà sư huynh con cũng đâu bắt con làm suốt ngày đâu, nhiều nhất chỉ dặn con làm vài chuyện nho nhỏ. Chờ đến khi con tốt nghiệp nhất định sẽ phải tới Cục Đặc vụ rèn luyện một thời gian, giờ học trước đôi chút cũng tốt.”

Mục Thanh nghe Thước Nhạc nói vậy cũng không dùng dằng, chuyện để cậu ta rèn luyện do Khúc Phàm quyết định, nhất định không thể sửa lại. Cậu ta vẫn nên tìm sư huynh thương lượng để phân thật ít việc cho mình mới được.

Tối Khúc Phàm không về nhà, gọi điện nói vụ án kia có chút manh mối, Thước Nhạc cảm thấy Khúc Phàm lại trở thành người mà cậu quen biết lúc ban đầu kia, khi đó Khúc Phàm thường xuyên vì phá án mà không về nhà, hẳn vẫn luôn thích phá án, kỳ thật nếu không phải vì cậu, Khúc Phàm cũng sẽ không rời khỏi đội hình cảnh.

Ngày hôm sau, Thước Nhạc nghỉ, sáng đưa đám nhỏ đến trường, về nhà vốn muốn vào không gian sắp xếp lại tài liệu luyện khí, không ngờ lại nhận được điện thoại của anh Béo.

“Cậu em, đi làm chưa đó?” Anh Béo hỏi.

“Không đâu, hôm nay đến ngày nghỉ của em mà. Anh Béo có chuyện gì đúng không ạ?”

Anh Béo thở dài, “Hôm nay anh quả có chút việc, cậu em này, có thể đưa cho anh một món trang sức bằng ngọc để vương lục thủy tinh loại không? Bên anh có chút việc.” Anh Béo biết trong tay Thước Nhạc nhất định có, nhưng nhiều năm qua đi, anh cũng biết hai cậu em này đâu phải người thường, phỉ thúy mà họ đang đeo dây cũng không phải trò đùa đâu, giống như khối ngọc bội mà Thước Nhạc đưa cho lần trước cũng có chút tác dụng đặc biệt.

Thước Nhạc nghe vậy liền nói, “Không thành vấn đề, anh muốn loại nào?”

“Ngọc Quan Âm là được.”

“Em sẽ mang qua cho anh ngay.”

“Rồi nha.”

Mấy năm nay chỉ có lấy vào không lấy ra, Thước Nhạc có không ít len dạ phỉ thúy, mở ra có thể giúp cửa hàng duy trì mười, hai mươi năm cũng không thành vấn đề. Đây chủ yếu do cậu mang từ Myanmar và do anh Béo mang tới, đều do danh tiếng của anh Béo mà có, giờ mang lại cũng không sao. Linh khí trong không gian có thể bồi dưỡng phỉ thúy ngọc thạch, nhất là những phỉ thúy mà cậu đưa vào không gian thứ hai, thủy loại cũng tăng lên không ít. Cho nên, với cậu thì đồ phỉ thúy cũng không có gì phải ngạc nhiên.

Trong đám phỉ thúy mà cậu cất giữ, có rất nhiều thủy tinh loại, mà trong đó Đế Vương lục là tốt nhất, nhưng số lượng mà cậu cất chứa cũng không nhiều lắm, huống chi Đế Vương lục vẫn là loại tốt nhất trong số các phỉ thúy, Đế vương lục cùng bảo ngọc, lục bảo là vương trong số phỉ thúy, mà thủy tinh loại đế vương lục cũng có thể coi như ngọc đế vương, là cực phẩm trong cực phẩm. Hiện tại lão khanh thủy tinh loại đã rất khó tìm, mấy năm nay Thước Nhạc cũng tìm được mấy khối, mà món tốt nhất chính là mặt nhẫn trên tay Thước Nhạc và Khúc Phàm.

Nguyên liệu làm ra bùa hộ mệnh cho đám nhỏ và người nhà đều là do anh Béo đưa cho, sau đó cậu lại mua thêm phỉ thúy về, đa số đều chưa mở ra, chỉ có số ít dùng để cho cậu luyện tập điêu khắc vài thứ.

Lái xe đi vào cửa hàng của anh Béo, thấy trước cửa treo biển đóng cửa, cửa lớn cũng đóng một nửa. Trong cửa hàng có vài người đang ngồi, đều khoảng ba, bốn mươi tuổi. Thước Nhạc biết họ chính là ông chủ các cửa hàng ngọc thạch trên khu phố này, tuy rằng đều là kinh doanh một mặt hàng nhưng sự cạnh tranh giữa họ cũng không quá khốc liệt, đều là kẻ thích ngọc, bình thường cũng hay tụ lại giải thạch với nhau.

Thước Nhạc vào phòng liền nhíu mày, bởi cậu thấy mấy người ngồi vây quanh bàn, trên bàn kia đặt một khối ngọc Quan Âm phỉ thúy đã vỡ nát. Thước Nhạc thấy quả nhiên là ngọc phỉ thúy thủy tinh loại đế vương lục.

Thấy cậu vào, anh Béo lập tức đứng lên, “Mang đến?”

Khẽ gật đầu, “Mang rồi, anh Béo, sao lại vậy?”

Anh Béo nghe Thước Nhạc hỏi, thở dài, “Cuối tuần trước có một khách đến cửa hàng, mang đến một khối ngọc phỉ thúy thủy tinh loại để vương lục, muốn tới đây gia công. Vốn hôm qua đã làm xong, khách kia cũng đã qua xem, nhưng hôm qua hấn ta có việc, nhờ cửa hàng giữ giúp hấn thêm một ngày, hôm nay sẽ đến lấy. Ban đầu đã giao hẹn thời gian là hôm nay, hấn cũng sẽ trả thêm chút phí bảo quản, anh cũng đồng ý rồi. Nhưng ai ngờ sáng nay mở két bảo hiểm ra thì phát hiện khối phỉ thúy này đã vỡ nát. Khách kia nói chiều sẽ tới đây, không còn cách nào khác mới phải gọi cho em, nghĩ đến chiều khách tới có thể dùng vật tương tự đổi được không?”

“Phỉ thúy này sao lại vỡ chứ?” Thước Nhạc hỏi.

Anh Béo lắc đầu, “Chuyện này rất kỳ lạ, nó đặt trong tủ sắt cũng vỡ được, nứt còn từng nghe chứ... Anh đã tìm Cao Cường, bảo cậu ta tìm người tra xét một chút, có phải do người ta làm ra hay không. Mấy người bọn anh thảo luận cũng không có kết quả gì.”

Thước Nhạc nhìn kỹ phỉ thúy trên bàn, cũng cảm thấy quái lạ, độ cứng của phỉ thúy rất tốt, bình thường khắc cũng rất khó, loại đồ trang sức này vỡ một miếng còn khó hướng chi là vỡ nát như vậy chứ.

Cầm hòm lên, Thước Nhạc cẩn thận đánh giá, càng nhìn càng thấy kỳ quái, phỉ thúy này tạo cho cậu cảm giác như vỡ từ trong ra ngoài, do nội lực tác động vào. Cậu vươn tay sờ chút, đột nhiên ngạc nhiên. Cậu thể mà phát hiện chút dao động tinh thần lực mỏng manh ở trên đó.

Kusami: bé đáng yêu là nhóc Gai Vàng đó, ta khá thích nhóc đỡ hơi này kaka

6. Kim Liên Thiên - Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì tinh thần lực rất mỏng nên Thước Nhạc không thể xác định là ai hoặc tinh thần lực này làm cách nào biến vật trang sức bằng phỉ thúy thành ra như vậy.

“Anh Béo, vật này có giá bao nhiêu?”

Anh Béo sao khi nghe thấy, nói: “Hai năm nay giá phỉ thúy tăng, nguyên liệu tốt đã rất khan hiếm, món đồ phỉ thúy lão khanh thủy tinh để vương lục này có giá từ một ngàn hai trăm vạn đến hai nghìn vạn.”

Thước Nhạc nhíu mày, không ngờ giá phỉ thúy hiện nay lại cao như vậy, nhưng nếu là giá này thì có thể loại trừ khả năng người này muốn hại anh Béo. Ai cũng sẽ không ném ra một hai trăm nghìn chỉ để kéo người ta xuống nước cả, đương nhiên khả năng xảy ra cũng không phải không có, chỉ là rất nhỏ mà thôi.

Do đó vật này sao lại như vậy thì còn cần điều tra thêm nữa, “Anh Béo, anh dẫn em qua xem kết sắt đi.”

Anh Béo nghe xong lời cậu, khẽ gật đầu, đánh tiếng với mấy người kia rồi dẫn Thước Nhạc lên lầu trên. Trên lầu là khu hàng tinh phẩm, hệ thống bảo vệ trong cửa hàng của anh Béo bây giờ rất tân tiến, dù sao nơi này cũng có rất nhiều đồ quý. Thước Nhạc nhìn lướt qua mấy bảng yết giá vòng tay ba bốn trăm vạn, đoán rằng đó cũng chỉ là hàng thông thường ở nơi này; vài năm trước cậu và anh Béo mua khá nhiều len dạ, lượng tồn kho tuyệt đối còn rất nhiều.

Đến bên cạnh kho hàng nhỏ, “Ngay đây.” Anh Béo dẫn Thước Nhạc vào trong, kho hàng nhỏ này được khóa lại bằng hai lớp cửa, hai người vào trong thấy bên trong có sáu két bảo hiểm lớn, anh Béo chỉ một trong số đó.

Két sắt đang đóng, anh Béo mở ra rồi, Thước Nhạc thấy bên trong đã không còn thứ gì, cảm nhận một chút, nơi này chẳng những có một tia tinh thần lực mà linh khí cũng tràn đầy. Nghi vấn trong cậu lại càng tăng.

Anh Béo trước đó đã tìm Cao Cường kiểm tra, nơi này không hề có dấu vết người ngoài tiến vào, hơn nữa trong két sắt còn có phỉ thúy của chính anh, tổng giá trị tính ra vào khoảng hơn năm nghìn vạn, dù cho những vật tốt nhất trong quán anh có kém hơn thủy tinh loại để vương lực chút nhưng cũng không quá kém đâu.

“Anh Béo, người kia bao giờ thì đến, em qua xem chút.”

Anh Béo nhìn đồng hồ, “Sắp đến.”

“Ừm, em gặp hấn ta, nếu không có gì thì giải quyết vấn đề bồi thường trước đã, vật trong tay em hấn có giá trị cao hơn món kia của hấn chút, em thấy hấn hấn sẽ chấp nhận thôi, dù ra sao bồi thường hơn chút vẫn hơn. Còn chuyện điều tra người đã hủy ngọc thì cũng đừng quá nóng vội, em thấy việc này hơi bất thường.”

Anh Béo bắt đầu dĩ gật đầu, anh buôn bán ngọc thạch bao năm nay, cho đến bây giờ cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Sáng nay nhìn thấy tình trạng của khối ngọc kia, anh đã biết có chuyện xấu rồi. Trong cửa hàng của anh cũng có phỉ thúy thủy tinh loại nhưng để vương lực lại bán hết rồi, chỉ còn loại vô sắc, thanh lục và chính dương lục thôi. Về mặt giá trị không chênh lệch nhiều, nhưng việc này đâu thể tính như vậy, cho dù Thước Nhạc có được món đồ y hệt thì cũng không phải chính nó, nếu lỡ người ta không thêm, họ liền gặp phiền phức rồi.

*ba loại phỉ thúy thủy tinh loại, vô sắc, thanh lục, và chính dương lục lần lượt như sau:

Hai người xuống tầng dưới, anh Béo bỏ những mảnh nhỏ phỉ thúy vào trong hộp, đóng lại. Mấy người cùng ngồi trong cửa hàng chờ người nọ đến.

Vốn đã hẹn mười giờ, cũng sắp đến giờ, khoảng thời gian chờ đợi này đối với anh Béo là một loại dày vò. Ba chủ cửa hàng kia cũng rời đi, bọn họ đến vì muốn an ủi anh Béo, cũng xem có thể giúp được gì hay không, hiện tại thấy cũng sắp đến giờ cũng nên rời đi thôi.

Thước Nhạc ngồi cạnh anh Béo uống trà. Hai người cũng không có tâm tư nói chuyện, đến lúc muốn nói thì thấy anh Béo biến sắc, cậu nhìn ra bên ngoài cửa, vẻ mặt cũng là ngạc nhiên.

“Thước Nhạc... sao cậu lại ở đây?” Khi đến đây thấy trước cửa hàng treo biển tạm dừng buôn bán còn đang buồn bực đâu, mà vào phòng thấy Thước Nhạc ở đây lại càng thêm ngạc nhiên.

“Lý thiếu, đã lâu không gặp, cửa hàng này do bạn em mở. Mấy người là?” Cậu không ngờ lại gặp Lý Minh Đạt ở nơi này, còn những người kia Thước Nhạc chưa gặp bao giờ.

Lý Minh Đạt nghe Thước Nhạc nói vậy, nhìn thoáng qua anh Béo, cười nói, “Vậy ư? Vậy thật khéo, anh tới giúp bạn đến lấy đồ phỉ thúy, anh ấy có gửi một khối len dạ gia công ở đây.” Nói xong chỉ người thanh niên hơn ba mươi tuổi bên cạnh.

Kỳ thật Thước Nhạc vẫn luôn chú ý người đàn ông bên cạnh này, cậu biết đó là chủ nhân của miếng phỉ thúy kia. Thông qua quan sát của cậu, trên người này không có năng lượng đặc biệt, hơn nữa tinh thần lực cũng không cao, có vẻ không liên quan đến chuyện phỉ thúy bị vỡ vụn rồi. Hơn nữa nhìn quần áo mà hấn mặc cũng là người rất có thân phận, lại đi cùng Lý Minh Đạt thì hấn cũng thuộc giới họ. Người như vậy nếu muốn chinh anh Béo thì chẳng cần lãng phí hơn một ngàn vạn ra để tính kế, cho nên chỉ sợ hấn cũng không có liên quan lớn đến chuyện này.

“Anh Kiệt, em giới thiệu với anh, vị này là Thước Nhạc, chính là người mà em từng nói đã mua lại được ngôi nhà mà lão gia tử nhà chúng ta đang ở đó.” Lý Minh Đạt rất nhiệt tình, nói với người đàn ông bên cạnh xong lại nhìn về phía Thước Nhạc, “Vị này là anh Kiệt, mới trở về từ nước ngoài, Thước Nhạc cũng gọi anh Kiệt giống anh là được.”

Người đàn ông kia liếc nhìn Lý Minh Đạt, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Thước Nhạc, “Xin chào.” Nhẹ gật đầu, vươn tay ra.

Thước Nhạc cũng cười, vươn tay: “Xin chào anh Kiệt.” Nếu Lý Minh Đạt có quan hệ tốt với người này, vậy phải chăng chuyện này có thể dễ dàng giải quyết rồi.

Bắt tay với Thước Nhạc xong, vẻ mặt Lưu Kiệt có chút kỳ quái, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, không ai phát hiện, “Trước kia đã nghe Minh Đạt kể về cậu, hôm nay lần đầu gặp mặt, xong chuyện chúng ta đi làm một bữa nhé.” Nói xong cũng không chờ Thước Nhạc nói gì, ánh mắt đã nhìn về phía anh Béo.

“Ông chủ Ôn của tôi, Quan Âm phi thủy đã chuẩn bị xong rồi nhỉ.”

Sắc mặt anh Béo không tốt, cho dù có vẻ Thước Nhạc có quen với bạn của hắn ta, “Ngài Lưu, Quan Âm phi thủy của ngài có chút vấn đề.”

Lưu Kiệt ngạc nhiên, “Vấn đề gì?”

Anh Béo trong nhất thời cũng không thể giải thích, mở hộp gấm trên bàn ra, “Sáng nay tôi mở kết sắt ra thì phát hiện tượng Quan Âm đã thành như vậy.”

Sắc mặt Lưu Kiệt và Lý Minh Đạt đều trở nên xanh mét, Lý Minh Đạt lập tức quay đầu lại nhìn Thước Nhạc, mang vẻ mặt không thể tin được.

“Ngài Lưu, tượng ngọc Quan Âm xuất hiện tình trạng như vậy, tôi cũng lấy làm tiếc, cửa hàng chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này.”

“Chịu trách nhiệm? Chịu thế nào? Anh có thể bồi thường cho tôi một cái giống y hệt vậy chắc?” Thanh âm Lưu Kiệt rất trầm, tựa như đang rất xúc động nhưng ai cũng có thể nhận thấy hắn không vui.

“Thước Nhạc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Anh Kiệt muốn làm món này để làm quà mừng thọ, tối nay sẽ cần rồi. Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?” Lý Minh Đạt cũng đổ mồ hôi thay Thước Nhạc, Lưu Kiệt nào phải người bình thường, tuy cũng thuộc giới thượng lưu nhưng Lưu Kiệt đã xuất ngoại nhiều năm, tự gây dựng sự nghiệp của mình, năm nay mới trở về vang dội, ai cũng không thể xem thường.

Anh Béo mở chiếc hộp nhưng Thước Nhạc mang đến ra, lộ ra tượng ngọc Quan Âm bên trong, là bức tượng ngọc Quan Âm để vương lục thủy tinh loại. Chất ngọc trong trẻo xanh tươi mát, cho dù ánh sáng hay màu sắc và trạm trổ đều vượt xa bức tượng kia của Lưu Kiệt. Thực tế, bức tượng này của Thước Nhạc là phế phẩm mà anh Béo lần đầu tiên giúp cậu làm ra, Thước Nhạc để nó trong không gian đã gần mười năm rồi, cho dù bàn về thủy loại hay màu sắc ánh sáng đều được nâng cao một bậc, điêu khắc vốn đã đẹp trải qua nhiều năm như vậy càng không nhìn ra vết khắc nào, tuyệt đối có thể gọi là tinh phẩm.

“Ngài Lưu, đây là vật chúng tôi bồi thường cho ngài, cùng là tượng ngọc Quan Âm thủy tinh loại để vương lục, nếu ngài còn gì không hài lòng xin cứ nói, chúng tôi sẽ gắng hết sức thỏa mãn nó.” Anh Béo cũng rất bất đắc dĩ, hôm qua khi người này đến đây, đã có người nhận ra hắn, đó nào phải người mà họ có thể chọc vào chứ. Huống chi đây vốn là lỗi của cửa hàng anh, nếu xử lý không tốt cũng ảnh hưởng đến danh dự sau này.

Lưu Kiệt nhìn khối ngọc trước mặt, mắt nhíu lại. Tuy rằng hắn không thuộc ngành sản xuất châu báu, không quá hiểu về ngọc nhưng cũng vẫn có thể đánh giá khối ngọc trước mặt này, cho dù ở phương diện nào cũng hơn hẳn khối kia của hắn. Có điều, việc hôm nay thật như có diêm xấu vậy, vốn ngọc này được làm ra để chúc thọ cho cha hắn, nhưng thấy khối ngọc vỡ thành như vậy, trong lòng thật không vui chút nào.

Ba người thấy Lưu Kiệt không nói, cũng không biết hắn đang nghĩ gì nữa. Lý Minh Đạt nhìn thấy khối ngọc Quan Âm nhưng cũng yên tâm, hắn cũng hiểu những thứ này. Tuy rằng chưa thấy khối ngọc Quan Âm kia của Lưu Kiệt nhưng hắn cũng đã từng thấy len dạ của khối ngọc kia, nhất định không thể bị được với khối này, hắn cũng lần đầu tiên thấy khối ngọc tốt như vậy.

“Thước Nhạc, ngọc sao lại vỡ vậy?” Lý Minh Đạt đột nhiên hỏi, cũng muốn cho mọi người một bậc thang, chỉ cần không phải cố ý thì có thể bỏ qua.

Anh Béo kể lại mọi chuyện cho hai người. Hai người nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

Lưu Kiệt trầm mặc một lúc, nói “Tượng ngọc Quan Âm này vốn tôi muốn chuẩn bị tặng thọ lễ cho ba tôi, hiện tại lại nát thành dạng này, cảm thấy có điềm xấu, thọ lễ này không thể tặng rồi.” Nói xong liếc nhìn Thước Nhạc, rồi lại nhìn Lý Minh Đạt bên cạnh, “Coi như, nể mặt Minh Đạt, chuyện này coi như không có.”

Anh Béo nghe được lời hắt, thở phào. Nhưng trong lòng lại có chút nghi ngại, ánh mắt mà Lưu Kiệt này nhìn Thước Nhạc, còn cả vẻ mặt kia nữa thật không thích hợp, rõ ràng chẳng vui vẻ gì nhưng vẫn không truy cứu, anh cũng nhận ra người này vốn chẳng phải nể mặt Lý Minh Đạt mà có ý đồ gì đó với Thước Nhạc. Dù tốt hay xấu, đợi lát nữa phải nhắc nhở em ấy mới được.

7. Kim Liên Thiên - Chương 7

Lưu Kiệt nhận lấy tượng Quan Âm, xét về mặt giá trị thì cao hơn khối ngọc kia rất nhiều, có điều có thể vẫn có chút mê tín nên không muốn làm thọ lễ tặng cha mình, nhưng việc này cũng không liên quan đến Thước Nhạc lắm.

Sau chuyện này, Lưu Kiệt chẳng còn lòng dạ nào mà ăn cơm, nhưng khi rời đi cùng Lý Minh Đạt đã hỏi số điện thoại của Thước Nhạc, nói rằng sẽ gọi cho cậu.

Giải quyết xong chuyện này, hai người coi như thở phào, nhưng việc này vẫn cần phải điều tra thêm. Thước Nhạc gọi điện cho Cao Sảng, bảo hẩn cho người đến đây một chuyến. Cậu cứ cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy. Hai ngày nay, Khúc Phàm vẫn đang điều tra về huyết trùng, chắc hẳn cũng không có thời gian để xử lý thêm chuyện này.

“Rồi, anh Béo, lát nữa Cao Sảng qua đây, anh kể lại mọi chuyện cho cậu ấy là được, để cậu ấy giúp anh điều tra.”

Anh Béo cười khỏ gật đầu, “Anh buôn bán nhiều năm mới gặp chuyện như vậy lần đầu đó. Hôm nay làm phiền em, nếu không phải em quen với Lý Minh Đạt, việc này sợ cũng không dễ bàn rồi. Lưu Kiệt kia nghe nói rất có tiếng nói, cũng không dễ chọc. Anh thấy hôm nay hẳn ta dường như có ý gì đó với em, em vẫn nên cẩn thận chút.”

Thước Nhạc gật đầu, “Anh yên tâm. Không có chuyện gì đâu. Vậy anh Béo, em về trước, trong nhà còn chút việc.”

“Anh cũng không giữ em, hôm nào mời em với Khúc Phàm ăn cơm.”

“Bọn em chờ.” Thước Nhạc cười đứng lên, đi ra ngoài. Anh Béo tiễn ra ngoài.

Vốn Thước Nhạc hẩn nên chờ đám Cao Sảng đến rồi mới về nhưng vừa rồi đột nhiên cảm nhận được tử kim hồ lô trong không gian thứ hai đã thành thực; cho nên mới phải về nhà ngay.

Về nhà, Thước Nhạc liền vào không gian thứ hai. Vào không gian liền thấy tử kim hồ lô kia đang trôi lơ lửng trong không gian, không ngừng hấp thu linh khí, tự tiến hành rèn luyện.

Thước Nhạc nhìn đám hồ lô tử kim này, hình dạng hợp quy tắc, màu sắc đỏ tươi, bên trên còn có những hoa văn màu tím vàng, so với mấy trái hồ lô mà hẩn đang có nhưng lại giống tử kim hồ lô nhất.

Tốc độ hấp thụ của hồ lô rất nhanh, Thước Nhạc cảm thấy linh khí trong không gian thứ hai cũng bị ảnh hưởng, có cảm giác bị loãng đi. Thực tế là bởi vì linh khí nơi này đột nhiên trở nên loãng đi rất nhiều, chờ linh khí từ những nơi khác bổ sung về đây sẽ tốt hơn.

Không chờ hồ lô tử kim này biến hóa xong, Thước Nhạc phát hiện trái hồ lô thứ hai cũng đã thành thực, liên tục, cứ cách một khoảng thời gian lại có thêm một trái mới. Trong thời gian chưa tới một giờ, bảy trái hồ lô tử kim đều thành thực hết. Khiến Thước Nhạc ngạc nhiên nhất là mấy trái hồ lô tử kim phía sau. Lần trước lúc Thước Nhạc xem chúng thì hẩn bốn trái này đều chưa lớn, không ngờ chỉ mới vài ngày mà đã chín. Có điều bốn trái này nhỏ nhỏ, thoạt nhìn có vẻ thiếu dinh dưỡng.

Bảy trái hồ lô hấp thụ rất nhiều linh khí, Thước Nhạc thể mà có cảm giác linh khí trong không gian sắp khô kiệt đến nơi. Tình trạng này khiến cậu có chút hoảng sợ, may mà trái hồ lô thứ nhất đã hấp thu xong. Thước Nhạc thấy ở miệng trái hồ lô kia tựa như bị cắt lìa, mở ra một cái khe, sau đó thấy một luồng linh khí làm cho người ta càng thấy thoải mái phun ra, tràn ngập trong không gian. Linh thức của Thước Nhạc

đang tràn ngập trong không gian nên có thể thấy rõ những cây cối tiếp xúc với luồng linh khí này lập tức rất hưng phấn, tiếng thở dài thoải mái truyền tới từ đám cây cối đó. Trái hồ lô này thế mà giúp linh khí tiến hóa.

Lập tức đi tới bên cạnh hồ lô tử kim, Thước Nhạc vươn tay chạm nhẹ, một luồng thông tin truyền vào đầu Thước Nhạc, Thước Nhạc đã hoàn toàn hiểu rõ về công năng của trái hồ lô này, khi nó tiến hóa sẽ kéo theo linh khí tiến hóa, còn có thể gia tăng số lượng linh khí. Nó còn có thể tiếp tục tiến hóa, nếu tiến hóa thành cao cấp thì thậm chí còn có thể chuyển hóa thành tiên khí, đặt trái hồ lô này ở nơi không hề có linh khí thì không bao lâu sẽ trở thành thánh địa tu chân. Nó thế mà có được công năng linh khí chi nguyên, chỉ cần có nó, vĩnh viễn không lo đến việc linh khí bị khô kiệt, thật khiến người ta ngạc nhiên vui mừng mà.

Thước Nhạc đang quá đỗi ngạc nhiên đi đến chỗ mấy trái hồ lô khác, muốn xem thử mấy trái khác phải chăng cũng có công năng như vậy.

Trái hồ lô thứ hai mang màu tím hoa văn màu vàng, trái này cũng là pháp khí trời sinh. Trái hồ lô này dưới tình huống đầy đủ linh khí có thể tỏa ra kim quang, kim quang gặp người thì sẽ bị hút vào trong đó, vậy mà có chút giống hồ lô của Thái Thượng lão Quân, chỉ là uy lực kém hơn. Tuy nhiên đối phó với những người bình thường cũng thừa sức, cho dù là Khúc Phàm hiện tại cũng khó mà tránh được. Cách sử dụng nó rất đơn giản, hoàn toàn dựa theo sự khống chế thần thức của người sử dụng, cũng không cần phải gọi tên gì gì đó. Hồ lô chia thành hai tầng, tầng trên giam người, tầng dưới diệt người. Quả rất lợi hại đó!

Tác dụng của trái thứ ba màu xanh hoa văn màu trắng bạc bụng lớn không khác mấy so với không gian của Thước Nhạc. Trong cơ thể nó có chứa không gian, hơn nữa vừa rồi còn hấp thu tức nhượng và linh tuyến, nếu năng lực người sử dụng tăng lên cũng có thể tiến hóa thành không gian giống như của Thước Nhạc vậy.

Trái thứ tư là hồ lô có màu cam hoa văn màu hồng, mấy quả còn lại này là mấy trái mà lần trước xem vẫn chưa trưởng thành. Trái hồ lô này lớn bằng hai bàn tay, là một hỏa hồ lô, có thể chứa bốn mươi chín loại lửa khác nhau.

Trái hồ lô thứ năm màu xanh lam hoa văn màu xanh bạc, nhỏ hơn trái hồ lô thứ tư một chút, nó có tác dụng chứa chất lỏng, cho dù chất lỏng gì đều có thể chứa bên trong, tổng cộng có thể chứa một trăm linh tám loại chất lỏng. Mỗi loại chất lỏng cũng có thể chứa rất nhiều. Chất lỏng được chứa bên trong thì chất lượng cũng sẽ được nâng cao, nếu để linh tuyến vào thì khi đổ ra hàm lượng linh khí sẽ nhiều hơn khi cho vào. Sở dĩ nó kém hơn trái thứ tư vì nó thiếu lực công kích.

Trái hồ lô thứ sáu lại nhỏ hơn chút, có màu đen hoa văn màu trắng bạc. Thước Nhạc cảm giác trái hồ lô này thật kỳ lạ, đây là một viên hồ lô kết tinh, tác dụng lớn nhất của trái hồ lô này là cho dù cho thứ gì vào trong không gian của nó thì đều có thể kết tinh thành ngọc; những món đồ bình thường cho vào cũng có thể biến thành tinh thạch tuyệt đẹp, nhưng nếu bỏ linh khí vào sẽ trở thành linh thạch. Đây quả là một năng lực rất hữu dụng. Linh thạch vô cùng quan trọng với người tu chân. Trừ những động tiên linh khí sung túc ra, những nơi khác cũng không có linh khí mấy. Người tu chân nếu muốn tu hành thuận lợi thì rất cần linh thạch, ứng dụng của linh thạch cũng rất cao, luyện khí, trận pháp, luyện đan... đều không thể thiếu. Có được linh thạch rồi, khi Thước Nhạc bày trận pháp cũng không cần dùng phẩm thúy thay thế, tác dụng cũng sẽ tốt hơn chút. Cho nên tác dụng của trái hồ lô này quá tốt rồi.

Trái hồ lô thứ bảy dường như còn chưa trưởng thành, trên nền màu xanh biếc là hoa văn tựa ngọc lục bảo,

thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp. Thước Nhạc có thể cầm bằng một tay, cảm giác lạnh lẽo, Thước Nhạc không phát hiện tác dụng của nó, thấy nó vẫn đang hấp thu linh khí thì hình như vẫn còn đang phát triển.

Nhìn bảy trái hồ lô, Thước Nhạc thấy mình như nhà giàu mới nổi, bỗng nhiên có nhiều bảo bối như vậy, quá sức ngạc nhiên rồi.

Sau khi hạ xuống mặt đất, Thước Nhạc nhìn qua dây hồ lô kia, nó đã rơi xuống trên bụi thông đỏ, sau khi rơi xuống đất trở thành sợi dây leo màu nâu. Thước Nhạc vươn tay cầm lấy liền cảm nhận được luồng linh thức. Thật kỳ quái, vừa nãy Thước Nhạc cũng không hề phát hiện linh thức trên đám hồ lô kia, trước đó cậu cũng từng đoán, có thể hồ lô không thể có linh thức, không ngờ dây leo lại có.

Cầm thụ dây hồ lô đã hoàn toàn độc lập này, thấy nó tựa như vật sống trườn trên người mình, Thước Nhạc càng thêm vui vẻ. Dây hồ lô này tuy rằng còn nhỏ yếu nhưng sau khi trưởng thành không chừng có thể trở thành thần khí có thể trỗi tiên cũng nên, chỉ không biết thời thượng cổ có từng có bảo vật như vậy hay không.

Điều đáng tiếc duy nhất là hồ lô cũng không lưu lại hạt giống, chỉ có duy nhất một gốc tử kim hồ lô là không thể nào tạo ra hạt giống, quả thật đáng tiếc mà.

Chờ bảy trái hồ lô hấp thu đủ linh khí, cầm sáu trái hồ lô dùng thử, Thước Nhạc rất hài lòng, chờ rời khỏi không gian đã rất muộn rồi. Đám nhỏ cũng đã được Mục Thanh đón về.

Khúc Phàm sau giờ cơm chiều mới về, Thước Nhạc làm thêm đồ ăn cho hắn, hai người đi về sân sau.

“Mệt không? Đi tắm đi đã.” Thước Nhạc xoay người vào nhà tắm, chuẩn bị bồn nước nóng cho hắn.

“Để anh tự làm, không vội.” Khúc Phàm cầm quần áo đi vào.

“Không sao, anh cứ ngâm từ từ thôi.”

Dựa vào cửa nhà tắm nhìn Thước Nhạc bận rộn, “Mấy hôm nay bận quá cũng không ra ngoài với em được, chúng ta đã bao lâu không hẹn hò rồi nhỉ?” Nói xong lại tự mình nở nụ cười trước.

Thước Nhạc quay đầu nhìn hắn, không nói gì. Hai người họ ở cùng nhau cũng đã hơn mười năm, nhưng lại không hề có cảm giác bảy năm chi dương, nhìn như cuộc sống bình thường nhưng không hề hao mòn tình cảm của họ.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc từ phía sau, “Gần đây bận quá, chờ vụ án này kết thúc, chúng ta ra ngoài chơi một chút, ừm, khung cảnh thiên nhiên còn không đẹp bằng không gian của em. Không thì chúng ta đến nhà chú sáu, chúng ta sống ở nông thôn một thời gian, trải nghiệm cuộc sống.”

Thước Nhạc cười xoay người, “Đi a, nếu đến vụ xuân sang năm anh có thời gian, chúng ta sẽ đi vào lúc đó, cũng thử tự mình trồng lúa nước. Trồng lúa nước trong không gian chẳng có cảm giác thành công gì cả.” Thước Nhạc cười hôn lên môi Khúc Phàm, vươn tay cởi cúc áo cho hắn.

Khúc Phàm cũng không buông lỏng tay, hoạt động trên tay Thước Nhạc, “Ha ha, được. Tuy nhiên như vậy chúng ta cũng nên học xem sẽ làm ruộng ra sao mới được.”

“Đến lúc đó anh làm ruộng, em ở nhà nấu cơm chờ anh về.”

Khúc Phàm bước vào trong bồn tắm, “Cùng tắm?”

“Lát nữa. Em lấy quần áo.”

Vươn tay thiếu chút nữa kéo Thước Nhạc ngã ngồi trong nước. “Lấy quần áo làm gì, trong phòng cũng chẳng có ai khác.” Từ khi vụ án bắt đầu, hai người họ đã thật lâu không thân mật rồi.

8. Kim Liên Thiên - Chương 8

Khúc Phàm cầm trái hồ lô màu tím trong tay, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Thước Nhạc ghé vào lòng Khúc Phàm, hơi híp mắt, lười nhác tựa như mèo Ba Tư, “Tác dụng của từng trái đều rất tốt, ngoại trừ trái thứ nhất và cái thứ bảy đặt trong không gian thứ hai thì những trái khác đều có thể lấy ra. Trái hồ lô bụng lớn kia anh cầm đi, sau này phát triển có thể sánh ngang với không gian của em đó.”

Khúc Phàm lắc đầu, “Thôi, anh nào cần đến, ở cùng với em suốt mà, anh cũng chẳng cần không gian làm gì. Anh nghĩ chờ khi có thời gian sẽ luyện chế thử không gian giới chỉ, có không gian trữ vật đặt đồ được rồi. Trái này đưa cho Quả Quả đi, đám nhỏ trong nhà đứa nào cũng có không gian, Quả Quả cũng là con mình, hồ lô này có tác dụng lớn như vậy chẳng phải vừa hợp với nó sao. Nữu Nữu tuy cũng không có nhưng bé tu hành tốt hơn Quả Quả rất nhiều, chỉ tính riêng tu hành thì ngay cả mấy người chú Lâm cũng không bằng, sau này lại kiếm cho bé một cái là được.”

Thước Nhạc nghe vậy cũng thấy đúng, gật đầu đồng ý, mấy trái hồ lô muốn dùng được vẫn cần nhận chủ.

Khúc Phàm đưa hồ lô cho Thước Nhạc để cậu thu vào không gian. Hắn nghiêng người nằm trên giường, “Dây hồ lô kia cứ tạm cho anh mượn, anh dùng nó bắt người, tuy rằng không thể trói tiên nhưng dị năng giả bình thường thì trói tốt.”

Cậu khẽ gật đầu, bởi vì có linh thức nên dây hồ lô kia không cần nhận chủ. Trước kia Khúc Phàm thường vào không gian tu hành, nó cũng đã thân quen Khúc Phàm, hai người không có vấn đề về trao đổi.

Cậu đột nhiên nhớ ra điều gì, “Em quên không hỏi, hôm nay Cao Sảng đến chỗ anh Béo tra án, có phát hiện gì không?”

“Anh cũng không hỏi, nhưng chiều nay cậu ấy có nói qua với anh, việc này không thể đơn giản mà tra ra được, phán đoán ban đầu là bản thân ngọc có vấn đề, hơn nữa có dao động tinh thần lực. Nay đã lập án trong Cục rồi. Gần đây chẳng hiểu sao lại nhiều chuyện như vậy.”

Thước Nhạc ngáp dài, cúi đầu cọ cọ, “Ai biết chứ.” Cậu cảm thấy hơi mệt, ôm Khúc Phàm rồi ngủ lúc nào không hay.

Khúc Phàm kéo chăn lên, đắp trên vai Thước Nhạc, còn mình thì nằm trên giường thật lâu không ngủ.

Vài ngày tiếp theo, Thước Nhạc đi làm ở bệnh viện cũng không có việc gì đặc biệt. Trái hồ lô bụng bự kia cho Quả Quả, sau khi nhận chủ, tùy theo ý của chủ nhân mà biến lớn biến nhỏ, còn có thể hòa làm một với cơ thể, trong phạm vi mười mét, nếu muốn thu gì vào chỉ cần dùng ý niệm là được. Trong không gian có một mảnh đất, khoảng hai mẫu, còn có một dòng suối nhỏ, đất là tức nhượng, nước là linh tuyền, lấy từ không gian của Thước Nhạc. Sau này tùy theo tu vi của Quả Quả, đất tự nhiên sẽ tăng lên, đây hoàn toàn là một không gian độc lập.

Hồ lô này bình thường sau khi xuất thế, hấp thu loại đất và nước nào thì sau này không gian sẽ phát triển theo loại đất và nước đó. Giờ nó hấp thu tức nhượng và linh tuyền trong không gian của Thước Nhạc, rất tốt đối với sự phát triển của không gian.

Quả Quả có được không gian này thì rất vui, ôm Thước Nhạc thật lâu cũng không buông. Con cái lớn rồi, đã rất lâu không thân thiết với Thước Nhạc như vậy, tuy rằng Thước Nhạc và Khúc Phàm đối xử với cậu tựa như con ruột, nhưng Quả Quả biết mấy cậu em trai nhà mình đều có tùy thân không gian, trong lòng cậu cũng cảm thấy rất tiếc. Cậu cũng không phải muốn có không gian gì đâu, chỉ cảm thấy không gian này dường như đại biểu cho thân phận, cậu và đám em vẫn có khác biệt. Mà giờ hồ lô này đã an ủi cậu. Trái hồ lô này được ba ba cho cậu, cũng là độc nhất vô nhị, là tùy thân không gian thuộc về riêng cậu, hiện tại cậu không có bất kỳ điều gì khác biệt với đám Kỳ Kỳ nữa.

Thấy Quả Quả như vậy, Thước Nhạc cảm thấy bản thân đã có chút sơ sót với cậu nhóc, cho tới tận bây giờ cũng không ngờ con trai sẽ có tâm lý như vậy, đứa nhỏ lúc trước dường như lập tức sẽ lớn khôn vậy.

Thước Nhạc cảnh tỉnh bản thân, thời gian này không chỉ riêng Quả Quả mà tất cả đám nhỏ trong nhà, cậu đều quan tâm không đủ. Bọn nhỏ đều rất tự lập, cho dù là Miu Miu nhỏ tuổi nhất hiện cũng đã dành nhiều thời gian hơn để chơi cùng Lãnh Vân nhà bên rồi. *(Kusami: Vâng, anh đã mất con như thế đó ~~~~trai lớn phải gả chồng thôi anh ^^)*

Tự cảnh tỉnh xong, Thước Nhạc cảm thấy mình hẳn nên quan tâm đến bọn nhỏ hơn nữa. Trải qua một ngày nghỉ ngơi, sắp đến trưa, Thước Nhạc đến trường trung học của Quả Quả, chuẩn bị ăn cơm với cậu nhóc.

Trong trường học không cho phép tự do tiến vào, nhưng cũng rất khéo, Thước Nhạc gặp được chủ nhiệm

lớp của Quả Quả ở cổng trường. Trước kia Thước Nhạc đưa Quả Quả đến khai trường đã từng nói chuyện với giáo viên này, lúc ấy thầy cũng không biết Thước Nhạc là ba ba của Quả Quả; dù sao nhìn trẻ vậy cơ mà. Sau đó biết được thì cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc nên nhớ kỹ cậu. Cho nên hôm nay gặp được ở cổng trường thì lập tức nhận ra Thước Nhạc.

9. Kim Liên Thiên - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chào bác sĩ Thước.”

Thước Nhạc hơi nhạc nhiên, nhận ra người nọ là chủ nhiệm lớp Quả Quả, cười nói, “Chào cô Lâm, cô ra ngoài sao?”

Cô Lâm gật đầu, “Tôi lên Cục Giáo dục có việc, anh đến tìm Thước Quả đi, trò ấy sắp tan học rồi.” Nói xong nâng tay xem đồng hồ.

“Vậy a, Quả Quả nhà chúng tôi gần đây trong lớp có tốt không? Tôi cũng rất lâu không hỏi nó, trong trường có chuyện gì, nó cũng không nói với tôi.”

Cô Lâm mang vẻ tươi cười, “Thước Quả là trò ngoan, trong trường cũng không hề lo lắng, thành tích học tập cũng ổn định, luôn đứng top 10 trong trường, mấy hôm trước còn tham gia cuộc thi toán học, đứng thứ năm. Chỉ cần duy trì thành tích này, sang năm thi vào trường trọng điểm cả nước cũng không thành vấn đề.”

Thước Nhạc cười, mắt cũng cong thành một đường thẳng, tuy nói cậu không yêu cầu quá cao về thành tích của đám nhỏ, cậu cũng tin thành tích đám nhỏ nhà mình cũng sẽ rất tốt. Nhưng nghe được lời khen của thầy cô, Thước Nhạc vẫn rất vui vẻ.

“Đều do cô Lâm dạy giỏi.” Mặt mang tươi cười nói, “Không chậm trễ cô Lâm nữa, cô Lâm đi đi ạ. Ngày sau tôi dẫn Quả Quả đến nhà cô thăm hỏi.”

Cô Lâm khoát tay, rất vui vẻ, “Giờ cũng sắp tan học, anh vào tìm Thước Quả đi, trò ấy ở tầng ba tòa nhà mới, lớp ba-năm ấy. Thầy Trương, đây là phụ huynh của một học sinh lớp tôi, giờ cũng sắp tan học rồi, để cậu ấy vào đi thôi.” Cô Lâm nói vọng vào trong phòng bảo vệ. Bảo vệ hơn năm mươi tuổi nhìn thoáng qua, khoát tay.

“Cảm ơn cô Lâm, tôi vào đây, cô đi thông thả.”

Trường học của Quả Quả có tất cả hai tòa nhà dạy học, tòa nhà mới này vừa được xây hai năm trước, chuyên cung cấp cho học sinh năm ba sử dụng, có cả thầy năm tầng, mỗi tầng chỉ có hai phòng học, còn những phòng khác đều là phòng thí nghiệm, phòng vi tính cùng với phòng thanh nhạc. Điều kiện giáo dục rất tốt, hoàn cảnh học tập của học sinh cấp ba nơi này rất tốt, cùng tách biệt với hai niên cấp khác, cũng tránh làm phiền. Thước Nhạc vừa vào tòa nhà thì tiếng chuông tan học vang lên, đám học sinh bắt đầu ủa ra ngoài. Dọc theo lối đi lên tầng ba, Thước Nhạc không hề thấy Quả Quả nhà họ, đi lên lầu ba, Quả Quả là học sinh năm ba khoa văn, ở lớp ba-năm.

Vào cửa, không đợi Thước Nhạc nhìn vào trong, ở cửa đã xuất hiện hai nữ sinh, “Chào bạn, xin hỏi Thước Quả học lớp này sao?”

Nữ sinh tóc ngắn hơi gật đầu, “Là bạn này.” Mặt nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh sáng lên, gọi với vào trong lớp, “Thước Quả, có người tìm nè.”

Vốn trong lớp còn ồn ào lập tức yên lặng, Thước Nhạc hí mắt cười, nhìn vào trong phòng, liếc mắt liền thấy Quả Quả bị vài bạn học vây quanh.

“Ba ba...” Quả Quả đang giảng đề cho bạn học, nghe thấy tiếng nữ sinh, nhìn ra ngoài cửa, mang về kính hỉ nhìn Thước Nhạc, nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Ba ba, sao ba tới đây?” Quả Quả vui quá, không biết nên nói sao nữa. Trước đó, Thước Nhạc cũng không nói sẽ tới, thật sự khiến Quả Quả ngạc nhiên.

“Ba qua xem trường học con thế nào. Con đi học lâu như vậy, mà ngoài ngày khai giảng thì ba cũng chưa tới lần nào, hiện tại đã lên cấp ba, có gì chưa quen không? Vừa rồi gặp chủ nhiệm lớp con ở cổng trường, cô ấy nói lúc trước con tham dự cuộc thi toán học, thi rất tốt, sao không thấy con nói gì thế.”

Quả Quả cười lộ chiếc răng nanh nho nhỏ, “Cũng có gì đâu, chỉ là cuộc thi bình thường thôi mà ba.” Nói xong cũng hơi đắc ý.

Thước Nhạc vừa định nói gì, chợt nghe thấy, “Quả Quả, cùng đi ăn cơm.” Thước Nhạc nhìn qua thì thấy một cậu nam sinh cao cao, mới đi từ dưới lầu lên.

Quả Quả thấy nam sinh kia tiến lại, cười giới thiệu với ba ba, “Ba ba, cậu ấy gọi Cổ Dã, bạn lý, bọn con thường chơi bóng rổ với nhau. Cổ Dã, đây là ba tớ.”

Về mặt Cổ Dã hơi vắn vẹo, “Chào chú ạ.” Ba Thước Quả cũng quá trẻ đi.

“Chào cháu, Quả Quả không có nhiều bạn, sau này có thời gian thì đến nhà chú chơi với Quả Quả nhé. Quả Quả, ba cũng không nghe nói con chơi bóng rổ ở trường đâu.” Thước Nhạc thật rất vui mừng, Cổ Dã này có vẻ rất thân với Quả Quả. Trước kia Quả Quả chơi thân với song bào thai nhà chú Lý, sau song bào thai cũng đi Pháp, nhưng khi Quả Quả về, hai đứa nó cũng không về mà tiếp tục học tập ở Pháp. Giờ thấy nó tìm được bạn mới thật tốt.

“Ba ba, con chơi không giỏi.” Quả Quả cười cười.

“Chú, chú đừng nghe Thước Quả nói vậy, cậu ấy chơi giỏi lắm, còn là chủ lực của trường cháu đó.” Cổ Dã sau đó cũng chỉnh lại.

Thước Nhạc chỉ chỉ Quả Quả, “Xem ra ba còn phải hiểu thêm về cuộc sống trường học của con mới được.” Thằng nhóc này giờ cũng đã hòa nhập vào cuộc sống trong trường rồi.

“Đi nào, chúng ta cùng đi ăn cơm, mấy đứa thường ăn ở đâu?” Lúc mới về Thước Nhạc cũng từng làm cơm để Quả Quả mang theo, sau đó Quả Quả nói thức ăn ở căn tin rất ngon, không mang đi nữa.

“Bình thường vẫn ăn ở căn tin hoặc ra ngoài. Hôm nay ba ba đến thì mời bọn con ra ngoài ăn đi.”

“Được, ngoài trường con có chỗ nào ăn ngon?”

“Có ngay, cách trường không xa có một quán hoành thánh tứ hỉ* rất đặc biệt, bọn con thỉnh thoảng sẽ qua đó ăn.”

*hoành thánh tứ hỉ: lúc edit có ghi “hồn đồn” tức hoành thánh á, làm ta nhớ tới đại biến thái Hồn Độn trong “Sổ tay nuôi dưỡng hưng thú”, móa, biến cmn thái

~Thước Nhạc gật đầu, “Được, chúng ta qua đó ăn thôi.”

Ba người ra khỏi trường, đi vào quán hoành thánh mà Quả Quả nói kia, khung cảnh nơi này rất tốt, trang trí cũng rất sạch sẽ, nhìn biển hiệu là một quán xưa. Lúc này đúng giờ ăn cơm, ba người tới thì đã không còn chỗ, cũng vừa khéo gặp được bạn học của Quả Quả vừa ăn xong nên nhường chỗ lại cho.

Nơi này không chỉ có hoành thánh mà còn có bún và một vài món ăn vặt. Thước Nhạc chọn vài món, ba người cùng ngồi ăn cơm. Cổ Dã là đứa trẻ hay nói, suốt đường đi cứ liên tục nói chuyện với Thước Nhạc, mà lúc ăn cơm cũng không yên. Thước Nhạc thấy là một đứa nhỏ có giáo dưỡng, đoán rằng cũng là một người bạn tốt. Thấy hai đứa như vậy Thước Nhạc cũng yên tâm.

Hiểu một vài tính huống trong trường của Quả Quả, có Cổ Dã ngồi cạnh, Thước Nhạc cũng biết được không ít chuyện của Quả Quả. Con họ quả nhiên rất được hoan nghênh ở trường học. Nghe Cổ Dã nói Quả Quả nhận được rất nhiều thư tình, cậu vui vô cùng khiến Quả Quả rất xấu hổ. Nháy mắt, Quả Quả cũng đã đến tuổi trải qua mỗi tình đầu, cũng không biết cô gái thế nào có thể xứng với Quả Quả nhà họ đây. Cậu

không hề lo lắng về nửa kia của đám nhỏ nhà mình, chỉ hy vọng bọn nhỏ cũng có thể tìm được người yêu mình thật lòng như cậu và Khúc Phàm vậy, nhưng việc này vẫn còn quá sớm.

“Ba ba, ba đừng nghe Cổ Dã nói lung tung, giờ bạn học như vậy sao có thời gian nghĩ đến chuyện này chứ.”

“Ha ha, nếu thật sự có cũng không sao. Rồi rồi, ba không nói.” Thấy mặt Quả Quả đỏ bừng, Thước Nhạc liền dừng lại.

“Chú ơi, chú không biết Quả Quả nghĩ gì đâu, ngay cả hoa khôi trường mà cậu ấy cũng không thèm để ý đâu ấy. Còn từ chối thẳng thừng nữa chứ, ai u, Quả Quả, cậu làm gì mà đánh tớ, tớ đều nói thật mà.”

Quả Quả liếc nhìn cậu, cúi đầu tiếp tục ăn hoành thánh. Thước Nhạc cảm thấy hiếu kỳ, nhưng thấy Quả Quả có xu hướng thẹn quá thành giận, cũng không hỏi nữa, “Cổ Dã, cuối tuần không học thì bảo Quả Quả dẫn con về nhà chú chơi. Ba mẹ cháu cũng không ở Yến Kinh, cháu cũng không còn nơi nào khác đi. Thứ sáu được nghỉ thì tới nhà chú ở hai ngày đi.” Chờ cậu nhóc này đến thì còn chuyện gì không hỏi được chứ.

Cổ Dã khẽ gật đầu, “Được ạ chú, chờ cuối tuần cháu sẽ đến.” Nhà cậu cũng không ở đây, thành tích cậu tốt, cha mẹ vì muốn cậu được học trường tốt nên khi cậu vào năm nhất đã chuyển hộ khẩu về đây, nếu ở đây thì điểm đầu vào sẽ thấp hơn bên ngoài đôi chút.

Thước Nhạc rất thích tính tình phóng khoáng của Cổ Dã, không chút vòng vo.

Ba người ăn cơm trưa, thấy không bao lâu sẽ vào học, vén rèm che, Thước Nhạc chuẩn bị tiễn hai đứa về trường. Vừa đi đến cửa đã thấy hai người tiến đến, khi họ vào, Thước Nhạc cảm nhận được một hơi thở đặc biệt, quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Quả Quả, hai con tự về đi. Ba ba có chút việc. Cổ Dã, cuối tuần nhất định phải đến nhà chú chơi đó.”

“Vậy chào ba ba/chú.”

Nhìn hai đứa rời đi, Thước Nhạc xoay người trở lại quán hoành thánh.

10. Kim Liên Thiên - Chương 10

Thước Nhạc nhìn hai người đang ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ, chính cậu cũng tìm một bàn có chút khuất ngồi xuống, “Tôi ngồi đây chờ người.” Thước Nhạc nói với nhân viên phục vụ tiến đến cạnh cậu một tiếng.

Thả thần thức của mình ra ngoài, xác định lại cảm giác ban nãy của mình không sai.

“Khúc Phàm, em đang ở gần trường Quả Quả bắt gặp hai người, một người trong đó cũng đang bị huyết

trùng ăn mòn—đúng vậy, em khẳng định—được, ngay tại quán hoành thánh tứ hỉ cách không xa trường học của Quả Quả.”

Thước Nhạc ngồi đó, gọi một ly nước trái cây. Vừa rồi khi Thước Nhạc ra khỏi cửa liền cảm thấy trong cơ thể của một trong hai người có cảm giác khi nhìn thấy huyết trùng lúc trước; cho nên mới tiến vào theo. Hơn nữa trải qua tra xét, cậu phát hiện người nọ quả thật đã bị huyết trùng ăn mòn.

Hơi có chút lo lắng, trong thời gian ngắn như vậy mà đã gặp phải hai người bị huyết trùng ăn mòn, đây tuyệt không phải tin tức tốt. Trước đó cậu từng nghiên cứu qua những vấn đề liên quan đến huyết trùng. Đây là một loại sâu ký sinh trùng, từng xuất hiện trong thời kỳ thượng cổ. Sau khi nó tiến vào cơ thể người sẽ không để người ta phát hiện, dán trên động mạch máu, dựa vào việc hút máu để sống. Đối với người có chức năng tạo máu tốt còn đỡ, loại huyết trùng này sẽ không có gì nguy hiểm, thậm chí trong một thời gian nhất định sẽ biểu hiện ra trạng thái khỏe mạnh. Ở mức độ nhất định, huyết trùng có được công năng của huyết thanh, duy trì sự mới mẻ của máu, sự tuần hoàn tự nhiên vô hạn. Cũng chính bởi vậy, huyết trùng mới bị một vài người biết đến khổng chế, có vài người chuyên luyện chế huyết trùng để vào cơ thể chính mình. Cứ như vậy có thể đạt được hiệu quả thanh xuân vĩnh viễn. Tuy rằng vĩnh viễn có hơi nói quá nhưng giữ tuổi trẻ một, hai mươi năm thì vẫn có thể. Cho nên nói ngay từ đầu huyết trùng cũng không phải một thứ tai hại, chỉ là sau này mọi người càng ngày càng biết nhiều về huyết trùng, còn có một bộ phận người dùng nó để làm chuyện xấu. Huyết trùng bị người ta khổng chế hoàn toàn có thể hút máu rất nhanh, thời gian dài sẽ dẫn đến mất máu nhiều mà chết.

Khi giải tác dụng của huyết trùng, Thước Nhạc cảm thấy việc này thật khó giải quyết. Huyết trùng thời thượng cổ đã tuyệt diệt tại hạo kiếp, nhưng nay lại xuất hiện trước mặt họ, điều này khiến cậu có cảm giác không tốt chút nào, tựa như có thứ gì đang dần thoát khỏi khổng chế. Khúc Phàm cũng rất chú ý đến chuyện này, từ bệnh nhân kia cũng không tra ra tin tức hữu ích nào. Hiện đã có thể gặp được người bị ký sinh thứ hai, Thước Nhạc cảm thấy có lẽ sẽ có bước tiến.

Trong lúc đang chờ Khúc Phàm, Thước Nhạc âm thầm quan sát người bị ký sinh kia. Người nọ là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, cũng không quá đẹp trai, làn da lại tốt vô cùng tốt, rất trắng mịn, khiến người ta cảm thấy thật sạch sẽ. Thoạt nhìn người đó cũng rất mạnh khỏe, đoán rằng còn trẻ hơn so với tuổi thực tế nữa.

Dùng thần thức kiểm tra qua cơ thể người này, Thước Nhạc phát hiện máu cùng các mặt khác của hắn đều rất tốt, huyết trùng trong cơ thể hắn hiện đang có tác dụng tốt. Cũng không biết hắn có biết trong cơ thể đang có vật này hay không nữa?

Khúc Phàm lần này dẫn theo ba người lần trước đã đến bệnh viện, Vương Dững cùng với hai đồng nghiệp của hắn. Bọn họ vào cửa hàng, Khúc Phàm hơi gật đầu với Thước Nhạc, cũng không nói chuyện với cậu mà dẫn người đi thẳng đến trước bàn hai người kia. Sau đó hắn cũng không cần Thước Nhạc chỉ thì vẫn có thể xác định được ai là ai.

Hai người này hẳn là người thường, đưa ra thẻ chứng minh ra trước mặt họ, hai người rất phối hợp, đi với bọn họ rời khỏi ngay.

Thấy họ rời đi, Thước Nhạc cũng theo sau, ra khỏi cửa thì lên xe Khúc Phàm.

“Hôm nay sao lại qua bên này?” Khúc Phàm cười hỏi, nghiêng qua giúp Thước Nhạc thắt dây an toàn.

“Qua thăm Quả Quả, gần đây dường như hơi lơ đãng với đám nhỏ.”

“Thấy được gì? Quả Quả trong trường tốt chứ, thằng nhóc đó ở trường không bị bắt nạt chứ. Lão ba như anh hình như cũng không trọn phận rồi.” Khúc Phàm cũng hơi buồn phiền.

“Ha ha, anh cũng đừng gọi nhóc này nhóc kia nữa, hiện tại rất nhiều người trong trường thích con nhà mình đó, Quả Quả đã bước sang tuổi có thể nói chuyện yêu đương rồi.”

Khúc Phàm nghe xong cũng cười, hẳn nhớ rõ lúc trước khi Thước Nhạc đến bên hắn thì cũng chỉ lớn hơn Quả Quả một hai tuổi mà thôi. Hẳn nghĩ con trai đã lớn thật rồi. “Đừng có lo nghĩ chuyện này nữa, Quả Quả vẫn còn nhỏ, lớn thêm chút nữa mới tốt.”

Thước Nhạc lắc đầu, “Chúng ta vẫn nên đừng can thiệp nhiều vào chuyện tình cảm của Quả Quả. Nó tự có chủ ý của mình, hôm nay em thấy Quả Quả rất được hoan nghênh trong lớp, đến trưa đã tan học mà còn có bạn học vây quanh nó hỏi đề. Hơn nữa không nói tới mấy bạn nữ mà ngay cả đám con trai cũng tụ lại với nó, Quả Quả cũng có địa vị chủ đạo. Em nghe bạn Quả Quả nói, Quả Quả là thành viên chủ lực của đội bóng rổ trong trường đó. Việc này anh hẳn cũng không biết đâu nhỉ? Nó ở nước ngoài mấy năm cũng rất tự lập, đã được rèn luyện nhiều, tính cách bình thường mềm mại, thật ra cũng chỉ trước mặt chúng ta mới vậy đi. Cho nên có một số việc vẫn nên để tự nó quyết định đi thôi.”

Khúc Phàm gật đầu, “Anh thật không biết, anh đã quá coi thường đám nhỏ rồi, ngẫm lại đã thật lâu không nói chuyện phiếm với chúng nó, thật không nên mà.”

Hai vị phụ thân trong xe có biết bao mất mát, tựa như đám nhỏ lập tức sẽ không cần họ nữa rồi. Thật sự là đám nhỏ trong nhà từ nhỏ đã nuôi kiểu tự lập, lúc nhỏ đã có thể tự quyết định chuyện của mình. Hai người Thước Nhạc cũng đều rất tự do, đàn ông nuôi con dù sao cũng khác với phụ nữ. Làm cha, bọn họ vui vì đám nhỏ có thể tự làm những chuyện mình thích, cũng ủng hộ chúng thử thách. Mà bản thân đám nhỏ cũng rất thông minh, sớm hiểu chuyện, biết bản thân muốn gì, từ đó cũng tạo nên tính cách độc lập tự chủ của tụi nó. Nhà đông con, rất nhiều lúc bọn nó có thể tự trao đổi với anh em nhà mình, gặp chuyện sẽ tự giải quyết, giải quyết không được thì nhờ anh em tư vấn, cuối cùng mới tìm tới cha. Cứ vậy tuổi tăng lên, chuyện có thể làm khó bọn nó cũng rất ít. Do đó, hai người cha mất mát là đương nhiên. Hai người có biết bao tâm trạng ‘nhà có con cái lớn’ đây chứ.

Trên đường hai người thảo luận chút về chuyện của con cái, sau đó cùng đi vào Cục Đặc vụ, sở dĩ đưa Thước Nhạc đến vì muốn kiểm tra cho người kia đôi chút.

Phòng y tế của Cục Đặc vụ là nơi rất quan trọng, nơi này có rất nhiều chức năng, không đơn giản chỉ dùng để cứu chữa bệnh nhân. Tuy bác sĩ nơi này không nổi tiếng nhưng Thước Nhạc biết phương pháp đặc biệt của bác sĩ nơi này, bọn họ ở vài phương diện đều là người tài giỏi.

Bởi vì huyết trùng vô cùng nhỏ hơn nữa có tính chất đặc thù, chỉ cần nó không hút máu với số lượng lớn thì cũng không có cách nào kiểm tra ra được, đây cũng là vấn đề khiến Cục Đặc vụ đau đầu.

Khúc Phàm trên đường cũng đã nói, để cậu thử xem có cách nào kiểm tra có huyết trùng hay không, không thể lần nào cũng bắt cậu đến kiểm tra tận nơi được.

Thước Nhạc không từ chối chuyện này, vào phòng y tế, thay áo choàng. Người kia đã được đưa đến phòng y tế, lúc này đang hơi căng thẳng. Hắn không biết vì sao lại bị đưa đến đây nhưng lại được kiểm tra sức khỏe, căng thẳng cũng là dễ hiểu.

Thước Nhạc đeo khẩu trang, bắt đầu kiểm tra cho hắn. Lần này kiểm tra rất tỉ mỉ, tình trạng người này cũng khá giống người trước đó, trong cơ thể cũng có ba con huyết trùng, nhưng vị trí lại không phải ở tim. Ba huyết trùng phân tán, một con ở động mạch đùi, một con ở gan và một con ở động mạch cổ.

“Trước kia cậu có bệnh gan sao? Gan nhiễm mỡ?” Thước Nhạc vừa lấy máu cho bệnh nhân vừa hỏi.

Khẽ gật đầu, Dương Thừa An có chút kinh tủng trả lời, “Phải, trước kia bị nhiễm mỡ nhưng giờ tốt rồi.”

“Khi nào thì tốt lên? Cơ thể gần đây cảm thấy ra sao? Có phải rất khoan khoái không?”

Dương Thừa An cười, “Đúng vậy, đã được nửa năm, sức khỏe tốt hơn, vài bệnh vặt cũng khỏi hẳn, bạn tôi đều nói tôi trẻ ra.”

“Ừm, nửa năm.” Đặt ống máu lấy được lên khay bên cạnh, cậu nghĩ, người này đã bị nhiễm huyết trùng vào nửa năm trước. Máu trong cơ thể người có hệ thống tự bài thải chất độc, nếu người ta có thể luôn duy trì máu mới thì sẽ chậm lão hóa, phụ nữ sống lâu hơn đàn ông cũng một phần vì nguyên nhân này.

“Nửa năm trước anh có ăn qua gì lạ? Hoặc có chuyện đặc biệt gì xảy ra không?”

Dương Thừa An có thể thấy người kiểm tra cho mình là một bác sĩ trẻ tuổi nên thả lỏng rất nhiều, thấy Thước Nhạc hỏi liền nói, “Nửa năm trước bạn tôi có cho tôi một viên thuốc, nói là thuốc tiên, trị được bách bệnh. Tôi ăn xong thì tốt hơn thật. Hiện tại khỏe như vậy cũng phải cảm ơn cậu ta.”

Thước Nhạc làm mấy lần kiểm tra, bệnh nhân lần trước vì phải tiến hành phẫu thuật ngay cũng không có được số liệu gì, hiện tại phải làm để sau này có cái mà tham khảo.

“Bác sĩ Thước, đã có bản chụp CT.”

Cậu cầm lấy xem, cũng không có gì bất ngờ, chuyện này có hơi phiền phức.

11. Kim Liên Thiên - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Huyết trùng hoàn toàn không hiện ra trên bản chụp CT, hình thái tổ chức của nó không khác gì với mỡ, nếu không phải Thước Nhạc dùng biện pháp đặc biệt để kiểm tra thì cũng không thể phát hiện ra được. Hiện tại, cách nhận biết chỉ có thể dựa vào dùng tinh thần lực dò xét, mà rất ít người có thể làm được như vậy.

Nhưng dù như vậy Thước Nhạc vẫn tổng kết lại một vài đặc điểm biểu hiện ra ngoài, ít nhất có thể đưa ra chuẩn đoán ban đầu.

Khúc Phàm nhận được kết quả này cũng không hề ngạc nhiên, hiện bọn họ từ nơi người bệnh Dương Thừa An này đã thu được chút manh mối. Hơn nữa tình huống người bệnh trước mắt tốt hơn rất nhiều nên cũng tìm được vài manh mối quan trọng, rất có ích với việc điều tra vụ án. Dù sao mọi người trong Cục Đặc vụ cũng đầu gối không, chủ cần các manh mối hơi lộ ra thì vụ án sẽ có bước đột phá.

Thước Nhạc cũng không làm phẫu thuật loại bỏ cho Dương Thừa An, theo ý của tổ điều tra, người này cũng coi như ngọc có ngọc phúc, huyết trùng ở trong cơ thể hẳn có thể sẽ đạt được tác dụng không tưởng. Ba con huyết trùng lúc trước đưa đến Cục Đặc vụ không bao lâu đã chết. Bọn họ điều tra ra kết quả thì nhận thấy, người điều khiển huyết trùng đã biết huyết trùng đã rời khỏi người bị hại, cho nên mới điều khiển huyết trùng chết đi. Giữ lại huyết trùng trong cơ thể Dương Thừa An cũng vì không muốn dả thảo kinh xà; đương nhiên vẫn sẽ đảm bảo an toàn cho Dương Thừa An. Thước Nhạc đã xác định được vị trí của huyết trùng, bác sĩ trong Cục Đặc vụ hoàn toàn có thể phẫu thuật lấy ra, đã chuẩn bị để có thể tiến hành bất cứ lúc nào.

Xử lý xong chuyện của Dương Thừa An, Thước Nhạc lại đến phòng pháp y, nhìn tử thi mấy giáo sư đã chết lúc trước. Nói thật, lúc cậu học đại học đã từng gặp rất nhiều thi thể nhưng cậu vẫn lần đầu thấy tình trạng này, trong lòng vẫn rất sợ. Não của mấy giáo sư đều biến mất, tình trạng này rất quỷ dị. Kiểm tra qua, cậu cảm nhận được dao động tinh thần lực trong đó, có gì đó chột lóe, “Em cảm thấy tinh thần lực ở đây giống với ở chỗ anh Béo. Khối phổi thùy kia bị đập nát, mà tinh thần lực cảm thấy cũng tương tự như vậy, có lẽ có liên quan gì đó?”

Sau khi Khúc Phàm nghe xong gọi điện cho Cao Sáng, lại để anh Béo qua đây thử xem, không chừng lại có liên quan.

Hai người rời khỏi phòng pháp y, điện thoại Thước Nhạc vang lên, tiếp máy, là trong nhà gọi đến. Chú Lâm gọi đến nói Anthony đã quay lại, hơn nữa còn dẫn theo hai người nước ngoài.

“Rồi, em về trước, không biết Anthony dẫn theo hai người nước ngoài nào, lúc trước gọi điện cũng không nói gì mà.” Thước Nhạc cúp máy, nói với Khúc Phàm.

“Đi đi, em lái xe anh về đi.” Khúc Phàm đưa chìa khóa xe cho Thước Nhạc.

Cậu khoát tay, “Em còn phải lái xe về mà. Anh lúc phá án còn dùng đến, cũng không vội đâu.”

“Có chuyện gì thì gọi cho anh nhé.”

Anthony từ nửa tháng trước đã nói sẽ về đây, lần trước mang đồ cổ về cũng ở không bao lâu đã lại đi. Nửa tháng trước gọi điện bảo bên châu Âu đã sắp xếp xong xuôi, muốn quay lại tu luyện, hiện tại cậu ta tiến bộ rất nhanh, đã thành Thân vương rồi. Tuy nhiên, dù sao cũng không giống với những Vampire vừa sinh ra đã có huyết thống cao quý kia, Thân vương của cậu ta hoàn toàn dựa vào tu luyện mà thành, mạnh hơn so với những Vampire cao đẳng kia, nhưng lại không ổn định như họ. Đối với Vampire thì huyết thống rất quan trọng, cậu ta cần dùng thời gian rất dài để tự bài trừ tạp chất trong cơ thể mình.

Tuy nhiên cũng đã hơn nửa tháng cũng không thấy tin của cậu ta, nay trở về còn dẫn theo hai người. Hơi kỳ lạ, không biết hai người kia là ai.

Lái xe quay lại ngõ nhỏ, Thước Nhạc từ từ đi về nhà. Hiện tại trong ngõ không có mấy hộ gia đình, đi từ cửa này vào cũng chỉ có bảy nhà. Nhà họ ở chính giữa. Quản lý nơi này rất tốt, hiện ngõ nhỏ nhìn rất tốt, trong ngõ không có vứt rác bừa bãi, sạch sẽ. Tuy rằng không phải nhà nào cũng bảo vệ cổng lớn được nguyên vẹn như nhà họ, nhưng vẫn đầy đủ, có được hương vị cổ xưa. Khu họ cũng trở thành khu bảo hộ, cũng có rất nhiều khách đến du lịch. May mà bảy hộ trong ngõ họ không nhận khách tới thăm quan, ngõ nhỏ cũng coi như thanh tịnh.

Đi đến phía đông nơi lão ba lão mẹ ở, thấy cửa lớn đang mở, nghe thấy tiếng hát hí khúc từ trong sân vọng ra, nghĩ nghĩ rồi không vào. Cha mẹ hai bên ở Yên Kinh mấy năm du ngoạn khắp nơi, nghe hí từ không hiểu gì cũng dần quen với cuộc sống của người Yên Kinh. Nhất là ở chung với người già trong ngõ rồi cũng bị ảnh hưởng, trở thành diễn viên nghiệp dư. Từ khi chuyển sang nhà mới, ngoài tập bàn bè thì chính là họp mặt hội diễn viên nghiệp dư, hội những người mê cá cảnh, hội mê hoa, hội cờ. Dù sao các vị trưởng bối cũng chỉ thích những thứ này. Thước Nhạc cũng rất ủng hộ điều này. Nghe tiếng này, nhất định hội diễn viên nghiệp dư của họ lại bắt đầu xướng khúc rồi.

Trở lại sân nhà mình, Quốc Sắc đứng ở cửa, dường như đang ngắm đám hoa tường vi dưới chân tường. Mỗi kỳ hoa nở kéo dài khoảng hai mươi ngày, hoa nở hoa tàn chưa từng ngừng. Đều nở thành từng chùm, rất đẹp. Tường vi bên này trồng tường vi gai vàng yếu đuối, Thước Nhạc cảm thấy như vậy hơi loạn nên chuyển sang lục la*, xanh biếc, phía dưới đặt mấy chậu hoa tường vi gai vàng. Tường vi gai vàng thả ra ngày trước chính là loài hoa này biến dị, nó cũng không chạy loạn khắp nơi nhưng cũng thả hoa nở khắp các sân.

*lục la: hay còn được gọi là cây Trầu bà

Thước Nhạc cảm thấy màu đỏ quá nóng bỏng, cho nên trước cửa đều trồng loại màu hồng nhạt, màu sắc nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Mẫu đơn trong hoa viên dù được nước trong không gian nuôi dưỡng thì nay cũng đến mùa héo tàn, Quốc Sắc hiện tại đổi thức ăn sang tường vi, ăn ba đóa mỗi ngày vào sáng, trưa, chiều tối. Nó dạo quanh kiểm tra tìm thức ăn, thấy Thước Nhạc vào cũng chẳng buồn để ý, chỉ khẽ gật đầu rồi cúi đầu tìm tiếp. Thước Nhạc thấy nó đang tập trung nhìn hai đóa hoa còn chưa nở hoàn toàn, giống như không biết nên chọn ra sao, cũng không biết nó chọn bằng cách nào nữa.

Quàng quac—Đại Văn vốn người ở cửa Nhị Môn, thấy cậu vào liền đứng lên chào hỏi. Mấy ngày nay chúng nó có xu thế hóa yêu, cũng không thích ra khỏi phòng, đều thay phiên trông nhà.

Thước Nhạc xoa đầu nó rồi đi vào.

Anthony đã tiến lên đón. Thước Nhạc liếc nhìn hai người phía sau cậu ta, không còn nghi ngờ gì chính là Vampire.

“Thưa ngài, Anthony đã trở lại.” Anthony cung kính hành lễ với Thước Nhạc. Tuy Anthony tôn Thước Nhạc và Khúc Phàm thành chủ nhân, nhưng Khúc Phàm không thích bị gọi là ‘chủ nhân’, sau đó khi cậu ta trở về đã thu làm đệ tử ký danh của Khúc Phàm, cách tu luyện của cậu ta vẫn tùy theo ý bản thân, Thước Nhạc cũng kệ. Anthony rất tôn kính chủ nhân của không gian, từ đó gọi cậu là ‘tiên sinh’.

Thước Nhạc cười cười, “Chào mừng quay về, trước còn nhắc cậu đó, gọi điện về nhưng chẳng thấy người đâu, chuyện bên đó suôn sẻ chứ.” Vừa nói cậu vừa đi vào phòng.

“Dạ, thưa ngài, rất suôn sẻ.” Anthony lộ ra vẻ mặt sáng láng, hiện tại nhìn cậu ta không hề giống một gia trưởng của đại gia tộc Vampire Châu Âu mới phát triển mà giống như một đứa trẻ đang cố lấy lòng người lớn. Hai Vampire phía sau lấy làm ngạc nhiên, tuy rằng không thể hiện ra nhưng ánh mắt lại hoàn toàn tiết lộ cảm xúc.

Thước Nhạc ngồi vào chủ vị trong phòng khách, Anthony cung kính đứng trước mặt cậu giới thiệu: “Thưa ngài, hai người này là quản gia và công tước của gia tộc tôi, bọn họ đều là hậu duệ của tôi, sau này chuyện bên châu Âu sẽ được giao cho họ, nếu ngài có cần gì có thể bảo họ làm. Bọn họ còn hiểu rõ Châu Âu hơn cả tôi nữa.” Anthony tuyệt không thấy bản thân kém hơn hậu duệ thì có làm sao, dù gì cậu ta sau này mới thành thân vương, thực lực mạnh mẽ, hai người này dù giỏi giang đến mấy thì cũng chỉ là hậu duệ của mình, bị mình nắm trong lòng bàn tay.

Thước Nhạc gật đầu, nhìn về phía hai người. Người tóc vàng mắt xanh khoảng ba mươi tuổi tiến lên hành lễ, “Xin chào ngài, Leon Quraish xin ra mắt ngài.” Hắn là công tước huyết tộc, thực tế khi Anthony chưa trở lại Châu Âu, hắn là tộc trưởng tộc Quraish. Anthony dựa vào sức mạnh tuyệt đối chiến thắng hắn hơn nửa biến hắn thành hậu duệ của mình. Tuy rằng địa vị thay đổi, nhưng hắn cam tâm tình nguyện, trở thành Vampire hơn 900 năm, hắn lần đầu cảm thấy cuộc sống mới mẻ.

“Chào ngài, Nora ra mắt ngài.” Vampire khoảng chừng hơn sáu mươi tuổi đứng thẳng tắp, khí chất thuộc phái đoàn quân gia. Thước Nhạc cảm thấy người này cứ như chui từ hầm mộ ra vậy.

Hai người này nếu là hậu duệ Anthony, còn được đưa tới thì hẳn là thân tín của Anthony. Thước Nhạc gật đầu, lấy hai miếng ngọc từ không gian ra, trên đó có mấy trận pháp nhỏ, rất quan trọng với người tu hành, tuy có vài trận pháp hơi vô ích với Vampire. Nghĩ chút, cậu lại vẽ thêm một trận pháp phiền phiền, vô nhẹ, khắc vào ngọc.

“Thứ này coi như quà gặp mặt ta cho các người, không biết các người muốn không, cũng không có gì đặc biệt, cầm chơi chút vậy.” Trên người cậu thật sự không có thứ gì thích hợp với Vampire. Hai người này là thân tín của Anthony, hai khối ngọc bội này có chút đơn sơ với Vampire.

Nora và Leon đâu phải người chưa hiểu sự đời, đối với hai Vampire đã sống mấy trăm năm thì có gì chưa từng thấy, nhưng vẫn kinh ngạc với miếng ngọc Thước Nhạc đưa cho này. Vừa rồi, Thước Nhạc khuya tay làm gì họ không biết, nhưng khí phát ra từ ngọc họ lại biết. Trong thời gian ngắn như vậy, họ cảm giác được máu sôi sục trong cơ thể, năng lượng trong cơ thể cũng vận chuyển nhanh hơn rất nhiều.

Dưới sự ra hiệu của Anthony, hai người nhận lấy ngọc trên tay Thước Nhạc, lập tức cảm thấy cơ thể thoải mái. Vampire dù sao cũng là sinh vật hắc ám, sức mạnh của họ vào ban ngày có chút suy yếu, tuy nói với sức mạnh hiện nay cũng không quá ảnh hưởng nhưng vẫn tồn tại. Giờ họ cầm ngọc này, loại ảnh hưởng này hoàn toàn biết mất, đây chẳng phải có nghĩa rằng ngay cả thánh quang cũng không thể ngăn họ sao?

Anthony lắc đầu, cậu ta biết hai hậu duệ nhà mình đang nghĩ gì, “Hai người đi tu luyện chút đi.” Họ tu luyện khi vừa tiếp xúc sẽ có hiệu quả rất tốt, tác dụng cũng lớn.

12. Kim Liên Thiên - Chương 12

“Bên Châu Âu ra sao rồi? Đã an ổn chưa?” Thước Nhạc nhờ chú Lâm sắp xếp nơi tu luyện cho hai người rồi bảo Anthony ngồi xuống, nói chút chuyện bên Châu Âu.

Anthony ngồi xuống, cầm bình trà trên bàn, rót cho Thước Nhạc một chén, “Mọi chuyện đều đã xong, Vampire và người sói đã ký kết hiệp định vào tháng trước, lần này hai tộc đều tổn thất lớn, muốn khôi phục

lại cũng không dễ. Bảy vị thân vương của Vampire chỉ còn lại ba vị, không tính con. Sau khi ký kết hiệp định thì họ đều đã hôn mê, họ tiêu hao rất lớn. Lần hôn mê này sẽ rất lâu.”

Thước Nhạc nở nụ cười, “Nói cách khác, hiện tại bên Châu Âu chỉ có cậu là thân vương sao?”

Khuôn mặt tái nhợt của Anthony dường như hơi đỏ, “Dạ, nhưng bọn họ cũng không biết con đã thành thân vương, chỉ vài hậu duệ của con mới biết. Bọn họ không những là hậu duệ của con, mà huyết thệ* của họ cũng nằm trong tay con, vĩnh viễn không thể phản bội con, vì vậy mới có thể đưa họ đến đây, cũng tiện cho việc sau này.”

**huyết thệ: lời hứa bằng máu*

Thước Nhạc khẽ gật đầu, Anthony làm việc thì cậu yên tâm. Thực tế, tuy rằng trên danh nghĩa Anthony đã là đồ đệ của Khúc Phàm, nhưng cậu ta hoàn toàn bị Khúc Phàm nắm trong tay, cậu ta cũng hiểu nên lựa chọn như thế nào, cậu cũng chẳng hề lo lắng chuyện này. Huống hồ, chuyện này còn rất có lợi với Anthony, người thông minh nên biết chọn ra sao.

“Hiện tại hai tộc đã tạm yên tĩnh lại, nhưng họ lần này cũng không tìm được thần khí của thần thú nên hẳn sẽ không thiếu ám đấu*. Hiện cũng chỉ đạt tới trạng thái cân bằng nhất định, hai bên không quá phân thối, dù sao thì bên địch nhân vẫn ở bên cạnh nhìn canh me nhau mà.” Hiện Anthony đã không coi mình là Vampire nữa. Trong thời gian này ở châu Âu, Anthony vẫn không ngừng tu luyện, hơn nữa nhược điểm Vampire của cậu ta cũng ngày càng ít. Cậu ta nóng lòng giải quyết mọi chuyện cũng vì có nguyên nhân cả. Cậu ta phát hiện bản thân có thể hấp thu một chút lực lượng của thái dương vào lúc sáng sớm và tối muộn, đây quả là kỳ tích.

**ám đấu: tranh đấu ngầm*

Thước Nhạc rất hài lòng với kết quả này. Nếu truy cứu căn nguyên của chuyện này thì vẫn do Kỳ Kỳ gây ra, hiện tại mọi chuyện lắng xuống thì cậu cũng yên tâm. Ít nhất không tìm đến họ thì rất tốt.

“Thưa ngài, tôi còn chuẩn bị cho ngài và sư phụ chút quà tặng.” Anthony lấy chiếc túi không gian lần trước mang đi ra, có tất cả 7 chiếc. Thước Nhạc dùng thần thức quét qua, đa phần là đồ cổ, được lưu truyền từ phương Đông qua, số còn lại có nguồn gốc từ châu Âu, cũng có vài loại tài liệu.

“Thưa ngài, đây đều được lấy từ trong tay Vampire, Vampire sống lâu, thu thập rất nhiều, trong đó có vài vị đặc biệt thích sưu tầm đồ từ phương Đông.”

Thước Nhạc nhìn mà cảm khái, Anthony sẽ không vì chút đồ cổ này mà diệt sạch mấy gia tộc đó chứ? Kỳ thật cậu không biết phần lớn những thứ này được lấy từ Giáo Đình, từ sau khi Anthony tiến giai thì đã không chút e ngại tấn công thánh quang, thứ này đã chẳng hề ảnh hưởng đến hắn. Cậu ta diệt hai gia tộc Vampire kia cũng bởi trước đó có thù oán mà thôi. Sau này quay về lại thấy Thước Nhạc có vẻ thích đồ cổ, cho nên mới nảy ra suy nghĩ này, đột nhập vào mấy gian bảo khố cổ xưa của Giáo Đình. Những kho hàng này ngoài lớp bảo hộ bình thường bên ngoài thì còn thêm tầng bảo vệ bằng thánh quan, Vampire không thể đi vào. Trong bảo khố qua bao nhiêu năm cũng chưa từng bị động vào, thậm chí còn có vài gian

đã đóng kín năm, sáu mươi năm rồi. Cho nên cho dù có biết bị mất trộm cũng không thể biết đó là thứ gì. Chỉ cần Thước Nhạc không để lộ những món đồ này ra ngoài thì sẽ không sao cả. Hơn nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể nào nghi ngờ Vampire được. Chẳng có ai ngờ rằng thân vương Vampire lại có thể làm ra chuyện không đứng đắn như vậy.

Anthony chỉ chỉ ba chiếc túi lớn, nói với Thước Nhạc đồ trong đó lấy từ Giáo đình ra. Thước Nhạc dở khóc dở cười, nhưng dù sao cũng đặt trong không gian, không đáng lo.

Lần này, Thước Nhạc cũng không gọi người nhà đến chọn đồ. Có rất nhiều nên chờ cậu có thời gian sắp xếp lại rồi tính, hơn nữa, trong đó còn chút tài liệu.

Hai người đang nói chuyện thì thấy Khúc Phàm đi từ ngoài vào, trong tay cầm một cái chai. Anthony vẫn an sự phụ xong, ba người ngồi xuống. Khúc Phàm đưa cái chai trong tay cho Thước Nhạc, “Nhạc Nhạc, em xem chút đây có phải huyết trùng không?”

Nhận lấy chai, Thước Nhạc nhìn thử. Bên trong là hai vật lớn như cúc áo, màu trắng, tròn tròn, dùng tinh thần lực thăm dò, ngạc nhiên nói, “Đây là nguyên trùng huyết trùng, anh sao có được vậy?”

“Đây thật là nguyên trùng? Huyết trùng?”

“Đúng, thứ này rất nhỏ, nhưng nếu đặt ở nơi bằng phẳng thì hầu như đều đặt trong bình. Hiện tại nhìn nó lớn như cúc áo vậy thôi chứ nó còn có thể thu nhỏ lại như cây kim, có thể đặt trong bất cứ thức ăn nào, thần không biết quỷ không hay tiến vào cơ thể con người.”

Khúc Phàm nhíu mày, đánh giá vật trong chai, “Đáng tiếc, tuy rằng có được nó nhưng manh mối cũng đã đứt.”

Anthony không biết hai người đang nói chuyện gì, chỉ là cậu ta thấy vật trong chai có chút quen mắt, lúc sau mới nói, “Sư phụ, đây chẳng phải thánh trùng sao?”

13. Kim Liên Thiên - Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thánh trùng?” Thước Nhạc nghi hoặc nhìn Anthony, Khúc Phàm lại trở nên nghiêm túc.

“Hơn ba trăm năm trước, một Vampire trẻ tuổi phát hiện loại sâu ký sinh này, hắn ta sử dụng một loại bí pháp đặc biệt nuôi dưỡng nó, sau đó khi nó trưởng thành thì đưa nó vào tâm hạch. Thí nghiệm đó chứng minh nó có thể bổ sung năng lượng cho Vampire. Vampire trẻ tuổi kia trong năm mươi năm đã đạt tới trình độ Bá tước, cũng chính bởi vậy thứ này mới được gọi là thánh trùng.”

“Nếu chúng nó dùng tốt như vậy, sao cao đẳng giai của Vampire lại ít như vậy? Hơn nữa, cho tới giờ chúng ta cũng chưa từng nghe qua?” Khúc Phàm quơ quơ cái chai hỏi.

Anthony lắc đầu, “Thứ này quả thật có thể giúp Vampire tăng cấp nhanh, thậm chí Vampire kia cũng từng có một thời huy hoàng nhưng bọn họ đã quá khinh nhẹ. Thánh trùng lợi dụng cơ thể con người mà sống, huyết hạch cũng dùng máu của con người mà kết tinh thành. Tuy họ hấp thu máu của người sống nhưng máu trong cơ thể huyết trùng đã không mang theo hoạt tính vốn có nữa. Vampire không thể ăn máu chết, máu nếu không dùng biện pháp đặc biệt bảo vệ thì sau một thời gian sẽ biến xấu. Một lần ngẫu nhiên cũng khiến cơ thể Vampire bị hoại tử, rất lâu sau cũng không thể khôi phục. Huyết hạch cũng giống vậy, ban đầu không sao, nhưng thời gian dài lại lưu lại tai họa ngầm trong cơ thể, tích tụ đến mức độ nhất định sẽ bị phá hủy, không còn cách chữa. Lúc ấy, gia tộc kia không tới một trăm năm đã xuống dốc, những Vampire trực thuộc sử dụng không một ai thoát khỏi, đều giả rồi chết đi. Chuyện như vậy khiến Vampire không ai dám sử dụng cách này tiến giai nữa.”

Nghe Anthony nói vậy, hai người cũng hiểu được nguyên nhân, “Vậy phía Vampire còn lưu giữ loại huyết trùng này không?” Khúc Phàm hỏi.

“Không còn nữa, thánh trùng thịnh hành khoảng một trăm năm. Sau đó, Vampire xác định nó có hại thì không ai sử dụng nữa. Kỳ thật, con cũng chưa từng thấy thánh trùng, có thể người tiếp xúc với nó cũng không nhiều. Nhưng ghi chép về nó cũng không nhiều, chỉ được ghi chép lại trong văn hiến Vampire thôi. Tuy nói thánh trùng là độc tác dụng chậm với Vampire nhưng cũng không ai dám cất chứa nó.” Anthony vừa nói vừa nhìn thánh trùng trong tay Khúc Phàm. Cậu ta là Vampire tân sinh, trước kia không có cách tiếp xúc với những thứ này; nếu không phải có duyên lành, hiện cậu ta cũng chỉ thuộc tầng đáy của Vampire. Tất cả những điều này là do hai vị sư phụ cho cậu. Tuy nói Khúc Phàm chỉ coi cậu ta là đệ tử ngoại môn, cũng không quá lưu tâm, nhưng trong lòng Anthony đã sớm coi họ như phụ thân* của chính mình. Tình cảm này, cho dù là vị phụ thân cho cậu ta sinh mạng trước kia cũng không thể sánh được.

*phụ thân: người cha đã tái sinh, sinh ra mình

Khúc Phàm gật đầu, nghĩ một lát. “Văn hiến về phương diện này có thể cho ta xem không? Mấy thứ này không chừng do bên ngoài truyền vào.”

Anthony gật đầu, “Đương nhiên có thể, thưa sư phụ, con sẽ bảo thủ hạ bên kia chuyển tư liệu sang. Trong tộc có rất nhiều tư liệu, nếu sư phụ cần thì con cũng bảo họ mang qua luôn.” Tình huống của Anthony giờ rất đặc biệt, từ sau khi cậu ta tu luyện, hạn chế của Vampire đã không ảnh hưởng đến cậu ta; mà cậu ta cũng đã sớm phai nhạt tình cảm với Vampire. Có lẽ bản thân đã tiến hóa đến trình độ cao chút nên cho dù đã lập gia tộc của chính mình cũng không còn quan trọng như trước nữa. Những người đó chỉ là lực lượng của cậu ta, cũng vì thế, cậu ta cũng không thấy giao hết tài liệu trong nhà mình cho sư phụ thì có gì không ổn.

“Hiện chưa cần, nhưng trước khi hai thủ hạ của cậu trở về thì dạy họ cách sử dụng ngọc giản, có thời gian thì khắc lại vào ngọc giản, đến khi cần có thể xem ngay.” Coi như hẩn không cần thì nhóm đồ đệ khi làm việc cũng có khi cần đến.

Thước Nhạc nghe Khúc Phàm nói vậy thì lấy bốn ngọc giản trong không gian ra đưa cho Anthony.

Anthony vui mừng nhận lấy, hai sư phụ làm vậy tức là đã công nhận hai thủ hạ của cậu ta.

Khúc Phàm hiếm khi được về sớm, nói chuyện với Anthony xong liền dắt tay Thước Nhạc về hậu viện. Vào phòng tắm rửa rồi đi ra thì thấy Thước Nhạc đang ngồi trên kháng, cầm một chiếc bồn ngọc ngắm nghía, trên kháng còn đặt một chiếc bình ngọc nữa, vô cùng tinh xảo.

Hắn ngồi xuống cạnh cậu, ôm thắt lưng cậu, hít sâu. Mấy hôm nay bận việc, hai người cũng ít khi ở bên nhau.

Thước Nhạc cũng kệ hắn sờ sờ mó mó, cẩn thận nhìn ngắm bồn ngọc trên tay, vẻ mặt thích thú.

Khúc Phàm thấy cậu như vậy, vươn tay nhét vào trong lớp quần áo, cảm nhận làn da nhẵn nhụi, “Đây là do Anthony mang về?”

“Ừ, đều được làm từ cẩm thạch*, làm thành mười tám món, món nào cũng là tinh phẩm.”

*cẩm thạch:

Khúc Phàm nghe thế cũng chuyển tầm mắt về phía bồn ngọc, “Cũng chẳng có gì, em khắc còn đẹp hơn.”

Thước Nhạc lắc đầu, “Em sao có thể làm tốt hơn được, kia cũng là tác dụng của thần thức và tinh thần lực, sử dụng năng lực đặc biệt làm ra thôi. Nếu không có chúng thì em cũng bó tay, anh xem bồn ngọc mỏng nhường này, công nghệ mấy trăm năm trước đã đạt tới mức này thì thật quá tài giỏi.” Nói xong, Thước Nhạc lại lấy từ trong không gian ra một chiếc túi hương bằng ngọc đặt lên kháng, “Anh nhìn kiểu túi hương chạm khắc rồng này, được khắc từ một khối ngọc hoàn chỉnh, tinh xảo biết bao nhiêu chứ. Tuyệt đối là do bậc đại sư làm ra.”

Khúc Phàm vươn một tay nhận lấy, tay còn lại vẫn tiếp túc tác quái. Túi hương được chạm thành từ một khối ngọc hoàn chỉnh, tuy không thể nói mỏng như giấy nhưng cũng không sai biệt lắm, hoa văn trên đó thanh lịch tinh tế, quả thật có thể coi như tác phẩm nghệ thuật. Hắn lắc đầu, cười nói, “Đồ Anthony mang về lần này quá hợp ý em rồi.”

Tâm trạng Thước Nhạc rất tốt, dựa vào người Khúc Phàm, “Đây đều lấy từ trong nhà kho của Giáo đình, đều là tinh phẩm, đồ ngọc cũng nhiều, em thấy có thể đặt chung với nhau.”

“Cậu ta mang về rất nhiều, chúng ta có nên quyền một vài món ra ngoài không?” Thước Nhạc vừa rồi đã xem toàn bộ, thi họa, đồ sứ, thanh đồng, đồ ngọc... rất nhiều. Lần này có nhiều tinh phẩm, nhưng cũng rất bất mắt. Thước Nhạc muốn mang vài món cho người nhà mình, còn lại mang quyền góp, coi như cống hiến cho tổ quốc.

Khúc Phàm chẳng quan tâm nói, “Em xem rồi làm, nếu quyền tặng thì ghi tên ông ngoại, bớt phiền. Nhưng em vẫn nên chọn đồ thích thì giữ lại, bọn họ bảo tồn không chắc đã so được với em đâu.”

Thước Nhạc cũng thấy đúng. Linh khí dường như có thể ôn dưỡng vạn vật, đồ cổ đặt trong không gian cũng được thơm lây, đều toát ra mị lực của chính mình.

Khúc Phàm quấy rối bên cạnh, Thước Nhạc cũng không chịu được nữa, thu mọi thứ vào không gian, “Biến, đừng có lung tung, ban ngày ban mặt. Lát còn ăn cơm nữa.”

“Đâu sao, cửa đóng mà.”

Thước Nhạc vừa nghe liền ban tặng ánh mắt coi thường. Người này đã sớm chuẩn bị xong xuôi. Chỉ trong giây lát cũng đã bị trừu chọc, cả ngược nóng lên.

“Ba, eo ba đau sao?” Thước Nhạc và Khúc Phàm vừa đi đến sân trước thì đụng phải Phi Phi đi từ phòng khách ra. Nó nhìn Thước Nhạc hỏi một câu.

Mặt Thước Nhạc lập tức đỏ bừng, “Đâu có.” Nói xong lại thẳng lưng, thẳng nhóc này cũng quá tinh mắt.

Phi Phi chu mỏ, vẫn còn nghi ngờ, rõ ràng vừa nãy còn xoa eo cơ mà.

Khúc Phàm mang vẻ mặt tươi cười, tiến lên ôm lấy Phi Phi, “Ba ba không sao, nào, ba con mình đi ăn cơm.”

Thước Nhạc đi trước, thấy Khúc Phàm đã chuyển hướng suy nghĩ của Phi Phi, cũng thở phào, coi như còn có lương tâm.

Lúc ăn cơm, mấy người ba Thước nghe nói Anthony mang về không ít đồ, cũng bảo Thước Nhạc ăn cơm xong thì lấy ra xem thử.

“Quả là đồ tốt.” Ba Thước cầm một bình hai tai bằng gốm thanh hoa, triều Nguyên, hoa văn mẫu đơn mà cảm thán.

“Ừm, đồ tốt đều bị quỷ Tây Dương lấy mất.” Ba Khúc khó chịu.

“Nhạc Nhạc, nhiều như vậy thì lấy ra một bộ quyền tặng nhà nước đi.” Ba Thước đặt bình thanh hoa sang một bên.

Thước Nhạc gật đầu. Chuyện này không cần ba nói cậu vẫn làm mà.

“Phải rồi Nhạc Nhạc, ông ngoại con có phải còn để lại gian cửa hàng ở Phan Gia viên không? Con chưa bán nhĩ.” Ba Thước đột nhiên nhớ ra.

“Chưa bán. Sao không ạ?” Cửa hàng tư nhân tại Phan Gia viên cũng không được mấy gian, ba gian cửa hàng kia của cậu hàng năm cũng thu được trên trăm ngàn, cậu cũng không muốn bán.

“Vậy thời hạn thuê tới hạn chưa? Ba với ba Khúc con không có việc gì làm, mới đây còn nói muốn mở cửa hàng đây, thử kinh doanh chút.” Thật sự họ tu luyện nên tựa như người ba, bốn mươi tuổi vậy, cảm thấy bản thân có thể làm rất nhiều chuyện.

Mẹ Thước nghe vậy cũng thấy hứng thú, “Hai ông chuẩn bị mở cửa hàng đồ cổ sao?”

Ba Khúc khẽ gật đầu, “Bọn tôi mấy năm nay cũng hay ra vào Phan Gia viên, cũng sớm quen. Đồ cổ nhà mình nhiều nên cũng đều nghiên cứu, giờ cũng không gì không biết.” Nói xong còn ra vẻ đắc ý. Hiện tại hai người cũng có chút danh tiếng ở Phan Gia viên.

“Dạ, để con hỏi thử, cửa hàng vẫn luôn giao cho chú Tần quản lý, con cũng chưa từng hỏi nên cũng không rõ đang cho ai thuê.”

“Ba cũng chỉ nhắc vậy thôi, không được cũng thôi.”

Thước Nhạc nói liền làm, lấy điện thoại gọi cho chú Tần. Việc này cũng không dễ dàng, ba gian cửa hàng đều cho thuê dài hạn, ngắn nhất cũng còn ba năm. Đừng thấy giá tiền thuê cao, nhưng cũng kiếm lời nhiều.

“Ba, việc này trước cũng không vội, để con thử hỏi xem sao, không chừng có thể tìm được gian cửa hàng mặt tiền phù hợp nữa đó.”

“Không sao, ba cũng không vội, chỉ nói qua vậy đã. Thật không được thì coi như xong. Chỗ anh cả con hẳn còn mấy gian nhà mặt đường, xem có nơi nào thích hợp không, chứ cũng không bắt buộc phải ở Phan Gia viên.” Ba Khúc khoát tay nói. Vốn hai người cũng chỉ là nhất thời nổi hứng, cũng không quá nghiêm túc.

Thước Nhạc, Khúc Phàm gật đầu không nói, nhưng vẫn để trong lòng.

Làm việc liên tiếp hai ngày, buổi sáng ở phòng khám, buổi chiều sang phòng phẫu thuật, Thước Nhạc hiện rất bận. Khi ở phòng khám, Thước Nhạc đã được bệnh nhân phong danh hiệu bận tốt, hiện tại đều có người đặc biệt tới tìm cậu khám bệnh, đều do người khác giới thiệu. Bác sĩ tim nội, tim ngoài đã hơi bất bình, nhưng địa vị Thước Nhạc ra sao chứ, cho dù có nói với viện trưởng và viện phó cũng vô dụng thôi. Cũng bởi có hai viện trưởng ủng hộ, Thước Nhạc chỉ lo làm việc, nhưng chuyện ngoài khám chữa bệnh chẳng ảnh hưởng gì tới cậu.

Tối thứ sáu, Quả Quả dẫn Cổ Dã về nhà. Cổ Dã khi thấy tứ hợp viện thì hơi giật mình, nhưng cậu là người quảng đại nên cũng nhanh khôi phục, vẫn đối xử với Quả Quả như trước. Điều này nhưng lại càng khiến Thước Nhạc mến cậu hơn. Giờ đám trẻ quá nhiều tâm tư, người rộng rãi như Cổ Dã hiếm lắm. Cho nên, Thước Nhạc cũng yên tâm để Quả Quả kết bạn với cậu ta. Ngay tối đó xuống bếp làm một bàn thức ăn ngon.

Thước Nhạc vất vả lắm mới đến phiên nghỉ vào thứ 7, chủ nhật. Cậu đã nghỉ rồi, sẽ ở cùng bọn nhỏ. Thế mà, tối thứ 6, Lý Minh Đạt lại gọi cho cậu, bảo có chuyện cần cậu giúp đỡ. Thước Nhạc nghe là hẳn ta muốn mượn cún để so cún với nước khác thì không chút nghĩ ngợi mà từ chối ngay.

Lại không ngờ đến sáng sớm ngày thứ 7, Lý Minh Đạt lại tìm tới tận cửa.

Kusami: Vốn định để cuối tuần mới edit vì hiện đang rất bận, nhưng vì có bạn hỏi nên thấy áy náy quá, lại thức làm nốt rồi post vậy. Mọi người có đọc thì bỏ qua cho nhé

14. Kim Liên Thiên - Chương 14

“Không được, nhất định không được.” Thước Nhạc bưng đĩa hoa quả đặt trên bàn, từ chối thẳng lời nhờ vả của Lý Minh Đạt.

“Thước Nhạc, coi như giúp anh một lần, dù kết quả ra sao cũng coi như anh nợ cậu một phần nhân tình.” Lý Minh Đạt hơi gấp gáp nói.

Cậu hơi lắc đầu, “Nếu là chuyện khác em có thể suy nghĩ thử, nhưng chuyện này thì miễn bàn, em sẽ không để đám cún trong nhà đi đâu đá gài hết.”

Lý Minh Đạt thấy Thước Nhạc kiên quyết như vậy đã biết chuyện này không thành, vươn tay cầm quả táo ngoặm một miếng, “Vậy toi rồi, anh đều đã nói xong xuôi với người ta.”

“Anh nói anh chơi gì mà chẳng được, lại đi so cùn với người ta, mấy việc đánh bạc này là trái pháp luật mà.” Thước Nhạc uống ngụm trà hoa quả, nghĩ Lý Minh Đạt này coi như ổn trọng, sao lại làm ra chuyện như vậy chứ.

Lý Minh Đạt tựa người vào sofa, “Anh cũng đâu muốn, em còn nhớ Đàm Khải chứ, là do cậu ta khơi mào ra đó thôi. Từ sau chuyện bị chặt chân lần đó, cũng đã hai, ba năm không nghe tin gì của cậu ta. Đạo trước, chẳng biết sao thằng nhãi đó lại nhảy ra, vừa xuất hiện đã gây chuyện, chọc vào lão tam nhà anh, mà người ta lại chẳng có chuyện gì do phía sau hẳn có chỗ dựa mà. Nhưng rốt cuộc là ai thì bọn anh cũng không tra ra được. Chuyện lần đó anh không lưu tình, lần này cậu ta về để trả thù. Cậu biết lão gia tử nhà anh lui về, dù sao cũng bị ảnh hưởng, cũng phải cẩn thận cậu ta chút.”

Chuyện này thật có liên quan đến Thước Nhạc. Lúc trước, Đàm Khải muốn mua nhà họ, sau đó lại vừa mất Lam Tử và Kim Cương, lại muốn lợi dụng Lý Minh Đạt. Sau khi phẩy chân hẳn ta, Thước Nhạc cũng không để ý nữa, không ngờ mới vài năm, hẳn ta lại trở lại.

“Lưu Kiệt, người hôm đó đi với anh, anh ấy cũng mới từ nước ngoài về, lão gia tử nhà họ cũng có thể lực; tuy nói hiện tại không còn nhưng thế hệ trước vẫn luôn chiếu cố, hướng chỉ người ta cũng đâu gây dựng sự nghiệp trong nước, tự lặn lội ở nước ngoài phát triển, còn giúp bên trên làm vài chuyện không tiện làm. Lần này anh ấy về là muốn chuyển việc làm ăn về đây, nửa năm nay anh vẫn luôn giúp anh ấy. Chuyện lần này là do anh ấy so với Đàm Khải, đây dựa với anh nhiều vậy, anh có thể không lo hay sao?” Lý Minh Đạt cũng chẳng giấu Thước Nhạc điều gì, mấy năm nay tuy không qua lại nhiều nhưng chưa từng đứt đoạn; tuy không quá thân quen nhưng cũng coi như bạn bè. Hẳn càng biết về họ thì lại càng không dám đắc tội với Thước Nhạc và Khúc Phàm, có thể duy trì quan hệ tốt là được rồi. Kỳ thật trong lòng hẳn cũng rất phiền, từ sau khi Lưu Kiệt về nước, bọn họ cũng không thiếu chỗ dựa. Nói ra thì hẳn cũng chẳng sợ gì, quan hệ khắp nơi trong nước của hẳn thì Lưu Kiệt so sao cũng không bằng được. Có điều Lưu Kiệt chuẩn bị đầu tư, bọn họ cũng muốn thử góp chút vốn, đi theo uống chút canh, không ngờ Lưu Kiệt lại chống lại Đàm Khải, bọn họ cũng bị kéo vào trong đó. Giờ đây, hẳn cũng thật có chút hối hận.

Thước Nhạc nghe Lý Minh Đạt oán giận, nghe hẳn nói mấy người họ đầu tư không ít tiền trong đó, càng nghe càng thấy việc này kỳ lạ. Tuy nói đám thái tử bọn họ có chút ham vui, nhưng tiếp xúc rồi Thước Nhạc biết họ cũng thật có tài, việc kinh doanh câu lạc bộ, nhà hàng cũng kiếm được khá nhiều tiền. Đương nhiên việc này cũng lợi dụng thân phận của mình, nhưng dù sao cũng sẽ nâng cao tay, không quá phận. So với những người giống họ cũng coi như tốt. Hiện tại, đa số đã lập gia đình thì cũng thu liễm rất nhiều, ít nhất những chuyện như so cùn linh tinh họ cũng không làm. Lần này sao lại thấy như họ đang bị lôi kéo vào trong đó, hơn nữa cả đám đều cùng dính vào, có hơi bất thường.

Nghi hoặc như vậy, Thước Nhạc cũng nói với Lý Minh Đạt.

Lý Minh Đạt nghe vậy, sắc mặt không tốt, “Cậu cũng nhìn ra thì bọn anh sao lại không nhận ra chứ. Khi xảy ra thì Bạch Thần cũng nói, việc này có chút vội nhưng lúc ấy, anh, Bạch Thần, Triệu Đức Khôn, Trương Trí Ninh đều có mặt, cũng rất tỉnh táo. Giờ, mọi chuyện đã định, nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, loại chuyện này cũng không tiện nói. Nhưng Đàm Khải kia thì có chút phiền toái, cậu cũng nên cẩn thận chút, “Hẹn bao giờ thì?”

Mắt Lý Minh Đạt sáng lên, “Cậu định tham gia?”

Thước Nhạc liếc trắng mắt, “Đừng hòng. Em hỏi vậy thôi.”

Lý Minh Đạt cười cười, “Tối nay, ngay trong câu lạc bộ, người tham gia không nhiều. Nếu cậu muốn đi thì chiều anh mang cho cậu tắm thiệp mời. Nhưng tối nay ai đến cũng phải mang cún cưng theo. Sao nào, đi không?”

“Không đi.” Cậu mới không tự rước lấy phiền phức đâu.

Thước Nhạc nghĩ vậy, đến chiều, Lý Minh Đạt đưa thiệp mời đến, cậu vẫn đặt một bên, chưa xem. Vốn Khúc Phàm từ sáng sớm đã ra khỏi cửa, đến khoảng ba giờ chiều đã trở lại. Thước Nhạc lúc đó đang đọc sách trong thư phòng, thấy hắn về thì giật mình, “Không phải anh nói tối mới về sao?”

“Ừm, lát lại đi ngay đây. Tối có việc, mang theo cún. Em mang Ha Ha nhà mình ra đi, tối anh mang theo nó.”

Thước Nhạc nghe Khúc Phàm nói vậy, vẻ mặt trở nên vô cùng kỳ quái, vươn tay cầm tấm thiệp mời bên cạnh đưa ra, “Anh không phải đi cái này đó chứ?”

Khúc Phàm thấy thì sửng sốt, “Ai đưa tới? Anh đi đến đó.”

“Lý Minh Đạt đưa tới, tối qua anh ấy bảo muốn mượn cún, em không đồng ý thì sáng nay anh vừa đi đã tới, không lâu sau lại đi luôn rồi.”

“Đây quả đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, em nhớ Đàm Khải chứ, hôm nay vụ án có manh mối mới, liên quan tới hắn ta. Thuốc viên huyết trùng kia từ chỗ hắn tuồn ra, hai người kia tuy không có liên hệ lớn, nhưng thông qua điều tra, thân phận của họ đều rất đặc biệt, một người là người nhà của nghiên cứu viên trong căn cứ, một là con trai của giáo sư đã chết. Tuy thuốc không được Đàm Khải trực tiếp đưa cho, nhưng cũng có liên quan đến hắn. Nghe nói tối hôm nay hắn so cún với người khác, anh mới muốn đi điều tra một chút.”

“Sau lưng Đàm Khải là ai?”

“Chưa rõ, việc này đến trưa mới xác định, tình huống cụ thể cũng chưa chắc chắn, chuyện cao tầng không dễ điều tra như vậy. Vốn muốn vào còn rất mất công, giờ có thiệp này, mọi chuyện cũng đơn giản hơn. Tối nay theo anh một chuyến thế nào?” Khúc Phàm cười hì hì, ngồi xuống cạnh Thước Nhạc, chiếc ghế bành vốn rộng rãi chợt trở nên chật chội.

“Ngồi ghế bên cạnh đi, nóng.”

Khúc Phàm cười ôm Thước Nhạc, “Không nóng, không nóng.”

Thước Nhạc cũng kệ hẳn, người này giờ rất dính, có thể bởi thời gian ở nhà ngắn, nên cứ hề nghỉ ngơi là lại dính lại với cậu, “Tối đi với anh cũng được, nhưng không thể dẫn Ha Ha theo, không được để cho Lý Minh Đạt bất cứ cơ hội nào. Em thấy dẫn theo Đại Hùng là được.”

“Theo lời em, anh cũng đâu định để Ha Ha đi thi, chỉ muốn dẫn đứa uy phong đi theo.” Tuy nói Đại Hùng nhà họ cũng rất lợi hại, cũng không thể so được với gấu (đại hùng) nhưng mà so với gấu còn “gấu” hơn. Đại Hùng nhà họ quả có thể so được với gấu mà.

Hiện tại, vấn đề đã được giải quyết, Khúc Phàm nhanh chóng gọi điện cho cấp dưới, bảo họ khi lấy thiệp mời không cần lo phần của hắn.

Gác máy, Khúc Phàm kéo kéo cúc áo, “Trong phòng nóng quá, đã bắt đầu đốt lò rồi sao!”

15. Kim Liên Thiên - Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn cơm tối xong, Thước Nhạc và Khúc Phàm vào không gian. Lúc trước, họ mua mấy đôi cún, Samoyed, Bichon Frisé*, Husky, chó đốm, Alaska, cùng với a Phúc và vợ của nó. Ban đầu, mỗi ngày Thước Nhạc đều chăm sóc cẩn thận, chuẩn bị thức ăn cho chúng nó, nhưng hoàn cảnh sinh trưởng trong không gian tốt, chưa đầy hai năm đã sinh sản ra không ít đời sau. Năng lực sinh sản của loài chó rất mạnh, lúc đó Thước Nhạc cũng không khống chế quá mức, một năm hai thai, mỗi lần bốn đến năm con, mà chó đốm nhà họ mỗi lứa ít nhất cũng có chín con. Không đầy hai năm, trong không gian đã có chút tràn đầy loài chó. Nhưng điều đáng tiếc là, đám cún trong nhà linh tính mạnh nhưng chỉ có mấy đôi nuôi ban đầu là tiếp cận hóa yêu mà thôi. Thước Nhạc nghĩ có thể bởi bản thân chó đã là loài có linh tính mạnh, những động vật càng thông minh thì đôi khi lại càng dễ phân tâm. Nhưng Thước Nhạc thấy dù chúng không hóa yêu nhưng tuổi đời của chúng nó lại tăng lên, sức mạnh cũng có vẻ mạnh nhưng lại có chút giống dị thú. Với chuyện này, cậu muốn cứ thuận theo tự nhiên, không thảy cầu quá cao, hơn nữa, so với đa số đám động vật nhà họ, tỉ lệ hóa yêu của bọn nó đã khá cao.

* Bichon Frisé:

Thước Nhạc không có thời gian chăm sóc chúng nó, nên đã chuyển chúng nó đến thảo nguyên. Trong không gian rất nhiều thức ăn, hơn nữa cỏ còn sinh sản rất nhiều trên thảo nguyên khiến thảo nguyên trở thành thảo nguyên cỏ chân chính. Chúng nó có đôi khi cũng sẽ tự đi săn, tuy không hung tàn như sói, nhưng đã tính trong cơ thể cũng được dưỡng ra, cũng coi như cực phẩm.

Hai người Thước Nhạc vào không gian xem thử, thuận đường tìm một nhóc Bichon Frisé. Bởi tối sẽ có đại hội so cún, mọi người đều phải mang cún cùng theo. Nếu không muốn thi đấu, vậy cứ mang một nhóc Bichon Frisé có vẻ tốt hơn. Tuy rằng có thể mang a Phúc theo, nhưng nó hiện đã thành thủ lĩnh của bầy chó trong không gian, mỗi ngày đều bận tuần tra thảo nguyên. Hơn nữa, nó là điển hình của trọng sắc khinh hữu, lúc trước tìm lão bà cho nó, hiện tại đã sinh bốn ổ chó con, nhưng vẫn dính nhau như hình với bóng. Vì duy trì tôn nghiêm của mình, hiện Thước Nhạc ôm nó, nó còn thấy ngượng nữa đó.

Thảo nguyên giờ đây cũng đã có cảm giác gió thổi mặt cỏ, ngưu dương gặm; ngưu dương đã thành đàn, những loài linh dương vân vân bắt từ Châu Phi về đều đã sinh sôi nảy nở, cỏ cũng mọc tươi tốt, cung cấp thức ăn cho phần lớn động vật.

“Sao đám Đại Hùng lại ở trong rừng vậy?” Nhìn Thước Nhạc đang dẫn đường vào rừng, hắn hỏi.

“Ai biết, mấy loài khác đều rất hung mãnh, chỉ có Đại Hùng và a Phúc có vẻ yếu nhược chút. Vốn em muốn để chúng qua sống bên phía rừng trúc kia, chúng nó không thích mà giờ nhìn cũng rất tốt.” Thước Nhạc từng quan sát đám chó trong không gian, kỳ thật khi trí tuệ ngày càng cao thì chúng nó bắt đầu xuất hiện hình thức sinh hoạt kiểu gia tộc, tự tìm kiếm nơi ở sau đó đều tự phân công nhiệm vụ cho mình, mỗi con đều có nhiệm vụ, cấp bậc riêng trong gia tộc của mình, thoạt nhìn đã có cảm giác xã hội.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến nơi đám Đại Hùng tụ tập, ở cạnh thảo nguyên trong rừng cây. Cạnh đó có một con suối nhỏ, không lớn lắm nhưng rất trong, tuy không có công năng như nước hồ nhưng cũng ngọt lành, rất thích hợp để uống. Lúc trước Thước Nhạc làm cho chúng nó đủ loại kiểu dáng ổ. Đám Bichon Frisé ở trong dãy ổ thấp bé cao một mét, bên dưới là không gian khoảng nửa mét, có chút giống lầu các phương Nam. Thước Nhạc làm rất nhiều ổ đặt chung với nhau, tạo thành một khu. Lúc đó vì thấy thật thú vị nên Thước Nhạc làm rất nghệ thuật, mỗi khu nhà ở của mỗi loại cũng không giống nhau. Khiến cậu không ngờ được là đám cún đó rất trân trọng nhà của mình, cứ cách một thời gian cậu lại đến đây xem qua, trong phòng rất sạch sẽ. Rồi cứ vậy, qua một thời gian, Thước Nhạc cũng không quản nữa.

Bichon Frisé trong đám cún là ít nhất, hiện tại chỉ có ba mươi hai con, nhưng dù chỉ có ba mươi hai con cũng không hề ít, nhìn qua là cả đám bông trắng dày đặc.

Đại Hùng và Hùng Hùng là thủ lĩnh của đám Bichon Frisé, hiện chúng nó cũng đã sinh ra linh thức, không bao lâu sau sẽ hóa yêu. Thấy họ đến đây, cả hai đều chạy tới, Đại Hùng dùng sức nhảy vào lòng Thước Nhạc. Thước Nhạc cảm thấy tay hơi trầm xuống.

“Sao mà nặng vậy hả?” Cừ thật, nặng hơn cả Samoyed rồi.

“Ha ha, nó giờ cũng chả khác gì gấu cả. Em xem cái thân hình béo núc này đi.” Khúc Phàm nói rồi vỗ vỗ sau lưng Đại Hùng.

Thước Nhạc nghĩ, vẫn thấy không nên mang chúng nó ra thì hơn, “Chúng ta chọn con nhỏ chút.”

“Đại hùng, bọn tao định mang một nhóc con ra ngoài. Mà bảo chúng nó đến đây chúng ta xem thử chút.” Khúc Phàm vỗ vỗ đầu Đại Hùng.

Uông uông—Đại Hùng sủa hai tiếng, không lâu sau đám cún con đã chạy qua đây. Nghe theo tiếng kêu của Đại Hùng, đám nhóc đó xếp thành mấy hàng, Thước Nhạc thấy chúng nó xếp theo thứ tự lớn nhỏ, rất có trình tự.

Đang muốn khen một câu thì thấy một nhóc Bichon Frisé chỉ lớn bằng quả bóng cao su đi từ trong nhà ra, đi đến nơi đám cún đang đứng, tựa hồ không biết nên đứng đâu nên ngã trái ngã phải, cuối cùng chạy đến trước mặt Đại Hùng sủa hai tiếng rồi ngồi xuống. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đen nhánh rất thuần khiết.

Uông uông—uông—Đại Hùng lại sủa vài tiếng, nhóc con Bichon Frisé lại lắc trái lắc phải đứng lên, chạy về phía đội hình cún nhỏ, kết quả chưa chạy được nửa đường lại vấp ngã, thoạt nhìn ngốc ngốc.

“Rồi, chọn nhóc này.” Hai người nhìn rất vui. Thước Nhạc lại dò xét qua nhóc này, cún nhỏ này thể mà đã có thần thức, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ nên có hơi ngốc.

Cũng không hẳn mọi loài có được linh thức thì đều thông minh. Cũng không phải tất cả những loài thông minh thì đều có thể có linh thức, thành công hóa yêu. Thước Nhạc cũng quan sát những chú cún ở đây, tuy rằng thể hiện ra sự thông minh nhưng thực tế ngoài Đại Hùng và Hùng Hùng thì cũng chỉ có nhóc con nhỏ kia có linh thức mà thôi. Đây cũng là một loại thiên phú.

Uông uông—uông uông—uông uông—Đại Hùng nghe xong rất hưng phấn, Thước Nhạc nhìn mắt nó cũng hiểu ý nó, nhóc này là đứa con nhỏ nhất của Đại Hùng và Hùng Hùng, hơn nữa thai kia chỉ có một nhóc duy nhất, từ khi nó sinh ra đã khác biệt rồi.

“Như vậy, sau đợt này thì để nó ở bên ngoài một thời gian nhé, có lẽ sẽ có tiến bộ.”

Uông uông uông—

“Ừm? Vậy nhé, tao sẽ trông nó, hẳn không sao đâu.” Thước Nhạc gật đầu, Khúc Phàm đã ôm nhóc con kia lên, nhóc con kia dường như rất hứng thú với Khúc Phàm, ngửi ngửi rồi lại cọ cọ, cặp mắt đơn thuần kia

khuyến Khúc Phàm rất thích. Nhóc con này thật quá thú vị, cặp mắt kia tựa như biết nói vậy.

Hai người vừa ôm nhóc Bichon Frisé ra khỏi không gian thì mắt nhóc con này tựa như không đủ dùng luôn. Một hồi nhìn thứ này, một hồi lại xem thứ kia, Khúc Phàm đặt nó trên đất, hết nhìn đông lại ngó tây một lúc rồi bắt đầu di chuyển, chạy lằng quằng trong phòng, nhưng chạy mấy bước lại ngã sấp xuống.

“Nó từ khi biết đi đã bước không vững, thường xuyên bị ngã.”

“Cơ thể không có vấn đề gì nha?” Khúc Phàm nói xong ôm nhóc Bichon Frisé dưới gầm bàn lên, dùng tay kiểm tra một lần.

“Ách...” Về mặt Khúc Phàm kỳ quái nhìn Thước Nhạc.

“Sao thế?”

“Não của nhóc này rất phát triển nhưng tiểu não của nó lại không so được với những chú cún thông thường.”

“Em xem thử.” Thước Nhạc nhận lấy, nhìn kỹ một lần, “Quả nhiên là...” Cậu nhất thời không biết nói gì. Trí não phát triển, tiểu não lại nhỏ hơn những con chó khác, thức hải đã mở ra, còn rộng hơn Đại Hùng nữa.

“Điều này gọi là có được ắt có mất. Giờ nó đã như vậy, sau này hóa yêu nhất định cũng không có vấn đề gì, nhưng năng lực vận động và phối hợp với cơ thể của nó nhất định không được tốt.” Khúc Phàm nói xong nở nụ cười, điều này là sao, dù là thực vật hay là yêu thì vũ lực đều rất quan trọng với chúng nó. Nhà họ sẽ không có một con cún nào chỉ dựa vào ngộ tính mà hóa yêu đó chứ.

Xoa xoa đầu Bichon Frisé, Thước Nhạc cười cười, “Nói thật, hiện em thật mong chờ đến lúc sau khi nó hóa yêu.”

Lái xe vào câu lạc bộ, phía trước cửa đã có rất nhiều loại xe nổi tiếng, xem ra đã có không ít người tới. Hai người ôm Bichon Frisé vào câu lạc bộ, còn chưa tới giờ thi đấu, mọi người vẫn đang nói chuyện ở đại sảnh. Bọn họ cũng được mở mang tầm mắt, chó ở đây cơ bản đã bao quát được hầu hết những loài chó nổi tiếng trên thế giới, hơn nữa cũng có nhiều người mang theo cún cưng như bọn họ.

Bichon Frisé nhà họ so với ở đây cũng không phải loài tốt gì cả, Bichon Frisé sinh ra trong không gian, trưởng thành trong không gian nên vẫn thật ‘tự nhiên’. Cún cưng nơi này hiển nhiên đều được trang hoàng tỉ mỉ. Bọn họ thấy cũng có hai nhóc Bichon Frisé khác. Thước Nhạc đoán rằng mỹ dung kia của nó chắc cũng phải tốn khoảng mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn mới làm ra được. Bichon Frisé giống như nhà bọn họ, tuy rằng cũng có bộ lông xõa tung, nhưng hoàn toàn không bị cắt tỉa, rất dài, cong cong không chỉnh tề.

Từ khi Bichon Frisé tiến vào đây, còn có vẻ rất hưng phấn, nó lần đầu tiên nhìn thấy nhiều chủng loại cún như vậy. Cặp mắt sáng trong suốt chuyển qua chuyển lại.

Thước Nhạc thấy nó như vậy cười cười, đặt nó xuống võ võ mông nó, để nó tự chạy đi chơi. Có cầu bài mà Khúc Phàm tùy tay luyện chế, Thước Nhạc cũng không sợ nó chạy đâu mất. Cầu bài đơn giản nhưng có được trận pháp phòng hộ, an toàn không thành vấn đề.

Bichon Frisé hưng phấn chạy đến chó Pit Bull gần nó nhất, nó hiển nhiên cũng là loài có tính cách hung dữ, thực tế, từ khi vào cửa thì cũng chưa từng hết tức giận, tuy rằng không sủa âm lên nhưng vẫn rất hung ác.

Thước Nhạc vẫn luôn dõi mắt theo Bichon Frisé, sợ nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tuy rằng nhóc Bichon Frisé đã có linh thức, nhưng Thước Nhạc cảm thấy nó rất ngây thơ, rất ngốc, hiện tại nhìn nó dường như không phân rõ tốt xấu.

Nhưng chưa tới một phút đồng hồ, Thước Nhạc liền phủ định ý kiến của mình.

16. Kim Liên Thiên - Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiểu Bichon Frisé xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua, giống hệt như đứa nhỏ mới tập đi vậy, nhóc kia không hề e sợ Pit Bull, vẫn đi đến trước mặt nó, kỳ quái là khi Pit Bull kia nhìn thấy nó thì sự hung dữ giảm đi rất nhiều. Chờ đến khi tiểu Bichon Frisé tiến đến trước mặt nó, dung lưỡi liếm liếm mặt nó, tuy có né tránh nhưng cũng không làm gì hơn. Mà theo Thước Nhạc thấy, Pit Bull kia còn có vẻ như đang ngại ngùng nữa ấy.

Thật làm người ta khó mà tin nổi.

“Anh thấy chúng ta dẫn nó đến đây là sai lầm.” Khúc Phàm có chút trợn mắt há hốc nhìn tiểu Bichon Frisé. Chỉ trong chớp mắt mà nó đã quen thân với mấy chú cún khác, cho dù là Pit Bull hay Staffordshire*, thậm chí là Ngao Tây Tạng thì đều thua dưới cơ thể nho nhỏ của tiểu Bichon Frisé, lập tức trở nên dịu ngoan.

*Staffordshire: là giống chó được lai từ chó sục và chó Bun, có nguồn gốc từ Anh, được coi là một giống chó nguy hiểm.

“Tiểu Hùng, về đây.” Thước Nhạc thấy vậy nhanh chóng gọi nó quay lại, đám cún trong sảnh đều xông xáo, đua nhau đi về phía tiểu Bichon Frisé. Trong lòng cậu nổi lên cảm giác quá kỳ diệu rồi.

Tiếng Thước Nhạc tuy không lớn, nhưng lỗ tai tiểu Hùng rất thính, nghe thấy tiếng gọi, không chút do dự chạy về. Trong lòng nó, Thước Nhạc tựa như cha mẹ, tuy rằng nó nghiên cứu rất lâu cũng không hiểu được người tạo cho nó cảm giác thân thiết kia lại khác nó đến vậy?

Thước Nhạc ôm tiểu Hùng lên, “Nhóc con, đừng chạy loạn, không sẽ bị người ta bắt đi đó.” Nhìn vẻ mặt hưng phấn của nó, Thước Nhạc nhin không được dọa nó một chút.

Quả thật, nhóc này tuy ngốc mà lại cũng thông minh, ít nhất nghe hiểu được lời này của Thước Nhạc. Cơ thể nó cứng đờ nhìn Thước Nhạc rồi lại quay đầu nhìn Khúc Phàm, sau đó chui đầu vào lòng Thước Nhạc, chỉ để lộ ra cái mông tròn vo vo.

Thước Nhạc và Khúc Phàm lập tức bị nó chọc cười.

“Ha ha... cún này cứng quá đi.” Lý Minh Đạt vừa tới đã thấy được cảnh này, “Còn tưởng hai cậu không thể đến cơ.” Lý Minh Đạt cười nói, thấy Khúc Phàm và Thước Nhạc cùng đến, Lý Minh Đạt hơi ngạc nhiên, lại nhớ tới tin nghe phong phanh, trong lòng thầm nghĩ, câu lạc bộ của họ sẽ không sao chứ.

Lưu Kiệt vào cùng với Lý Minh Đạt, thấy Thước Nhạc thì mắt sáng lên, khóe miệng rõ ràng cong lên. Mà cảnh này lại bị Khúc Phàm đứng cạnh Thước Nhạc thấy rõ, từ khi vào đại sảnh, thần thức Khúc Phàm đã bao trùm lên nơi này, thấy Lưu Kiệt thì bất giác nhíu mày, rồi rất nhanh lại giãn ra.

“Nào, để anh giới thiệu chút, đây là nửa kia của Thước Nhạc, Khúc Phàm. Đây là anh em tốt của anh, Lưu Kiệt, mới từ nước ngoài về. Khúc huynh đệ sau này phải chiều cố nhiều.”

Lưu Kiệt nghe thấy Lý Minh Đạt giới thiệu thì hơi ngạc nhiên, vươn tay bắt tay với Khúc Phàm, “Xin chào ngài Khúc.”

Khúc Phàm híp mắt, khóe miệng cong lên, “Chào ngài Lưu.”

Thước Nhạc thấy vẻ mặt Khúc Phàm như vậy cũng chú ý đến Lưu Kiệt. Ở cùng Khúc Phàm nhiều năm như vậy, Thước Nhạc hiểu rõ từng cử động của Khúc Phàm, mỗi khi anh như vậy tức là có hứng thú với chuyện gì đó, trong lòng đã xuất hiện lưu ý thì người bị chú ý đó nhất định chạy không thoát đâu. Cũng không biết Lưu Kiệt này có quan hệ ra sao với vụ án.

Mấy người tới bên cạnh nói chuyện một lúc, đều có mục đích riêng. Lưu Kiệt không rõ sao lại hứng thú với Thước Nhạc, lần trước chỉ là thoáng qua, lần đầu gặp mặt không tiếp xúc quá nhiều, mà lần này lại hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt Lưu Kiệt nhìn Thước Nhạc quá rõ ràng, khiến Lý Minh Đạt cũng cảm thấy xấu hổ theo, mà Thước Nhạc cũng đen mặt. Duy chỉ có Khúc Phàm cười tủm tỉm tựa như không phát hiện điều gì.

Đang lúc Thước Nhạc không kiên nhẫn nữa thì trận đấu bắt đầu. Hôm nay Lưu Kiệt là nhân vật chính, họ cũng cần ra sao chuẩn bị. Sau khi hai người rời đi, Thước Nhạc mới coi như được giải thoát.

“Người đó sao thế chứ?” Về mặt Thước Nhạc vẫn không tốt chút nào.

Khúc Phàm cười, vươn tay ôm lấy tiểu Hùng, tay kia ôm thắt lưng Thước Nhạc, “Đừng nóng, chủ yếu là cứng quá thơm ngon khiến người ta nhịn không nổi muốn cho vào miệng thôi.”

“Hửm? Hắn là Vampire?” Thước Nhạc ngạc nhiên hỏi.

Hắn lắc đầu, “Không phải, chỉ có thể coi như có chút quan hệ, hắn liên quan tới đám đối lập với Vampire.”

“Người sói? Không phải chứ? Vậy là Giáo Đình?” Thước Nhạc thấy Khúc Phàm gật đầu, lại giật mình, “Hắn sao lại có quan hệ với Giáo Đình?” Thực tế, Giáo Đình có ảnh hưởng rất nhỏ đến phương Đông, trong số thành viên cũng không thấy nghe nói có ai là người phương Đông cả.

“Chuyện này anh cũng không rõ, trong đó nhất định có duyên cớ nào đó. Trên người hắn có mùi thánh quang, nhất định đã được thêm vào. Tuy rằng không thể xác định, nhưng chuyện này không chừng có liên quan đến hắn.”

Nói xong nhìn Thước Nhạc cười, “Bọn họ hắn có cách tự phân biệt. Tuy rằng em không tu luyện, nhưng cơ thể lại được linh khí tẩy rửa, bổ hơn bất cứ linh dược nào. Ha ha, em hiểu tâm ý của hắn ta chưa?”

Thước Nhạc liếc mắt xem thường. Khi Anthony vừa bị Khúc Phàm thu phục đã nói, Thước Nhạc chính là viên đại bổ hoàn di động với Vampire, nếu Vampire hút máu cậu, ít nhất có thể tăng hai cấp. Mà đường như cũng có ích với đám người Giáo đình. Lúc ấy, khi Anthony nói vậy, cậu rất không thoải mái, mà giờ lại gặp phải kẻ như Lưu Kiệt, bị người khác nhớ thương quả thật khó chịu mà.

Khúc Phàm cười cười, kéo tay cậu cùng đi vào phòng thi đấu. Lưu Kiệt này, dù có liên quan đến vụ án hay không, không để hắn xuất ngoại thì sẽ rất phiền đây.

Sân thi cún đã được thay đổi, đại sảnh hình tròn, ở giữa là sân dùng kính thủy tinh ngăn cách, bên ngoài là mấy tầng chỗ ngồi. Trong sân được bưng kín, bảo đảm an toàn cho khán giả, tiến vào trong đại sảnh ngoại trừ cún cưng nho nhỏ thì những loài chó lớn đều bị gửi lại, cũng để phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Hai người họ ngồi phía sau, có thể vào đây cũng được coi như có mặt mũi, loại thi đấu chó này bị quốc gia nghiêm cấm, cho nên hoạt động này cũng phải được bảo mật, không có thể lực nhất định cũng không cách nào tiếp xúc với thứ này.

Đối thủ hôm nay của Lý Minh Đạt, Đàm Khải đã đến rất muộn, chờ đến hai chú chó tiến vào sân thi đấu mới xuất hiện, rất kỳ quái, hẳn ta thể nhưng liếc mắt nhìn Thước Nhạc và Khúc Phàm, còn nhìn Thước Nhạc cười ha hả. Sắc mặt Thước Nhạc trắng bệch, rất không thoải mái.

Khúc Phàm cầm tay Thước Nhạc, dùng chân nguyên lực ngăn cách Thước Nhạc.

“Đó là gì vậy?” Thước Nhạc thở phào, hỏi.

“Không biết, dường như là nguyên rửa gì đó. KHÔNG phải tinh thần lực.” Tinh thần lực của Thước Nhạc rất mạnh, trên thế giới này, người có thể dùng tinh thần lực làm bị thương cậu gần như không có, mà hẳn cũng không thể sánh bằng, cho nên có thể khiến cậu cảm thấy vậy thì nhất định không phải tinh thần lực, vừa này đã sơ suất.

Thước Nhạc dựa vào Khúc Phàm, xoa xoa tiểu Hùng trong lòng, cảm giác ấm áp khiến cậu tốt hơn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ghê tởm.

“Vì sao em không cảm nhận được sinh mệnh lực của hắn ta?”

Khúc Phàm sững sốt, “Hắn ta là người chết? Nhưng trái tim vẫn đang đập mà.”

Huyết trùng, Giáo đình và lời nguyện, trong đó có quan hệ gì? Khúc Phàm đột nhiên cảm thấy có một tấm lưới lớn đang quăng ra trước mặt hắn.

Chó của Lưu Kiệt là một con Tàng Ngao, rất khiến người ta kinh ngạc. Lý Minh Đạt đến mượn chó, Thước Nhạc còn nghĩ họ không có con nào phù hợp, nhưng Tàng Ngao này đã phủ nhận ý nghĩa đó trong đầu. Tàng Ngao này vừa nhìn đã biết là loại thuần chủng, hơn nữa đã được huấn luyện đặc biệt, thoát nhìn rất hung dữ.

Chó của Đàm Khải là Pit Bull, con Pit Bull này không lớn tuổi lắm, cơ thể cũng nhỏ, tuy rằng Pit Bull cũng hung hãn không kém Tàng Ngao, nhưng con này thì có chút không giống, tựa như bị thiếu dinh dưỡng, người ngồi xem cũng không ai coi trọng nó.

“Con chó này có điều quái lạ.”

“Ừm, trong cơ thể lại có được năng lượng mạnh như vậy.” Không tự chủ, Thước Nhạc đưa mắt nhìn Lý Minh Đạt đang ngồi phía trước, lúc này anh có vẻ nhẹ nhàng thở ra. Mấy tên hoàn khổ đi cạnh anh còn đang rất hăng say thảo luận chuyện gì đó.

“Lưu Kiệt nhất định có quan hệ với Đàm Khải. Pit Bull kia bị người ta điều khiển.”

Thước Nhạc chưa nói gì, trận đấu đã bắt đầu.

Cơ thể Tàng Ngao cao lớn, rất hung mãnh, cửu cửu nhất ngao, mà Tàng Ngao này hiển nhiên được chọn ra theo cách đó, chỉ so sức chiến đấu thì cũng sắp vượt cả Bạch Mãng nhà họ.

Pit Bull vốn cũng là loài hung mãnh, mà con Pit Bull này lại càng biết trốn tránh, cơ thể linh hoạt, chạy nhanh khiến Tàng Ngao không thể đến gần.

Tàng Ngao thấy không thể chạm vào đối thủ thì hơi nóng nảy, vì thế lộ ra yếu điểm của mình. Pit Bull nhân cơ hội này muốn tiến lên cắn cổ nó, đúng lúc này, toàn bộ câu lạc bộ chợt rung lên.

“Động đất...”

“A...” Trong đại sảnh lập tức loạn lên, toàn bộ câu lạc bộ đều lung lay, nhất là ở trung tâm sân thi đấu, nứt vài khe rãnh, mà hai chú chó đứng dưới đó cũng không cách nào đứng thẳng. Mà trùng hợp sao, cả hai đều bị gạch đá rơi trúng làm bị thương, một con chân trước, một con chân sau, tuy không nghiêm trọng nhưng trong nhất thời chúng nó không thể cử động được.

Hội trường trở nên hỗn loạn, Khúc Phàm không nhanh không chậm kéo Thước Nhạc ra ngoài.

“Không phải anh làm đó chứ?” Thước Nhạc nghi ngờ nhìn thoáng qua Khúc Phàm đang khí định thần nhân.

“Ha ha, như vậy không tốt sao, dù họ có mưu đồ thì cũng đều bị phá hỏng.” Khúc Phàm cười xấu xa nhìn Thước Nhạc. Hắn biết được manh mối từ chỗ hai người bị hại, có liên quan tới nơi đây, không ngờ lại có thu hoạch lớn như vậy. Đột nhiên Khúc Phàm phát hiện có quá ít tư liệu, không cách nào phân tích mục đích của họ, cho nên tuyệt đối không thể để họ đạt được mục đích đó. Vì thế, hắn nhanh gọn rút củi dưới đáy nồi, để cho ván bài này không thể tiếp tục, như vậy ít nhất cũng tranh thủ giúp hắn chút thời gian. Chỉ tiếc cho căn nhà này, nghe nói mới vừa xây được một năm.

“Anh quá xấu xa đó. Nếu để Lý Minh Đạt biết, thì không biết sẽ giận anh đến mức nào nữa.”

“Yên tâm, hắn mà biết thì nhất định còn biết ơn anh ấy chứ. Nhưng làm việc tốt không cầu lưu danh, vẫn không nên nói cho họ biết.” Khúc Phàm nghiêm trang nói.

Khúc Phàm làm rất chừng mực, cho nên trận ‘động đất’ này không có người hay vật nào bị thương, nhà bị hủy lại không cách nào sửa chữa. Mà những căn biệt thự cách nơi này không đến trăm mét lại không hề bị ảnh hưởng, thậm chí bảo vệ bên ngoài còn nói chẳng cảm nhận được chút xíu “rung” nào hết. Chuyện này sau khi được điều tra thì trở thành một trong mười điều huyền bí không lời giải đáp ở Yến Kinh, cứ thế lưu truyền mãi.

17. Kim Liên Thiên - Chương 17

Trong lúc Thước Nhạc và Khúc Phàm tham gia cuộc đấu chó thì đám nhỏ trong nhà lại gây chuyện.

Hôm nay là cuối tuần, Cổ Dã đến nhà chơi, trong nhà hiếm khi có khách tới, đám nhỏ đều có hơi hưng phấn. Mà Lãnh Vân nhà bên cũng được nghỉ, hiện nó đã bắt đầu đi học, cha mẹ nhập học cho nó một trường gần đó. Tuy giáo dục trong và ngoài nước có khác, nhưng nó là đứa trẻ thông minh, khí chất tuy khó khiến người ta thân cận, nhưng cũng không ai bắt nạt nó, đi học một, hai tháng cũng quen. Nó vẫn thân với Miu Miu, mỗi ngày tan học, việc đầu tiên làm là đến chơi với Miu Miu. Cha Lãnh Vân vì công việc không thể thường xuyên ở trong nước, mẹ Lãnh Vân cũng theo cha, trong nước dù có đi bảo mẫu chăm sóc nhưng vẫn không yên tâm. Vì thế, lúc cha mẹ Lãnh Vân không ở nhà, đa số thời gian Lãnh Vân đều ở nhà Thước Nhạc. Bởi vậy, Thước Nhạc làm trước một phòng cho Miu Miu, để nó ở riêng sớm, Lãnh Vân đến thì ở cùng với nó luôn.

Thước Nhạc đôi khi vẫn thắc mắc, rõ ràng hơn kém nhiều tuổi vậy sao tình cảm lại tốt vậy chứ? Lãnh Vân bình thường cũng là đứa nhỏ lạnh lùng, mà trước mặt Miu Miu lại rất hay nói, chăm sóc cẩn thận cho Miu Miu. Mà Miu Miu cũng thích ở cạnh nó, trước kia là đứa nhỏ rất hướng nội, thế mà hôm nào Lãnh Vân không tới, nó cũng sẽ tới nhà bên xem thử. Dù sao, trong lòng cũng rất nhớ mà.

Hôm qua, đám nhỏ đã biết hôm nay sẽ có khách đến nhà, bọn nó cũng rất hiếu kỳ về bạn của anh Quả Quả, cũng càng hy vọng gặp mặt. Phi Phi thậm chí muốn Thước Nhạc thả Hân Hân ra nữa. Thước Nhạc thấy Hân Hân rất dọa người, thật sự không nên để người ngoài thấy được. Chính vì vậy, Lam Tử, Kim Cương vừa xuất quan, còn có Vàng hay thậm chí cả Bạch Mãng và Hắc Mãng cũng bị Kỳ Kỳ thả ra, chuẩn bị “ra oai phủ đầu” với bạn của anh Quả Quả.

Thước Nhạc cũng hiểu suy nghĩ của đám nhỏ. Chúng rất yêu thích nhóm động vật trong nhà, cũng rất tự hào về bọn nó, chỉ có động vật nhà mình mới thông minh như vậy, có bao nhiêu muốn khoe khoang nhà. Kỳ thật, về chuyện của bọn nhỏ, Thước Nhạc cũng nghĩ rất nhiều, không thể không nói đám nhỏ trong nhà đều rất thông minh, Thước Nhạc cũng không lo gì về chuyện này, từng đứa đều có thể tự chủ học những gì chúng muốn học, mà kể cả Gia Gia vốn cũng có chút khiếm khuyết giờ cũng rất chú trọng tích lũy kiến thức, không coi học tập là nhiệm vụ như trước kia nữa. Thước Nhạc không cần chú ý chuyện này, cậu tin mỗi đứa đều đã tìm được lý tưởng và mục tiêu cho mình, hơn nữa nhất nhất làm theo, cậu vẫn rất tin. So với bậc cha chú, cậu và Khúc Phàm cũng không tốn nhiều tâm tư, mà cũng không hạn chế, bỏ thúc tính cách của đám nhỏ mà còn ủng hộ chúng làm theo ý mình, cứ vậy tạo thành tính cách độc lập cho đám nhỏ. Nhưng như vậy cũng có lỗ hổng, khiến cho đám nhỏ ngoại trừ người nhà thì trước mặt người ngoài chúng nó có chút không hòa hợp, rất khó quen được bạn tốt. Thước Nhạc vốn rất lo lắng chuyện này, nhưng hiện thấy bọn nó như vậy cũng đã yên tâm.

Cổ Dã vào ngôi nhà tứ hợp viện thì cũng rất kinh sợ, nhưng cậu vốn khoáng đạt, trong mắt ngoài sự thưởng thức thì cũng không còn ý gì khác, thế nên khiến đám nhỏ miễn cảm kia rất thích, không quá một tối đã chơi thân với nhau. Đùng thấy tuổi tác khác biệt, lúc chơi đùa cũng không chút chướng ngại.

Nhà đông con nên chơi cũng rất vui, Cổ Dã cũng không khách sáo. Đám nhỏ trong nhà có quyền tự chủ cao, quan hệ của Thước Nhạc và Khúc Phàm thì Quả Quả cũng đã nói với cậu, tuy rằng ngạc nhiên nhưng cũng không phản cảm. Hơn nữa biểu hiện vào tối thứ sáu của Thước Nhạc và Khúc Phàm khiến cậu rất hài lòng, không câu nệ như người lớn trong nhà của những bạn học khác của cậu, mà ông, bà cũng rất trẻ tuổi, tính cách sáng sủa, rất thân thiện. Cậu cảm thấy gia đình này tạo cho cậu cảm giác tự do, cho nên không bao lâu đã hòa mình vào.

Thứ bảy, Thước Nhạc và Khúc Phàm ra ngoài, thời tiết lạnh lạnh, dự báo thời tiết báo buổi tối có tuyết lớn, đám nhỏ cũng không ra ngoài mà ở trong đại sảnh Tam Gian chơi bài. Gia Gia, Tiểu Tiểu, Quả Quả, Phi Phi, Kỳ Kỳ, Samba, Lãnh Vân, Miu Miu, Cổ Dã, Nữ Nữ chia làm năm nhóm chơi địa chủ. Vốn Lãnh Vân và Miu Miu có chút yếu, nhưng hai đứa phối hợp tốt, từ việc chơi bài cũng có thể thấy tính cách đám nhỏ đã dần định hình. Tiểu Tiểu quả nhiên là cao thủ của những con số, tính tính, rất lý trí. Gia Gia cười tủm tỉm, thoát nhìn hàm hậu nhưng tính cách ngày càng giống anh cả, ngoài mặt không nói nhưng trong lòng rất nhiều kế sách, tuy rằng mình chơi, nhưng sẽ nghe theo ý của Tiểu Tiểu, biết thứ gì có lợi với mình rồi đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Quả Quả rất tốt với người nhà, dù sự chỉ huy của Phi Phi rối loạn đến đâu, cậu cũng nghe theo, tuy rằng thua nhiều thắng ít, nhưng mặt cười lòng cũng vui. Phi Phi thì đứa nhỏ nghịch ngợm này quá trẻ con, không cần đánh giá, tuyệt đối là đứa chính trực, dễ đoán nhất. Nhưng thằng nhỏ này dù đến đâu cũng rất nổi tiếng, cũng coi như chỗ thông minh của nó, lại nói, tính cách nó giống như cha Khúc.

Samba sau một thời gian dài học tập, hiện đã không khác gì người bình thường, có điều ít tiếp xúc với người ngoài, tính cách tựa như trẻ nhỏ. Bình thường, cậu vẫn còn phải dựa vào Kỳ Kỳ, cũng rất nghe lời Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ là đứa nhỏ chu đáo, đừng thấy bình thường cứ trách cứ quát Samba nhưng vẫn rất che chở Samba, chỉ có nó được phép nói mà người khác thì đừng hòng, quả rất có lòng hộ thực.

Lãnh Vân và Miu Miu thì không cần nói nữa, trước đó đã đề cập qua. Hai đứa nó hiện đã có bóng dáng của thanh mai trúc mã rồi đó.

Cổ Dã là bạn mới tới, vốn quen với Quả Quả nhất, nhưng cậu đã lớn tuổi, không thể phân cùng tổ với Quả Quả, do vậy được ghép cặp với Nữu Nữu khờ khạo nhất nhà. Trải qua một ngày tiếp xúc, Cổ Dã cũng biết đám nhỏ trong nhà này không có đứa nào đơn giản, đều thành tinh cả rồi. Nói tới đơn thuần cũng chỉ có cô con gái duy nhất này, đơn thuần đáng yêu, ngay cả vết bớt nhỏ trên mũi kia cũng yêu không chịu được, còn nhỏ mà đã có thể mừng tượng ra bóng dáng mỹ nhân sau này. Chờ đến lúc lớn lên, không biết sẽ xinh đến nhường nào nữa. Mà vết bớt trên mũi kia là một nét bút hồng, nhưng chính bởi vết bớt này lại càng tăng thêm sự đáng yêu của Nữu Nữu, càng thêm dễ thân. Thước Nhạc từng dùng thần thức và tinh thần lực kiểm tra Nữu Nữu, tính huống của cô nhóc rất đặc biệt, cũng không phải tu yêu mà hóa thành người, trước kia đã có linh thức nên rất thông minh, sợ dĩ hóa thành người là bởi có lẽ đã ăn một loại quả thần kỳ nào đó, Nữu Nữu cũng chỉ nhớ mang máng chuyện này. Từ khi hóa thành người, Nữu Nữu rất mơ hồ với ký ức trước kia, cô nhóc đã chân chính hóa thành người, sau này cũng không thể biến trở lại nữa. Đối với cô gái duy nhất này, người nhà rất yêu thích, hơn nữa cô nhóc biến từ chuột con thành, cũng không quá thông minh, rất đơn thuần, bộ dáng đáng yêu, ngây thơ này lại càng khiến người ta yêu mến.

“Hư hư”... Phi Phi chớp chớp mắt về phía Nữu Nữu.

Nữu Nữu nhìn khẩu hình miệng Phi Phi có hơi khó xử, không biết có nên đánh ra cho Phi Phi không nữa, ngắc đầu nhìn đại ca phía sau thật lâu.

Cổ Dã nhìn cô nhóc kia khó xử, trừng mắt nhìn về hai người phía đối diện, “Chú ý chút, có ra hiệu cũng không được, không được bắt nạt nhóc con đơn thuần nhà chúng tôi đâu.”

Phi Phi chum chum môi, nói thầm, “Em gái em sao lại thành nhà anh rồi.” Cả tối bọn nó đều thua, trên mặt bị dán một đồng giấy. Bởi đa số đều là nó đưa ra quyết định, trên mặt nó dán nhiều nhất. Quả Quả còn đỡ, mà ngay cả Lam Tử đứng sau giúp cho bọn nó cũng đều bị dán hai miếng trên lông. Lam Tử hiện tựa như uống máu gà, mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm quân bài trên tay người khác. Kim Cương thì bình tĩnh hơn, nếu không nhìn đỉnh đầu gần như đang rung liên hồi của nó.

.....

“Không chơi, không chơi nữa, lần sau nhất định không chung nhóm với anh Quả Quả nữa. Tiểu Tiểu, lần sau em với anh một nhóm.” Phi Phi ném quân bài vào giữa bàn.

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Phi Phi, đẩy gọng kính lên, “Nếu không phải em chỉ huy bữa thì anh Quả Quả cũng không thua nhiều vậy đâu.” Kỳ thật đêm nay Phi Phi rất may mắn, bốc bài đẹp hơn bọn nó, đây gọi là người ngốc thường gặp may đó.

“Tiếp theo chúng ta chơi gì?” Gia Gia thu dọn lại bài.

“Chúng ta chơi trốn tìm đi.” Mấy đứa cũng không biết chơi gì, đã tối, cũng chẳng nghĩ ra thứ gì. Mà Phi Phi lại úp trên bàn nói một câu.

Lời này của nó khiến mắt đám nhóc trong nhà sáng rực lên. Tuy rằng đó là trò con nít, nhưng ở nhà họ lại không đơn giản chút nào. Tứ hợp viện có diện tích lớn, rất nhiều nơi có thể trốn, tuy bọn nhỏ còn chưa chính thức tu luyện nhưng ngũ cảm đã rất nhạy bén, chỉ che dấu đơn giản thì không được. Hơn nữa, bọn họ còn chưa từng chơi vào buổi tối, giống như rất thú vị đó.

“Sao cậu còn chơi trò con nít vậy chứ?” Bởi vì ra ngoài chơi nên mọi người đều phải mặc thêm quần áo, nhân dịp này Cổ Dã hỏi Quả Quả. Trò chơi đơn giản như vậy, Quả Quả đã lớn vậy hẳn không còn thấy thú vị nữa đâu.

“Đợi lát cậu sẽ biết ngay.” Quả Quả thần thần bí bí, cũng muốn để cậu mở rộng chút về cách chúng chơi.

Quả nhiên ngay từ đầu, Cổ Dã liền bất lợi, bọn nó đã giảm bớt khó khăn, chỉ cho phép mọi người trốn ở trước-sau Đông viên và trước đường phía tây của Tam Tiến. Người bắt đầu tiên là Gia Gia, mà Cổ Dã là người bị nó bắt đầu tiên, thật sự vì tiếng thở của cậu ta quá lớn. Trong viện thấp mấy kiểu đèn cung đình, tuy không quá sáng nhưng vẫn có thể thấy bóng mờ hồ, cậu quá không cẩn thận rồi.

Cổ Dã theo sau Gia Gia tìm được mấy đứa nhỏ khác, trong lòng càng ngày càng ngạc nhiên, cũng để cậu học được không ít. Đám nhỏ núp đi chẳng những kín mà còn nguy trang, nếu không phải Gia Gia chỉ điểm, cậu còn không thể nhận ra. Mà Phi Phi bị phát hiện cuối cùng lại dán mình vào đầu hồi của Sương phòng, nơi đó chỉ có một chút hoa văn điêu khắc từ đá, Phi Phi vậy mà có thể dán trên đó, quá lợi hại. (Cậu ta đâu biết Phi Phi biết bay)

Chờ đến lượt cậu tìm, thật sự rất khó. Cậu chỉ tìm được Quả Quả và Miu Miu, những người khác đều núp rất kỹ, cậu chỉ có thể nhận thua. Người nhà này thật sự quá quái lạ, có thấy qua nhà ai chơi trốn tìm mà nằm úp sấp dưới hành lang gấp khúc hay cuộn tròn lại nguy trang thành hòn đá trên hòn giả sơn chưa?

Bị vây trong hoàn cảnh xấu, Cổ Dã cũng bắt đầu vận óc suy nghĩ, mấy lần sau cũng không dễ bị tìm ra nữa.

“Một lần cuối cùng, lần này Phi Phi tìm.” Phi Phi chơi rất giỏi, mãi vẫn chưa thua; Quả Quả thấy cũng sắp đến giờ đi ngủ, nên để Phi Phi tìm lần cuối rồi mọi người đi ngủ.

Bọn họ dựa theo thời gian, ai dùng thời gian ít nhất tìm được người thì sáng mai có thể ăn thêm một quả trứng trắng, do người thua cống lên.

Phi Phi rất nghiêm túc, cảm thấy mình nhất định có thể vượt qua Kỳ Kỳ đạt được vị trí số một. Không dừng lại trong sân, vừa nãy nghe tiếng bước chân của mọi người đều đã rời sân, tại nó rất thánh, trong sân này nhất định không có ai cả.

Phi Phi tới Đông viên đầu tiên, ừm, bên phía núi giả có người, tuy rằng dùng miệng hô hấp không tạo ra âm thanh nhưng lại có chút hơi nước, tuy rằng rất nhạt nhưng mà như vậy sao tránh khỏi mất nó được chứ? Bên này cũng có một cái, tiếng hô hấp lớn chút, không phải Cổ ca ca đó chứ, sao lại lộ liễu như vậy? Phi Phi thấy lạ nên nhẹ nhàng đi qua, vòng ra phía bụi tre, “Bắt được anh rồi.” Phi Phi cười hì hì nhìn qua.

“A... Có trộm...”

‘Bang’

Bất chợt thấy người lạ có chút kinh sợ, Phi Phi theo bản năng lấy ra cái chảo nhỏ sinh tồn dã ngoại của mình ra. Mỗi đứa nhỏ trong nhà đều có một bộ, được Khúc Phàm làm riêng theo yêu cầu của mỗi đứa, vô cùng cứng rắn, được Khúc Phàm làm khi luyện tập sử dụng tam muội chân hỏa, về phương diện khác không nói chứ dùng để đập thì ngay cả chùy tử cũng bị biến dạng, tuyệt đối là dụng cụ tốt để đánh người. Mà lực tay Phi Phi cũng không nhỏ, cho nên không chút bất ngờ, người lạ kia hôn mê luôn...

18. Kim Liên Thiên - Chương 18

“Ta thật sự không phải trộm...” Huyền Chân Tử bị trói rất chặt, cả người ướt đầm, đáng thương hể hể nhìn đám nhóc trước mặt.

“Nói dối...Ka ka... tuyệt đối là nói dối...” Không đợi những người khác nói gì, Lam Tử dùng cánh mình chỉ vào ông lão ăn mặc quái đản, tóc tai kỳ quái trước mặt, vô cùng đánh khinh. Cánh kia bị nó dùng như bàn tay khép lại, dùng phần mũi nhọn tựa như ngón tay chỉ vào Huyền Chân Tử, mà tay còn lại thì ra vẻ như đang chống eo, rất có bộ dáng chính khí nghiêm trang. Cổ Dã nhìn mà ngốc lảng luôn.

“Đúng, nếu không phải trộm sao lại trốn sau cây?” Phi Phi tựa như một chuỗi pháo đốt vang dội, la to lên. Nếu không phải còn có người ngoài ở đây, nó nhất định đã bay lên luôn rồi.

Huyền Chân Tử thấy mình hết đường chối cãi không thể nói gì nữa, đối mặt với đám nhóc này, ông cảm thấy mình sống hơn một trăm năm đều chẳng có ích gì cả. Vốn ông đến nhà bạn già bên này làm khách, buổi tối uống chút rượu, lúc về dùng phi kiếm mình vừa luyện chế, đi ngang qua nơi này phát hiện linh khí trong sân rất nồng, nhất thời tò mò hạ xuống. Ông cũng không biết bản thân sao lại xui vậy, gặp phải một nhóc quỷ, lơ là chút đã bị đập ngất.

Mấy đứa lớn trong phòng đều có thể nhìn ra ông lão bán bản này mặc áo đạo dài, tóc dài, lấm la lấm lét này không phải người bình thường. Bọn họ có cách tự phán đoán, tuy ông lão này nhìn rất đáng khinh, nhưng ánh mắt rất chính trực. Huống chi Kỳ Kỳ đã khê hỏi Sắc Vi và Đại cây đào, ông già này có thể phá phòng hộ của sân bước vào thì cũng không có ác ý. Hỏi xong mới biết ông già này là người tu hành, bản lĩnh cũng không nhỏ, mà bảo vệ trong các sân đều thấy ông không có ác ý. Ông già này bay thẳng vào, nguyên nhân bay vào thì có chút ngoài ý muốn.

Có được đáp án, mấy đứa lớn cũng không lo lắng nhưng cũng không để lộ, muốn xem ông lão này muốn

làm gì. Đám nhỏ không hề lỗ mãng, trước kia khi làm đồ phòng thân cho chúng, Khúc Phàm nhàn phát hoảng làm ra mấy sợi dây thừng từ tơ tằm, dây này được luyện chế theo phương pháp cổ, tác dụng tuy không bằng dây trời tiên, cũng không bằng dây hồ lô bây giờ của Khúc Phàm nhưng cũng rất chắc chắn, ít nhất người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ sẽ không thoát ra được. Hơn nữa, bọn họ còn không thể sử dụng chân nguyên, có tác dụng hạn chế. Hắn làm ra cũng chỉ vì hứng thú nhất thời, sau cũng vứt sang một bên cho đám nhỏ chơi, không ngờ lại được dùng trong hoàn cảnh này.

Đám nhỏ mỗi đứa một sợi, trói lại bằng hai, ba sợi, trói ông lão thành cái bánh trưng luôn, hơn nữa bọ cạp và hai đại mãng đều ở cạnh, rất an toàn, sau đó mọi người liền nhìn về phía Lam Tử và Phi Phi. Trong đám nhỏ cũng chỉ có hai đứa nó là ngây ngô nhất, cũng không chút nghi ngờ về thân phận của ông lão.

Tối nay, đám cha Khúc cũng đi xem kịch, trong nhà chỉ có Trương Phi, nghe tiếng Phi Phi kêu to hắn đi qua đây, nhìn tình huống như vậy, mấy sư đệ giật dây nên cũng an vị bên cạnh xem họ bày trò. Cho nên đến khi Thước Nhạc ôm tiểu Hùng về, thấy phòng khách đèn đuốc sáng trưng, đám nhỏ vẫn chưa ngủ, mấy đứa vây xung quanh một ông lão khốn khổ? Lão đại sĩ? Sao lại như vậy?

“Trương Hi, sao vậy?” Trương Hi thấy cậu về liền ra đón, Thước Nhạc vừa lúc hỏi đại đồ đệ của mình.

“Người nọ bị Phi Phi bắt ở trong sân.” Sau đó Trương Hi kể lại chuyện này cho Thước Nhạc.

Mà trong lúc này Thước Nhạc cũng hỏi đại cây đào và Sắc Vi, Mân Côi trong sân, hiểu rõ chuyện này.

Cậu trừng mắt nhìn đám nhỏ, “Đã mấy giờ rồi, mau đi ngủ hết đi.” Cậu cũng hiểu được đám nhỏ này vì quá chán nên gây chuyện đây mà.

“Con cũng vậy, đừng chiều bọn nó.” Thước Nhạc cũng nhắc đại đồ đệ một câu.

Trương Hi cười cười, “Sư phụ, đâu có ạ. Ý tưởng của các sư đệ không sai, người này vô duyên vô cớ vào sân nhà ta nhất định có vấn đề, dù sao cũng không nguy hiểm, để các đệ ấy làm quen chút cũng không sao.” Trương Hi vốn là kẻ vô si, bình thường tuy không nói chất phác nhưng cũng không nói nhiều như người khác. Nhưng là đại sư huynh, hắn rất trân trọng các sư đệ của mình, về sơ bản sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của sư đệ. Thước Nhạc đôi khi thấy vậy sẽ nói đôi ba câu.

Thước Nhạc cũng biết tính cách Trương Hi ngoài lạnh trong nóng, vốn là cô nhi, nên rất quý trọng gia đình họ. Hắn cũng rất thích nhìn đám nhỏ hòa thuận vui vẻ, “Sư phụ con và hai sư đệ đều ra ngoài làm việc, hôm nay không thể về. Tối nay con ở bên sân kia đi, cẩn thận chút.” Hơi nghiêng đầu, Thước Nhạc nói nhỏ. Sớm biết vậy sẽ không bảo Anthony để cho hai thuộc hạ kia quay về.

“Dạ, sư phụ.” Trong mắt Trương Hi tỏ vẻ đã hiểu.

Đám nhỏ cũng nói chúc ngủ ngon với Thước Nhạc, cũng không nói gì về chuyện Phi Phi bắt nhầm người.

Thước Nhạc đi vào phòng, tới trước mặt lão đạo sĩ. Huyền Chân Tử thấy Thước Nhạc, mắt lập tức sáng như đèn pha.

Thước Nhạc thở dài nhìn thoáng qua ông lão trước mặt, cả người nheo nhuốc nhìn ra đã rất lâu không giặt quần áo, tóc thì loạn cào cào, nếp nhăn trên khuôn mặt còn toát ra một hương vị cổ xưa kỳ lạ. Lúc này ông ta đang mất hình tượng căn vệt quay thím Lâm làm ban chiều.

Huyền Chân Tử ăn miệng đầy mỡ, “Ông lão ta đã rất lâu không được ăn ngon như vậy. Ưc ực... ăn quá ngon.” Cắn nốt khúc xương cuối cùng, Huyền Chân Tử bắt đầu lau lau lên quần áo. Trương Hi bên cạnh nhìn mà nhăn tít mày.

Thước Nhạc đưa một chén nước qua.

“Ha ha...” Huyền Chân Tử nhìn Thước Nhạc, có chút ngượng, “Ông già ta đây không cố ý, hôm nay ta đang bay trên trời, nếu nhìn từ trên không liền thấy nhà cậu rất nhiều linh khí cho nên mới muốn xuống xem, hắc hắc, không ngờ chạm phải nhóc quỷ nhà cậu.” Ông vừa xuống, vốn đang muốn trốn đi, nào có ngờ thằng bé kia lại lập tức tóm được chứ.

Thước Nhạc cười cười, “Là con cháu thất lễ.”

Huyền Chân Tử vừa nghe, mặt liền đỏ lên, “Hắc hắc, tiểu huynh đệ cũng là người tu hành? Không biết sư thừa nơi nào?”

Thước Nhạc hơi híp mắt, “Lão tiên sinh nói đùa, bọn cháu chỉ tu hành lung tung, nào ra sư thừa. Lão tiên sinh là tiền bối, nhóm văn bối sao so được, còn muốn thỉnh giáo nhiều.” Kỳ thật cậu cũng thấy rất lạ, cậu có thể cảm thấy Huyền Chân Tử là người tu hành, hơn nữa đã đột phá Kim Đan kỳ, Thước Nhạc không rõ người như vậy sao có thể bị Phi Phi đánh ngất được.

Huyền Chân Tử tuy rằng nhìn đáng khinh, nhưng ông có đôi mắt rất sáng. Nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá lại thanh niên trước mặt, không nhìn ra nổi người này tu vi ra sao. Nhưng ông có thể cảm thấy linh khí trong người cậu rất sung túc, tình huống như vậy thật kỳ lạ. Trong cơ thể người tu hành vốn tồn tại chân nguyên lực, tuy cũng hấp thu chuyển hóa linh khí nhưng vẫn khác linh khí. Mà thanh niên này cho ông cảm giác là một khối linh khí di động. Thật sự quá kỳ lạ!

Trong lòng Thước Nhạc có chút phiền muộn. Tối nay sau khi từ câu lạc bộ trở về, cậu liền nghĩ tới chuyện này, hè năm nay đi tới Tổng gia ở Sơn thành cũng đâu như vậy, lúc đó Anthony tuy rằng cũng nói cơ thể Thước Nhạc tuyệt đối hấp dẫn Vampire, nhưng nếu không tiếp xúc ở phạm vi gần thì cũng không thể phát hiện. Lần này trở về, Anthony lại nói cơ thể Thước Nhạc lại càng hấp dẫn Vampire hơn. Phía Lưu Kiệt cũng có biểu hiện, mà giờ nhìn về mặt của Huyền Chân Tử thì cậu lại nghĩ tới chuyện này. Đối với tu chân giả mà nói thì linh khí lại càng quan trọng.

Huyền Chân Tử nghĩ nghĩ vẫn giữ lại lời muốn nói trong miệng. Tuy trong lòng ông rất hiểu kỳ, nhưng làm một tu chân giả có đức, vẫn không nên mạo muội hỏi vấn đề như vậy.

Thước Nhạc nói chuyện một lúc với Huyền Chân Tử này, thử lẫn nhau đôi chút. Thật sự là giữa người tu hành với nhau có quá nhiều kiêng kị, nhất là trong xã hội hiện đại này. Cho nên, hai người chỉ tiếp xúc ban đầu một chút thôi.

Thời gian đã khuya, Thước Nhạc nhìn Huyền Chân Tử này chẳng còn chút ý muốn chạy nào cả, vậy thì cứ ở lại thôi. Hai người khách khí vài câu, Thước Nhạc bảo Trương Hi dẫn ông đến phòng khách.

Nói thật trong nhà đột nhiên có một vị tu chân giả đến, Thước Nhạc thật đúng không biết nên xử lý ra sao. Nhưng cậu cũng không e ngại, thực tế đại cây đào cũng đã truyền tin cho cậu. Bởi trên người này có hơi thở của người tu chân, hơn nữa cũng không cảm thấy họ có ác ý nên đám đại cây đào mới án binh bất động. Động tác kia của Phi Phi cũng thật khiến bọn nó sợ hãi, ai ngờ nó lại phản ứng nhanh như vậy chứ. Huyền Chân Tử cũng không đặt đám nhóc vào mắt, chính trong lúc hoảng sợ mới có thể trúng chiêu.

Thước Nhạc cũng không sợ ông gây ra chuyện gì, năng lượng trong viện hoàn toàn có thể bảo vệ cả gia đình bình an. Nhưng vì người nhà, Thước Nhạc vẫn dặn dò Kim Cương, chú ý một chút. Về Lam Tử vẫn luôn hối hận vì đã ra tay chậm, chò dù không nói thì nó cũng sẽ coi như kẻ địch mà nhìn chăm chăm, chẳng cần cậu nói.

Quay lại hậu viện, lập tức thấy tiểu Hùng lon ton chạy ra từ Sương phòng phía tây. Nhìn kỹ thì thấy lông trên người nhóc kia rất loạn, tựa như bị ai đó chà đạp, mà thằng nhóc kia hiếm khi chạy đến trước mặt Thước Nhạc mà lại không có ngã úp sấp xuống. Vừa ôm lên, cửa Tây Sương phòng lập tức mở ra, Kỳ Kỳ cầm chiếc lược trên tay, “Tiểu Hùng, mau qua đây tao giúp mày chải lông. Ba ba...” Kỳ Kỳ le lưỡi, giấu lược ra phía sau. Phi Phi laaji chạy từ phía sau nó ra, thấy Thước Nhạc thì tựa như viên đạn nhỏ nhào vào trong lòng cậu. Giờ thằng nhóc này đã học được gia tốc không gian, sở trường bản lĩnh.

Nhanh chóng dùng một tay đổi chỗ cho tiểu Hùng, tay kia thì tiếp lấy Phi Phi.

“Mấy đứa lại nghịch gì vậy? Còn chưa ngủ sao.” Nói xong ôm hai nhóc kia vào Tây Sương phòng. Kỳ Kỳ cười hì hì vén màn rèm lên, chưa vào trong phòng đã thấy đám nhóc đều ở trong phòng. Ngoại trừ Cổ Dã, Lãnh Vân và Miu Miu thì những người khác đều có mặt, còn có vẻ giống như cố ý chờ cậu nữa.

“Ba ba...” “Ba ba...”

Cả đám nhóc nhanh chóng chào hỏi.

Cậu đặt tiểu Hùng và Phi Phi xuống đất, “Các con đang nói chuyện gì vậy?”

Mấy đứa nhìn nhau, Quả Quả lên tiếng, “Ba, hôm nay ông lão mà Phi Phi bắt được không phải trộm đâu nhỉ?”

Thước Nhạc mỉm cười, “Các con bảo ông ấy là ai?”

“Ông ta nhất định không phải người tốt đâu.”

Thước Nhạc vươn tay chỉ chỉ thẳng nhóc, “Coi như ông ấy không phải người tốt, các con mới mấy tuổi, chuyện như vậy hẳn phải giao cho người lớn làm, còn khiến đại sư huynh các con khó xử nữa.” Nói xong, Thước Nhạc cố ý liếc mắt nhìn mấy đứa lớn. Trong lòng nhưng thật ra thở dài, việc giáo dục hài tử thật sự là chuyện lớn mà. Đám nhóc này đã được bảo đảm an toàn thì khi làm chuyện gì cũng không chút sợ hãi, chẳng sợ nguy hiểm mà còn nóng lòng muốn thử nữa chứ. Càng hiểu thêm về những điều chưa biết, chúng càng muốn thăm dò. Có lẽ lúc ban đầu Phi Phi quả thực bị dọa, nhưng sau đó mấy đứa lớn nhất định đã nhận ra.

“Ba ba, bọn con sai rồi.” Kỳ Kỳ nhưng rất hào sảng, nhận sai luôn. Tội nhỏ cũng bắt đầu thay nhau nhận sai, chỉ mỗi Phi Phi vẫn đang ngơ ngẩn, không biết sao lại sai. Rõ ràng nó là anh hùng cơ mà.

Thước Nhạc nhìn bộ dạng đó của nó, khẽ cười thầm, “Như vậy cho các con thời gian một ngày suy nghĩ, nghĩ xem sai ở những đâu, ngày mai viết kiểm điểm cho ba.”

Đám nhỏ lập tức ỉu xiu.

“Không tới một tháng nữa sẽ nghỉ đông, ba đã bàn với lão ba các con, nghỉ đông năm nay các con đều đến căn cứ chỗ đại sư huynh mấy đứa huấn luyện, rèn luyện một chút.”

“A... Không phải chứ.” Tiểu Tiểu, Phi Phi và Gia Gia vừa nghe đã buồn rười rượi. Quả Quả và Kỳ Kỳ không rõ chữ bọn nó rất rõ chỗ huấn luyện của đại sư huynh rất khổ, huấn luyện viên ai nấy đều rất lợi hại.

“Bài huấn luyện của các con sẽ được lão ba các con đặc biệt lên kế hoạch, tuyệt đối làm theo yêu cầu của cơ thể, cho nên đừng nghĩ có thể dùng mách cho qua. Cũng đừng nghĩ nhờ đại sư huynh các con nương tay.” Nói xong, lại nhìn Quả Quả, nghĩ chút rồi cũng không nói.

“Rồi, đều đi ngủ sớm đi, tiểu Hùng giao cho Kỳ Kỳ chăm sóc, đừng bắt nạt nó.”

Kỳ Kỳ gật đầu thật mạnh, nhìn tiểu Hùng lộ ra nụ cười xấu xa. Thước Nhạc thấy mà chỉ biết lắc đầu, dù sao trong nhà Kỳ Kỳ yêu động vật nhất, cũng có thể trao đổi được với tiểu Hùng.

Quay lại phòng ngủ, không lâu sau Quả Quả đã vào, Thước Nhạc nhìn với vẻ không tốt, “Lúc này đã biết xấu hổ chưa?” Thước Nhạc trừng mắt nhìn cậu.

“Ba... con sai rồi. Giờ con rất hối hận.” Quả Quả nhanh chóng chạy đến cạnh Thước Nhạc, nắm tay cậu lay lay.

“Sai ở đâu?”

“Con không nên dẫn theo mấy đứa bắt người còn tự phóng vấn nữa. Không rõ tình huống kẻ địch mà lại tùy tiện đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm. Ừm, hẳn phải nên kính lão yêu trẻ, tuổi đạo sĩ kia đã cao, bọn con không nên té nước vào ông ấy, còn đối xử với ông ấy như vậy. Không nên lợi dụng em trai lộ diện, không nên quá tự tin...” Quả Quả càng nói càng cảm thấy mình sai nhiều lắm.

Thước Nhạc liếc cậu, “Còn chưa hồ đồ, còn biết nhận sai.”

Quả Quả cười nịnh, ngồi dựa vào Thước Nhạc, “Ba...”

“Đạo sĩ hôm nay có ty vi Kim Đan kỳ, sư huynh con còn kém ông ấy cả khoảng lớn. Nếu ông ấy thật sự có ác ý, mấy đứa chạy được sao?”

“Không phải có dây trói tiên lão ba luyện sao?”

Trùng mắt liếc cậu, “Con tự tin dây trói tiên này có thể trói ông ấy? Không còn thần thông nào khác? Các con còn chưa bắt đầu tu luyện nữa thì lấy gì ngăn cản ông ấy.”

Quả Quả nghe vậy thì thật xấu hổ, thầm nghĩ trong lòng, thực tế, bọn cậu cũng không nghi ngờ trong chuyện này có nguy hiểm gì, chỉ muốn hỏi ra điều gì đó. Có hơi quá tự tin, mọi thứ bảo đảm cho bọn cậu đều đến từ bùa hộ mệnh mà hai cha đưa cho cùng sự bảo vệ của người khác, bản thân chẳng có năng lực gì lại còn tự cao như vậy, quá ỷ lại ngoại vật. Nghĩ vậy, Quả Quả cũng toát mồ hôi lạnh.

Sở dĩ bảo Quả Quả đến ngay, cũng bởi cậu lớn tuổi nhất, cũng sắp lên đại học, không thể coi như trẻ con nữa. Đừng thấy cậu không phải thân sinh của Thước Nhạc nhưng cậu đã vì Quả Quả mà trả giá không hề kém hơn so với những đứa con ruột kia. Thậm chí còn càng chú ý nuôi dưỡng cậu hơn những đứa khác, cũng kỳ vọng cao hơn với Quả Quả. Đứa nhỏ đã sắp lên đại học, tự độc lập này, do vậy cũng phải nghĩ khác đi.

Kéo tay Quả Quả, tay đứa nhỏ này đã sớm to hơn tay cậu, khớp xương rõ ràng, trên ngón tay chẳng đầy vết chai, đủ biết thường hay vẽ tranh.

“Ba và lão ba con đã bàn xong từ hồi tháng 10, chờ đến lúc nghỉ đông con đi căn cứ huấn luyện, để con khiêu chiến bản thân, tìm điểm cực hạn cho mình. Xong rồi sẽ để con bắt đầu tu luyện, tranh thủ trước khi vào đại học sẽ Trúc Cơ xong, sau đó đi thể nào đều phải dựa vào chính con. Huấn luyện nhất định rất khổ, con kiên trì được không?”

Quả Quả khẽ gật đầu, “Con nhất định không làm ba và lão ba thất vọng.”

Thước Nhạc cười gật đầu. Đối với sự dẻo dai của Quả Quả, cậu rất rõ, đứa nhỏ này dù nhìn ôn hòa nhưng còn bướng bỉnh hơn đám nhóc con cậu. Chỉ cần là chuyện muốn làm, không thành công không bỏ qua. Cho nên cậu cũng không lo lắng, chỉ nghĩ tới phương pháp huấn luyện lúc trước của Khúc Phàm, Thước Nhạc hơi đau lòng. Nếu không phải tới nay trước khi đi làm Khúc Phàm đã nói đã tìm được huấn luyện viên cho Quả Quả, cậu cũng đã quên luôn việc này rồi.

19. Kim Liên Thiên - Chương 19

“Có, sao lại không có, chỉ luôn che dấu nên không ai biết thôi.” Huyền Chân Tử nằm trên ghế, cơ thể không ngừng lay động, “Hiện Tu Chân giới tuy đã sa sút, linh khí rải rác cũng chẳng còn bao nhiêu, như cổ võ thể gia thì bao nhiêu cũng có, tu chân môn phái lại chỉ thừa thớt, hoàn cảnh bây giờ quá kém không mấy ai tu luyện thành công. Aiz... hiện tu chân giả đều một lòng muốn rời đi, đến thế giới bên ngoài.” Sáng ăn điểm tâm, Huyền Chân Tử và Thước Nhạc ngồi ở hành lang gấp khúc Tiền viện nhìn tuyết rơi bên ngoài, nói chuyện phiếm. Thước Nhạc nhân dịp này hỏi chút về chuyện của tu chân giả, hơn nữa Huyền Chân Tử này cậu nhìn không thấu, lo nên không đi làm được, chỉ có thể tìm bác sĩ khác thay ca cho. Huyền Chân Tử này cũng không rõ vì sao, lúc này thẳng thắn hơn so với đêm qua, trả lời rất ngay thẳng những câu hỏi của Thước Nhạc.

Thước Nhạc thu hồi ánh mắt đang nhìn những bông tuyết, quay đầu hỏi, “Rời đi, là rời khỏi Địa Cậu sao? Chẳng lẽ thật sự có thể rời đi? Bên ngoài ra sao, có ai từ bên ngoài quay lại không?” Lại nói, kí ức truyền thừa mà Liên Hoa cho cậu thì vào lúc linh khí ở Địa Cầu tiêu tán, dường như cũng có người dùng truyền tông trận rời đi. Có điều Liên Hoa chìm vào hôn mê, hơn nữa người rời đi cũng không rõ tin tức nên nó cũng không quá rõ ràng.

“Trong ghi chép để lại có ba người rời đi bằng truyền tông trận nhưng không ai trở về, chỉ có khoảng hơn một ngàn năm trước truyền tông trận về một ngọc đồng giản ở núi Côn Luân, bên trong có ghi lại vài điều. Đáng tiếc lúc ấy mọi người tranh đoạt lẫn nhau nên ngọc giản bị hư hỏng, chỉ còn dư lại chút tư liệu, ít nhất biết phía bên kia truyền tông trận có người tồn tại, hơn nữa còn là một tinh cầu tu chân.” Huyền Chân Tử nói xong bĩu môi, trong lòng lại rất ngóng trông, “Đáng tiếc truyền tông trận núi Côn Luân ba trăm năm trước đã bị phá, vốn không thể sử dụng nữa. Huống chi để dùng được truyền tông trận, tu vi phải đạt Nguyên Anh kỳ, toàn bộ giới tu chân đã hơn năm trăm năm nay không ai đạt thành Nguyên Anh.”

Cơ thể Thước Nhạc hơi lay động, đột nhiên nhớ tới truyền tông trận đã thấy ở gia hương của Khúc Phàm, dựa theo suy luận của họ, Samba hẳn được truyền tông tới. Samba không nhớ rõ lắm, nhưng thế giới lúc trước của cậu ta không phải thế giới hiện tại này. Nếu vậy, Samba đã có thể đến đây chứng tỏ truyền tông trận kia vẫn có thể dùng. Có lẽ sang năm tết Thanh Minh đi tảo mộ sẽ qua đó nhìn thử, lần trước cậu và Khúc Phàm đều không chú ý lắm.

“Tiền bối, nếu người trong tu chân giới vẫn còn sót lại, vì sao lại không có ghi chép lại trong Cục Đặc Vụ? Lực lượng quốc gia không yếu vậy chứ?”

Huyền Chân Tử nở nụ cười, “Nói là nhiều, nhưng tài nguyên thiếu thốn, tu luyện rất chậm, có thể đạt tới Khai Quang kỳ đã tốt lắm rồi. Mọi người tính có thể đạt tới Kim Đan kỳ không quá hai mươi người, Nguyên Anh kỳ thì không rõ, ta chưa từng nghe đến. Bọn họ thì có thể ghi chép gì, quá yếu.” Đây cũng là sự bi ai của tu chân giới, có lẽ chờ đến lão già này mất đi, tu chân sẽ thật sự tuyệt diệt.

Thước Nhạc có hơi hồ đồ, dựa theo lời ông thì có rất nhiều tu chân giả tu luyện ẩn dật, còn có các môn phái khác, số lượng không ít, sao còn nói là yếu chứ.

Huyền Chân Tử nhìn ra nghi hoặc của Thước Nhạc, nói, “Tuy rằng nhân số nhiều, nhưng thực tế có thể

tính là có cũng chỉ có vài lão già như ta đây, cổ còn lại thì đều là gà mờ, cũng chỉ mạnh hơn cổ võ giả một chút, dù sao điểm khởi đầu khác biệt mà.”

Khê gật đầu, Thước Nhạc hiểu được, nếu thực lực quá yếu, còn chẳng bằng được cổ võ giả thì nói tu chân cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lại nói một lúc thì Trương Hi đến để Thước Nhạc nghe điện thoại, Khúc Phàm bên kia bảo cậu qua đó. Ra hiệu bằng mắt cho Trương Hi, Thước Nhạc về phía sau thay quần áo, không hề phát hiện Huyền Chân Tử mang vẻ mặt giao hoát, tính kế.

Huyền Chân Tử thấy mình quá may mắn, đến nơi đây thăm bạn còn gặp được chuyện tốt như vậy. Nơi này của họ hình như là một tòa tụ linh trận tự nhiên, cho nên linh khí nơi này rất nồng đậm. Ông cũng không ham thú gì hoàn cảnh nơi này, dù sao sơn môn của ông so ra còn tốt hơn nhiều. Thế nhưng lại gặp được gia đình này, nhìn kỹ cũng không phát hiện ra họ đang tu chân. Tuy rằng trên người cậu thanh niên gọi Thước Nhạc này phát ra ánh sáng tựa như nguyên linh khí nhưng cũng không phát hiện cậu ta tu luyện gì. Hơn nữa, cậu ta còn là đệ năng giả hệ thực vật của Cục Đặc vụ, cơ thể khác thường cũng là đương nhiên. Người trong Cục Đặc vụ tu luyện khác với bên ông, Huyền Chân Tử tất nhiên sẽ không so đo chuyện này. Ông để ý thấy tư chất đám nhóc nhà này đều quá tốt, mà đứa nhỏ hôm qua bắt được ông lại rất lạnh lợi, nếu có được đồ đệ như vậy thì thật quá tốt. Cho nên, Huyền Chân Tử lưu lại cũng bởi nghĩ thử xem có thể nhận được đồ đệ tốt hay không.

Ông lại không biết rằng bởi có Đại cây đào, môn côi cùng tường vi và những loại thực vật trong này đã dùng bộ rễ dưới thân bảo vệ tòa nhà, cũng bao phủ luôn cả trận pháp nên bằng tu vi hiện nay của ông không thể dò xét. Trong nhà cũng chỉ có mấy người già đã bắt đầu tu hành, mà cách họ dụng cũng là dụng hợp với cây cỏ, thực vật trên người sẽ giúp họ che dấu tình hình tu vi. Thực tế, cách tu hành này an toàn cũng chính bởi việc thực vật có khả năng che dấu này, giảm bớt số lần lôi kiếp và uy lực. Mấy lần lôi kiếp còn có thể che giấu cho qua được hưởng chi là lừa gạt một tu chân giả Kim Đan kỳ chứ.

Thước Nhạc lái xe vào Cục Đặc vụ, Khúc Phàm nếu tìm cậu đến, tám chín phần là làm phẫu thuật cho người ta. Mà sự thật cũng là như vậy, chỉ có điều cậu không ngờ rằng đối tượng phẫu thuật là Đàm Khải.

“Các anh bắt hấn ta?” Thước Nhạc hỏi Khúc Phàm.

“Ừm, đã có thể chứng thật, huyết trùng do hấn ta tạo ra. Chính vì lợi dụng cách này để uy hiếp người khác.”

“Vậy còn Lưu Kiệt?”

“Để hấn ta chạy mất.” Nói đến đây, Khúc Phàm giận cấp dưới không được việc, để hấn ta chạy mất, sau này muốn bắt được thật rất phiền. “Hai người bọn hấn phụ trách hai mảng khác biệt nhưng đã có thể khẳng định. Nhưng vì Lưu Kiệt chạy nên bọn anh còn chưa rõ mục đích của họ.” Đêm qua, hấn làm ra động đất nhỏ rồi rời đi, Thước Nhạc về nhà. Rồi hấn lại dẫn người đi tra xét Đàm Khải và Lưu Kiệt, ánh mắt họ cùng sự xuất hiện của hai người ở trận đấu chó khiến Khúc Phàm cảnh giác, chỉ là không ngờ thật sự có thể điều tra ra. Cái chết của bốn giáo sư cũng có liên quan đến họ, Khúc Phàm nhìn đến lệnh bắt giữ được đưa xuống, tốc độ rất nhanh, không ngờ lại khó như vậy. Hai đội viên của hấn đã có hơn một tháng

không đi làm.

Hai người đi vào giường bệnh, nhìn Đàm Khải nằm đó, tình huống của hắn không quá tốt. Trên các dụng cụ đều biểu hiện ra, cơ năng của cơ thể Đàm Khải đều đã chết đi, mà chỉ có trái tim vẫn còn đang đập.

“Em kiểm tra thử xem hắn ta bị sao? Khi bắt hắn ta rất tốn sức, thực lực của hắn đã có thể đạt tới cấp A. Em xem nguyên nhân gì khiến thực lực hắn mạnh lên, chỉ sợ vẫn còn những người khác giống vậy, không dễ giải quyết rồi.”

Khê gạt đầu, Thước Nhạc bắt đầu kiểm tra cho Đàm Khải.

Đàm Khải bị gây mê, Thước Nhạc kiểm tra xong thì nhú mày, “Chụp X-quang?”

Y tá bên cạnh đưa cho cậu, cảm thấy là lạ.

Đột nhiên biến sắc, Thước Nhạc vươn tay đặt lên ngực Đàm Khải, thần thức xao động kiểm tra cơ thể hắn ta.

“A...” Thước Nhạc lập tức bị hình ảnh vừa thấy làm cho sợ ngây người, không chờ cậu nói gì, Khúc Phàm đột nhiên kéo tay cậu, lùi về phía sau.

Chỉ thấy Đàm Khải vốn đang hôn mê trợn to hai mắt, ngồi dậy từ trên giường, đôi mắt trợn trừng nhìn chăm chăm Thước Nhạc.

20. Kim Liên Thiên - Chương 20

Nhìn Đàm Khải ở cự ly gần, ánh mắt lạnh như băng, hoàn toàn không có chút tình cảm nào, không lâu sau, Đàm Khải bắt đầu giãy dụa thật mạnh, cũng không giống nhân loại nữa. Thước Nhạc vỗ vai Khúc Phàm, “Cơ thể hắn ta đã bị một con huyết trùng rất lớn chiếm cứ, trước kia còn có ý thức của chính mình nhưng giờ đã hoàn toàn bị khống chế. Em không biết có bao nhiêu người bị huyết trùng ăn mòn, mà con trong người hắn ta là mẫu trùng, chỉ cần giết nó thì hắn cũng sẽ chết đi.”

Khúc Phàm khẽ gạt đầu, “Vậy hắn sẽ ra sao?”

Thước Nhạc khẽ lắc đầu, “Thực ra Đàm Khải đã chết, hôm qua gặp hắn tuy vẫn được khống chế bởi ý thức của hắn nhưng cơ thể đã thành của huyết trùng, hắn đã bị hợp thể. Mà giờ ngay cả ý thức cũng không còn là của chính hắn, người này đã có thể tuyên bố tử vong.”

Sau đó Thước Nhạc nhú mày, “Vừa rồi khi kiểm tra còn phát hiện huyết trùng này khác với huyết trùng

được ghi lại trong tư liệu và văn bản ghi chép của Vampire, thế mà còn có thể tiến hóa ra mẫu trùng, thật kỳ lạ, cũng không biết là hiện tượng cá biệt hay biến dị tập thể. Nếu hiện tượng cá biệt thì còn tốt, nếu là cái sau thì nguy rồi.”

Khúc Phàm kéo Thước Nhạc ra ngoài, “Anh sẽ điều tra việc này. Hiện tại anh cũng không cần làm phẫu thuật, em nên về thôi. Chẳng phải trong nhà có đạo sĩ đến sao?” Chuyện của Đàm Khải còn cần nghiên cứu rồi mới quyết định, nhưng Thước Nhạc không nên xen vào việc này.

“Ừm, em về đây. À, còn chuyện bên anh Béo thế nào? Điều tra ra chưa?”

Khúc Phàm khẽ gật đầu, “Hôm qua phát hiện Lưu Kiệt có vấn đề, nhân viên đang công tác bên ngoài ngay lập tức điều tra vài chuyện ở nước ngoài của anh. Vẫn còn tưởng anh có liên quan đến Giáo đình, nhưng điều tra rồi mới biết, anh có liên quan đến một tổ chức dị giáo nước ngoài. Bên này lại điều tra về khối ngọc mà em đưa cho anh kia, vẫn chưa được tặng đi mà vẫn giữ lại nhưng lại dùng một vật trang sức ngọc khác cho người ta. Em biết là ai không?”

Vừa nghe Khúc Phàm thừa nước đục thả câu, Thước Nhạc nghĩ nghĩ, “Không phải tặng quan lớn trong căn cứ chứ?”

Khúc Phàm giơ ngón cái, “Không sai, nhưng cũng chẳng phải ai khác mà là Cục trưởng Lý. Cục trưởng Lý và bố Lưu Kiệt là anh em tốt, hôm trước vào sinh nhật cục trưởng Lý, anh dùng vật kia làm quà mừng. Tuy nói quà như vậy có chút quý nhưng trước kia Cục trưởng Lý đã từng cứu mạng bố Lưu Kiệt, nhận cũng chẳng sao. Giờ ngọc kia cũng được mang đến rồi, em muốn xem không?”

Cậu tò mò gật đầu. Khúc Phàm dẫn Thước Nhạc đến nhà kho. Trong kho chẳng đặt gì, chỉ có một cái bệ, bên trên đặt một chiếc hộp thủy tinh, trong hộp có một khối ngọc.

“Sao phải che lại?”

Khúc Phàm vươn tay ấn mật mã, mở hộp kính ra, vừa mở ra đã cảm nhận được một luồng linh khí đang tán loạn trong vật trang sức.

Thước Nhạc dùng tay cẩn thận cầm lên, “Đây sợ rằng được làm ra bằng cách đặc biệt, cũng không biết có hiệu quả gì?”

“Em nghĩ lại khối ngọc trong cửa hàng anh Béo kia.”

“À, tuy rằng không quá mạnh nhưng nếu đeo trên người, ở ngay chỗ đó thì trong nháy mắt trái tim bị xung động mạnh, khả năng sống sót có vẻ thấp.”

“Món này được lấy từ trên người Cục trưởng Lý. Ông ấy coi Lưu Kiệt như con trai chính mình, lúc đó Lưu Kiệt nói vài lời hay nên cũng không lấy xuống. Người khác thì khó nói trước nhưng nếu Cục trưởng Lý có

chuyện, Cục Đặc vụ nhất định sẽ loạn mất.”

Thước Nhạc đặt ngọc bội lại chỗ cũ, bĩu môi. Đáng tiếc cho khối ngọc Quan Âm kia của cậu lại bồi thường không công, “Chờ khi anh bắt được Lưu Kiệt, thử xem có lấy khối ngọc Quan Âm kia về được không.”

“Ừm, anh biết rồi.”

Đi từ Cục Đặc vụ ra, Thước Nhạc về nhà ngay. Trong nhà còn có Huyền Chân Tử kia, dù ông ấy có dự tính gì, cậu hiện tại chưa biết nên cũng tạm bỏ đấy, đúng lúc hỏi chút chuyện ở tu chân giới. Trong trí nhớ truyền thừa, những chuyện sau thời thượng cổ không quá đầy đủ, nhân dịp này hiểu rõ ngọn nguồn. Đáng tiếc về đến nhà thì Huyền Chân Tử đã đi.

“Ông ấy sao lại đi?” Thước Nhạc kỳ quái hỏi Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ cong miệng khê cười, “Ông lão ấy hỏi Phi Phi có muốn thành đệ tử của ông ấy không, Phi Phi lại hỏi ông làm đồ đệ của ông thì có gì hay?”

“Kết quả, ông ấy chịu đả kích nên bỏ đi luôn.” Tiểu Tiểu bên cạnh nói hùa theo.

Thước Nhạc nhú mày, ấn đầu Tiểu Tiểu, “Đừng thêm bớt, các con lại làm gì rồi hả?”

Lúc này Phi Phi đang vui tươi hơn hở chạy từ Tây Sương phòng ra, trên tay còn cầm bánh Burrito. Thằng nhóc đã sắp béo thành hình tròn luôn rồi thế mà ngày nào cũng ăn rõ nhiều, “Phi Phi qua đây, ba hỏi con, ông lão kia sao lại đi?”

Phi Phi cắn một miếng Burrito, phồng mang trợn má, thanh âm không rõ nói, “Không thể nào. Con nói nếu chơi trốn tìm mà không bị con tìm ra thì sẽ trở thành đồ đệ ông ấy.” Nói xong cau mày, “Trên người ông ấy có mùi dầu nặng lắm, trốn sao cũng tìm được, con tìm được mười lần, lần nào cũng bị bắt. Kết quả thì ông ấy bay đi luôn.” Trong lòng vẫn còn tiếc nuối, “Kỳ thật ông ấy tốt lắm, ít nhất bay còn nhanh hơn con nữa.”

Thước Nhạc trợn mắt, nghĩ đến chuyện Phi Phi làm lúc đó thật đáng giận. Thằng nhỏ nghịch ngợm này tuy rằng nhìn ngốc ngốc nhưng lại ranh ma hơn người khác nhiều.

Phi Phi hai ba miếng đã ăn hết Burrito, “Ba ba đừng giận, thật sự ông ấy tự đi mà, cứ như vậy vèo—bay mất luôn. Con muốn đuổi cũng không kịp.”

“Rồi, việc này chờ lão ba con về xử lý, dù sao lão ba con nói có chuyện muốn hỏi, giờ người lại không thấy, có chuyện sẽ bảo đến tìm con.”

Phi Phi cúi đầu, xoa đầu tròng mắt, “Anh Kỳ Kỳ, đều do anh bày ra...”

Kỳ Kỳ há miệng, “A, Samba, đến giờ học rồi. Chúng ta mau ra phía sau.” Nói xong kéo Samba chạy ra sân sau.

Đôi mắt mèo to tròn của Tiểu Tiểu chớp chớp, nhìn Phi Phi: “Ba ba, phòng thí nghiệm trong căn cứ có thực nghiệm quan trọng, cuối tuần sau con có thể ở lại căn cứ không ạ?”

Thước Nhạc xoa đầu Tiểu Tiểu, “Nghĩ lại đâu không quan trọng, nhưng con phải đúng hạn ăn cơm, nếu ba phát hiện con về lại gây đi thì đừng mong có lần tiếp theo.”

Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu, “Yên tâm ạ, con sẽ chú ý, nhất định sẽ không gây nữa.” Dựa theo ghi chép của nó, cân nặng của bản thân đã đạt tới mức cân bằng, chỉ cần không liên tục hai ngày không ăn sẽ không gây. Lúc đó chỉ cần một vài món ăn nóng sẽ có thể cam đoan việc tiêu hao trong lúc thực nghiệm, ừm, thức ăn trong không gian của mình không biết còn đủ không, có cần nhờ bà Lâm làm thêm cho một chút không nhỉ? Tiểu Tiểu cầm sổ ghi chép của mình, trong đầu tự hỏi các loại nhiệt lượng tương xứng, cùng với loại thức ăn nào nhanh chóng lại tiện lợi. Có lẽ tìm thời gian nghiên cứu vấn đề dinh dưỡng, đó là một đề tài tốt, nếu thành công thì sẽ là đột phá về phương diện quân lương. Ừm, thật là ý tưởng tốt, phải ghi nhớ, có thời gian nghiên cứu một chút, còn có thể thử làm thành mùi vị khác nhau, hẳn còn hơn cả bánh bích quy nén. Lấy từ trong không gian ra một sổ ghi chép lớn hơn nữa, quyển này đã dùng được một nửa, bên trên đều ghi lại những điều mà nó mong có thể hiểu được. Đa số những vấn đề trước đó đã được giải quyết, nhưng có thể bởi khá đơn giản, còn những vấn đề sau này thì khó khăn hơn, cần nó dùng thời gian dài để nghiên cứu thêm.

Thước Nhạc nhìn Tiểu Tiểu đi đường cũng muốn nghiên cứu kia thì có chút đau đầu, chỉ chỉ đầu Phi Phi, “Con nói sao con không cân bằng với anh Tiểu Tiểu con chút hả.” Nói xong xoa đầu Phi Phi, đợi lát nữa phải đưa thêm chút thức ăn vào không gian của Tiểu Tiểu, tránh để nó bị đói. Thằng nhỏ này một khi đã công tác thì cứ như kẻ cuồng việc, quên hết mọi thứ. Mấy năm nay, cùng với năng lực mạnh lên, tình trạng càng nghiêm trọng hơn.

Phi Phi không hiểu nghiêng nghiêng đầu, cân bằng gì chứ, chẳng lẽ muốn đem thịt trên người mình đưa cho anh Tiểu Tiểu? Phi Phi nhéo nhéo thịt trên bụng mình, cũng đâu nhiều lắm đâu a...kệ đi, hình như vẫn hơi đói, à, Burrito mà bà Lâm làm ăn ngon nhất, nếu không lại đi ăn thêm cái nữa? Phi Phi liếm liếm môi, sờ sờ thịt trên bụng, khó chọn quá đi.

Sắp tới Tết, hơn nữa Tết năm nay tới sớm, mẹ Thước bảo Thước Nhạc chuẩn bị trước chút hoa quả cùng đặc sản trong không gian để họ làm quà biếu. Từ khi dọn sang nhà bên, mấy người già trong nhà mở rộng quan hệ, cũng rất nổi danh, nhưng Thước Nhạc cũng không muốn dùng đồ quá bắt mắt, hoa quả mà họ ăn hiện nay đều đã chín một thời gian dài, cũng không thể ăn được, dù sao chín càng lâu thì linh khí càng nhiều, muốn tặng người ta cũng phải chọn loại vừa mới mọc ra. Như vậy cũng đã rất ngon, mà không có tác dụng quá lớn. Do đó, cậu hái hoa quả xuống trước, sau đó mới hái những quả vừa mọc ra. Tuy rằng không có tác dụng lớn như trước nhưng mùi vị cũng không khác biệt lắm, cũng không làm người khác hoài nghi. Ngoài ra còn làm khá nhiều hoa quả thịt bò cùng phô mai với thím Lâm, thím Ngô. Tuy rằng kỹ thuật không quá chuyên nghiệp, chỉ làm theo cách truyền thống nhưng hương vị tuyệt đối ngon. Càng làm nhiều, càng ngon hơn. Cậu cũng chủ bị thật nhiều hoa quả khô, bận mất mấy ngày.

Anh Béo hàng năm đều đã đến từ sớm, tự động tự giác tới lấy những thứ này, anh cũng không kén chọn, mỗi thứ lấy một đồng lớn, ngoại trừ biếu cha mẹ thì đều giữ lại ăn, giờ đã quen đến nhà Khúc Phàm bọn họ tổng tiền. Cơ bản thì cứ thiếu gì lại đến lấy.

Kéo theo đó đám Cao Cường cũng noi theo, trước Tết mấy ngày đều sẽ tự đến lấy. Cũng nhân lúc mọi người đều được nghỉ, cùng nhau tụ tập một phen. Thước Nhạc bàn bạc với Khúc Phàm thử bóng gió xem họ có muốn tu hành hay không. Trước kia hai người còn có hơi cổ kị, giờ địa vị của Khúc Phàm ở Cục Đặc vụ ngày càng cao thì cũng chẳng sao nữa.

Ăn cơm tối xong, mấy người phụ nữ tới viện của cha mẹ, cùng nhau đi chơi Trường Thành, đám nhỏ cùng nô đùa trong sân, đám Khúc Phàm ngồi ở Tam Gia thánh, uống rượu uống trà, Khúc Phàm cũng nói ra việc này. Mọi người trả lời không giống nhau, dù sao nhiều năm qua, họ cũng đã thấy rõ sự thay đổi của Khúc Phàm, ai cũng không phải ngốc, tuổi họ không sai biệt nhiều, hiện cũng đã ba mươi tám ba mươi chín tuổi, nhưng Khúc Phàm lại nhìn như chưa tới ba mươi tuổi, tinh thần cũng thay đổi quá lớn, mượn ảnh mười năm trước đến so sánh thì hẳn cũng vẫn y như cũ. Hơn nữa mấy năm nay họ cũng ăn không ít thứ tốt, khác không nói, cơ thể chưa từng bệnh tật, cho nên họ cũng hiểu được chuyện này. Không giạt mình chút nào.

Tuy nhiên thái độ của họ với tu chân khác nhau, dù sao cũng rất phiêu liêu. Anh Béo lại có hứng thú, nhưng không biết có thể thành công hay không, việc này dù sao cũng phải có lão bà theo cùng nữa. Cao Cường thật ra muốn học chút võ, anh dù sao cũng thuộc hệ thống công an, tài giỏi thì cũng giúp thêm chuyện công việc, giờ anh đã là cục trưởng khu Triều Dương, cấp bậc cao cũng có chút dã tâm, muốn tiến thêm vài bậc. Khúc Phàm cũng giúp đỡ không ít, sau này muốn thăng tiến cũng không vấn đề gì, nhưng nếu dựa vào năng lực của chính mình thăng tiến chẳng phải càng tốt sao?

Tùng Kiến và Thôi Dũng lại thực tế hơn, không màng tu hành, nhưng dù sao cũng giúp họ có thể sống tới trăm tuổi, nếu có thể con cháu đầy nhà, tứ đại đồng đường thì sẽ càng thêm vui mừng. Thực tế, họ vẫn ôm thái độ hoài nghi với việc tu hành, có thể đã giao tiếp với nhiều người trong xã hội, càng muốn an ổn một chút, có lẽ do ảnh hưởng khi lẫn lộn trong xã hội, càng thêm tin vào những gì trước mắt. Nhưng bọn họ biết nếu Khúc Phàm có năng lực như vậy, họ cũng không thiệt thòi gì.

Trong số đó Phương Chí Minh là người kiên định việc tu chân cùng Khúc Phàm nhất, chủ yếu mấy năm nay trong nhà cũng không an bình như vậy khiến anh có chút mệt mỏi, ngay cả ở cạnh Nặc Nặc cũng không vui vẻ, anh muốn quên đi mọi phiền não.

Dù cho họ nghĩ sao, nhưng đã có sự nhất trí, họ đều hy vọng Khúc Phàm có thể dạy dỗ con cái mình, chúng vẫn còn nhỏ, tu luyện dễ dàng nhập môn hơn, cha mẹ đều mong con cái mình được điều tốt nhất.

Đối với việc ý của bạn bè khác biệt, Khúc Phàm xuôi theo, hẳn cũng tôn trọng ý kiến của mọi người, đám nhỏ thì chờ đến khi nghỉ đông sẽ bắt đầu rèn luyện, sau đó mới bắt đầu dạy dỗ. Khúc Phàm cũng hiểu rõ tính cách đám nhỏ, đều đã nhìn từ nhỏ đến lớn, đều là trẻ ngoan, dạy họ cũng yên tâm. Có con gái của Tùng Kiến, Tùng Tâm Tâm cũng có thể làm bạn với Nữ Nữ, Nữ Nữ vẫn luôn rất thích người chị này.

Tết đến, Khúc Phàm được nghỉ vài ngày, mấy hôm nay hẳn cũng không ra ngoài, dồn hết công sức lên mấy đồ đệ, có linh tuyến trong không gian làm trụ cột, họ tu hành rất thuận lợi, đã hoàn toàn tiến vào quỹ đạo. Tuy rằng đưa họ vào không gian thì sẽ tiến bộ nhanh hơn nữa, nhưng Thước Nhạc nghĩ rồi cũng không làm như vậy. Tu hành hơn thua ở ngộ tính cùng cảnh giới, cậu càng hy vọng nhóm đồ đệ có thể trải nghiệm cuộc sống, lĩnh ngộ càng nhiều tu hành càng thuận lợi. Hơn nữa, cuộc sống của họ đâu phải chỉ có tu hành. Thước Nhạc hy vọng họ có thể tìm được nửa kia của mình.

Anh cả Khúc và Phí Dương sau một thời gian tu hành cũng đã đạt tới trạng thái có thể dựng dựng linh thảo, nhưng bởi sắp tiến hành nên hai người cũng hơi lo lắng. Vừa hết Tết hai người lập tức đi du lịch, bọn họ muốn bình tĩnh lại, nghiêm túc đưa ra quyết định, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Thước Nhạc cũng không quá để ý chuyện này, dựa vào hiểu biết của cậu với Phí Dương thì y nhất định rất muốn, chỉ là thân nam nhân nên cũng có chút giằng xé mà thôi. Cậu tin hai người sẽ rất nhanh đưa ra quyết định.

21. Kim Liên Thiên - Chương 21

Ngày lại ngày trôi qua, Thước Nhạc hiện cũng bận rộn làm việc, thời gian phẫu thuật cũng dần kín lịch, hiện nay vừa sáng đã phải tới bệnh viện, năng lực của cậu thông qua nỗ lực của bản thân đã đạt được sự thừa nhận, hiện tại có rất nhiều bệnh nhân nghe danh mà đến, xác suất phẫu thuật thành công cao khiến cậu trở thành bác sĩ được hoan nghênh nhất ngoại khoa, rất nổi danh trong khoa não nội và não ngoại. Có điều công việc hiện tại đã sớm không thể thỏa mãn cậu, gần đây lại bắt đầu tiến hành nghiên cứu thuốc, đây là một hạng mục yếu kém nhưng Thước Nhạc nghĩ mình có đủ thời gian, hoàn toàn có thể nghiên cứu để hiểu được y học về phương diện này.

Giữa tháng 1, đám nhỏ vào căn cứ đặc huấn, trong đó bao gồm cả con gái Từng Kiến, còn có thêm con trai Thôi Kiến cùng với An An, Tâm Tâm từ miền Nam tới đón Tết. Bọn nhỏ rời đi khiến cả nhà trở nên yên tĩnh. Vốn cậu còn tưởng Yến Kinh lạnh không thích hợp cho việc huấn luyện, nhưng Khúc Phàm lại nói đám nhỏ đã được đưa tới khu rừng bên căn cứ Quảng Đông huấn luyện rồi. Như vậy dù có muốn đi thăm cũng không được rồi.

Thước Nhạc lập tức thấy cô đơn, vốn khi đám nhỏ còn ở nhà, cậu còn thấy hơi ồn, giờ lại quá yên tĩnh.

Lúc sắp tới cuối năm, Tổng gia phái người đưa lễ mừng năm mới đến, đều là đặc sản phương Nam, đưa tới cả một xe đầy, ăn chơi dùng nghịch, đầy đủ hết. Người đưa lễ là Tổng Hiên Hàm và Tổng Vinh Bắc. Tổng Hiên Hàm thay lão tổ tông trong nhà đến mừng năm mới, đưa tới một phong thư, lời nói trong thư rất cung kính, xem như đã kết xong tình thầy trò này.

Khúc Phàm thu thư lại, cũng không nói gì, chỉ tìm Cao Sảng, đưa thư cho hắn, sau này xử lý quan hệ với bên Tổng gia như thế nào thì liền giao cho Cao Sảng đi vậy, tâm tư hắn nhất định có thể giải quyết tốt chuyện này.

Khúc Phàm thời gian này cũng chưa đi làm ngay, một là không có chuyện gì khiến hắn quan tâm, cấp dưới được huấn luyện một thời gian cũng đã có thể tự đảm đương, cũng có thể thả cho họ ra bên ngoài xông xáo, nữa là trong lòng thấy không thoải mái, trước đó không bắt được Lưu Kiệt, hắn ta cũng không xuất ngoại, vốn dựa vào năng lực của Khúc Phàm, chỉ còn vẫn còn ở Yến Kinh thì không khó bắt được nhưng không chờ hắn làm gì, bên trên đã ra lệnh giao việc này cho người khác, cũng tương tự thả cho Lưu Kiệt chạy mất. Khúc Phàm biết việc này không phải do Cục trưởng Lý làm, dù sao Lưu Kiệt cũng đã từng muốn mạng của Cục trưởng Lý. Lưu Kiệt liên lụy đến rất nhiều người, việc này cũng không thể giải quyết tốt quá tuyệt tình. Nhưng Khúc Phàm đã sớm tính toán xong, quyết không để hắn ta nhõm nhõm bên ngoài.

Bọn nhỏ không ở nhà, cũng sắp đến Tết, Thước Nhạc lại càng thêm nhớ. Nhưng huấn luyện viên bên kia rất nghiêm khắc, dù sao cũng không nỡ, phải chờ đám nhỏ huấn luyện đến giai đoạn một mới được, cứ vậy kéo dài tới tận hai mươi chín đám nhỏ mới mùa xuân trở về.

Vừa về nhà đã thấy gầy cả một vòng, nhưng nhìn rắn chắc hẳn ra, cũng trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, nhóm gia trưởng thấy đám nhỏ sẽ không chịu được khổ như vậy. Vương Linh còn nghĩ nếu con gái mình không chịu nổi sẽ không cho đi nữa, vì thế Từng Kiến cùng cô còn thiếu chút nữa đã tranh cãi, kết quả không ngờ con mình tự yêu cầu muốn đi nữa, tuy rằng khổ chút nhưng bọn nó cũng nhận thấy được sự thay đổi của mình, cũng học được bản lĩnh thật sự. Đừng thấy chỉ đi mấy ngày nhưng giờ dù có bị lỗi đến rừng rậm nguyên sinh cũng có thể tự sinh tồn một thời gian.

Khúc Phàm chọn huấn luyện viên cho họ cũng chính là binh lính mà hắn từng dạy dỗ. Khúc Phàm yêu cầu bọn họ cho đám nhỏ năng lực sinh tồn, rèn luyện thể năng của bọn nhỏ, mỗi đứa nhỏ đều có cường độ huấn luyện và khó khăn khác nhau. Quả Quả, Gia Gia và Kỳ Kỳ cần khiêu chiến cực hạn của chính mình, đám nhỏ kia thì có thể buông lỏng đôi chút. Tổng thể mà nói đám nhỏ vẫn thích loại huấn luyện này. Hơn nữa con trai của Thôi Dũng và Từng Kiến, Thôi Minh và Từng Tâm Tâm lại khiến người ta rất kính trọng, tố chất thân thể của hai đứa kém hơn những đứa khác rất nhiều, nhưng dù cường độ huấn luyện cao vậy vẫn có thể kiên trì tiếp tục.

Tết đến, tứ hợp viện rất náo nhiệt, nhà cô Thước Nhạc cũng đến đây, Khúc Bình và Phí Dương cũng đã trở lại, hơn nữa thêm bốn đồ đệ, hai mươi ba người cùng nhau đón năm mới, vô cùng náo nhiệt. Từ khi đám nhỏ về, trong nhà liên âm ỉ, đồ trang trí trong tứ hợp viện được đổi mới hoàn toàn, trên hành lang treo đầy những đèn lồng cung đình, trên cửa sổ dán giấy cá hoa, nơi nơi đều tràn ngập hương vị năm mới.

“Nhạc Nhạc, anh với anh cả em bàn bạc xong rồi.” Dừng xong bữa cơm đầu, mọi người náo nhiệt bên tam gian thính, Phí Dương đến cạnh Thước Nhạc, hơi ngượng nói với Thước Nhạc.

“Hử-m?” Thước Nhạc hơi ngạc nhiên, anh cả và Phí Dương đã ra ngoài rất lâu, không có nghe họ nói đến chuyện này, cậu còn nghĩ Phí Dương đã từ bỏ nữa cơ.

“Bọn anh bàn bạc rồi, muốn có được đứa con của chính bọn anh.” Tình cảm hai người đã đến mức này, Phí Dương cũng đã hạ quyết tâm.

Thước Nhạc nở nụ cười, “Thật sự nghĩ xong? Không thay đổi?”

“Ừm, đã nghĩ kỹ rồi. Nhưng thật sự không sao chứ?”

Thước Nhạc lắc đầu, “Không sao đâu, dùng máu của anh và anh cả làm thuốc dẫn tạo thành linh hồn cùng cơ thể mới, hài tử được năm tháng là hai anh đã có thể cảm nhận được cảm xúc của nó, quan hệ huyết thống của cha mẹ và đứa bé rất sâu sắc, đến lúc đó các anh sẽ cảm nhận được. Sau khi sinh ra, đứa bé sẽ loại hình thái, một là hình người, hai là hình thực vật. Tuy nhiên tình huống của nó đặc biệt, hai anh có thể lựa chọn loài thực vật trở thành bản thể của nó.”

“Vì sao?” Phí Dương hỏi.

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, “Chuyện này em khó nói rõ được, ngày mai đi, các anh thấy sẽ biết.”

Phí Dương gật đầu.

Ngày hôm sau, vì an toàn, Thước Nhạc dẫn hai người vào không gian. Không gian này, Khúc Bình đã vào lần thứ hai, Phí Dương lại là lần đầu tiên.

“Đây quả là một không gian.” Phí Dương ngạc nhiên nhìn quanh bốn phía.

“Ha ha, năng lực của Khúc Phàm đã có thể tự luyện chế không gian, chờ đủ tài liệu sẽ để mọi người đều có không gian của chính mình.”

Hai người nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, đây là chuyện tốt. Hiện bọn họ mỗi người có một chiếc túi không gian đã cảm thấy rất tiện lợi, nếu còn có thể có được tùy thân không gian như vậy thì quá tốt rồi.

“Nhạc Nhạc, cậu nói thật sao?”

Thước Nhạc gật đầu, “Đương nhiên, thực ra thì tài liệu còn thiếu kia đã có manh mối, Anthony đã bảo thuộc hạ cậu ta đi làm, đoán rằng cũng sắp có tin tức. Tuy rằng không gian sẽ không lớn được như nơi này nhưng hẳn cũng đủ dùng.” Luyện chế ra không gian lớn đến mức nào thì còn phải phụ thuộc vào năng lực của Khúc Phàm. Tuy nhiên, dựa theo tình huống hiện tại của Khúc Phàm, mười mấy km² hẳn không thành vấn đề.

Phí Dương nghe vậy lắc đầu, “Không cần quá lớn, có thể chứa một tòa biệt thự là được.” Ý hy vọng có thể mang theo một căn nhà, như vậy cho dù có vào rừng rậm nguyên thủy cũng có nơi nghỉ ngơi.

Thước Nhạc nở nụ cười, “Nhất định so với biệt thự còn lớn hơn nữa. Được rồi, đừng ở ngoài này nữa, chúng ta vào trong phòng thôi.”

Nói xong dẫn hai người vào sân.

“Nhạc Nhạc, đây là do cậu và Khúc Phàm tự xây?”

“Đúng vậy. Thế nào, không tồi chứ?”

“Đâu chỉ không tồi chứ, quá tốt đi ấy.” Rừng cột chạm chỗ rất tinh xảo, không cần nói cũng biết điều khác này nhất định do Thước Nhạc làm.

Nhìn hai người đi quanh sân thăm quan, Thước Nhạc vào không gian thứ này lấy gốc cây kia ra. Rất đáng tiếc rằng loại thực vật này chỉ có đúng một gốc này có thể hóa anh đã lớn.

Cẩn thận cầm lên, trực tiếp đến nơi sân Khúc Bình và Phí Dương đang đứng.

“Nhạc Nhạc, đây là thực vật sao?” Họ thấy trong tay Thước Nhạc đang cầm một vật nhỏ thất thải vô hình.

“Ừm, chính là nó. Ánh sáng thất thải này chính là ánh sáng linh hồn, chỉ có vậy mới có thể hóa anh. Em vốn còn tưởng sẽ có rất nhiều nhưng chờ đến khi chúng nó lớn mới phát hiện chỉ có đúng gốc này có được ánh sáng linh hồn. Các anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Phí Dương hơi khản trương, “Tốt rồi.”

Phí Dương làm cơ thể mẹ, để thực vật đã hóa thành ánh sáng linh hồn dung hợp với Phí Dương, thực tế quá trình này cũng rất nhu hòa, không có vấn đề gì. Nó không phải sẽ tiến vào cơ thể của Phí Dương mà là dán lên bụng y. Trong vòng 3 ngày, Phí Dương cần dùng thần thức của chính mình dẫn đường, thể hiện thiện ý, nếu nó tiếp nhận thì sẽ hòa làm một thể với Phí Dương. Làm một nửa khác, Khúc Bình cần cung cấp máu cho con của họ, đây cũng là lý do mà Thước Nhạc bảo họ tu luyện trước đã, chỉ có người đã từng tu luyện mới có thể làm vậy. Có thể nói trong mười tháng tiếp theo, dinh dưỡng trong cơ thể Khúc Bình sẽ phải chia một nửa cho con của anh. Phí Dương tuy rằng là thể cái nhưng cũng không mất nhiều như vậy. Đứa nhỏ cũng sẽ sử dụng máu của hai người để nhào nặn nên cơ thể của chính mình.

“Tốt lắm, Phí Dương, trong ba ngày này anh tốt nhất nên truyền tả tình yêu của các anh với đứa nhỏ cho nó, chỉ có tình yêu của cha mẹ mới có thể để nó dung hợp với anh tốt nhất.”

Phí Dương nhìn vật nho nhỏ nơi bụng mình, không biết làm sao mới đúng, nhìn Khúc Bình há miệng thở dốc, không biết nói gì cho phải.

“Hai anh cứ ở tạm trong này hai ngày đi, bên ngoài quá ồn ào, bất lợi với việc dung hợp. Kỳ thật không cần quá khẩn trương.” Thước Nhạc cười nhìn hai người cha đang khẩn trương này. Chỉ cần không phải thật sự không muốn, đứa nhỏ nhất định sẽ lưu lại.

Thước Nhạc cũng không ra khỏi không gian, đi thẳng đến căn bếp nhỏ cạnh kho hàng, xem thử thịt bò và đồ ăn vặt, hoa quả còn lại bao nhiêu, qua mừng bầy đám nhỏ lại đi huấn luyện nên phía chuẩn bị những thứ này cho xong.

Còn đủ đi, bởi vì phải làm nhiều tặng người ta cho nên năm trước lại làm thêm chút.

Rời khỏi không gian, đi vào Tam Gian thánh, mấy ngày nay người nhà vẫn giành phần lớn thời gian ở đây hội họp, vào phòng, “Lý Minh Đạt, đến lúc nào vậy?”

“Vừa nãy, đến chúc tết mấy chú thím. Đông Phong.” Ba-

“Tứ Vạn. Thăng nhóc cậu đến chúc tết sao? Cho chú thêm hai pháo nào.” Cha Khúc liếc hắt một cái, thăng nhỏ này cũng vừa mới ló mặt đầu, thế mà đã cao giọng.

“Trong sòng bạc không có cha con, chú Khúc, chúng ta cũng nên dựa vào thực lực nói chuyện đi.” Lý Minh Đạt cột nhả, chẳng có chút khí chất đại thiếu gia gì cả.

Thước Nhạc cười cười, ngồi cạnh Khúc Phàm, nhìn hắn chơi bài, thuận miệng hỏi, “Tết đến anh không bận gì sao? Hôm say sao rảnh rồi tới đây thế.”

Lý Minh Đạt bĩu môi, “Vừa tới Tết trong nhà đã người đến người đi, chẳng có chút không khí đón năm mới gì hết.” Mấy anh, chị của hắn hiện đều rất giỏi, năm nào cũng phải đến Tết mới có thể về, dù có nhớ mong sao thì người nhà cũng chẳng có thời gian mà nói chuyện với nhau. Hắn cũng ra ngoài cho thanh nhàn.

Lý Minh Đạt ở nhà họ chơi một ngày, tối ăn cơm xong, biết nhà Thước Nhạc chẳng thiếu thứ gì nên cũng chẳng mua gì đến, chỉ cầm mấy bình Mao Đài lâu năm trong nhà theo. Lúc đi còn chất hoa quả, rau dưa Thước Nhạc đưa thành từng thùng lên xe, chất đầy cốp xe, chẳng khách sáo tẹo nào.

Trước mừng bầy, Thước Nhạc giành thời gian cho đám nhỏ, bọn nhỏ chưa từng rời xa cậu lâu như vậy, khiến cậu cảm thấy chúng như lập tức sẽ trưởng thành, làm cho cậu thấy mình đã già, mà thực tế mới hơn ba mươi thôi mà.

Mùng bảy, đám nhỏ lại rối rít ly khai, có lẽ kỳ nghỉ này là kỳ nghỉ đầy bận rộn với chúng đi.

Lần huấn luyện này có thể coi như lễ rửa tội với đám nhỏ, mỗi lần đạt tới cực hạn rồi lại vượt qua cực hạn, thực tế đều thử thách ý chí của chúng. Miu Miu còn nhỏ, vốn Thước Nhạc cũng không muốn để nó đi, nhưng Khúc Phàm cũng đã sắp xếp cho nó huấn luyện. Thằng nhóc cũng không muốn mình cá biệt, nên cũng rất kiên trì. Vì thế, Thước Nhạc không để ý Khúc Phàm mấy ngày.

Khúc Phàm cũng chỉ còn biết cười khổ, hắn hy vọng bọn nhỏ đều có năng lực bảo vệ bản thân. Lần huấn luyện này thực tế là rèn luyện ý chí. Bởi vì công pháp tốt, còn có thêm linh tuyến của Thước Nhạc, việc tu chân của đám nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng tu hành trước tu tâm, nếu không theo kịp cảnh giới thì sẽ rất nguy hiểm. Hắn hy vọng qua lần huấn luyện này đám nhỏ có thể thành thực hơn. Nếu cứ núp dưới cánh chim của họ thì sao có thể trưởng thành, cho nên lần huấn luyện này càng thiên về khảo nghiệm tâm tính của chúng. Đừng thấy hắn ở xa nhưng mỗi ngày đều phải biết tình trạng đám nhỏ, thậm chí cả cường độ huấn luyện mỗi ngày của đám nhỏ cũng được gửi về máy tính của hắn. Có điều vì không muốn Thước Nhạc lo lắng nên không để cậu xem mà thôi.

Hiện tại xem ra hiệu quả khá tốt. Bốn đồ đệ đều đã Trúc Cơ, công pháp cùng những đồ cần dùng đều đã đưa. Đám nhỏ thì sau khi trở về sẽ tu hành. Vốn muốn đợi đám nhỏ lên đại học rồi mới tu hành nhưng giờ chúng đã bị chú ý nên phải có được năng lực tự bảo vệ.

Bọn nhỏ đi là đi cả tháng, chờ đến khi về nhà, Thước Nhạc cảm thấy chúng còn thay đổi nhiều hơn so với mấy năm nay, chủ yếu là thay đổi về khí chất, sắc bén hơn nhiều.

Không để chúng đến trường vội, Khúc Phàm quyết định rèn sắt ngay khi còn nóng, để cho chúng Trúc Cơ luôn. Thôi Minh và Tâm Tâm kém hơn chút, dù sao cũng không dùng linh dịch từ nhỏ, hai đứa còn cần từ từ tu luyện. Khúc Phàm đã nói qua mọi chuyện, tính cách Thôi Minh hàm hậu nên không có kháng nghị gì

với quyết định của Khúc Phàm, Từng Tâm Tâm rất thông minh, chỉ cần giải thích, cô bé cũng sẽ tuân theo. Khúc Phàm rất thích hai nhóc này. Kỳ thật nếu tính cách mà không tốt hẳn có thể tất nhiên sẽ không thể quá lưu tâm. Tuy rằng con cái của bạn bè, nhưng nếu thật không được, người cưỡng cầu lại là chính hẳn. May mắn hai đứa đều không tồi.

Có linh tuyến của Thước Nhạc giúp đỡ, Trúc Cơ rất thành công, cơ thể đám nhỏ vô cùng thích hợp tu hành, dựa theo cách nói xưa cũng chính là có linh căn. An An và Tâm Tâm tuy không sống cạnh họ, nhưng linh tuyến của Thước Nhạc cũng cấp đầy đủ cho hai đứa, cơ thể cũng chỉ kém Quả Quả và Gia Gia đôi chút, sau này tu hành nhất định không sao.

Ba tháng đủ để nhóm hài tử nhập định lần đầu xong xuôi, tình hình rất thuận lợi, tốc độ tu hành có hơi nhanh. Khúc Phàm thấy tình hình như vậy cũng không tốt, chẳng còn cách nào khác chỉ có thể hạ chút cấm chế trên người đám nhỏ. Cấm chế này không gây ảnh hưởng gì, chỉ khiến tốc độ tu hành chậm lại, cảnh giới cao hơn tu vi thì sẽ có thể thuận lợi tu hành. Hơn nữa, khi chúng bị tẩm công, cấm chế sẽ tự động hóa giải, đem năng lượng Khúc Phàm lưu lại phát ra bảo vệ chúng.

Cũng sắp sang tháng 4, bởi năm trước vừa xây mộ mới, cha Khúc năm nay muốn đi bái tế. Cha mẹ Thước cũng sẽ đi cùng, chuẩn bị về quê cũ thăm lại chiến hữu xưa. Không ngờ chuyện này bị đám bạn thanh niên trí thức trước kia biết được, mọi người đều muốn về thăm; kết quả cuối cùng có cả thầy hơn mười người muốn đi.

Cuối cùng quyết định đến lúc đi, thì tính thêm cả nhà Thước Nhạc thì có hơn năm mươi người.

“Em làm gì vậy? Ngủ sớm đi, mai còn đi từ sáng tinh mơ đó.” Khúc Phàm thấy Thước Nhạc còn chưa ngủ, ngẩng đầu nhìn qua.

Thước Nhạc đứng lên, nhú mày. Cậu không rõ vì sao, mấy hôm nay luôn cảm thấy bất an, dường như có chuyện gì sắp xảy ra.

“Sao vậy?” Khúc Phàm kéo Thước Nhạc lên kháng, xoay người nhìn cậu cau mày.

“Hai ngày nay em cứ thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.”

Khúc Phàm nghe vậy thì liền tỉnh táo, “Sao, liên quan đến đám nhỏ?” Có thể bởi có quan hệ huyết thống, hẳn và Thước Nhạc liên hệ rất sâu với đám nhỏ, nên hẳn mới nghĩ vậy.

“Không, có thể liên quan đến chuyện đi lần này.”

“Nếu không không đi nữa.”

Thước Nhạc nghe vậy liền nói, “Sao được, đã quyết định cả rồi. Hơn nữa không phải nói đi xem truyền tông trận sao?”

“Có gì sau này lại nhìn, vẫn còn nhiều cơ hội mà, an toàn vẫn là trên hết. Anh đi nói với ba.” Khúc Phàm nói xong liền muốn xuống giường.

“Ai ai, anh nói gió đã thành mưa, em không cảm thấy nguy hiểm mà.”

Khúc Phàm ngồi cạnh kháng, “Sao?”

“Em cảm thấy có chuyện sẽ xảy ra, nhưng hẳn không có nguy hiểm.” Lôi kéo Khúc Phàm không cho hắn ra ngoài.

“Em xem em nói vậy làm anh lo lắng quá đi.”

Cậu nở nụ cười, “Anh đã tiến vào cảnh giới như vậy sao còn lo gì nữa.”

Khúc Phàm cười ha ha lên kháng, “Còn chẳng phải vì liên quan đến em sao?”

Thước Nhạc liếc trắng mắt nằm xuống.

Dù Thước Nhạc có cảm ứng gì, ngày hôm sau vẫn xuất phát. Bọn họ sau một thời gian lại đến thôn Y Khê. Cha mẹ Thước cùng chiến hữu thanh niên tri thức đi về chỗ binh đoàn.

Đi vào thôn thì thấy ngay ruộng lúa nước rộng mênh mông, trong ruộng đã cấy xong lúa, một mảnh xanh mướt ngấn ngùn. Có thôn dân ở ruộng tát nước, cảnh sắc nông thôn dân dã.

Bởi vì vào dịp Tết đã gọi điện báo, cho nên đa số người Khúc gia cũng không ra ngoài làm công, hai ngày nay ra ngoài cũng đều đã trở về, vì muốn gặp người nhà chú tư.

Hôm sau là Thanh Minh, mọi người đã sớm chuẩn bị xong, lần này có nhiều người đến, Chí Cương và vợ anh cũng đến sân trước ở, giành sân sau cho người nhà đến ở.

Thước Nhạc không biết vì sao bước vào nơi này lại càng thấy tâm thần không yên, cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, nằm trên kháng nghe tiếng hít thở của đám nhỏ cũng không ngủ được. Bởi lần này có nhiều người đến, Thước Nhạc dẫn đám nhỏ ở lại Đông ốc, Khúc Phàm và đại ca dẫn nhóm đồ đệ ở Tây ốc, cha mẹ Khúc ở lại trước sân. Thước Nhạc dù muốn tìm Khúc Phàm nói chuyện cũng không tiện, nghĩ rồi vào không gian. Uống xong cốc nước ấm, tuy rằng vẫn còn cảm giác đó nhưng ý thức cậu lại thanh tỉnh hơn nhiều.

Trong lòng vừa động, đi vào không gian thứ hai, nhìn mấy trái hồ lô đang bay lượn trên không, cũng có chút nhớ.

Bận rộn cả đêm không ngủ, buổi sáng ra khỏi không gian. Cả đêm không ngủ không có ảnh hưởng gì tới

cậu, thấy đám nhỏ kia ngủ rất ngon, bên ngoài vẫn còn tối. Thời tiết tháng 4 đã không còn lạnh nữa, buổi sáng rất nhẹ nhàng khoan khoái. Cậu cũng không ra ngoài múc nước mà lấy nước sông cho vào thau, làm ấm để mọi người rửa mặt.

Người phía Tây ốc thức dậy sớm, Khúc Phàm nghe được động tĩnh của Thước Nhạc thì đi qua. Nói thật, không có Thước Nhạc ngủ bên cạnh, hần chẳng quen được. Hần nghĩ dù có chặt thì tối nay cũng phải đến phòng kia ở.

Vào sân bay thấy Thước Nhạc đang đứng ở cổng ngắm mặt trời mọc, không đẹp như trong tưởng tượng, chỉ là một màu trắng xanh thôi, “Sao lại dậy sớm thế?”

“Đi đến đây cảm giác kia vẫn cứ vậy, em nghĩ nhất định sắp có chuyện.”

Khúc Phàm nhú mày, “Mấy ngày nay em với đám nhỏ đừng rời anh quá xa.”

Thước Nhạc nở nụ cười, “Không liên quan đến đám nhỏ, có thể là số mệnh của em, đóa hoa sen thứ năm trên người em đã nở ra được một nửa lâu như vậy, có lẽ đây là thời cơ. Kỳ thật, cảm giác này em từng gặp hồi Tết, lúc đó thấy truyền tông trận cũng có chút cảm giác, nhưng cũng không rõ ràng nên em không để ý. Thời gian Samba xuất hiện không sai biệt lắm với thời gian em có được kim liên. Trong đó nhất định có nguyên nhân.”

Khúc Phàm càng nhăn mày, “Em nói Samba đến đây do kim liên tạo thành. Vậy thì không logic lắm. Hơn nữa kim liên cũng không ngờ em với anh sẽ đến với nhau, nếu nói vậy, em vốn đã không đến đây.”

Thước Nhạc nghĩ nghĩ, “Có lẽ Samba đến đây là chuyện ngoài ý muốn, có thể kim liên rời đi đã gây dao động dẫn tới khởi động truyền tông trận đưa Samba đến đây. Em từng hỏi Huyền Chân tử, hình như có ba truyền tông trận, nhưng hiện đều không cách nào sử dụng, mà truyền tông trận ở đây vẫn rất hoàn hảo. Tuy không biết tại sao không thể khởi động, nhưng không thể phủ nhận Samba tới từ đây sao? Khi cậu ta đến cũng chỉ biết chút phép thuật thường thường thôi. Giả sử sau khi em có được kim liên, tu luyện thành công đạt tới tu vi Nguyên Anh kỳ, rất có thể em sẽ gặp được tu chân giả biết về chuyện truyền tông trận, như vậy cũng có thể sẽ tìm tới nơi này.”

“Có lẽ nó sẽ tự sửa chữa chính truyền tông của mình, truyền tông này cũng không ai biết.” Khúc Phàm nói tiếp, “Không chừng nó muốn dẫn em qua đó.”

“Có lẽ tại chúng ta nghĩ nhiều thôi.”

Khúc Phàm nắm chặt tay cậu, “Nghe anh, mấy ngày tới đừng đến đó.”

Thước Nhạc cười, “Được, em không đi.”

Mấy ngày tiếp theo, cả nhà họ đi lên núi tảo mộ, bởi đã xin nghỉ, mọi người cũng muốn ở đây thêm vài

ngày. Khúc Phàm thật rất muốn kéo Thước Nhạc về, nhưng thấy bộ dáng vui vẻ của đám nhóc cũng không nhẫn tâm rời đi. Dù sao bọn nhỏ đã tu luyện cả đầu năm, cuối năm, cũng chưa được thả lỏng. Thời tiết hiện rất phù hợp, nơi nơi đều mang hơi thở mùa xuân.

Tuy nhiên Khúc Phàm vẫn phòng chuyện ngoài ý muốn, ngày ngày đều đi theo Thước Nhạc, một khắc không rời.

Đến ngày thứ 5, Thước Nhạc nhận được điện thoại từ cha mẹ, họ muốn đến đây, bảo cậu đến đón. Giao thông nơi này không thuận lợi, bọn họ cũng không biết đi bằng cách nào.

“Anh đi đi, em sẽ không ra ngoài, sẽ ở đây.” Thước Nhạc cười nhìn Khúc Phàm đang không muốn đi.

“Nếu không em đi với anh.” Khúc Phàm hơi hối hận vì đã để mấy đồ đệ lên núi cùng Chí Cương.

“Còn nhóm Miu Miu thì sao, mấy nhóc đó chơi điên luôn rồi, em không trông chúng nó lại xuống sông ngay thôi.” Nói xong chỉ chỉ đám nhóc đứng bên ruộng lúa.

Khúc Phàm bắt đầu nhìn cậu, “Vậy em phải ngoan ngoãn ở đây, không được đi đâu đó.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, “Em sẽ không đi đâu.”

Khúc Phàm bế bổng cậu lên, có chút điên cuồng hôn cậu, “Dù thế nào cũng không được đi...” Tựa như đang xác định điều gì...

Thấy Khúc Phàm như vậy, trái tim Thước Nhạc đập mạnh liên hồi, tựa như đang muốn nói gì đó, lại giống như không có gì cả.

“Em sao cũng không đi.” Thực tế, cậu rất muốn nói anh đừng đi, đừng đi, nhưng không biết vì sao khi nói ra lại đổi thành những lời này.

Khúc Phàm lái xe rời đi. Hắn không rõ cảm giác vừa rồi là gì, giống như lập tức không còn thấy Thước Nhạc nữa.

Thước Nhạc ngồi bên bờ ruộng, nhìn đám nhỏ đang nghịch ngợm cạnh bờ lúa. Đám nhỏ chưa từng nhìn thấy cảnh sắc nơi thôn quê này, lần trước đến thì lúa đã chín, hiện tại lại vừa được cấy xuống.

Quả Quả, Gia Gia, Kỳ Kỳ theo mấy sư huynh lên núi, nơi này chỉ còn lại mấy đứa nhỏ tuổi. Tiểu Tiểu hiếm khi lại vui như vậy, thằng nhóc này sau khi tu hành dường như đã buông lỏng thứ gì đó, trước kia luôn quá lý trí, lúc nào cũng muốn dùng tri thức để giải thích mọi chuyện, mà giờ đã tốt hơn, không còn tích cực như trước nữa.

Nữ Nữ vẫn vậy, nhưng hình như sau khi huấn luyện về cô nhóc có vẻ gầy đi, thoát nhìn đã có dáng mỹ nữ, Cổ Dã thật ra rất thích tiểu cô nương nhà họ. Khúc Phàm cũng đã nhân ra, vẫn cứ nói cậu ta có ý gì đó, trừ lần đầu tiên đến, còn những lần sau đến thấy cậu ta ôm Nữ Nữ, xoa mũi này, vuốt mắt này. Sau đó Quả Quả nói, Cổ Dã có em gái lớn cũng xấp xỉ tuổi Nữ Nữ, bởi vì tai nạn giao thông đã rời nhân thể, cậu ta coi Nữ Nữ như em gái thôi. Nhưng tương lai nếu có phát sinh tình cảm, hẳn cũng sẽ không ngăn cản, đứa nhỏ Cổ Dã này rất tốt, là người khoáng đạt. Có cậu ta chăm sóc Nữ Nữ, hẳn cũng yên tâm, nhưng nói những chuyện này lại quá sớm rồi.

Phi Phi lại khiến cậu rất đau đầu, nhất là sau khi tu luyện, nhóc này càng muốn làm cảnh sát, hiện chỉ cần Khúc Phàm ở nhà sẽ quán quýt lấy hẳn hỏi chuyện về cảnh sát. Coi như chờ nó lớn lên, cũng chẳng mấy ai làm nó bị thương được.

Miu Miu vẫn yên tĩnh như vậy, ừm? Miu Miu đâu?

“Tiểu Tiểu, Miu Miu đâu rồi.” Thước Nhạc đứng dậy, đi đến cạnh con trai.

Tiểu Tiểu hơi dừng lại, “Miu Miu?” Tiểu Tiểu nhìn về sân phơi đồ, vừa rồi vẫn còn ở đó mà.

Thước Nhạc nhìn theo ánh mắt Tiểu Tiểu, đầu muốn nổ tung, bình tĩnh bình tĩnh, “Tiểu Tiểu, dẫn các em về nhà ông chú con đi.” Nghĩ rồi thả nhện từ không gian ra. Tháng trước nó đã hóa yêu, có thể khống chế độ lớn nhỏ, thực lực cũng mạnh lên, ngay cả Kim Đan giả mà không phòng bị cũng có thể bị nó làm bị thương.

Đưa nhện cho Tiểu Tiểu, “Bảo bối, con mang theo nhện, trông các em, trở về nhà ông chú chờ ba ba. Phi Phi phải nghe lời anh, tuyệt đối không được chạy loạn. Nữ Nữ không sợ, đi theo cạnh anh.”

Ba nhóc kia gật đầu, bọn họ biết ba ba muốn đi tìm em trai, cho nên đều rất ngoan ngoãn, “Ba ba yên tâm, chúng con sẽ không đi đâu hết.” Ba nhóc đều gật đầu đáp.

Thước Nhạc bắt mình phải tỉnh táo, nhớ lại, vừa nãy cậu hơi hoảng, nhưng thực ra bọn nhỏ cũng không rời khỏi tầm mắt cậu, ừm, khi Khúc Phàm đi, Miu Miu vẫn còn ngồi đó. Thước Nhạc thả thần thức ra, dò xét trên diện rộng, trong thôn không có, trong rừng...

Tìm được rồi... mắt Thước Nhạc chợt sáng, chạy nhanh vào rừng, tốc độ kia quả thật quá nhanh, nếu không phải dùng thần thức mà chỉ dùng ánh mắt, chỉ có thể đã bỏ qua. Tốc độ như vậy cũng chỉ Khúc Phàm mới sánh được, may mắn người nọ đạt được mục đích thì lập tức dừng lại.

Nhà gỗ cho thợ săn, nơi truyền tống trận, vẫn phải tới nơi đó.

Kết— Khúc Phàm đột ngột phanh gấp, không được, không thể rời khỏi Thước Nhạc... sợ rằng đã gặp chuyện không may.

Nhiều mây, Khúc Phàm đưa ô tô vào túi không gian, dùng thân pháp chạy nhanh về.

“Lưu Kiệt...”

“Ha ha, thật không ngờ mây lại đuổi đến đây.”

Thước Nhạc hí hóp mắt nhìn thoáng qua Miu Miu, nhóc không sao, chỉ ngủ thiếp đi, có lẽ hẳn ta dùng thuốc mê.

Lưu Kiệt nhận thấy tầm mắt cậu, ôm đứa nhỏ bước lên, “Vốn muốn dùng con mây dụ mây tới, chỉ không ngờ lại tới nhanh vậy, sớm biết vậy, tao đã tìm mây luôn.” Lưu Kiệt cười cười, giao Miu Miu cho Thước Nhạc.

Thước Nhạc ôm Miu Miu, kiểm tra qua, không sao. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Kiệt, “Anh muốn làm gì?”

Lưu Kiệt cười, “Tao muốn mây. Ha ha...Thước Nhạc, mây biết mây ngon ngọt biết bao không?” Lưu Kiệt liếm môi, “Từ lần đầu tiên gặp mây, tao đã nhớ thương hương vị của mây, thơm lắm đó.” Ánh mắt hắn càng ngày càng sáng, mũi cũng hơi nở ra, hít một hơi, cơ thể hơi run lên lộ ra bốn chiếc răng nanh, “Tao thật rất muốn nuốt mây vào bụng.”

Đồng tử Thước Nhạc hơi co lại, vừa rồi dò xét phát hiện cơ thể Lưu Kiệt hoàn toàn khác so với khi nhìn thấy lần trước, nói sao đây, hiện tại Lưu Kiệt tựa như đã hợp lại tiếp ra, tựa như đã trộn lẫn với loại vật nào đó.

Rất nhanh, dù không sử dụng thần thức cậu cũng có thể nhìn rõ bộ dáng của Lưu Kiệt. Cơ thể Lưu Kiệt bắt đầu biến hóa, tay chân đều biến thành móng vuốt, trên mặt mang theo lông màu xanh, cơ thể nở ra, lộ ra những đường văn, mà đầu lại không hề thay đổi gì nhưng răng lại biến mất thành răng nanh, rất dữ tợn.

“Bộ dáng của ta khủng bố lắm nhỉ?”

Thước Nhạc lui ra sau một bước, tốc độ Lưu Kiệt quá nhanh, cậu không thể chạy thoát. Hơn nữa nếu dẫn hắn ta ra ngoài lại càng thêm nguy hiểm với người khác. Đầu óc vận chuyển rất nhanh, Thước Nhạc nghĩ mình nên chạy thoát thế nào. Tay cậu ôm Miu Miu chạm vào phỉ thúy nơi ngực, bọ cạp—đó cũng là một cách.

“Mây biết sao tao lại thành ra như vậy không?” Ánh mắt Lưu Kiệt lúc này không chút độ ẩm, mang đầy thù hận nhìn Thước Nhạc.

“Vốn đã thí nghiệm thành công, nhưng mây lại xuất hiện. Sự xuất hiện của mây quấy rối sự cân bằng trong căn cứ, làm cho bọn tao không thể không dừng việc thực nghiệm lại, khiến tao trở thành quái vật mà người không ra người quỷ không ra quỷ như bây giờ.”

Thước Nhạc cau mày, “Anh là người của Cục trưởng Phạm...”

22. Kim Liên Thiên - Chương 22

“Ha ha...” Lưu Kiệt cười mang theo chút thần kinh, phối hợp với cơ thể quái dị của hắn ta làm cho người ta nhìn mà lạnh buốt. Thước Nhạc ôm Miu Miu, nhìn hắn ta chăm chăm.

“Mày rất thông minh, Phạm cục, hừ... ông ta quá tham lam nên mới từ bỏ nghiên cứu của bọn tao, cũng là sự ngu xuẩn của ông ta nên mới tạo thành kết cục như hiện nay.” Lưu Kiệt nghiêng răng, nghiêng lợi nói, đột nhiên nhìn Thước Nhạc cười.

“A, nhưng hiện chẳng sao nữa, có mày rồi, tao có thể hoàn toàn tiến hóa. Ha ha...”

Mắt Thước Nhạc chợt lóe, đưa Miu Miu vào không gian, nâng thanh đao được ngưng tụ từ tinh thần lực chém về phía Lưu Kiệt.

Lưu Kiệt thấy đĩa bé trên tay Thước Nhạc biến mất thì hơi ngạc nhiên chút, sau đó cảm thấy đầu rất đau, cơ thể rất nhanh di chuyển, vươn tay sờ thì thấy trên đầu tựa như bị đao chém, máu thịt be bét.

“Mày là dị năng giả hệ tinh thần?”

Thước Nhạc không chút dừng lại, cậu thật không ngờ cơ thể Lưu Kiệt lại cứng rắn như vậy, phản ứng cũng nhanh. Hắn là sử dụng nhện tấn công thì xác xuất thành công cũng sẽ không quá cao.

Cơ thể Lưu Kiệt bị thương đã khiến hắn ta tức giận, tựa như dã thú đánh về phía Thước Nhạc, hắn ta là thể kết hợp giữa người và sói, trên người mang theo thú tính, tốc độ cùng sức mạnh cũng vượt qua người sói.

Thước Nhạc không thuộc loại hình chiến đấu, cậu chỉ học với Khúc Phàm chút kỹ năng chiến đấu, tinh thần lực của cậu mạnh mẽ, khiến cho thực lực của cậu bất phàm. Nhưng đây dù sao cũng là lần đầu đánh nhau với người khác, cậu còn chưa thuần thục. Cậu ngưng kết tinh thần lực thành mạng nhện, trườn lên Lưu Kiệt. Sợi tinh thần này tựa như tia laser, nếu là người bình thường đã sớm bị cắt thành vô số mảnh nhỏ. Đây là loại năng lực mạnh nhất cũng tàn nhẫn nhất mà Thước Nhạc đã nghiên cứu được, cậu chưa từng dùng đến. Kỳ thật nếu không phải sử dụng dưới tình huống như này thì lại quá máu me rồi, chính cậu cũng không sao chịu được.

Không chế lười nhện bao phủ lên người Lưu Kiệt, tấn công vô thanh vô hình như vậy cũng khiến Lưu Kiệt ăn khổ. Nhưng cơ thể hắn ta cũng có tinh thần lực bảo vệ, cho nên dù bị cắt khắp người, chảy không ít máu nhưng cũng không chân chính làm hắn ta bị thương được, chỉ càng thêm khiến hắn ta tức giận mà thôi.

Oành... Thước Nhạc bị Lưu Kiệt đá vào bụng, cơ thể bị ngã xuống đất. Bởi có nhẫn phòng hộ nên không bị thương nặng, nhưng lúc ngã xuống đã vô ý cắn trúng đầu lưỡi, chảy ra chút máu, rơi xuống trên đất. Khiến cậu chú ý là truyền tống trận thể nhưng bắt đầu khởi động.

Cắn chặt răng, Thước Nhạc ném bùa tấn công từ trong không gian ra vào người Lưu Kiệt, trước đó sở dĩ không dám dùng là sợ linh khí sẽ khởi động truyền tống trận mà thôi. Thực tế, kể từ khi cậu vào đây thì đã phát hiện truyền tống trận có một loại cảm ứng khó hiểu với cậu. Lần trước tới đây thì còn rất mỏng manh, cậu không quá để ý, mà lần này lại rất lớn. Nhưng dù cho bên kia truyền tống trận có gì đang chờ cậu, cậu cũng không muốn đi. Lại không ngờ lại xuất hiện Lưu Kiệt này. Hơn nữa giờ mới phát hiện, điều kiện khởi động lại chính là máu của cậu. Sớm biết vậy thì đã dùng bùa ngay từ đầu rồi.

Bùa mà Thước Nhạc có cơ bản đều do Khúc Phàm luyện chế cho cậu. Cậu dùng luôn bùa mạnh nhất, lôi điện phù.

Dù cơ thể Lưu Kiệt có cứng chắc đến mức nào, cũng chẳng thể chịu nổi một lần lôi điện mạnh mẽ, toàn thân tựa như than củi, tuy rằng miệng còn thở phì phò nhưng cái chết đã tiến lại gần rồi.

Thước Nhạc không dám ngừng lại, rất nhanh chạy về phía ngoài truyền tống trận, nhưng thật không ngờ lại có một sức mạnh vô hình từ truyền tống trận phía sau kéo cậu lại. Sức kéo kia thật không có bất cứ cách nào ngăn cản được. Sau khi cậu lại tiến vào truyền tống trận lại biến mất.

Không được, phải đưa Miu Miu rời khỏi đây, nhưng đúng lúc này cậu lại phát hiện trong truyền tống trận lại không thể mở không gian ra. Cậu cẩn thận bước đến cạnh truyền tống trận, cậu dùng sức đi ra ngoài, lần này có nhích được nửa người. Cậu vừa định đưa Miu Miu ra lại thấy Lưu Kiệt vì nằm giữa truyền tống trận mà bị chặt đứt đôi người, mồ hôi lạnh toát ra sau gáy, dẹp bỏ ý niệm trong đầu. Nghe được tiếng hét từ phương xa, thân ảnh Khúc Phàm đã xuất hiện trước mặt cậu.

Thước Nhạc vừa chuẩn bị ném đồ vật ra ngoài, có thể bởi máu cậu là điều kiện để khởi động truyền tống trận nên cậu không bị nó làm bị thương. “Miu Miu đang ở cùng với em. Em sẽ nghĩ cách trở về...” Sức kéo trên người càng ngày càng mạnh, toàn bộ cơ thể cậu đều bị kéo vào truyền tống trận, chỉ còn kịp hô một câu này. Lập tức, cậu thấy bóng dáng Khúc Phàm trở nên mơ hồ, những cảm xúc lo lắng, hối hận, đầy tình thương trên mặt hắn chỉ thoáng hiện lên rồi cuối cùng không thể thấy nữa.

Có lẽ khi rời đi lại cảm thấy bất an nên Khúc Phàm đi nửa đường đã dừng lại rồi bay về, không ngờ vẫn chậm. Nghe Tiểu Tiểu kể lại, Khúc Phàm biết chuyện gì đã xảy ra. Rất nhanh, hắn chạy về phía truyền tống trận bên này cản lại. Kỳ thật nếu lúc Thước Nhạc phát hiện Miu Miu bắt đi chậm lại chút nữa thì có lẽ chuyện này đã khác đi, nhưng chuyện đã thành ra như vậy thì dù năng lực Khúc Phàm có cao đến mức nào, có bao nhiêu tự tin chắc chắn sẽ đoạt lại được Miu Miu thì Thước Nhạc cũng không thể để cho con mình ở trong bất cứ tình trạng nguy hiểm nào, dù chỉ một phút đồng hồ, cho nên cậu đã không do dự mà đuổi theo.

Khi Khúc Phàm thấy Thước Nhạc đã cảm nhận được luồng linh khí mạnh mẽ khi truyền tống trận khởi động, cũng thấy Thước Nhạc bị kéo vào trong đó. Hắn nghe thấy cậu để lại một câu kia rồi đỡ được đồ do cậu ném tới, nhảy vào truyền tống trận thì bên trong đã trống không.

“Aaaaa...” Khúc Phàm đỏ bừng hai mắt, linh khí trong cơ thể bạo động, nắm chặt tay, trong miệng nhỏ ra một ngụm máu, nếu không phải đứng lúc cần lại, hẳn đã sớm tẩu hỏa nhập ma.

Rời khỏi truyền tống trận, đá nửa người dưới mà Lưu Kiệt còn lưu lại qua một bên, vươn tay kết hai ấn giữa hư không, chớp mắt, toàn bộ truyền tống trận đều bị phong tỏa lại. Hiện tại cho dù là tu chân giả Nguyên Anh kỳ cũng không thể bước vào đây. Thước Nhạc bị truyền tống đi, Khúc Phàm rất sốt ruột, nhưng bằng trạng thái hiện tại của hắn cũng không cách nào khởi động truyền tống trận. Hắn phải tỉnh táo lại, sau đó còn phải nghĩ cách khởi động truyền tống trận đi tìm Thước Nhạc. Dựa vào cảm ứng của hắn và Thước Nhạc, ít nhất có thể bảo đảm Thước Nhạc hiện không sao. Năm túi không gian trong tay, Khúc Phàm nghĩ thầm, dùng thần thức đảo qua, bên trong thế mà có rất nhiều đồ.

Thước Nhạc chỉ cảm thấy bản thân tựa như tiến vào trong luồng sáng, khiến cậu cảm thấy mê muội cùng ghê tởm. Nhưng dù vậy, cơ thể cậu cũng không thấy không khỏe.

Uỳnh... Đột nhiên cảm thấy đã đến nơi, cảm thấy tựa như vừa lênh đênh trên biển rồi đột nhiên chạm vào đất liền vậy, không thể đứng vững, lao đảo ngã trên mặt đất.

Ọe... thấy thi thể Lưu Kiệt bên cạnh đã không rõ máu thịt, Thước Nhạc rốt cuộc không nhìn được mà nôn ra. Cậu lao đảo đứng dậy, vịn vào cây đại thụ bên cạnh, nhìn quanh bốn phía. Nơi này hẳn là một khu rừng nguyên thủy, khắp nơi trong rừng đều là những cây đại thụ cao lớn che lấp cả bầu trời, hình dáng cây cối giống với trên Địa Cầu nhưng đều là những loài cây mà Thước Nhạc chưa từng gặp qua. Hơn nữa, đang chiếu sáng trên bầu trời là hai mặt trời một lớn một nhỏ, hoàn toàn có thể xác định đây không phải Địa Cầu.

Cổ chịu đựng cảm giác khó chịu, Thước Nhạc nhìn thử, đây quả là truyền tống trận giống với cái ở thôn Y Khê. Tuy nhiên nhìn đám thực vật ở xung quanh, có thể thấy đã rất lâu không khởi động cho nên bên trên có lớp đất đá thật dày, thậm chí còn có cả cỏ mọc trên đó.

Nhú mảy, sau khi đến nơi này, cậu đã không thể tiến vào không gian nữa, tinh thần lực cũng không thể tiến vào, thế giới này có một loại năng lượng đang cản cậu lại, cũng không cách nào điều khiển linh khí. May mà không gian là kết quả mà cậu đã dung hợp với kim liên cho nên cậu vẫn có thể cảm giác được trong không gian không sao. Miu Miu ở trong không gian không sao, tuy rằng thăng nhóc kia khi vào không gian vẫn luôn ở trạng thái hôn mê, nhưng khi Thước Nhạc đưa nó vào đã đưa đến cạnh Lam Tử và Kim Cương. Hai đứa nó có thể chăm sóc tốt cho nhóc. Cậu cảm thấy thật may mắn vì Lam Tử và Kim Cương đạo gần đây vẫn luôn tu hành trong không gian, ít nhất chúng nó có thể nói chuyện với Miu Miu nên sẽ không sao hết. Nhóm động vật của cậu tuy rằng cũng rất thông minh, nhưng vẫn kém về khoản giao tiếp với Miu Miu.

Xoay người lại, thói quen đặt mọi thứ trong không gian, trên người Thước Nhạc không mang theo bất cứ thứ gì, trên cổ chỉ đeo chiếc vòng phỉ thúy có chứa nhện, hiện đã trở thành người bạn đồng hành tốt nhất của cậu, ít nhất sẽ an toàn hơn một chút. Ngoài ra, Thước Nhạc còn có chiếc nhẫn trên tay.

Thực vui rằng dù tinh thần lực có chút suy giảm nhưng vẫn còn có thể sử dụng. Thước Nhạc đào một chiếc hố nhỏ cách truyền tống trận không xa, chôn Lưu Kiệt trong đó. Tuy rằng cậu hận hắn ta, nhưng người đã

chết rồi cũng không thể để mặc hấn ta giữa nơi hoang dã thế này.

Lại đào thêm chút đất vùi truyền tổng trận xuống. Hơn nữa rời chút cây cối đặt ở bên trên đó nữa. Truyền tổng trận này rất quan trọng, sau này còn cần dùng đến. Thước Nhạc hiện đã có thể khẳng định, cậu có thể đến đây cũng bởi có Kim Liên dẫn đường. Thực tế, từ sau khi đi vào nơi này, cậu có thể cảm thấy có tiếng kêu gọi mỏng manh. Nhưng bởi quá mỏng manh, cậu không cách nào phân rõ. Truyền tổng trận này giống như cái ở Trái Đất, trước kia lúc nghiên cứu truyền tổng trận, cậu và Khúc Phàm không hiểu được, cũng bởi vậy cậu nghĩ Khúc Phàm cũng khó mà qua được đây, do vậy, mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình thôi. Hiện tại cậu không biết nên làm thế nào, có lẽ tìm được Kim Liên mới có thể trở về.

23. Kim Liên Thiên - Chương 23

Khúc Phàm đau khổ mở túi không gian mà Thước Nhạc để lại ra, vừa rời tiền cha mẹ và đám nhỏ. Kết quả mà Thước Nhạc mất tích tạo thành quá lớn, mẹ Thước nghe xong thiếu chút nữa đã hôn mê, bọn nhỏ cũng không cách nào thừa nhận việc ba ba biến mất, may mắn mấy đứa đều có cảm ứng đặc biệt với Thước Nhạc nên biết ba ba không sao, chỉ đang ở rất xa. Như vậy cũng an tâm hơn, coi như một sự an ủi với cha mẹ.

Tâm trạng mọi người đều không tốt, họ cũng muốn ở lại, may mà các trưởng bối rất lý trí, không thể để đám nhỏ ở lại đây mãi được, trở về mới là lựa chọn tốt nhất.

Mình hấn lưu lại muốn kiểm tra thử truyền tổng trận.

Thước Nhạc vì có dự cảm với chuyện này cho nên mới để lại một vài đồ dùng sẽ cần đến trong túi không gian. Khúc Phàm nhìn ngọc giản mà Thước Nhạc lưu lại, cậu dùng nó để lại vài chuyện, cậu làm ra thứ này vào buổi tối đầu tiên khi tới đây, lúc họ chia ra ngủ riêng.

Trong túi không gian có rất nhiều thứ, trong đó quan trọng nhất là cậu để lại hồng hồ lô, lam hồ lô và hắc hồ lô. Thứ này rất quan trọng, hồng hồ lô có thể cung cấp linh khí, lam hồ lô có lượng linh tuyến lớn, hắc hồ lô lại có thể biến hóa linh thạch. Hai loại trước hoàn toàn có thể đảm bảo người nhà tu hành bình thường mà hắc hồ lô lại có thể giúp Khúc Phàm khởi động truyền tổng trận. Tuy rằng hấn không biết Thước Nhạc rời đi theo cách nào, có kỳ ngộ gì hay bị Kim Liên sắp đặt trước, nhưng để truyền tổng trận khởi động luôn giống nhau, phải sử dụng linh thạch làm năng lượng.

Ngoài những thứ đó trong túi không gian có rất nhiều nguyên liệu luyện khí, bao gồm một chút tức nhưỡng, trên cơ bản đều là những nguyên liệu để chế tác tùy thân không gian. Ngoài ra, cậu còn cố ý để lại hướng dẫn về tình trạng khi Phí Dương và Khúc Bình sinh con, về cơ bản không sao, điều duy nhất cần họ chú ý là, khi đứa nhỏ sinh ra thì Phí Dương phải tập trung tinh thần tưởng tượng con mình sẽ hóa thân thành loài cây nào. Điều này rất quan trọng, bởi khi đứa nhỏ rời khỏi cơ thể sẽ tùy theo hy vọng của cơ thể mẹ mà biến hóa. Đứa nhỏ sinh ra trong vòng một tháng sẽ giữ hình dạng thực vật, sau đầy tháng sẽ chân chính trở thành người. Những điều cần chú ý thì Thước Nhạc đều đã ghi lại trong ngọc giản.

Thước Nhạc nếu đã chuẩn bị như vậy chứng tỏ dự cảm của cậu rất mãnh liệt, nhưng Khúc Phàm nhú mày, cậu sợ dĩ chưa nói sợ rằng có gì đó đã thay đổi. Khúc Phàm không quá hiểu đối với chuyện đoán trước này

nhưng hắn đã từng thấy trong tri thức truyền thừa của Thước Nhạc, có những đại thần thông có thể tiên đoán được chuyện của cả vạn năm sau. Kim Liên dù không tinh thông những chuyện này, nhưng vào lúc mà nó rời khỏi Địa Cầu đã có được năng lực tối cao, có lẽ đã nhìn thấy được gì đó. Có lẽ đây là thiên ý, nếu Thước Nhạc có bất cứ ý phản kháng này, mọi chuyện có lẽ sẽ càng khó khăn. Vậy xem ra, Thước Nhạc hẳn rất an toàn, ít nhất hữu kinh vô hiểm.

Giãn mày ra, Khúc Phàm quyết định đến nơi truyền tống trận xem tình hình. Ngày hôm qua, hắn không dám động vào khi truyền tống trận vẫn còn đang vận hành, hắn sợ sẽ làm ra chuyện gì đó gây nguy hiểm cho Thước Nhạc. Mà giờ, nên đến xem thử khởi động bằng cách nào.

Khụ khụ khụ— Thước Nhạc bị khói hun đến mức không thể mở mắt ra được. Cậu đến thế giới này đã ba ngày, cậu vẫn chưa thể ra khỏi khu rừng này. Cậu nhớ rõ Samba từng nói khi cậu ta bị truyền tống tới chính là ở trong khu rừng kéo dài tựa như vô tận, nhà cậu ta ở phía đông của khu rừng; lúc đó cậu ta cùng cha đi săn bắn trong lúc vô ý đã bị truyền tống đi.

Thước Nhạc không biết phía đông của thế giới này có giống với phía đông của Trái Đất hay không? Cậu chỉ có thể đi dựa theo ý chí của mình. Vốn dùng thần thức có thể dò đường, tinh thần lực lại càng thêm dễ dàng nhưng đi nửa ngày cậu mới phát hiện, thần thức của cậu bị hạn chế, nhiều nhất chỉ có thể dò xét hai trăm mét. Tốc độ tinh thần lực khôi phục rất chậm, sử dụng không thể bù với khôi phục, nếu cứ không chút kiêng dè gì mà sử dụng thì khi có nguy hiểm sẽ gặp khó khăn. Cho nên cậu hiện dùng hết mọi khả năng để tinh thần lực có thể khôi phục trạng thái lúc trước nhanh một chút. May mà cậu có tương tác cao với thực vật nên đi trong rừng cũng không khó như vậy.

Mà khiến cậu khốn đốn là, thế giới này không có linh khí mà có vài nguyên tố đặc biệt. Giống như Samba đã nói, thế giới này có được sự ban tặng của thần, bảy đại thần phong-hỏa-lôi-thủy-thổ-kim-mộc đã ban xuống chút thần lực cho con người. Nhưng nếu đã có linh khí để khởi động truyền tống trận thì trên thế giới này nhất định có linh khí. Nhưng không biết vì sao mà linh khí đột nhiên biến mất để bảy loại năng lượng này thay vào. Samba được Phong Thần ban tặng, nghe nói trên Trái Đất có rất ít Phong Thần lực, sau đó vào nhà họ thì nói Phong Thần lực khá lớn, vậy chứng tỏ bảy loại lực lượng này thực tế chính là linh khí chuyển hóa mà thôi. Bọn họ cũng sử dụng chúng như dị năng giả, nhưng lại không ăn khớp với thể giới ma pháp mà họ đã suy đoán. Bởi họ cũng dựa vào tu luyện mà đạt được lực lượng chứ không phải là điều khiển chúng.

Tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán, nhưng loại suy đoán này khiến Thước Nhạc không dám tùy tiện sử dụng linh khí trong cơ thể, bởi nếu linh khí trong cơ thể cậu trào ra sẽ tiêu tán, hơn nữa sự vận chuyển linh khí trong cơ thể cũng sẽ bị trở ngại. Cậu chỉ có thể giấu linh khí ở những tế bào trên cơ thể để chúng yên lặng bất động, tránh lãng phí. Dù sao không còn không gian, dù chỉ một chút linh khí cũng đều sẽ có thể cứu mạng Thước Nhạc.

Cứ như vậy lại phát sinh một chuyện, cậu phải ăn cơm. Cậu cũng cần năng lượng để duy trì cơ thể này khi không có linh khí tẩm bổ.

Ăn trái cây đại hai ngày, cậu thấy mình sắp mềm nhũn ra rồi. Hôm nay bắt một con thỏ, chuẩn bị nướng thỏ, nhưng không có dụng cụ đánh lửa chỉ có thể sử dụng đá và cành cây, cuối cùng lại hun chính mình

thành mặt đen luôn.

Hô— thở ra một hơi, từ nghèo mà giàu thì không khó chứ từ giàu mà nghèo thật khó nha. Vì quá ỷ lại vào không gian, hiện tại rất nhiều chuyện đều thấy quá phiền phức.

Nhìn con thỏ đang co giật kia, Thước Nhạc lại thở dài, trước kia ở với Khúc Phàm, đều do hắn làm, hiện tại đều phải dựa hết vào mình cả. Không biết trong nhà ra sao, đoán rằng Khúc Phàm hiện đang nghĩ cách đi qua truyền tống trận đi. Cậu cũng không quá lo lắng cho Khúc Phàm, từng đi qua truyền tống trận nên Thước Nhạc biết nó rất an toàn. Khúc Phàm hiện đã rất mạnh, chỉ là trên Địa Cầu không có không gian để hắn trở tài.

Bên cạnh hồ nước, cậu dùng tinh thần lực xử lý con thỏ. Thực vật ở thế giới này không có trên Địa Cầu nhưng cấu tạo của chúng giống nhau, mà động vật cũng thế, rất giống với trên Địa Cầu, tựa như con thỏ trên tay cậu đây tuy có lông màu lam nhưng nó vẫn là thỏ mà thôi. Cậu đã thấy thỏ đủ loại màu. Cùng với động vật muôn màu, sắc thái của thế giới này rất tươi sáng, đáng tiếc không thể sử dụng không gian nếu không cậu cũng muốn sưu tập một chút, chờ đến lúc về cho đám nhỏ xem.

Không có muối, chỉ có mấy cây nấm làm gia vị, nướng cũng rất thơm, mùi vị cũng không tệ. Thước Nhạc vừa ăn một cái chân thỏ thì đã nghe tiếng chó sủa ở sau lưng. Thả thần thức ra, sắc mặt hơi thay đổi nhưng cơ thể vẫn không nhúc nhích, vẫn ngồi đó ăn tiếp.

Không lâu sau, nghe tiếng gió xoạt qua, một chon chó săn lông rậm màu lửa đỏ xuất hiện trước mặt cậu, ngay sau là một người đàn ông mặc quần áo da thú, tóc dài buộc trên đỉnh đầu, vẻ mặt phong sương, thoạt nhìn tựa như người cổ đại.

“Ai—Hậu sinh, sau lại chỉ có mình ngươi.”

24. Kim Liên Thiên - Chương 24

“Ai— Hậu sinh sao lại chỉ có mình ngươi.” Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nghe người thợ săn này nói ra ngôn ngữ mà cậu hoàn toàn không hiểu, Thước Nhạc vẫn không yên lòng. Một mình tới dị thế, lại ở nơi xa lạ nghe thấy ngôn ngữ xa lạ, tâm lý sẽ không vững vàng. May mà vẻ mặt thợ săn rất hữu hảo, mà bề ngoài hắn cũng rất giản dị, hẳn là dễ tiếp xúc.

“Xin chào.” Thước Nhạc mỉm cười, nghĩ rằng sớm biết phải tới đây đã học nói chuyện với Sâm Ba rồi.

Thợ săn kia nghe cậu nói chuyện thì hơi ngạc nhiên, vẻ mặt tựa hồ trở nên cẩn thận hơn, tựa hồ còn mang theo chút cung kính, “Ngài là tu sĩ? Từ Thánh Thành đến?”

Bởi vì tốc độ nói chuyện của thợ săn rất chậm, hơn nữa giọng nói dường như cũng thay đổi, nhưng Thước Nhạc vẫn nghe hiểu được đại khái nội dung. Tu sĩ gì cơ, Thánh Thành gì nữa, điều này khiến cậu rất ngạc

nhien, “Không phải, đây là nơi nào, thúc có thể hiểu lời ta nói sao?”

Thợ săn nhú mảy, một lúc sau nói “Nơi này là rừng của Yến Sơn, hậu sinh, ngươi lạc đường? Sao lại ở đây?” Tốc độ nói chuyện càng thêm chậm khiến cậu cơ bản hiểu được, có hơi giống như tiếng địa phương, dày đặc khẩu âm địa phương. Có lẽ nơi này có liên quan đến Địa Cầu.

Cậu khẽ gật đầu, “Đại thúc, ta lạc đường, đại thúc có thể dẫn ta tới thôn xóm gần đây không?”

Thợ săn kia thả lỏng rất nhiều, khẽ gật đầu, rất nhiệt tình nói, “Được, ta mang ngươi ra ngoài. Cách nơi này không xa chính là thôn chúng ta.”

Thước Nhạc cũng nhẹ nhàng thở ra, ít nhất hiện tại đã có nơi đặt chân, vậy cũng có thể nghỉ xem sau này nên làm gì.

Thông qua nói chuyện, Thước Nhạc biết đại thúc gọi Lan Kiều, là thợ săn gần đây; thôn bọn họ rất gần rừng nhưng bởi trong rừng rất nguy hiểm nên rất ít thợ săn vào đây. Lan Kiều rất tò mò về cách ăn mặc cùng kiểu tóc của Thước Nhạc nhưng trên Đại Lục có quá nhiều tu sĩ, tạo hình cũng thiên kỳ bách quái nên cũng không nghi ngờ gì. Nhưng nhìn vẻ ngoài và bàn tay của Thước Nhạc thì cũng không phải người thường, hơn nữa có thể đi lại trong rừng này thì cũng không phải người thường được.

Thước Nhạc đi với Lan Kiều hơn hai giờ thì đến thôn trang gần khu rừng, nhìn thấy thôn trang này, Thước Nhạc lại có được cảm giác như đã quay lại Địa Cầu vậy. Nơi này vẫn cây xanh đá trắng như vậy, cũng không có điều gì đặc biệt, nhưng có thể tùy ý thấy được những loài gia cầm màu lam, lục, vàng khiến cho cậu tưởng như mình đang bước vào thế giới cổ tích. Loại heo con tròn vo màu da cam này đặc biệt đáng yêu, thật rất muốn chờ đến khi không gian có thể sử dụng sẽ bắt chút động vật, gia cầm vào đó, đám nhỏ trong nhà nhất định sẽ rất thích.

Bởi vì có người lạ đến, mọi người đang nghỉ ngơi bên cạnh giếng đều đi tới, mấy người già đức cao vọng trọng cũng hỏi Lan Kiều vài câu, Thước Nhạc nghe không hiểu, chỉ có thể cười nhìn mọi người. Nghe xong Lan Kiều và mấy người già nói chuyện, cậu càng thêm hoài nghi thế giới này hẳn có liên quan gì đó với Địa Cầu. Họ nói chuyện tuy rằng không thể hiểu nhưng lại ngẫu nhiên có vài câu có thể hiểu được, thật giống như nghe ngôn ngữ địa phương rất khó hiểu nào đó. Hơn nữa, trước đó Lan Kiều đã nói với cậu vài câu kia, có lẽ nơi gọi Thánh Thành kia có cách nói chuyện giống với ngôn ngữ nơi cậu ở chẳng? Có lẽ cậu nên đến đó thử xem sao.

Đi theo Lan Kiều vào đầu thôn phía đông, nơi ở của Lan Kiều đại thúc khá tốt, nhà ngôi ba gian, sân rất rộng, đầy đủ phòng ở, trong sân còn phơi chút da thú ngũ sắc vừa mới lột ra.

Nhà Lan Kiều đại thúc có tất cả năm người, lão bà hẳn là nữ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn rất e thẹn, vừa thấy có người đến đã kéo cô con gái nhỏ đi vào trong phòng. Còn hai người con trai thì đứa lớn hẳn đã mười lăm, mười sáu tuổi, đứa nhỏ thì mới mười tuổi, đoán rằng thế giới này rất sớm kết hôn sinh con.

“Hậu sinh, đây là cửa con ta, ngươi thay tạm. Không phải đồ tốt. Chậm trễ.” Trong thôn này cách xa

Thánh Thành, rất ít người có thể nói tiếng quan thoại, mà Lan Kiều đại thúc còn tốt chán, ít nhất còn có thể nói được đôi chút, chỉ hơi chậm thôi.

Thước Nhạc ngại ngần nhận lấy quần áo trên tay Lan Kiều đại thúc, “Đây đã rất cảm kích rồi, đã thêm phần cho mọi người.” Thấy trên tay Lan Kiều đại thúc cầm quần áo mới, bên trong là da lông màu xám, bên ngoài là vải thô cùng màu, có lẽ không phải quần áo tốt gì nhưng so với đám người Lan Kiều đại thúc thì đã là bộ quần áo tốt nhất rồi. Trên đường đi đến đây, cậu đã hiểu rõ về tính cách của vị đại thúc này, sáng khoái nhiệt tình, cậu thấy mình rất may mắn mới gặp được người như vậy.

Quần áo của cậu và Lưu Kiệt đã hỏng khi chiến đấu, tuy rằng không đến mức không che được nhưng vào đầu mùa đông cũng vẫn không đủ ấm.

Vào phòng thay quần áo, hình dáng khá giống với quần áo cổ trang, khác với loại quần áo ngắn của Lan Kiều đại thúc, đây là một bộ trường bào. Con trai Lan Kiều đại thúc lớn lên rất giống Lan Kiều đại thúc, rất khôi ngô; Thước Nhạc mặc quần áo của cậu ta cũng có hơi rộng, may mà cậu không lùn lắm nên vẫn có thể đứng lên được, nhưng mà chỉ có vẻ hơi gầy.

Ra khỏi phòng, cậu thấy trong phòng có ba người già đang ngồi, Lan Kiều đại thúc ngồi ở ghế cuối cùng, hai con trai của chú thì đứng phía sau.

Ba người già nhìn Thước Nhạc đi từ trong phòng ra, liếc nhìn nhau, cũng đã có chút suy đoán về thân phận của cậu.

Thông qua giới thiệu, Thước Nhạc biết ba vị này là tộc lão trong thôn, đều là người đức cao vọng trọng. Có người đến thôn, họ tất nhiên cần điều tra xem sao. Nhưng khiến Thước Nhạc bất ngờ là họ cũng chưa từng có đàm luận gì về thân phận của cậu. Bởi không đủ hiểu biết đối với thế giới này nên cậu cũng không thể nói lung tung về nơi mình đến, cậu chỉ có thể nói bất cần đi vào rừng mà thôi. Cái cố lấy ra quá hăm hồ, có đôi khi ngôn ngữ không thông cũng là sự che giấu rất tốt. Huống chi mấy người nghe được lời cậu nói cũng chẳng chút hoài nghi, sau đó cũng không nói đến nữa, chỉ nhiệt tình giữ cậu ở lại. Chờ đến tối nằm trên giường, Thước Nhạc nhớ lại những chuyện ban ngày, có lẽ tất cả những chuyện này đều có liên quan đến tu sĩ Thánh Thành rồi.

Thước Nhạc biết sau khi cậu rời đi, Khúc Phàm nhất định sẽ tìm cách qua gặp cậu, chỉ là sớm hay muộn thôi. Tuy thế giới này không có linh khí, gây ảnh hưởng lớn đến cậu, nhưng Khúc Phàm tu hành cũng không ảnh hưởng gì. Hắn hiện đã có thể chuyển hóa bất cứ loại năng lượng nào trở thành năng lượng của chính mình, cho nên cậu cũng không lo cho an toàn của hắn, dựa vào sự liên hệ giữa hai người, chỉ cần Khúc Phàm đến thế giới này, bọn họ có thể cảm ứng nhau được. Tìm được cậu không phải vấn đề, mà giờ cậu gặp phải chính là làm thế nào sống trong thế giới này, đã không có không gian, cậu cũng không thể quá dễ dàng. Cậu phải tìm được biện pháp giải quyết, dù sao Miu Miu vẫn còn trong không gian, tuy trong lòng biết nó không sao nhưng cậu vẫn không cách nào an tâm. Mặt khác, tối qua cậu lại nghe Lan Kiều đại thúc nhắc tới Thánh Thành tu hành, cậu cũng muốn hiểu được cả điều này. Hơn nữa cậu cũng muốn nghĩ biện pháp đến Thánh Thành xem khẩu âm nơi đó có tương tự với cậu hay không, có lẽ sẽ có thu hoạch gì đó.

Sáng thức dậy, hít thở không khí trong lành, cảm nhận năng lượng khác biệt của thế giới này, linh khí đã bị loại năng lượng đặc biệt nào đó tách ra thành những loại năng lượng đơn.

Cả nhà Lan Kiều đại thúc đã dậy, lúc ăn cơm buổi sáng, nữ nhân trong nhà vẫn không đi ra. Bởi hôm qua có không ít nữ nhân đến, địa vị của nữ nhân ở thế giới này có thể không cao nhưng cũng không như thời phong kiến, đoán rằng nữ nhân nhà này quá ngại ngùng thôi.

Dùng xong bữa sáng, Thước Nhạc đi theo đứa con lớn của Lan Kiều đại thúc, Lan Y đi làm quen với thôn xóm. Cậu vội vàng muốn hiểu về thế giới này, nhưng rất buồn là ngôn ngữ không quen khiến cậu gặp rất nhiều khó khăn.

Ngoài ra khiến cậu bất ngờ là cậu gặp được người nhà Sâm Ba.

Lan Y dẫn Thước Nhạc đi khắp nơi trong thôn, giờ đã bước vào đầu mùa đông, mọi người đều đã bắt đầu chuẩn bị cho mùa đông, mọi người đều đang cắt cỏ phơi khô. Lan Y dẫn Thước Nhạc đến cạnh thôn, đúng lúc có một hộ gia đình đang làm lụng, một người lớn tuổi cùng năm thanh niên, bên cạnh còn có ba hài đồng đang chơi đùa, là một hộ gia đình đông con.

“Sâm Kỳ, cỏ mùa đông nhà cậu sắp cắt xong chưa?” Lan Y từ rất xa đã gọi.

Trong ruộng, thanh niên lớn tuổi nhất quay đầu lại cười nói, “Ừ, sắp xong rồi, nhà cậu thì sao?” Thấy Thước Nhạc thì khẽ gật đầu.

Diện mạo tương tự kia khiến Thước Nhạc không thể không nghi ngờ quan hệ giữa cậu ta và Sâm Ba. Thật quá giống, hơn nữa khi mấy người bọn họ nhìn về phía họ, Thước Nhạc tin tưởng Sâm Ba nhất định có quan hệ với họ.

“Nhà ta còn thiếu chút thì hôm qua cũng đã làm xong cả rồi.”

Thước Nhạc đánh giá họ, biết họ mang họ Sâm, cậu càng thêm chắc chắn. Dù sao dòng họ là dấu hiệu mà Sâm Ba mang theo đến từ thế giới này, có điều Thước Nhạc không biết có nên nói với người nhà họ chuyện của Sâm Ba.

25. Kim Liên Thiên - Chương 25

Chuyện Sâm Ba vẫn nên chờ thêm chút nữa, dù sao vấn đề của Sâm Ba cũng không dễ giải quyết như vậy, cũng không thể nào cứ nói thẳng với người nhà họ rằng, nhi tử của người đã đến thế giới kia, thành đồ đệ của ta rồi. Dựa vào số tuổi nhìn qua vẻ bề ngoài của cậu hiện nay, người ta cũng không dám tin đâu. Tuy nhiên Thước Nhạc cũng thấy nếu không có cơ hội giải thích, chẳng đến trước khi rời đi nhất định phải báo tin bình an cho họ.

Cậu đi theo Lan Y quan sát quanh thôn cả ngày, ngày nào cậu cũng nghiêm túc học ngôn ngữ nơi này. Thông qua học tập, ngôn ngữ nơi này có cùng nguồn gốc với tiếng Trung, nhưng khác ở ngữ điệu cùng với địa vực mà bị thay đổi. Tuy nhiên như vậy cũng đã tiện lợi cho cậu rất nhiều, ít nhất khi học cũng không

quá khó khăn. Chờ đến tối lại nói chuyện với Lan Kiều đại thúc thì đã tốt hơn rất nhiều, Thước Nhạc cũng hỏi được rất nhiều chuyện từ chỗ Lan Kiều đại thúc.

Thế giới này là một thế giới tu hành tối thượng, đứng ở đỉnh thế giới đều là một vài môn phái tu sĩ, sau lưng mỗi quốc gia đều có môn phái khống chế mọi việc cho nên nếu trong nhà có một tu sĩ thì sẽ là chuyện rất đáng tự hào. Nhưng thông qua những gì biết được, cậu cũng hiểu tu sĩ ở thế giới này khác với tu chân giả ở Địa Cầu, khi họ tu hành cần năng lượng khác, tu chân giả cần linh khí, mà người nơi này hấp thu là năng lượng của thần. Mà thứ gọi là năng lượng của thần kia, trên thực tế, Thước Nhạc cũng có thể cảm nhận được loại năng lượng thuần túy này, giống như Phong lực mà Sâm Ba sử dụng. Cậu phân tích, trước kia thế giới này hẳn cũng từng có linh khí, chẳng qua vì nguyên nhân nào đó, linh khí tiêu tán chỉ còn lại những loại năng lượng phong, hỏa, thủy... đơn thuần này mà thôi. Mọi người tất nhiên cũng thay đổi tiến hóa theo đó.

Từ lời giải thích của Lan Kiều đại thúc, Thước Nhạc đã biết về Thánh Thành, đó là thành tu sĩ duy nhất trên đại lục này, dù tu sĩ là tán tu hay theo môn phái, họ cũng sống rất xa thành thị của nhân loại, mà chỉ có Thánh Thành là nơi mà tu sĩ giao dịch, nơi tiến hành các hoạt động trao đổi của họ. Rất nhiều người trẻ tuổi sau khi thành niên đều đã từng một lần đến Thánh Thành. Nơi đó cứ ba năm lại tổ chức một Đại tụ hội, trong đại tụ hội rất nhiều tu sĩ sẽ chọn lựa vài đồ đệ có tư chất, cũng chính bởi vậy mới được người thường gọi là Thánh Thành.

“Nhớ năm đó ta cũng thiếu chút nữa đã bị bắt vào sơn môn.” Lan Kiều đại thúc khi nói về hành trình đến Thánh Thành, vẻ mặt có chút hối hận cùng tiếc nuối, còn có cả chút thỏa mãn nữa.

Lan Y bên cạnh nhìn Lan Kiều đại thúc, trên mặt cũng mang theo khao khát.

Lan Kiều đại thúc cũng là người có chuyện xưa, “VẬY đại thúc à, nơi này có cách xa Thánh Thành không?”

Đại thúc phục hồi tinh thần, “Ừm, đi từ chỗ chúng ta thì mất ba tháng. Đầu xuân sang năm, người trẻ tuổi trong thôn sẽ bắt đầu xuất phát tham gia đại tụ hội vào tháng chín.”

Lan Y nghe vậy, mắt sáng rực, “Cha, sang năm con cũng đi.”

Lan Kiều trừng mắt, “Con còn nhỏ, đi gì mà đi? Không cho.”

“Cha... con đã không còn nhỏ nữa, đã mười sáu tuổi rồi, lại nói thực lực của con cũng đâu có yếu, mọi người đều nói tuổi càng nhỏ thì càng có khả năng được chọn mà. Như là Sâm Kỳ, bọn họ đã học với Sâm thúc từ nhỏ, hiện tại đã mạnh như vậy rồi đó thôi.”

Thúc nhú mày, “Sâm thúc con sẽ không để họ đi.”

“Thật không biết mấy cha sợ cái gì nữa.” Lan Y nói thăm một câu.

Lan Kiều trừng mắt, “Con hiểu cái gì, mấy năm nay có bao người đi, có thấy ai được đón đi? Trên đường lắm thị phi, hàng năm đều có mấy đứa không về được. Con thành thật ở nhà đi, trừ phi con đạt tới Cổ Cơ kỳ. Đừng quên lúc trước Sâm lão nhị biến mất thế nào.”

Lan Y hơi không phục, “Năm đó là trường hợp đặc biệt, mấy năm nay chẳng phải không sao đó ư?”

Nghe hai cha con nói chuyện, Thước Nhạc hơi tò mò, “Đại thúc, năm đó đã xảy ra chuyện kỳ quái gì sao?” Thước Nhạc nghĩ chút rồi hỏi, bọn họ nói lão nhị của Sâm gia, vậy là Sâm Ba rồi.

Lan Kiều đại thúc và hai nhi tử của hắn nghe vậy thì hơi sững sốt, Lan Kiều đại thúc nhú mày, “Hậu sinh, lời này về sau đừng có hỏi trong thôn nữa, aiz...” Lan Kiều đại thúc thở dài thật dài, “Năm đó chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đã mười lăm năm trôi qua rồi. Năm ấy đúng lúc ta cũng tới Thánh Thành. Cũng không biết tại sao, trời đất rung chuyển, giăng đầy trên bầu trời chính là từng trận sét vang dội, thanh âm kia đánh thẳng vào trong lòng người, khiến người ta lập tức ngất đi. Chờ đến khi chúng ta tỉnh lại thì đã là ba ngày sau. Lúc ấy, nhị nhi tử của Sâm gia đi cùng với chúng ta đã không thấy bóng dáng đâu cả. Chúng ta tìm gần một tháng cũng không thấy bóng dáng của nó. Sau đó cũng bỏ lỡ lần tuyển chọn ở Thánh Thành. Bởi ta cũng khá may mắn, gặp được một tu sĩ tốt bụng, dạy ta chút phép thuật, nếu không không biết bây giờ sẽ thế nào nữa. Tuy nhiên từ đó về sau, Thánh Thành càng lựa chọn nghiêm khắc hơn. Mấy thôn gần đây đã rất lâu không xuất hiện tu sĩ.”

“Vậy đại thúc biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì không?”

Đại thúc lắc đầu, “Lúc ấy ngay từ tiếng sấm đầu tiên ta đã hôn mê, nào biết chuyện gì đã xảy ra chứ. Nhưng ta nghĩ tu sĩ ở Thánh Thành nhất định biết. Ta nhớ lúc đó tu sĩ Thánh Thành đều rời đi rất sớm. Giờ ngắm lại cũng không bình thường chút nào.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, xem ra nhất định phải tới Thánh Thành một chuyến. Tuy nhiên trước đó cậu phải làm vài chuyện đã.

Thước Nhạc rất đau đầu, từ bé đến lớn cậu chưa từng sầu lo chuyện tiền nong, sau khi có không gian, cuộc sống vẫn luôn thuận buồn xuôi gió, cậu chưa từng nghĩ tới lại có một ngày như vậy.

Tuy nói nhà Lan Kiều đại thúc rất nhiệt tình thu lưu cậu nhưng nếu cậu cứ ăn không uống không ở Lan gia mãi thì cũng không được. Huống chi, thông qua thời gian tìm hiểu, mọi người ở đây cũng không giàu có gì, tuy nói Lan gia thoát nhìn vẫn còn tốt nhưng từ việc ăn uống cũng có thể nhận ra, mức sinh hoạt của họ cũng rất thấp. Đến Thánh Thành cần ba tháng, số tiền cần cùng cũng không ít đâu.

Ngày thứ ba vào thôn, là lần họp chợ năm ngày một lần, Lan Kiều đại thúc muốn đi bán da thú, cậu cũng đi cùng, muốn thử xem mình kiếm tiền bằng cách nào.

Chợ ở cửa hàng Tiền gia, cách khá xa thôn họ, phải rời thôn từ sớm, đi đến khoảng mười giờ trưa mới đến, thật sự nơi này không có phương tiện giao thông thuận tiện. Vào lúc họp chợ, mười dặm tám thôn đều tụ tập lại với nhau, hoặc dùng tiền hoặc dùng vật trao đổi. Rất nhiều đồ vật khiến người ta hoa cả mắt, nhưng cậu thấy mình có thể làm rất nhiều chuyện. Tuy rằng không có không gian, không thể trực tiếp

bán đồ trong đó nhưng vẫn có thể làm vài đồ để bán. Tay nghề cậu rất tốt, có thể làm nhiều loại đồ ăn vặt. Người đến chợ đều đến từ rất sớm, không ít người sẽ ăn chút đồ ăn vào buổi trưa nhưng cơ bản đều chỉ là bánh nướng, bánh bao kiểu dáng đơn giản, có rất nhiều không gian để cậu phát huy. Mặt khác, cậu còn thấy rất nhiều người mua giở, nhiều năm qua bởi thường xuyên tét bỏ đoàn từ cỏ, còn có những loại khuông nhỏ trong nhà nữa nên cũng đã quen tay, càng đừng nói tới tay nghề điêu khắc. Xem ra cậu có rất nhiều cách kiếm tiền đó.

Đạo một vòng, cậu vẫn quyết định làm mấy món đồ thường dùng, để lần họp chợ tiếp theo có tiền rồi thì sẽ làm những chuyện khác.

“Đại thúc, sao lại mua nhiều như vậy?” Thước Nhạc nhìn chiếc ba lô sau lưng Lan Kiều đại thúc đã đựng đầy, hai tay cũng cầm theo rất nhiều đồ.

“Ha ha, đây là mua giúp người trong thôn. Nào, chúng ta đến cửa hàng thợ may, mua thêm cho người mấy bộ quần áo.”

Thước Nhạc hơi ngại, “Không cần đâu đại thúc, ta mặc bộ này cũng được rồi mà.”

“Vậy sao được. Nào, vốn ta muốn mua vải cho người nhưng như vậy cũng không biết người thích kiểu nào.” Lan Kiều vốn là người nhiệt tình, hẳn thấy hậu sinh này rất khác, thoát nhìn không phải hạng ăn dối mặc rách như bọn họ, cho nên ngay từ đầu đã rất khách sáo. Nhưng sau hai ngày quan sát, cũng đã nhận ra, hậu sinh này đang gặp khó khăn, cũng đã thăm đoán về thân phận của cậu ta, trong nhà cũng không thiếu vài miếng cơm cho cậu ta, ai mà chẳng có lúc khó khăn chứ.

Thước Nhạc cũng không từ chối nữa, dù sao quần áo đang mặc có hơi rộng, hai ống tay rộng thùng thình, mặc lên còn phải xoắn lên, khi làm việc rất không tiện. Cậu cũng ghi tạc phần ân tình này vào lòng, chờ sau này sẽ báo đáp.

Đến tiệm may mua một sấp vải bông màu tím, bông ở thế giới này có rất nhiều, đắt hơn vải thô một chút nhưng chắc do vấn đề dệt nên rất dày, thích hợp dùng vào mùa đông. Thước Nhạc vốn thấy người Lan gia đều dùng vải bố nên cũng không muốn mua, nhưng Lan Kiều đại thúc cứ mãi kiên trì, mùa đông rất lạnh, vải thô không đủ giữ ấm, sợ cậu không quen. Thước Nhạc rất cảm động, cảm thấy phần ân tình này quá lớn, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ thôi.

Mua xong vải bông, hai người lại trở về, cũng may mà họ đánh xe trâu đến, nếu không nhiều đồ vậy cũng khó mà trở về được.

“Đại thúc, ta thấy trên chợ có bán sọt với chiếu, không biết mấy thứ đó dùng gì đan thành? Bên thôn chúng ta có không nhỉ?”

“Nga, đều dùng lá mây tre đan thành, hiện tại đang mùa cắt cỏ, phía đông thôn chúng ta cũng có, người cần sao?”

“Ta cũng biết đan vài thứ, nghĩ nhân mấy ngày nay rảnh rồi sẽ làm thử, để đến lần họp chợ sau sẽ bán ha ha...” Đây sợ rằng là kinh doanh có số vốn thấp nhất.

Lan Kiều đại thúc gật đầu, trong lòng hần hủn nhưng rất ủng hộ việc làm của cậu, tuy nói trong nhà nuôi thêm một người cũng không sao nhưng nếu cậu có thể tự có cách kiếm sống cũng rất tốt, vậy cũng có nơi đặt chân trong thôn, cũng có cách mưu toan cuộc sống. Hơn nữa, nhìn ý cậu dường như muốn đến Thánh Thành một chuyến, vậy cũng cần rất nhiều tiền, về chuyện này thì hần hủn cũng không thể giúp được nhiều, dù sao nhà họ vẫn còn Lan Y nữa mà.

“Được, ngày mai ta sẽ bảo Lan Y đi với người, miễn cho nó cứ chạy rong bên ngoài suốt.”

Mím môi cười, mấy ngày nay cậu cũng hiểu, người trẻ tuổi trong thôn hiện đang chuẩn bị cho chuyến đi đầu xuân sang năm, đều hy vọng chính mình có thể rèn luyện nhiều chút để sang năm có thể được chọn, nếu thành tu sĩ sẽ là chuyện tạo phúc cho cả nhà mà. Cũng chính bởi vậy, đám người trẻ tuổi trong thôn rất hy vọng.

26. Kim Liên Thiên - Chương 26

Sáng hôm sau, khi dùng cơm xong, Thước Nhạc cùng Lan Y, Lan Phi đi cắt vi thảo. Vốn cậu còn tưởng vi thảo là cỏ lau, nhưng khi thấy tận mắt mới biết không đơn giản như vậy. Vi thảo có hai loại, một loại mọc trên mảnh đất khô cằn, thuộc loại cỏ rậm rạp, mềm mại, dẻo dai, tựa như những sợi tóc đang buông xuống, trải trên mặt đất thành từng mảng từng mảng, rất khó cắt. Một loại khác lại mọc cạnh hồ nước, nhìn sao cũng thấy giống cỏ lau, nhưng mỗi sợi to như ngón út, mọc thẳng tắp, hơi giống cây trúc.

Người bên này càng thích dùng loại cỏ mọc gần nước cứng rắn này để đan thành khuôn đựng đồ, loại cỏ lông rậm kia rất ít khi dùng tới, có lẽ thấy không đủ cứng rắn, lại còn khó cắt, bèo nhèo một đồng, dài mấy cũng không dùng được. Đa số mọi người dùng nó làm giấy rơm, ngoài ra thì chẳng còn tác dụng nào khác nữa.

Thước Nhạc thấy cũng rất vui, loại cỏ như vậy hoàn toàn có thể đan thành những loại túi đủ kích cỡ, tính dẻo rất mạnh, nó có tính chất tựa như cỏ long tu, tuy không có được tác dụng như cỏ long tu nhưng đã quen tay nên cũng dễ đan.

Lan Y và Lan Phi thấy cậu cắt loại cỏ này thì không cho là đúng. Quả thật loại cỏ này rất mảnh, cắt cũng khó, chẳng ai nguyện ý dùng nó đan đồ cả. Thước Nhạc chỉ cười, để bọn họ cắt một chút vi thảo bên hồ nước còn mình chỉ cắt loại cỏ này thôi.

Tinh thần lực của cậu tuy không thể dùng, thần thức cũng chỉ có thể bao quanh phạm vi rất nhỏ nhưng cũng đã rất hữu ích với cậu, ít nhất khiến cậu biết rõ đường đi của cỏ, không đến mức cắt loạn. Cậu phân chia chúng ra, dao nơi này dài hơn so với loại trên Địa Cầu một chút, không dùng quen lắm, cậu dùng thần thức quan sát, không bao lâu đã nắm rõ cách sử dụng, cũng dễ sử dụng hơn nhiều. Không lâu sau đã cắt được cả đồng lớn, khiến hai huynh đệ nhà kia rất ngạc nhiên, dù sao cậu cũng không giống người làm nghề nông.

Thước Nhạc cảm thán, trước kia không có cảm giác gì, hiện ngẫm lại mới thấy kể từ sau khi mình có không gian, học được rất nhiều thứ. Cũng bởi có thể tận dụng không gian, cậu học cách chế biến thức ăn, điều khác, bên, ngẫm lại thì mình biết thật nhiều thứ mà chỉ vì trước kia có không gian nên đã bỏ qua rất nhiều. Mà nay đã không thể dùng đến mới phát hiện những năng lực đó của cậu đã hoàn toàn chín muồi. Tuy nhiên, cậu cũng cảm thấy may mắn rằng thần thức của mình còn dùng được, nếu không thì sẽ không tiện làm gì hết. Hiện tại cậu không dám dùng tinh thần lực, đó là cách để cậu bảo mệnh, không đến thời khắc mấu chốt thì không thể dùng được.

Đến trưa, đám cỏ lông rậm mà cậu cắt được đã đủ cho cậu sử dụng trong thời gian dài, mà hai huynh đệ kia cũng đã cắt được rất nhiều. Lan Y về nhà đánh xe bò đến, chất đầy lên xe, thu hoạch phong phú.

Lan Kiều đại thúc không ở nhà, sáng nay nghe hán nói sẽ vào núi. Với tư cách là thợ săn hiểm hoi trong thôn, thực lực Lan Kiều đại thúc rất mạnh, từ điều kiện gia đình có thể thấy. Trước đó cậu cũng đã muốn từng vào núi săn thú nhưng nghĩ lại thôi; như vậy quá chói mắt, thôn bọn họ gần núi, nhưng cũng không có nhiều thợ săn.

Qua mấy ngày ở chung, mẫu thân Lan Y đã có thể đứng trước mặt Thước Nhạc, mà Thước Nhạc cũng đã quen với nữ nhi duy nhất trong nhà, Lan Ngọc. Nàng là tiểu cô nương sáu tuổi, rất hay thẹn, thường ngày vẫn luôn ở nhà thêu thùa với mẫu thân, nhưng dù sao vẫn mới là trẻ con, dù thân với Thước Nhạc cũng chỉ có thể nói với cậu đôi ba câu mà thôi. Hôm qua cậu từ chợ về, tiểu cô nương cho cậu một tiểu hà bao. Tuy rằng đường thêu còn non nớt, nhưng đã có thể nhận ra bản lĩnh nhất định.

Hôm qua, Lan Kiều đại thúc mua vải dệt cho cậu, hôm nay Lam thẩm thẩm [Kỳ thật Thước Nhạc rất rối rắm chuyện này, hiện cậu cũng đã là người ba mươi tuổi, kỳ thật gọi đại ca và đại tẩu lại càng hợp lý, nhưng bởi cậu nhìn quá trẻ, để tránh phiền phức, cậu chỉ có thể gọi như vậy.] giúp cậu làm quần áo. Lan Y và Lan Phi giúp cậu đưa những đồ kia vào sân xong thì đã bị Sâm gia tam nhi gọi đi, có thể là đi giúp việc. Chỉ có Lan Ngọc có hứng thú với những thứ mà cậu làm, đứng bên cạnh nhìn. Thước Nhạc trước tiên sắp xếp lại đám cỏ lông rậm, có thể bởi đã đến cuối thu, bên trong cỏ đã không còn bao nhiêu nước, có thể bên luyện, chỉ cần làm xong rồi treo trong phòng hong khô là được.

Thấy đôi mắt sáng ngời trong suốt của Lan Ngọc, Thước Nhạc cười cười. Trước kia lúc ở nhà Nữ Nữ cũng nhìn cậu như vậy khi cậu làm việc. Cậu cầm lấy mấy cọng cỏ, hai tay đưa lên hạ xuống, khi làm gì cũng rất tập trung vào đó, dù khi sắp xếp cỏ hay là khi bện, tất cả đều rất tự nhiên, làm vừa nhanh vừa đẹp. Lan Ngọc nhìn mà tròn tròn mắt, quá bất ngờ đi. Trong thôn cũng có mấy nam nhân có thể đan khuôn gì đó, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng thấy ai làm tốt như vậy, đẹp như vậy cả.

“Đây-coi như quà đáp lễ cho hà bao.” Thước Nhạc đưa một chiếc khay đan hình bát giác đưa ra, để Lan Ngọc đựng kim chỉ.

Tiểu cô nương kinh ngạc tròn tròn mắt, “Thật sự cho ta sao?” Có lẽ quá vui mừng, nhóc con kia có vẻ linh hoạt hơn bình thường.

Thấy Thước Nhạc gật đầu, Lan Ngọc ôm chiếc khay nhỏ vào trong lòng, nhìn bên trên bện thành hình hoa lá, còn có cái khe có thể tự do đóng mở kia, chẳng cô nương nào trong thôn có được đâu.

“Cảm ơn Thước ca ca.” Lan Ngọc nói cảm ơn xong, ôm đồ chạy vào phòng. Nghe thấy tiếng Lan Ngọc vui vẻ nói chuyện với mẫu thân, nói vậy nàng đang đặt kim chỉ của mình vào trong đó, lúc này mới giống như trẻ con chút.

Không có người đứng bên cạnh nhìn, tốc độ của cậu nhanh hơn một chút. Hôm qua họp chợ cũng chỉ nhìn qua những món đồ kia, cậu chỉ cần làm ra nhiều loại mới thì hẳn có thể bán được với giá cao. Tuy nhiên những thứ làm ra phải thật thực dụng, giống như loại khay đựng kim chỉ vừa nãy đưa cho tiểu công nương vậy, đan chút hoa văn đặc biệt bên ngoài, hoặc tạo thành hình dáng đặc biệt thì sẽ hấp dẫn người ta. Từ dáng vẻ vui mừng của Lan Ngọc thì có thể biết sẽ rất được yêu thích. Cậu bện rất tùy ý, cơ bản cứ nghĩ ra cái gì thì sẽ làm cái đó. Cỏ lông rậm rất mỏng, còn có những thân cỏ cứng rắn cùng những tán lá to bản, bởi vì chất liệu khác nhau nên mang lại hiệu quả khác nhau. Ba loại kết hợp với nhau có thể làm ra rất nhiều dạng. Chờ khi Lan thẩm đi ra nấu cơm, cậu đã làm được mười thành phẩm, tốc độ rất nhanh khiến người ta giật mình.

Người Lan gia rất hiếu kỳ về tay nghề của cậu, nhất là cách dùng cỏ lông rậm tạo thành những chiếc túi mềm mại, rất đẹp; có thứ này rồi thì khi họp chợ, nữ nhân sẽ không cần tay xách nách mang nữa, rất tiện lợi. Trong số đó có một chiếc túi dùng loại cỏ mảnh buộc vòng quanh tạo thành những hoa văn nhỏ khiến Lan thẩm yêu thích không buông tay, trong mắt mang theo yêu thích. Khi Thước Nhạc đưa tặng nàng cũng không từ chối nhiều, điều này cũng nghiệm chứng tay nghề của Thước Nhạc.

Thời gian năm ngày nháy mắt trôi qua, mấy ngày nay Thước Nhạc ngoài ăn ngủ thì chỉ bện đồ, linh khuông, hộp đựng khay đan, sọt lớn nhỏ... đủ loại kích cỡ, hình dạng. Đáng tiếc không có đồ nhuộm, nếu không sẽ nhuộm cỏ thành những màu sắc khác nhau, như vậy sẽ lại càng hấp dẫn người khác, nhưng hiện mang màu sắc tự nhiên này cũng đã rất xinh đẹp rồi.

Bởi muốn tới họp chợ bán đồ, đại thúc và Lan Y, Lan Phi đều đi theo. Lan Y và Lan Phi nếu không giúp cậu, đại thúc cũng không yên tâm. Trời còn chưa sáng đã xuất phát, họ đánh xe bò đến phiên họp chợ ở Tiền gia thì chỗ tốt đã bị người ta chiếm hết rồi, không còn cách nào, ai bảo nhà họ ở xa chứ.

Trải chiếc chiếu đơn giản trong khu họp chợ, Thước Nhạc phân loại đồ rồi bày ra. Vào đêm qua cũng đã định giá xong, rẻ nhất khoảng mười lăm văn, mà đắt nhất cũng có năm trăm văn, đủ loại mức giá. Cậu hiện không có một xu, tất nhiên không thể đi theo con đường tình phẩm, có thể kiếm được tiền mới là nhất. Mà nói đi nói lại, cậu cũng không nghĩ có thể kiếm được bao nhiêu tiền dựa vào việc đan cỏ này. Nơi này lại không giống như đời sau chú ý tài nguyên sinh thái hay giá trị nghệ thuật gì đó. Đồ của cậu hình thức có đẹp hơn nữa cũng chỉ là hàng mây tre đan, không đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa, cũng nhử trong lòng, đan những thứ này vừa tốn thời gian vừa tốn sức, cậu chỉ hy vọng có thể kiếm được khoản tiền đầu tiên, có tiền vốn rồi cậu có thể làm những chuyện khác.

Rất may mắn, vừa bày hàng đã có người đến mua, cũng không thể nói là cháy hàng nhưng ba người cũng không có lúc nào nhàn rỗi. Loại linh khuông xinh đẹp ba trăm văn một cái này bán chạy nhất, mà cả loại hộp đựng năm trăm văn hai cái cũng rất nhanh bị bán đi. Mà đám túi tiện lợi lại không bán được.

“Thước đại ca, lần sau huynh đừng làm túi nữa. Túi bên kia bán rẻ hơn cái huynh làm.” Lan Phi ra ngoài dạo một vòng rồi quay về nhìn mấy cái ba lô không bán được nói.

“Đúng đó.” Lan Y cũng gật đầu, “Loại ba lô này hơi mềm, mọi người sẽ không thích đâu.”

Thước Nhạc nhìn mà bất đắc dĩ, thất sách rồi, người thế giới này không quen sử dụng loại túi mềm giống ba lô này, lần sau không cần làm nữa, “Được rồi, nếu mấy cái này không bán được thì khỏi cần bán nữa, chúng ta thu quán thôi. Các người đói bụng không, chúng ta đi ăn chút đã. Cũng không biết Lan đại thúc đi đâu rồi nữa.”

“Hôm nay cha muốn đến nhà thế thúc, giờ vẫn còn sớm, đến giờ Thân cha mới quay lại, đệ thấy chúng ta cứ bán thêm một lát đi đã.”

Thước Nhạc gật đầu, “Mấy cái túi này cứ bán rẻ đi, như vậy cũng không cần mang về.” vừa rồi cậu thầm tính, hôm nay đã thu được hơn 3700 văn tiền, đã rất nhiều rồi, đủ làm rất nhiều chuyện. Phải biết rằng hiện tại bằng một hai bạc đã có thể cho gia đình bình thường sống một năm, nơi này của cậu đã có bốn mươi hai, chỉ là cậu không ngờ loại hộp đựng năm trăm văn hai cái lại bán nhanh như vậy, năng lực thừa nhận của người nơi này thật mạnh. Trong lòng thầm nghĩ sau này có thể làm nhiều hơn chút, lại không ngờ lần họp chợ sau lại khiến cậu trợn mắt há mồm.

“Lan Y, đệ trông một chút, ta đi mua vài thứ, thuận tiện qua bên kia mua chút thức ăn.”

“Thước đại ca, huynh đi đi.”

Dẫn theo Lan Phi đi về phía trung tâm chợ, tiểu tử này cũng không trầm ổn như Lan Y, đã sớm muốn đi chơi họp chợ. Lúc này có rất nhiều người đã bán xong đồ đạc, lần này cậu chủ yếu muốn mua chút công cụ, Lan Y và Lan Phi đã có thể bán xong, cậu nghĩ lần sau lập một gian hàng bên cạnh bán chút thức ăn. Muốn đạt được giá cao lại mới mẻ nhưng không biết có được hay không, sợ rằng không tìm được nguyên liệu. Hiện trên tay cậu có hơn ba lượng bạc, đủ để mua nguyên liệu.

27. Kim Liên Thiên - Chương 27

Aiz... Thước Nhạc thở dài mở mắt, nhìn ánh trăng màu trắng bạc bên ngoài, vẻ mặt cô đơn. Từ khi đi vào thế giới này, cậu không lúc nào không nhớ nhà, nhớ người yêu, nhớ con, còn cả người nhà nữa. Từ sau khi không thể sử dụng không gian, ngày nào cậu cũng thử, hy vọng có thể mở không gian ra. Miu Miu ở trong không gian không biết giờ thế nào? Cho dù trong không gian có Lam Tử, Kim Cương, Miu Miu cũng rất ngoan ngoãn, nhưng để mình nó ở trong không gian, lòng cậu vẫn không yên.

Lại một lần nữa thất bại, Thước Nhạc không biết không gian xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không có phản ứng, mà hoa sen vốn bao lấy nửa người cậu cũng không thấy đâu nữa, thậm chí còn không hiện ra trên người cậu luôn. Nếu không phải tin tưởng hoa sen vẫn dung hợp với cậu, cậu sẽ sợ hãi phải chăng không gian đã hoàn toàn biến mất. Như vậy lại càng thêm lo lắng cho Miu Miu.

Lại đến họp chợ, Thước Nhạc dẫn Lan Y, Lan Phi đi cùng, hôm nay Lan Y và Lan Phi chịu trách nhiệm bán sọt, cậu chuẩn bị bán đồ ăn vặt bên cạnh.

Kỳ thật những thứ mà cậu biết thì điều khắc lại càng dễ dàng, có thần thức thì điều khắc không chút khó

khăn nào. Mà thứ đó lại bán được giá cao, nhưng gỗ ở nơi này rất đắt, ở nơi xa xôi như vậy cũng không bán được, hơn nữa làm cũng không nhanh. Loại buôn bán nhỏ như vậy lại có thể nhanh chóng kiếm tiền hơn.

Hôm nay cậu chuẩn bị bán bánh rán trái cây. Nói tới bánh rán trái cây thì hồi lên trung học thì rất hay ăn, bánh rán trái cây ở Yên Kinh cũng rất nhiều nhưng cậu lại chưa từng ăn thử, mà bản thân lại tự làm chút ở nhà.

Dậy sớm hái chút trái cây, dùng bột ngô, đậu xanh còn có thêm gạo trắng nấu thành cháo theo tỉ lệ. May mà cây cối ở đây không khác mấy so với Địa Cầu, cho dù mọc lên không giống nhưng ra trái lại tương tự, không chừng là họ hàng gần của chúng nó. Không có tương ngọt, hạt tiêu... cậu từng thấy trong nhà Lan Kiều đại thúc có thứ tương đậu, là loại thức ăn không có trên Địa Cầu, hương vị ngọt ngào, không quá thơm. Thước Nhạc mua chút thịt để ướp, hơn nữa thêm chút gia vị làm thành món thịt ướp đậu tương, mùi vị rất ngon. Khi vừa làm xong, Lan Phi ăn vụng rất nhiều, tối uống thuốc suốt. Hơn nữa thêm vào trứng gà cùng với hành hoa thái, như vậy đã xong phần nguyên liệu.

Nồi nấu bằng sắt đã tìm thợ rèn đúc, bếp là bếp lò, sợ độ nóng quá cao còn dùng thêm hai cái móc sắt xuyên qua nồi, khi không cần nữa thì nhấc lên. Cậu rất nhanh tay, đã ở nhà thí nghiệm qua, không có vấn đề gì. Tất cả đồ đạc này cũng chỉ có nồi sắt có chút đắt, hết tám trăm văn tiền. Phí tổn cũng chỉ đôi chút, coi như buôn bán nhỏ.

Bánh rán trái cây không phải đồ gì quá ngon, nhưng cứ nhìn những quán bánh rán trái cây bình thường người tới tấp nập cũng biết nó rất có tiềm năng thị trường. Trước kia Thước Nhạc cứ đi học thì cứ thấy lại muốn mua, một thời gian không ăn còn có thể nhớ nữa, coi như một loại thức ăn đại chúng. Thức ăn trên thế giới này tuy không thiếu nhưng cũng không thể so với trên Địa Cầu, những món mới làm ra như vậy rất nhanh đã được mọi người yêu thích. Nhất là món thịt ướp đậu tương do Thước Nhạc đặc chế kia, sau khi đun nóng lên thì rất thơm, còn ngon hơn loại mà trước kia Thước Nhạc từng ăn. Sau đó quan sát thử mới biết loại đậu tương này ăn vào lúc nóng sẽ kèm theo mùi vị ngọt ngào, khiến ăn ngon hơn rất nhiều.

Hôm nay họ đến rất sớm, chiếm được một chỗ khá lớn trong khu họp chợ. Bên cạnh nơi họ bày hàng có một gốc cây đại thụ, cũng chiếm chỗ nên bày quán xa xa một chút. Xe bò có thể để ngay phía sau, rất rộng.

Sạp hàng là chiếc bàn gấp đơn giản, cậu tự dùng gỗ phế liệu làm ra, ở giữa làm khe đựng nồi, hai bên bày gia vị, dầu... phía dưới bàn có một ngăn rộng đặt rất nhiều lá sen.

Ba người nhanh chóng dọn dẹp quầy hàng, lần trước khi về, Thước Nhạc đã chia cho hai đứa mỗi đứa năm trăm văn, coi như quà cảm ơn, rồi còn nói nếu không cảm lần sau sẽ không để họ trông quán giúp thì hai đứa mới nhận. Tuy nhiên mỗi người trả lại cậu bốn trăm văn, nhiều hơn nữa thì nói sao cũng không nhận. Tiền trong tay cậu đưa cho hai người rồi còn mua linh tinh cũng chỉ còn lại một nửa.

Vừa bày sạp, có thể bởi không biết là thứ gì nên không có người đến mua, ba người đến sớm chỉ vội vàng ăn qua bánh bột ngô, do vậy mỗi người ăn một chút nữa.

Đặt bếp lên bếp, dùng muống nhỏ múc chút mỡ lợn, chờ đến khi nó tan ra dùng chiếc bản chải nhỏ bôi đều quanh nồi, lập tức mùi bánh rán mỡ lợn bay lên. Cậu tuy muốn dùng dầu thực vật nhưng nơi này chỉ có chút dầu hạt cải mà vẫn còn hơi nước, hương vị không ngon cũng không sử dụng tốt. So ra mà nói, mỡ lợn

đồng lại tiện sử dụng hơn. Quan trọng hơn là, so với dầu hạt cải, người nơi này càng thích mỡ lợn hơn. Dù sao hiện tại cuộc sống cũng không được tốt như vậy, bình thường cũng rất tiếc dùng đến mỡ.

Trái một lớp trứng gà rồi đổ tương cho trái cây lên, tay Thước Nhạc nhanh chóng thao tác, động tác thuần thục xinh đẹp, không giống như đang nấu nướng mà tưởng như đang làm nghệ thuật vậy. Hơn nữa vẻ ngoài của cậu cũng đẹp, cảm giác nhìn cậu làm việc cũng là một loại hưởng thụ.

Những động tác này hấp dẫn những người đến họp chợ, không đợi đến khi Thước Nhạc làm cái thứ hai, khách hàng đã tới cửa.

“Hậu sinh, người đang làm gì vậy?” Một người sắp xỉ tuổi Lan thúc tiến lên hỏi.

Thước Nhạc nhìn ảnh da mà hấn cầm trên tay, hấn cũng là thợ săn, “Đại thúc, thứ ta làm này gọi là bánh rán trái cây. Ngài thử một cái không? Mười văn tiền một cái, ngài là vị khách đầu tiên, ta giảm giá cho ngài, chỉ tám văn thôi nhé.” Thước Nhạc cười nói.

Bánh rán trái cây này bởi vì nhiều dầu, ba văn tiền, những gia liệu phối hợp vào cũng khoảng hai văn tiền nên bán mười văn tiền một cái, tuy rằng không lãi lắm nhưng tiêu thụ nhanh, cũng được một nửa lợi nhuận, rất nhanh hoàn vốn.

Đại thúc kia vừa nghe mười văn tiền, giá cũng không quý, dù sao mua cái bánh nướng còn mất những hai văn tiền nữa cơ mà, bánh này mất mười văn tiền nhưng còn có thịt, có mỡ, rất hợp giá, “Được, hậu sinh, người cho ta một cái.”

“Được ạ.” Đã khai trương, Thước Nhạc rất vui. Mở lò để nóng hơn, tốc độ của cậu cũng nhanh, không lâu sau đã làm xong một cái bánh rán trái cây.

“Tám văn tiền cho người.” Đại thúc đưa tiền cho cậu, Thước Nhạc lấy ra một chiếc hộp từ dưới bàn, bên trên có một cái lỗ rộng cỡ cái chén, “Đại thúc, thúc cho tiền vào trong này.” Tuy rằng người nơi này không quá chú ý đến vệ sinh nhưng cậu cũng không muốn làm như vậy. Tiền được đặt vào trong bát, Thước Nhạc nhìn lướt qua, vừa đúng tám văn tiền, tay trái khẽ rung, tám văn tiền trượt theo rãnh nhỏ đi vào một cái lỗ không quá lớn phía sau, tựa như hộp giữ tiền vậy.

Đại thúc thấy vậy thì giơ ngón cái lên, “Hậu sinh hảo thân thủ.”

Thước Nhạc cười cười, không nói gì, cho dù cậu không thể sử dụng linh khí cũng không sử dụng tinh thần lực nhưng chút võ vẽ như vậy vẫn phải có.

“Um, rất ngon.” Nóng hằm hạp, trong miệng còn mang theo mùi thịt, trái cây bên trong rất tươi mới, lớp bánh rán trứng bên ngoài rất thơm ngon, còn mang theo hương gạo thơm nồng.

Sau khi đại thúc này rời khỏi, công việc của cậu lập tức bận lu bù, Lan Y bên kia cũng đã khai trương.

Tốc độ làm bánh của cậu rất nhanh, phương pháp bán vừa làm vừa bán này rất được hoan nghênh, rất nhiều người chưa ăn điểm tâm đều đến đây. Người đến rất nhiều, cậu cũng không sợ ai lấy mất tiền nên đặt chiếc hộp lên trên bàn, người đến mua sẽ tự giác đặt tiền bên trong, cậu chỉ cần khẽ chạm vào để đồng tiền rơi vào trong khe hẹp là được rồi. Động tác kia rất hoa lệ, mấy lần thực hiện cũng có người trục lợi, chỉ thả tám, chín đồng, mỗi lần nhìn thấy, cậu cũng không xem hộp mà chỉ tươi cười nhìn khách hàng, người nọ cũng thấy ngại mà rời đi khiến người ta không biết nói gì.

Chợ bắt đầu trở lên náo nhiệt, Thước Nhạc tuy không vội đến loạn lên nhưng cũng chưa từng dừng tay. Cậu còn phải chú ý việc buôn bán của hai người Lan Y bên kia, nhưng hôm nay không biết vì sao những loại giá cao đều không bán được, Thước Nhạc thấy kỳ lạ.

Vẫn đang buồn bực liền thấy khách hàng cầm theo hộp đựng không khác mấy so với cái họ bán đi đến, khác không nói mà chỉ nói đến hình thức kia nơi này không hề có, như vậy chỉ có thể nói rằng có người học trộm cách làm của cậu.

“Đại nương, hộp đựng trên tay ngài bán bao nhiêu vậy?”

Cụ bà hần cũng thấy sạ hàng bên cạnh, “À, ta mua ở nhà đầu phía đông chợ kia, bốn trăm năm mươi văn thôi, rẻ hơn năm mươi văn so với sạ của các cậu đó.”

Thước Nhạc cười cười, thần thức đã đảo qua chiếc hộp trên tay lão đại nương, ân, kiểu dáng rất giống nhưng kỹ thuật lại kém chút. Khi cậu làm đã dùng thần thức quan sát các phương, rất nhiều loại hình dáng khi làm thì cũng rất đơn giản, cơ thể cậu được linh khí cải tạo hơn nữa còn dung hợp với hoa sen nên tổ chất cơ thể đã có thể so với tiên nhân, tuy rằng không cố ý rèn luyện nhưng hai tay của cậu linh hoạt hơn bất luận kẻ nào. Những món đồ được làm ra cũng rất tốt, đây là không thể học mà làm được. Cũng bởi vậy, về mặt chi tiết thì chiếc hộp kia có hơi thô ráp, nếu không nhìn kỹ thì không có cảm giác gì nhưng nếu cùng cầm lên so sánh thì sẽ thấy rõ sự khác biệt về chất lượng.

“Thước đại ca, chúng ta làm gì bây giờ, cũng giảm giá sao ạ?” Lan Y nhú mày, lo lắng hỏi.

Cậu cười cười, “Không cần, Lan Phi, đệ trước dạo quanh xem trong chợ có mấy nhà bán thế, giá cả bao nhiêu?”

“Dạ,” Lan Phi gật đầu, tựa như trận gió rời đi, thăng nhóc này rất linh hoạt, cũng rất thông minh, như vậy thích hợp rất với việc tìm hiểu thông tin.

Quả không lâu sau, Lan Phi quay lại, “Thước đại ca, có tất cả ba nhà làm giống như vậy nhưng chỉ có một nhà làm loại hộp đựng nhỏ nhất kia, giá ít hơn chúng ta năm mươi văn. Nhà kia còn có cả cửa hàng nữa đó. Thước đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ? Có phải cũng phải giảm giá không?”

Thước Nhạc lắc đầu, “Không cần như vậy đâu, vậy đợi lát nữa tăng lên ba trăm văn, chúng ta không đổi giá, để hơn ba trăm văn, tăng giá thêm hai lần.”

“Tăng giá? Sao có thể chứ, vậy sao chúng ta bán được chứ?”

Cậu cười cười, “Yên tâm đi. Lát nữa các đệ có thể giới thiệu thêm về sản phẩm của chúng ta, làm ra tốt hơn bọn họ rất nhiều. Hơn nữa kiểu dáng của chúng ta cũng mới, bọn họ không có đâu. Sẽ có người mua thôi.” Cậu làm mấy đồ này, bên trên có rất nhiều hoa văn, cơ bản cứ nghĩ gì sẽ làm đó, không hề lặp lại, hôm nay lại có những hình dạng mới.

Thước Nhạc tiếp tục bán bánh rán trái cây của cậu nhưng vẫn chú ý đến bên cạnh. Những đồ của họ có kiểu dáng mới mẻ độc đáo, rất nhiều người bị hấp dẫn đến đây xem thử rồi hỏi giá, cũng có người nói giá bên kia rẻ hơn, nghe xong cách nói của hai người cũng qua đó xem thử, tuy rằng cũng có người bỏ đi nhưng cũng đã có người mua. Dù sao chất lượng hai bên vừa nhìn đã có thể nhận ra cái bên kia xấu hơn, mà quan trọng nhất, Thước Nhạc làm ra vừa đẹp vừa rắn chắc, tựa như mấy cái ghế ngồi mà cậu làm lần này, Lan Phi và Lan Y ngồi lên trên, vừa đẹp vừa thực dụng, đặt trong nhà cũng rất có mặt mũi, mà giá cả cũng không quá đắt. Cho nên chỉ cần hơi giàu chút cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Đến trưa lại càng thêm bận, cậu mang đến trăm quả trứng gà thì đến gần trưa đã bán hết sạch. Cậu lại mua thêm năm mươi quả trứng nữa, dùng hết số nước bột trắng còn thừa lại, thật bất ngờ mà. Một trăm năm mươi cái, không ít đâu, chủ yếu vì có người mua liền hai, ba cái. Mà cũng chỉ là khu chợ này thôi. Cậu chuẩn bị hai ngày sau lại đi họp chợ, như vậy không chừng lần sau thì sẽ đủ tiền vốn.

Hôm nay bọn họ so ra hết hàng muộn, chờ đến lúc thu dọn quầy hàng thì sắc trời đã hơi hôn ám. Mấy người cũng không lè mề nữa, vội vàng đánh xe bò về nhà. Chờ đến khi về đến cửa thôn, Thước Nhạc mới phát hiện cách kiếm tiền nhanh nhất vẫn là loại bện thủ công này a. Tuy nói còn dư vài món chưa bán đi, nhưng số tiền kiếm được nhiều hơn lần trước, đếm được hơn bốn nghìn văn tiền. Thước Nhạc nhìn thử thì đều là do bán những món đắt tiền. Hơn nữa chiều vì bận nên cũng không chú ý, sau khi tăng giá còn có càng nhiều người mua hàng, xem ra vẫn là có người biết xem hàng.

Tuy nhiên, như vậy so ra, cậu bận rộn cả ngày làm bánh rán trái cây cũng chỉ kiếm được số lẻ trong số đó, thật rầu mà. Aiz, kỹ thuật vẫn là sức sản xuất mạnh nhất, hiển nhiên khó hơn so với việc làm bánh rán trái cây mà.

Dù như vậy, Thước Nhạc vẫn không thể bỏ chuyện làm ăn này, dù sao chân muối vẫn cứ là thịt mà. Bánh rán trái cây này tốn ít thời gian chuẩn bị, cũng rất dễ làm. Hơn nữa, cậu còn chuẩn bị thử thêm mấy hạng mục nữa, thế giới này không nhiều loại thức ăn, bán đồ ăn cũng rất có tiềm năng.

Nghĩ một chút, cậu chuẩn bị làm trứng luộc nước trà ngũ vị hương, trứng muối, đậu phộng rang còn có cả quẩy chiên nữa. Đây đều là những món làm sẵn, cứ đến mua là bán liền tay. Đây là những nguồn kiếm tiền nhỏ, tích tiểu thành đại cũng sẽ kiếm được kha khá.

Ngoài ra, những đồ mà cậu đan cũng chuẩn bị bước trên con đường tinh phẩm. Cậu đã xem qua những món còn dư lại đều là những đồ giá rẻ lại đơn giản, những cái tốt đều đã được mua đi, hiển nhiên cũng có những người có tiền rất thích những đồ cậu làm.

Quyết định xong, Thước Nhạc nói ra suy nghĩ của mình, nếu đi trên con đường tinh phẩm thì chỉ cần một người là ổn, còn lại thì bán thêm mấy loại trứng muối kia. Ba người bọn họ cũng đủ nhưng có hơi bận rộn.

Nhưng Lan Y nói có thể tìm Sâm Kỳ đến giúp, hiện thu hoạch vụ thu đã xong, đúng lúc không có việc gì làm. Sâm Kỳ suy nghĩ nhanh nhạy, làm việc nhanh nhẹn, tìm cậu ta rất phù hợp. Thước Nhạc nghe vậy cũng đồng ý, như vậy cũng có thể có chút liên hệ với Sâm gia. Nhưng đã định giá mỗi lần đi họp chợ là ba trăm văn. Đây là kết quả mà cậu được kiên trì, kỳ thật nơi này đến nhà người ta làm công, một ngày cũng chỉ được năm mươi văn, mà nhiều nhất cũng chỉ tám mươi văn, một trăm văn đã cao nhất. Thước Nhạc họ chuẩn bị cứ hai ngày đi một lần họp chợ, bọn họ cứ giúp đỡ bình thường thì một trăm văn thôi, này cũng quá nhiều. Đồ đều do Thước Nhạc làm, họ cũng không muốn chiếm hời. Thước Nhạc đến thế giới này được Lan gia thu lưu, Sâm Kỳ lại là anh trai của Sâm Ba, nếu không phải bị hạn chế năng lực, cậu cũng không phải lo chuyện kiếm tiền như vậy. Cậu cũng không quá coi trọng tiền tài, nhưng vẫn hy vọng có thể giúp đỡ bọn họ, chỉ là làm quá sẽ không tốt, cứ từ từ sẽ đến.

Kỳ thật tìm Sâm Kỳ đến giúp là ổn, những thứ khác thì ở đâu cũng có, nhưng trứng gà cũng phải đến thôn khác mua. Thước Nhạc ở nhà bện đồ, ba người kia ra ngoài mua trứng gà. Cả ngày không nhàn rỗi, Sâm Kỳ và Lan Y đều chuẩn bị để đầu xuân sang năm đi Thánh Thành, nếu trong tay tích lũy được nhiều tiền thì đi đường cũng thuận lợi hơn cho nên đều rất nhiệt tình. Còn về Lan Phi, Lan đại thúc nói tiền mà cậu nhỏ kiếm được sẽ cho cậu giữ năm mươi văn, còn lại phải bàn giao lại, nhưng sẽ ghi chép lại, sau này cũng là của cậu thôi. Thằng nhóc này cũng chưa từng có nhiều tiền tiêu vặt, tất nhiên sẽ rất vui vẻ. Đùng thấy nó mới mười hai tuổi nhưng chẳng kém anh trai chút nào về khoản nhiệt tình. Thước Nhạc nhìn nó lại nhớ tới Kỳ Kỳ, tuổi hai đứa tương đương, Kỳ Kỳ hiện cũng đã rất tự chủ.

Ngày lại cứ trôi qua, tay nghề bện của Thước Nhạc ngày càng tốt, tốc độ bện cũng ngày càng nhanh, hiện đã rất có tiếng trong chợ, mà giá cũng cao hơn, không thiếu người mua. Mà quán bán đồ ăn vặt cũng rất được yêu thích, ngoại trừ những món đã nấu, cậu lại thêm mấy loại thịt, còn có quẩy ngọt giòn, những món này chỉ cần làm sẵn ở nhà mang đi là được. Khi cậu làm những món này cũng không giấu diếm, cơ bản là dốc lòng dạy dỗ, tuy rằng không biết ba đứa này rồi sẽ ra sao, nhưng không ai chê biết nhiều, học thêm được thì càng tốt.

Cứ vậy, vào ngày tuyết rơi xuống, trong tay cậu đã tích góp được hai mươi lượng bạc. Đã có đủ tiền vốn để làm những thứ mới, hơn nữa mấy người trẻ tuổi đã học xong tay nghề của cậu, đùng nhìn chỉ bắt chước theo nhưng về hương vị thì đồ Thước Nhạc làm cho vẫn chính tông nhất. Cách nêm nếm cũng có bí phương, ba người đã có thể xuất sư, tự mình làm cũng không sao, cậu chuẩn bị giao chuyện bán đồ ăn vặt cho họ, tự mình kiếm tiền theo cách khác.

Tuy nhiên ngay tại lúc cậu chuẩn bị đến phiên chợ mua nguyên liệu thì cơ thể chợt có thay đổi, hoa sen thể nhưng đang dần hiện ra, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến thế giới này.

28. Kim Liên Thiên - Chương 28

Editor: Kusami

Beta: irisbui1609

Đã có tiền vốn rồi, Thước Nhạc muốn làm những buôn bán kiếm được nhiều tiền hơn nữa. Tay nghề điêu khắc của cậu là không cần nghi ngờ, chỉ cần tìm được nguyên liệu tốt, thì có lẽ chỉ cần làm một, hai món

cũng đã đủ lộ phí rồi cũng nên. Có điều vào tối hôm đi lên trấn trên mua vật liệu ngọc thì trên người cậu đột nhiên tựa như bị lửa thiêu đốt.

Tiếp theo, linh khí trên người bắt đầu trở nên tán loạn, còn có cảm giác tràn ra ngoài, mà linh khí đang tản ra ngoài rất nhanh đã bị năng lượng của thế giới này đồng hóa.

Dùng thần thức quét một vòng, Thước Nhạc phát hiện hoa sen trên người đã hiện ra, tuy nhiên mấy đóa nở ra trước đây thì rất mờ nhạt mà chỉ có đóa thứ năm màu ánh sáng thất thải lại nở rõ diễm lệ, đã tạo thành đóa sen thất thải.

Cậu vội vàng muốn biết có chuyện gì xảy ra nhưng lại phát hiện linh khí trên người đột nhiên dừng lại, mà những linh khí dồi dào ẩn nấp trong mọi tế bào cũng không hề có phản ứng, tình huống này khiến Thước Nhạc nôn nóng. Tuy nói linh khí của cậu không phù hợp cũng không sao, nhưng hiện tại vấn đề là thế giới này vì nguyên nhân nào đó mà có sự áp chế với linh khí. Cậu không biết tình huống này có ảnh hưởng tới linh khí trong không gian hay không, chỉ sợ linh khí trong không gian cũng đã bị ảnh hưởng thôi. Nếu như vậy thì không xong rồi. Tuy nói hiện tại cậu đã nhìn rõ được tình hình, dù không có không gian thì cậu cũng không tiếc nuối, chỉ không thuận tiện thôi. Nhưng vấn đề là con cậu và đám Lam Tử đều vẫn còn ở trong không gian, vậy cậu không thể không quan nữa rồi.

Thước Nhạc sốt ruột, tập trung tinh thần lực để nghĩ cách giao tiếp với không gian. Tinh thần lực được sử dụng, tiêu hao rất nhanh, mà càng khiến cậu ngạc nhiên là tinh thần lực này lại bị đóa hoa sen thứ năm kia hấp thu, không hề quay lại, hơn nữa tốc độ hấp thu cũng rất nhanh. Thước Nhạc cũng không có cách nào chịu được, ngã ra trên giường, mồ hôi vã ra như tắm, dần dần ngay cả mắt cũng không thể mở được nữa. Tinh thần lực nhanh chóng bị rút hết, bởi Thước Nhạc khống chế không gian, tinh thần lực đã có thể hóa thành thực thể, ngay cả Khúc Phàm cũng không bì được. Lúc trước đã tiêu hao một chút nhưng trải qua một thời gian đã khôi phục gần như hoàn chỉnh. Lại không ngờ lúc này lại bị rút đi theo cách này. Thước Nhạc cũng không còn cách nào duy trì mà hôn mê bất tỉnh.

Cậu cũng không thấy được, sau khi tinh thần lực của cậu bị rút cạn hoàn toàn, đóa hoa sen trên người rốt cuộc cũng nở ra, đó là một đóa hoa sen bảy màu, thoát nhìn vô cùng diễm lệ nhưng lại mang theo chút yêu diễm. Nhất là sau khi mở ra đã tự động hấp thu năng lượng của thế giới này, tốc độ hấp thu còn rất nhanh nữa. Sau khi hấp thu năng lượng xong, hoa sen lập tức chia thành bảy đóa. Bảy đóa hoa sen lớn cỡ quả bóng bàn, mọc cùng một cành, màu sắc khác biệt, đỏ cam lục bạch thanh lam tử, những đóa hoa sen tựa như cầu vồng, màu sắc ánh sáng theo năng lượng tiến vào mà không ngừng thay đổi, thậm chí bắt đầu di chuyển trên người cậu. Hoa sen trên người cậu hiện ra những màu luân phiên: trắng, vàng, đỏ như huyết, hồng nhạt, nhưng dù là màu nào cũng đều phi thường thánh khiết, tự nhiên mà nhu hòa. Nhưng bảy màu này lại có cảm giác yêu diễm, nhất là trong lúc di chuyển.

Năng lượng thất thải hấp thu rất nhiều, toàn bộ năng lượng trong khu vực này đều bị hấp thu cạn hết, làm cho vài tu sĩ thấy rất kỳ lạ, còn tưởng có bảo vật gì sắp xuất thế nữa chứ, cũng khiến cho rất nhiều tu sĩ trong tương lai đến tìm kiếm bảo vật. Để nghiên cứu, bọn họ cũng tiếp thu vài học đồ trong sổ dân bản xứ, Thước Nhạc cũng tạo phúc một phương.

Tuy nhiên, sau đó Thước Nhạc cũng không hề thoải mái, năng lượng tăng lên, bảy đóa hoa sen cũng chuyển động ngày càng nhanh, hơi thở Thước Nhạc cũng ngày càng suy yếu. Về mặt tái nhợt, đôi mắt cũng lõm hẳn xuống, cơ thể tựa như bị hút máu, từ từ trở nên ảm đạm.

Có lẽ nó thấy năng lượng đã không thể thỏa mãn nó nữa, ánh sáng thất thải bọc lấy Thước Nhạc thuần đi ra ngoài, lặng yên không một tiếng động, người Lan gia cũng không ai phát hiện.

Thước Nhạc dừng lại trên không trung khu rừng, năng lượng nơi này càng thêm thuần túy cũng lại càng nhiều, tốc độ hấp thu năng lượng cũng càng trở nên nhanh hơn. Tuy nhiên, Thước Nhạc vẫn rất không ổn, cứ như vậy liên tục đến tận khi mặt trời hôm sau mọc lên. Năng lượng được hấp thu trở thành năng lượng mặt trời, bảy đóa hoa sen chuyển thành bảy hoa sen ánh sáng, tỏa ra ánh hào quang, chờ đến khi thái dương nhô lên cao, Thước Nhạc tựa như vàng thái dương, cùng chiếu sáng xung quanh khu rừng.

Bảy ngày, bảy đóa hoa sen dùng thời gian bảy ngày để làm phong phú chính bản thân mình, năng lượng đã đủ dùng, hoa sen dần dần ngừng lại, từ từ vây quanh bốn đóa hoa sen trên người Thước Nhạc chuyển động, tựa như một thợ săn đang săn bắt con mồi ngon.

Trong bảy đóa hoa sen, đóa hoa sen thứ nhất và đóa hoa sen thứ hai là hai không gian, chúng nó tuy bao dung vạn vật nhưng vẫn do Thước Nhạc hoàn toàn khống chế, cho nên cũng không thể coi như vật ‘sống’. Đóa hoa sen thứ ba biểu hiện cho dựng dục, chỉ bởi vì nó đã phân năng lượng truyền thừa cho đám nhỏ, sau khi hoàn thành sứ mạng của chính mình thì trở thành một đóa hoa sen có sinh mệnh lực, tuy rằng nó còn một vài tác dụng đặc biệt nhưng khi năng lượng còn chưa thể phục hồi, nó không có bất kỳ phản ứng nào.

Cuối cùng, hoa sen thất thải lựa chọn đóa hoa sen ở trong thức hải của Thước Nhạc kia, đó là đóa hoa sen đại biểu cho tinh thần lực, đồng thời nó còn có một tác dụng nữa, đó chính là khi nó nở ra đã dung hợp lại với thức hải. Chính vì vậy, vào lúc Thước Nhạc đã không còn không gian, không thể sử dụng tinh thần lực, trên người cậu còn có một loại năng lực ngoài hai loại trên không bị ảnh hưởng lớn gì, đó chính là thần thức. Có rất nhiều cách giải thích về thần thức, nó vô hình vô ảnh, người thường đều không cảm giác được nhưng nó lại rất thần kỳ, tu luyện đến trình độ nhất định thì mọi người sẽ cảm nhận được thần thức của mình. Có loại yếu, ngoài vài tác dụng đơn giản như có thể xem ngọc giản thì không thể làm gì khác. Có loại mạnh, dùng thần thức lướt qua, không có gì không làm được. Bởi vì Thước Nhạc rất thuần thực việc sử dụng tinh thần lực, cho nên thần thức vẫn luôn chỉ có tác dụng phụ trợ, như là dò xét, có thể tạo ra cho cậu vô vàn ánh mắt, những thứ nằm trong phạm vi thần thức có thể thấy được đều có thể nhìn thấy, cho nên cậu chưa từng chân chính sử dụng thần thức để tấn công hay học vài cách đơn giản để phát huy thần thức. Cậu cảm thấy không tất yếu.

Tuy nhiên, hôm nay thần thức của cậu lần đầu phát huy tác dụng. Thần thức không phải loại năng lượng đơn thuần, cho nên cũng không bị pháp tắc của thế giới này ảnh hưởng. Sở dĩ phạm vi dò xét nhỏ là bởi cơ thể và tinh thần Thước Nhạc bị hạn chế, chứ không liên quan đến thần thức. Cho nên khi hoa sen thất thải tiến vào thức hải của Thước Nhạc, lập tức bị lạc trong đó. Thần thức vô tiểu nội, thần thức vô đại ngoại (??), Phật ngữ có nói ‘trong một chén nước có tám ngàn chúng sinh’, ‘đại thế giới’ tất cả đều dùng để hình dung thần thức. Chúng nó vô cùng vô tận, không chịu bất cứ hạn chế nào, cho dù hoa sen thất thải có đánh phá thế nào trong thức hải cũng sẽ không tạo ảnh hưởng gì.

Thước Nhạc đạt được bản thể của Kim Liên, bản thân nó đã là tồn tại siêu việt, sống qua vô số thág năm, chứng kiến sự sinh trưởng suy bại của vũ trụ, đã trải qua khảo nghiệm của vô số năng lượng, cho dù sau này có bị phân tách thành vô số phần thân, nhưng bản thể của nó vẫn cường đại như thế. Chỉ là khi nó tiến hóa thành loại hình thái khác, thì là chuyện mà bản thể vốn không dùng đến. Nhưng bản thể chính là bản thể, đã từng là cơ thể của nó, nó không hy vọng nó lại cứ vậy mà chết đi. Hơn nữa, nếu bản thể của nó tử vong sẽ còn tạo thành hậu quả lớn hơn nữa, trong cơ thể nó dù sao cũng chứa lượng năng lượng rất lớn. Do đó, nó lựa chọn Thước Nhạc. Nhưng bởi vội rời đi, nó cũng không thể nói cho Thước Nhạc biết

tính chất và năng lực của bản thể.

Bản thể kim liên có năng lực lớn nhất chính là bao dung, cho dù nó không có thần thức nhưng nó vẫn còn bản năng, nó sẽ tiến hóa theo phương hướng có lợi với mình. Nó dung hợp với Thước Nhạc, đối với cơ thể yếu đi đôi chút, rất nhiều năng lượng không thể bộc phát ra được. Thước Nhạc quá yếu ớt, dù chỉ chút năng lượng nhỏ thôi cũng đủ để cậu tan thành mây khói. Cho nên, không gian thứ nhất xuất hiện, thuộc tính không gian chính là đặc hữu của kim liên, cho nên cũng không ngạc nhiên. Theo cách mà nó sinh trưởng đã lựa chọn phương thức sinh tồn tốt nhất cho nó, vừa độc lập lại vừa làm một thể với Thước Nhạc, vậy mới có đóa hoa sen thứ tư. Từ sau khi hoa sen nở ra, Thước Nhạc và kim liên lại càng thêm gắn bó, chờ đến khi cả chín đóa hoa sen nở ra, vậy Thước Nhạc sẽ chân chính là kim liên, mà kim liên cũng chính là cậu, ngay cả kim liên trước đó đã tiến hóa phi thăng kia cũng không có cách nào quay lại bản thể của mình.

Có điều, hiện tại lại xuất hiện một điều ngoài ý muốn, trước khi cậu đi vào thế giới này, đóa hoa sen thứ năm sẽ nở, mà khác với bốn đóa hoa trước đó, bốn đóa trước đó tiến hóa dựa vào năng lượng mà kim liên lưu lại, tiến hóa rất cường đại, thậm chí bởi Thước Nhạc mà có thêm vài đặc tính. Chúng nó nếu tiến hóa hết mức thì lại càng tràn ngập sức sống. Đóa hoa thứ nhất thậm chí có được tiểu thể giới của chính mình. Đóa thứ ba có được năng lực dựng dục. Đóa thứ tư lại kế thừa truyền thừa, tức những và linh tuyến của kim liên. Nó không có bất kỳ ưu thế nào, cũng không có đủ năng lượng nên tựa như đứa nhỏ bị suy dinh dưỡng, không thể thuận lợi lớn lên. Tình huống này có thể báo trước, khi Thước Nhạc không thể tìm thấy năng lượng bổ sung, đóa thứ năm dù có nở ra cũng không có năng lực quá mạnh, càng huống chi những đóa hoa sen sau này.

Thước Nhạc đến thế giới này, cơ hội của nó đã đến, dưới bản năng, hoa sen đã bắt đầu hấp thu năng lượng của thế giới này. Gần như từ khi đến thế giới này đã bắt đầu hấp thu, khi còn yếu nhược thì năng lượng hấp thu được cũng ít. Nhưng bởi năng lượng đặc thù của thế giới này, hoa sen khi hút vào năng lượng của thế giới này thì sẽ cảm thấy không thoải mái. Cơ thể Thước Nhạc cũng như vậy, năng lượng của thế giới này có thể phân giải linh khí.

Thực vật truyền thừa là sử dụng dấu ấn của sinh mệnh, cơ hội mỗi người có được thần thức thực vật đều rất có học thức, đó là công lao của dấu ấn sinh mệnh. Hoa sen trên người cậu tuy không có thần thức nhưng chúng nó có được đặc tính của thực vật. Nếu không phải như vậy, nó cũng sẽ không có được đặc tính bao dung tiến hóa. Đây thuộc về bản năng của thực vật. Nhưng khi đóa hoa sen thứ năm nở ra, nó lại không kế thừa dấu ấn sinh mệnh này, chủ yếu bởi chính thể hóa sen vì chịu năng lượng ngoại giới đã hình thành lớp bảo vệ tự nhiên, tựa như Thước Nhạc không thể dễ dàng sử dụng linh khí vậy, chúng nó cũng bị phong bế lại. Dưới tình huống không thể khống chế, đây là biện pháp bảo vệ tốt nhất. Giống như chiếc lá cây trên cây đại thụ lớn, đóa hoa sen mới sinh ra này không cách nào chạm đến thân cây, đặc tính của nó sẽ giống với năng lượng mà nó đã hấp thu, phân giải tất cả những loại năng lượng bất đồng, rồi phân giải thành năng lượng của thế giới này, loại năng lượng thuần túy nhất kia. Mà hoa sen trên người Thước Nhạc cũng cần phân giải, chỉ là nó thật kém may mắn đã tìm đến đóa hoa có vẻ dễ nuốt nhất kia.

Bởi vì cùng gốc rễ, thức hải hoa sen vậy nó lại rồi cũng không làm gì, mà cũng không cần nó lại làm cái gì, thời gian mà đóa hoa sen thứ năm nở ra càng lâu, dấu ấn sinh mệnh của nó cuối cùng cũng đã thức tỉnh. Cho dù loại năng lượng này có tính xâm lược với nó đến thế nào, nó cũng sẽ không tổn thương chính mình. Những gì nó làm cũng chỉ thuộc về bản năng mà thôi. Giống như mấy đóa hoa sen trước đó nở ra, Thước Nhạc cũng thấy khó chịu, mà lần này lại có hơi quá mức.

Mở to mắt, Thước Nhạc hơi hoảng hốt. Cậu vốn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên nhìn

thấy vầng thái dương trên bầu trời, lại không kịp phản ứng. Hơn nữa qua thật lâu mới phát hiện xung quanh cơ thể bao đầy những dây hoa sen, linh khí trong cơ thể lại bắt đầu có thể vận chuyển tự do. Tất cả những khó chịu đều đã biến mất, tinh thần lực cũng thông suốt, mà khiến cậu vui nhất là không gian đã khôi phục.

Thân ảnh chợt lóe, Thước Nhạc liền tiến vào không gian. Hiện tại chuyện cậu muốn làm không phải là thử xem mình có thay đổi gì mà chỉ muốn xem Miu Miu có ổn hay không?

Vào không gian, cậu đến luôn bên cạnh Miu Miu, thằng bé đang đứng trên cánh đồng ngô, nâng mông nhỏ thổi lửa, bên cạnh đặt mấy bắp ngô, dường như nó đang định nướng ngô. Lam Tử, Kim Cương, Hân Hân, Báo tử đang ngồi xung quanh. Lam Tử đứng cạnh Miu Miu, rất cẩn thận nói, “Cẩn thận—đừng thổi tắt”, mà mấy đứa xung quanh cũng rất nghiêm túc nhìn, ngay cả thỏ cũng không dám thở mạnh.

Thấy cảnh tượng như vậy, Thước Nhạc cũng đã yên lòng, nở nụ cười, đi tới bên cạnh Miu Miu, ôm nhóc lên.

“Ba ba...” Thằng nhóc cảm thấy bị ôm lên, giương mắt nhìn lên thấy là ba ba, hai mắt sáng rực gọi một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị hun đến đen xì kia lập tức cười rộ lên, nhưng vươn hai tay ôm lấy cổ Thước Nhạc, “Oa...”, khóc lên, “Ba, sao giờ ba mới tới đón con...”

Thước Nhạc nghe tiếng khóc kia của Miu Miu, cũng không nhịn được mà đỏ mắt lên, đột nhiên rời khỏi Địa Cầu, một thân một mình đi tới nơi này, lẻ loi đơn độc, lo lắng cho Khúc Phàm, lo lắng cho đám nhỏ, lại không có ai để tâm sự, tuy rằng người ngoài không nhận ra nhưng trong lòng lại rất hốt hoảng. Lúc này thấy được Miu Miu, cũng đã buông lỏng, cậu cũng hơi kích động.

“Không sao đâu, Miu Miu... ngoan nào, đừng khóc. Nào, ba ba đâu thể nào bỏ mặc con ở đây chứ. Ba ba hứa đó.”

Oa... hai cha con còn đang cảm động, Lam Tử bên kia đột nhiên khóc lên. Thước Nhạc thấy mà đỏ khóc đỏ cười, vốn có chút thương cảm cũng bay mất luôn.

Lam Tử không biết từ lúc nào đã bay đến cạnh Kim Cương, ghé hẳn vào trong lòng Kim Cương, đầu còn dụi lại dụi, chẳng hiểu sao lại nhiều nước mắt như vậy nữa, rơi đầy mặt, đôi cánh tựa như tay người khua loạn xạ.

Kim Cương giương cánh, mang vẻ bất đắc dĩ, nói thật, có thể thấy biểu tình như vậy trên mặt vẹt thì quá ngạc nhiên rồi; nhưng biểu tình trên khuôn mặt của Kim Cương nhà họ lại càng thêm phong phú, ánh mắt cũng như vậy. Thước Nhạc thể nhưng lại có thể nhận thấy được chút sùng nịnh trong sự bất đắc dĩ kia. Tuy rằng đã bị Lam Tử khóc khiến cho ngưỡng ngừng không thoải mái, nhưng vẫn không đẩy ra, còn dùng cánh ôn nhu xoa xoa đầu nó nữa.

Cho nên nói Lam Tử tuyệt đối là cao thủ phá hoại cảm xúc mà, thậm chí ngay cả Miu Miu nằm trong lòng Thước Nhạc cũng không khóc nữa mà nhìn Lam Tử, dường như không rõ sao nó khóc khiếp thế.

“Ka... chẳng lẽ khi gặp lại không nên như vậy sao? Khi bị cảm động không phải nên rất xúc động hay sao?” Bị Thước Nhạc ngăn lại, Lam Tử mang vẻ mặt vô tội nói, nước mắt kia cũng biến mất luôn, mà khóc như vậy mắt Lam Tử cũng chẳng đỏ chút nào luôn.

Thước Nhạc thật chẳng biết nói gì luôn, quay đầu về phía Kim Cương hỏi, “Nó gần đây xem phim gì thế?” Kể từ sau khi trong không gian có cung ứng điện, trong tứ hợp viện có một gian phòng chuyên dùng đồ điện, bên trong còn có cả rạp chiếu phim, rất nhiều thước phim. Có đợt Khúc Phàm sưu tầm rất nhiều phim ảnh, dù tốt hay xấu cũng tìm về, tựa như đang tìm tư liệu vậy, đặt riêng trong một phòng, tựa như thư viện, mỗi cái giá một, tất cả đều có thể tìm trong đó, ngoại trừ những bộ phim mà thiếu nhi không nên xem thì đặt riêng trong một ngăn nhỏ và được khóa lại. Còn lại thì đám nhỏ đều có thể xem được, nhưng bọn nó cũng không hứng thú lắm. Nhưng Lam Tử, Kim Cương còn có đám có linh thức trong không gian đều thích thông qua những bộ phim này mà tìm hiểu về thế giới con người.

Thước Nhạc thấy Kim Cương hơi rung một chút, nhưng cũng không thay đổi gì nhiều, nhìn không quá rõ ràng, “Ừm, gần đây em ấy có vẻ mê những bộ phim truyền hình tên Quỳnh Dao.”

Thước Nhạc hết chỗ nói.

Trước khi Thước Nhạc đến, bọn nó đang muốn nướng ngô ăn. Lại nói về cuộc sống mấy ngày nay của Miu Miu cũng không quá tệ, lúc thằng nhóc kia tỉnh lại, Lam Tử và Kim Cương ở ngay bên cạnh. Tuy rằng Lam Tử có chút nhăng nhưng có họ làm bạn, Miu Miu cũng không cảm thấy cô đơn nữa. Hơn nữa, có người nói chuyện, nó cũng không thấy sợ hãi. Nó không rõ mình bị mang đi thế nào, không nhìn thấy Lưu Kiệt nên cũng không có bóng ma trong lòng.

Chỉ là cứ ở mãi trong không gian lâu như vậy, Thước Nhạc vẫn còn chưa dẫn nó ra ngoài, cũng không hề tiến vào, Miu Miu cũng bắt đầu trở lên sợ hãi. Thằng bé vẫn còn nhỏ, sẽ không hoạt bát như mấy người anh, tính cách cũng rất nhu thuận, chưa từng gặp những chuyện như vậy, cũng may đây vốn là không gian của ba ba, thằng bé vẫn thấy có chút an ủi.

Trong không gian có rất nhiều thức ăn, trong kho còn có thức ăn đã làm sẵn. Dù loại điểm tâm, cũng rất nhiều hoa quả khô, nó không đói được. Lam Tử và Kim Cương thấy vậy cũng biết có thể Thước Nhạc đã xảy ra chuyện gì rồi, cho nên làm sư huynh, hai người càng thêm chăm sóc cẩn thận cho Miu Miu. Tuy Lam Tử vẫn cứ luôn lơ nhố như vậy, cũng bởi vậy lại thành ra hợp với tâm trạng của Miu Miu lúc này. Tuy nhiên, cũng bởi nhỏ như vậy nên lúc ngủ cũng từng quấy khóc mấy lần [đây là lời phàn nàn của Lam Tử.], Báo tử vẫn luôn ở trong tứ hợp viện phát hiện được vấn đề này, mỗi ngày đều dỗ nó vào giấc ngủ, mọi chuyện mới tốt hơn. Thật sự Lam Tử và Kim Cương ngủ cùng chẳng thoải mái chút nào, bất loài chim có thói quen ngủ đứng như nó ngủ nằm thì quá khó chịu rồi.

Tóm lại, Miu Miu không gặp được người nhà, dù có mấy đứa trong không gian này làm bạn thì cũng không quá tệ. Nhưng từ khi gặp ba ba, thì cũng chưa từng buông tay. Thước Nhạc nghĩ trong lòng nó hẳn có chút bóng ma, chỉ sợ nhất thời không thể đánh tan được, cậu cũng chỉ có thể không ngừng an ủi nó. Mà chính cậu cũng không muốn buông tay, kể từ sau khi rời khỏi Địa Cầu, Miu Miu là nguồn an ủi duy nhất của cậu.

29. Kim Liên Thiên - Chương 29

Nói lại chuyện ngày hôm đó với Miu Miu, đứa nhỏ mặc dù có hơi ngốc ngốc nhưng vẫn hiểu được rằng mình cùng ba ba đã rời nhà đi đến một nơi rất rất xa, phải chờ đến khi lão ba tìm đến mới có thể đến đây đón họ trở về. Tuy rằng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối vì không thể gặp được người nhà và Lãnh Vân. Nhưng bởi vì ba ba vẫn còn bên cạnh nên không hề khổ sở.

Bởi không biết mình sẽ có thể ở trong này bao lâu, Thước Nhạc không dám nán lại lâu trong không gian, làm chút thức ăn ngon cho Miu Miu rồi liền dẫn nó rời khỏi không gian. Mặc dù ở trong không gian lại càng thêm thoải mái, nhưng Miu Miu hiển nhiên không muốn rời xa ba ba.

Rời khỏi không gian, thân thể khổng lồ của Kim Liên lại một lần nữa dung hợp với Thước Nhạc. Sau khi ra ngoài cảm thấy vô cùng thoải mái, loại cảm giác linh khí không thoải mái lại hoàn toàn khác đi. Chẳng những có thể vận dụng linh khí tự nhiên, mà cậu phát hiện năng lượng của thể giới bên ngoài đã hoàn toàn không còn ảnh hưởng đến cơ thể cậu nữa. Chờ đến khi cậu dùng thần thức mới phát hiện, đóa hoa sen thứ năm đã nở ra. Tuy nhiên đóa hoa sen này khác với những đóa hoa khác, có bảy màu, không yên tĩnh như những đóa hoa khác, nó đang di chuyển. Hơn nữa, theo di chuyển của nó lại sinh ra thay đổi khác nhau. Một đóa có bảy màu sắc ánh sáng không ngừng luân hồi, một đóa mỗi lần di chuyển sẽ phân ra làm bảy đóa, hồi lâu sau sẽ hợp thành một thể, thay đổi thất thường.

Trải qua quan sát cẩn thận cậu mới phát hiện, đóa hoa sen này hấp thu năng lượng của thể giới này mà hình thành, cũng bởi đặc tính năng lượng của nơi này, có các loại thuộc tính năng lượng không liên quan đến nhau mới tạo thành kết quả như bây giờ. Thời gian chúng nó kết hợp thành hoa sen thất thải không thể quá dài, cho nên cứ một thời gian lại tách ra, bảy đóa một thể, phân phân hợp hợp. Thước Nhạc vẫn chưa biết hoa sen này có tác dụng gì nhưng có thể cảm thấy mỗi lần bảy đóa hoa sen lại kết hợp, tạo thành đóa hoa sen thất thải thì năng lượng sẽ tăng lên gấp nhiều lần. Sự tăng năng lượng này cũng không phải là chuyện một thêm một nữa, mà chính cậu cũng có cảm giác khủng bố. Mà sau khi tách ra tuy vẫn mang năng lượng mạnh mẽ như vậy nhưng bởi vì năng lượng này thuần túy hơn nên không có loại cảm giác đó nữa.

Thước Nhạc thấy cậu cần nghiên cứu thật kỹ lại, dù sao so với mấy đóa hoa sen trước đó thì thay đổi này quá lớn ấy chứ, nhưng hiện nay quả thật không thích hợp. Cậu phải nhanh chóng quay lại, không biết đã ra ngoài bao lâu, Lan thúc có khi cũng nôn nóng rồi.

Vì ở trong rừng, không có cách định hướng cũng không biết cách đi đến nơi đó. Nhưng hiện tại dù là thần thức hay tinh thần lực đều đã khôi phục, thậm chí còn được nâng cao nữa. Nhận sơ qua chút phương hướng, lại thả thần thức ra, ngoài rừng thì vẫn là rừng, không biết bản thân sao lại có thể đi vào nơi này. Tất cả những chuyện này đều do tự cậu gây ra, cậu cũng sẽ không hoài nghi chuyện này nên cũng không muốn cứ mãi miết theo đuổi câu hỏi không có lời giải này.

Nếu đã toàn rừng là rừng, cậu chỉ còn cách tìm phương hướng đại khái. Hiện tại tinh thần lực đã khôi phục lại bình thường, Thước Nhạc lập tức nhảy lên ngọn cây, dùng tinh thần lực đưa mình về phía trước, ngưng kết tinh thần lực thành một dây thừng bằng tinh thần. Thần thức đã sớm đoán trước điểm rơi phù hợp, cơ thể tựa như một con diều, di chuyển rất nhanh. Nhưng trong mắt người bên ngoài, cậu đang ôm Miu Miu bay lên mà thôi. Có hai loại năng lực này phối hợp với nhau, tốc độ của cậu nhanh vô cùng. Trước khi mặt trời lặn đã ra khỏi khu rừng, hơn nữa còn nhìn thấy một thôn xóm.

“Đại nương, xin hỏi một chuyện, họp chợ Tiền gia đi hướng nào vậy ạ?” Những thôn làng có tên thôn Tam Hộ như thôn của Lan thúc rất nhiều, mà cậu chỉ biết rõ có ba nơi, cho nên không thể hỏi được, nhưng nếu hỏi nơi họp chợ hẳn sẽ biết.

Đại nương cầm ổ trứng gà, đánh giá Thước Nhạc từ trên xuống dưới. Lúc này Thước Nhạc mặc bộ áo bông, là bộ quần áo mà Lan thúc may cho, bên trong là da báo trắng, bên ngoài là vải bông màu xanh đen. Tuy rằng thoát nhìn bình thường nhưng hậu sinh này nhìn đã biết bất phàm rồi. Huống chi trên tay hậu sinh này còn đang ôm trẻ con, thoát nhìn cũng không phải là đứa nhỏ được nuôi dưỡng ở những gia đình bình thường được, áo lụa màu lam sạch sẽ, bên ngoài không biết là áo choàng làm từ da của loại động vật nào, chắc chắn... cho dù đám tiểu công tử hầu gia trong thành cũng chỉ đến vậy thôi.

Thước Nhạc bị người ta nhìn như vậy cũng thấy ngại, đồ Miu Miu mặc trên người là áo choàng đường trang mà năm ngoái thím Ngô làm cho bọn trẻ vào lễ mừng năm mới. Tuy rằng Đường trang không quá xứng với nơi này, nhưng so với đồ hiện đại có vẻ tốt hơn nhiều. Huống chi, có tiểu áo choàng che lại thì cũng không bị người ta nói gì cả.

Đại nương kia rất lâu sau mới nhớ ra mà trả lời, tự nàng cũng cảm thấy ngượng, thế mà lại nhìn hậu sinh đến ngây người, nhanh chóng niềm nở nói, “Thôn chúng ta rất gần phiên chợ Tiền gia, người cứ men theo đường này đi là được rồi. À mà, người thu mua trứng gà của họp chợ Tiền gia cũng đến đây, lát nữa họ cũng sẽ quay về đó đó, nào, ta mang người qua đó hỏi thử xem. Nếu tiện đường thì tốt rồi, nói sao thì ngồi xe bò vẫn tốt hơn tự đi trở về mà. Lại nói, cậu còn có hài tử nữa, đừng để bị lạnh nhé.”

Đại nương kia nhiệt tình như vậy, cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà từ chối, ôm Miu Miu đi với vị đại nương kia về phía cửa thôn. Còn cách cửa thôn một đoạn khá xa, cậu đã nhìn thấy hai bóng người quen, “Sâm Kỳ, Lan Phi...”

“A... Thước đại ca...” Lan Phi thiếu chút nữa đã ném đi ổ trứng gà trong tay. May mà Sâm Kỳ bên cạnh vươn tay đỡ giúp cậu ta.

Thằng nhóc kia vèo một cái đã đi đến cạnh Thước Nhạc, nắm hai bên cánh tay Thước Nhạc, khoan khoái nói, “Thước đại ca đi đâu vậy? Bọn đệ tìm huynh khắp nơi, cha còn vào tận trong rừng tìm huynh nữa đó. A... đứa nhỏ này là ai vậy? Tuấn tú quá đi.” Lan Phi bắt đầu nói vài câu, đã thấy Thước Nhạc ôm Miu Miu, sau đó mắt tỏa sáng nhìn thằng bé.

Thước Nhạc vừa nghe thấy Lam thúc vào rừng tìm cậu thì vô cùng cảm động. Tuy với cậu mà nói thì tự dẫn con trai tới Thánh Thành thì tốt hơn nhiều, cũng không cần giải thích về lai lịch của Miu Miu, nhưng cả nhà Lan đại thúc vẫn luôn chăm sóc cậu, cậu cũng không thể cứ vậy đi mất dạng luôn được.

“Đây là con ta, Miu Miu.”

Lan Phi nghe vậy, mắt tròn ngược luôn, thậm chí ngay cả Sâm Kỳ bên cạnh cũng có hơi há hốc mồm, “Thước đại ca, huynh đùa đệ đi.” Miu Miu đã khoảng ba, bốn tuổi, mà Thước đại ca cũng chỉ có vẻ lớn hơn anh nó một chút thôi, nhiều nhất cũng chỉ mười sáu tuổi, sao lại có thể có Miu Miu lớn chừng này chứ.

Thước Nhạc cười khỏ, “Thật sự là con ta.” Người ở thế giới này có vẻ trưởng thành sớm hơn so với người Địa Cầu, tuổi của Thước Nhạc hiển nhiên cũng bị giảm đi đôi chút. Chẳng có cách nào khác nha, “Ta đã hai mươi tuổi rồi.” Ừm, nói giảm chút.

Sâm Kỳ lắc đầu, “Thật nhìn không ra đâu.”

“Thước đại ca, huynh còn chưa nói hơn mười ngày nay huynh đi đâu đó?” Lan Phi muốn vươn tay xoa mặt Miu Miu, kết quả vươn tay lên lại phát hiện nó đen xì, trứng gà vớ dính vào trên tay, cả ngày hôm nay đều không có cách nào rửa sạch.

“Người nhà dẫn thằng bé đến, ta nhận được thư phải đi đón, vốn muốn nói với nhà đệ một tiếng nhưng đã quá muộn. Ta nghĩ sáng là về đến nơi, nhưng không ngờ lại xảy ra chút chuyện làm chậm trễ.” Lời giải thích này có trăm ngàn chỗ hở, chỉ hy vọng họ không cần truy cứu nữa.

Lan Phi nghe xong cười hắc hắc, “Thước đại ca không phải lạc đường đó chứ. Nếu không sao lại chạy đến tận thôn này vậy?”

“Là tìm không ra, vị đại nương này còn đang bảo ta đi cùng với các đệ về khu họp chợ Tiền gia đây.”

Lan Phi và Sâm Kỳ đều nở nụ cười, “Thôn này và thôn chúng ta đều cách rất xa phiên họp chợ Tiền gia, gọi là thôn Tam Họ, không ít người đều đi nhầm đó.”

“Các đệ sao lại đi đến đây vậy?”

“Không thấy Thước đại ca, mấy ngày trước bọn đệ vẫn đi tìm huynh, cha còn vào rừng kiếm cả một vòng nhưng vẫn không tìm được. Mấy ngày nay bọn đệ không đi họp chợ, cha nói bọn đệ nên làm gì thì cứ làm, chứ đừng có chờ huynh về, những gì bọn đệ gây dựng lại bị chặt đứt. Hôm nay không phải phiên chợ nên bọn đệ ra ngoài thu mua trứng gà.”

“Lan Y đâu?” Trong lúc này Sâm Kỳ lại đi mua trứng gà, bọn họ đã sớm tạo được danh tiếng, mọi người trong thôn chủ động đưa trứng gà đến đây.

“Ca theo bọn đệ đến đây nhưng ca thấy trong khu chợ có một gian cửa hàng muốn bán ra ngoài nên muốn qua xem thử. Huynh chẳng phải nói muốn mở cửa hàng sao, ca muốn nhìn thử chờ huynh về cũng xem thử xem sao, nếu được thì chúng ta sẽ thuê lại.”

Thước Nhạc nghe vậy, khẽ gật đầu, nhưng đối với chuyện mở cửa hàng đã có dự định khác rồi. Không gian giờ đã trở lại, cậu không cần phiền não về chuyện tiền tài nữa. Nhưng chuyện đi Thánh Thành cũng không thể gấp được, dù sao vẫn còn lâu mới đến đại hội, hiện tại cũng không biết có bao nhiêu người đi, đi hay không cũng chưa quyết ngay được. Trước đó, cậu có thể làm chút chuyện, coi như giúp đỡ Lan gia và Sâm gia. Lan gia đã giúp cậu rất nhiều, coi cậu như người thân. Sâm gia lại là người nhà Sâm Ba, cậu cũng không thể không lo. Hiện tại cậu hoàn toàn có thể mượn không gian làm tốt mọi chuyện, để cuộc sống của hai nhà cũng tốt hơn.

Chờ đến khi hai người mua trứng gà xong, bốn người cùng ngồi xe bò về nhà. Đến khi đi qua khu chợ Tiền gia đón Lan Y, thuận tiện nhìn qua cửa hàng. Ừm, hơi nhỏ chút. Nếu là trước kia còn được nhưng hiện lại có chút không thích hợp.

Nói với Lan Y về nhà rồi bàn tiếp, đoàn người đánh xe bò đi về thôn.

Xe bò vừa vào thôn, đám nhỏ đang chơi đùa trên đường lập tức chạy đến Lan gia, vừa chạy còn vừa hô, “Đã về đã về, Thước đại ca đã về...” Đứng thấy Thước Nhạc đến chưa lâu, cậu cũng rất có tiếng trong thôn, cho dù là về ngoài tuần tú hay là cách kiếm tiền thần kỳ đều là tiêu điểm bất quá trong thôn. Nếu không phải lai lịch cậu có chút không rõ ràng, sợ rằng đám bà mối đã đập nát cửa Lan gia mất rồi. Cho nên mấy ngày trước người Lan gia tìm cậu khắp nơi, người trong thôn cũng giúp đi tìm.

Người trong thôn đều rất nhiệt tình. Lần này Thước Nhạc trở về khác với lần trước, lần trước Lan thúc mang cậu về còn rất xa lạ, giờ tuy vẫn còn xa lạ nhưng người trong thôn không biết đã tiếp thu cậu tự bao giờ. Lần này trở về nhưng lại tạo cho người trong thôn cảm giác người thân đã trở về, rất nhiệt tình. Cho nên, chờ đến khi xe bò đi tới trước cửa Lan gia, Lan thúc đã dẫn theo Lan Ngọc chạy ra, ngay cả Lan thẩm cũng đang đứng ở cửa phòng nhìn ra bên ngoài.

Lan thúc chạy nhanh vài bước, tiến lên vỗ vai Thước Nhạc, thấy đứa nhỏ trong lòng cậu thì hơi ngạc nhiên, “Tiểu tử ngươi chạy đi đâu vậy, cũng chẳng nhẩn nhủ gì, khiến cả nhà gấp thành như vậy. Tiểu tử tuần tú này là con nhà ai vậy, thật khiến người ta yêu thích mà, đệ đệ ngươi sao?” Lan thúc nhìn kỹ, tựa như đúc từ một khuôn ra với Thước Nhạc. Nói ra thì đám nhỏ trong nhà Thước Nhạc đều dung hợp những đặc điểm của cậu và Khúc Phẩm, cơ bản nếu đi cùng với họ thì không ai nhận sai được. Nhưng nói đến thì theo số tuổi gia tăng, Miu Miu lại càng ngày càng giống Thước Nhạc, nếu cầm ảnh chụp trước đây của Thước Nhạc ra so sánh thì sẽ giống y đúc luôn. Nhưng xét về mặt tuổi tác lại không ai ngờ đó là con Thước Nhạc cả.

Thước Nhạc thấy ánh mắt đầy vui mừng của Lan thúc khi nhìn thấy cậu, trong lòng âm áp lại bất đắc dĩ. Ai bảo cậu nhìn trẻ tuổi như vậy chứ, cậu nhưng thấy chẳng có điểm tốt nào, ngược lại có quá nhiều phiền phức rồi.

“Cha...đây là nhi tử của Thước đại ca đó.” Lan Phi ôm một khuôn trứng, thuận miệng nói.

Quả nhiên, mặt Lan thúc cứng đờ luôn.

Thước Nhạc cũng hơi mỉm cười, “Nào... Miu Miu, đây là Lan gia của con đó.”

Miu Miu từ khi ra khỏi không gian thì vẫn luôn nằm trong lòng Thước Nhạc, thằng bé rất mẫn cảm, cảm nhận được thiện ý của họ cũng đã tiếp nhận. Nhưng bởi tính nó vốn an tĩnh, cũng không quen nói chuyện với người ta, chỉ nhìn thẳng, ít nói nhưng nghe thấy ba ba nói thì lập tức mềm giọng gọi: “Chào Lan gia ạ.”

Điều này khiến nụ cười của Lan thúc càng thêm sáng lạn, vươn tay ra, “Nào để Lan gia gia ôm cái nào.” Có ba ba bên cạnh, Miu Miu cũng không sợ nữa, “Nào nói cho Lan gia gia, Miu Miu bao tuổi rồi? Lạnh hay

không? Ai da, nhìn mặt nè, lạnh hết cả rồi.”

“Miu Miu năm nay bốn tuổi rồi, không lạnh ă.” Thằng bé ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của vị gia gia này. Ủm, gia gia này hơi giống Lâm gia gia, đều thật cứng nha, nó cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Thước Nhạc bên cạnh đã sớm nắm tay Lan Ngọc vào trong nhà. Lan Ngọc rất hiếu kỳ về tiểu đệ đệ này, nhưng dù sao vẫn rất ngại nên không dám tiến lên.

Thước Nhạc về, người nhà Lan thúc rất hoan nghênh, mặc dù cậu chỉ là người mà Lan thúc đưa về từ trong rừng nhưng mấy ngày ở chung, cảm giác được sự nhiệt tình đầy chân tình của nhau, cũng không có vấn đề gì về giao tiếp nữa. Hơn nữa Thước Nhạc về làm cả nhà thay đổi rất nhiều, cậu cùng hai nhi tử của Lan thúc làm chút kinh doanh khiến cuộc sống gia đình tốt hơn. Cho dù Lan thúc vì thường xuyên bắt được con mồi mà không nghèo túng như những nhà khác, nhưng cũng không quá khấm khá. Cả nhà Lan thúc vẫn luôn rất cảm kích, cũng bởi Thước Nhạc không chút giấu diếm dạy Lan Y và Lan Phi cách kiếm tiền, hai người kia cũng thấy được giá trị của bản thân, cũng trầm ổn hơn nhiều. Người nhà đều có thể nhìn thấy những thay đổi này, trong đó tuyệt đối là do Thước Nhạc ảnh hưởng đến.

Đối với Thước Nhạc, nhà Lan thúc tựa như điểm dừng chân của cậu ở thế giới này. Khi không thể về nhà, nhà của Lan thúc tạo cho cậu cảm giác ấm áp, cũng chính vì thế, lần này trở về lại thấy nhà Lan thúc tìm kiếm cậu như vậy khiến cho Thước Nhạc cảm thấy không quen lắm. Trong lòng họ đã sớm coi cậu như người nhà.

Vào phòng chưa tới năm phút, đã có rất nhiều người vây quanh Lan gia. Có thể bởi có Miu Miu nên mọi người không hề hoài nghi với việc Thước Nhạc rời đi, bọn họ đều tập trung ánh mắt lên trên người thằng bé, khiến cho Miu Miu vui vào lòng Thước Nhạc trốn đi.

Tiến các hương thân rời đi, Thước Nhạc nói với Lan thúc, “Lan thúc lần này về đây, ta tính đến đầu xuân sang năm sẽ đến Thánh Thành cùng những người trẻ tuổi trong thôn.”

Lan thúc hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, “Được, dù sao ngươi cứ coi đây là nhà mình, muốn ở bao lâu cũng được, nhưng mà...” nhíu mày, “Muốn đi Thánh Thành cũng không dễ, đường xá xa xôi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, còn có thể bị cướp nữa.”

Thước Nhạc cười, “Lan thúc, ta không đi học nghệ, ta chỉ muốn đến Thánh Thành tìm hiểu chút chuyện. Ủm, lần này ta có mang theo vài thứ, đủ để ta với Lan Y đi đường. Nhà thúc cũng có thể mở cửa hàng bán đồ ăn vặt trên trấn trên, Lan thúc sau này cũng không cần vào rừng nữa, quá nguy hiểm.” Rừng nơi này rất khác, sói, hổ, báo rất nhiều, chỉ dùng vũ khí lạnh thì rất nguy hiểm.

“Đó là đồ của ngươi, chúng ta không thể lấy. Lộ phí của Lan Y ta đã kiếm đủ rồi, nhân mấy tháng này cũng kiếm thêm được, lại càng dư dả.” Lan thúc một mực từ chối.

Thước Nhạc lấy từ trong tay áo ra một chiếc hà bao, lấy từ bên trong ra một miếng ngọc bội, “Lan thúc không cần tính toán như vậy, vào lúc ta khó khăn nhất, chính nhà thúc đã giúp đỡ ta, phần tình nghĩa này có dùng bao nhiêu tiền cũng không mua được.”

“Người đừng nói vậy.” Lan thúc vừa định từ chối, nhưng thấy miếng ngọc bội thì mọi người đều ngạc nhiên, “Đây là nguyên tinh mà, tiểu Nhạc, cái này...” Mắt Lan thúc tròn tròn, nhanh chóng quay đầu trừng mắt nhìn Lan Y, “Mau đóng cửa lại.” Khi nói, tiếng rất nhỏ, sợ làm kinh động thứ gì đó.

Thước Nhạc ngây người. Sợ dĩ lấy ra ngọc bội vì trên thế giới này cũng có ngọc, cậu từng thấy bán ở chợ. Trước kia nghĩ rằng, chỉ cần một miếng ngọc này cũng có thể bán được rất nhiều tiền, sẽ đủ dùng, lại không sợ xảy ra chuyện gì, giờ xem ra thật đúng là có chuyện rồi.

Lan thúc thấy vẻ mặt ‘vô tri’ của Thước Nhạc, thở dài, “Tiểu Nhạc, ngọc của người không phải ngọc thường mà là nguyên tinh, loại ngọc có thể chứa được thần lực. Thúc tuy rằng chưa bị tu sĩ thu làm đồ đệ nhưng ta cũng có cảm ứng với thần lực. Năng lượng bên trong nguyên tinh này rất mạnh, đã có thể đạt tới cấp bậc của nguyên tinh cao giai rồi.” Lan thúc cầm nguyên tinh lên nhìn trái nhìn phải, “Thứ này được gia công rất tốt, cho dù không phải nguyên tinh cũng bán được với giá rất cao rồi. Tuy nhiên cũng phải cẩn thận đừng để bị lộ ra, không lại bị người ta để mắt đến thì sẽ hỏng mất.”

“Nga, nguyên tinh có tác dụng gì vậy?”

“Ta cũng không quá hiểu rõ chuyện này, nhưng tác dụng cơ bản nhất chính là để người ta hấp thụ năng lượng bên trong. Hiện nay thần lực cũng không có nhiều như vậy, tu luyện khó khăn, do vậy nguyên tinh lại càng thêm quan trọng.”

Thước Nhạc hơi ngạc nhiên, tác dụng này tựa như linh thạch vậy. Cậu từng dùng hồ lô ngưng kết ra linh thạch, tuy chỉ là một khối nhỏ như vậy thôi nhưng linh khí chứa đựng bên trong linh thạch rất có lợi với tu chân giả. Cầm lên miếng ngọc bội mà Lan thúc đã đặt xuống, cậu phát hiện vốn ngọc bội đã hấp thụ rất nhiều linh khí trong không gian hiện tràn ngập trong đó đều là năng lượng của thế giới này. Có lẽ, từ khi cậu lấy từ không gian ra đã bắt đầu thay đổi.

Lan Y bên cạnh nhìn với vẻ mặt hâm mộ. Trong đôi mắt kia mặc dù có hâm mộ, khát vọng nhưng không hề có tham lam. Điều này khiến Thước Nhạc rất vui mừng.

Cậu nở nụ cười, “Ta còn không biết nó có tác dụng như vậy, vẫn cứ coi nó là vật trang sức, nhưng cứ đặt trên tay ta cũng không có tác dụng gì. Lan thúc, vẫn cứ bán đi thôi.”

Hiển nhiên thứ này rất có giá trị. Loại bạch ngọc này cũng không phải cực phẩm, cậu cũng không thấy quý. Nhưng thứ này quá quý trọng, nếu tùy tiện cho Lan Y lại thành ra hại cậu ta, vẫn chờ đến khi trở về lại nói sau. Kỳ thật, lần này đánh bậy đánh bạ lại càng thêm hiểu biết về người nhà Lan thúc, cậu hẳn càng có thể tin tưởng bọn họ hơn nữa.

Lan thúc cũng mang theo vẻ đáng tiếc, nhưng dù sao đây cũng là đồ của người khác, người Lan gia tuyệt đối sẽ không đi ham mê đồ vật của người khác bao giờ, “Được, tuy nhiên chúng ta vẫn nên mang đến Tương Viên thành bán đi, bán ở tiểu thị trấn sẽ không bán được với giá cao đâu. Hơn nữa, dòng người nơi đó nhiều, nếu cẩn thận sẽ không bị người ta tìm ra được.”

“Được ạ, đều nghe theo Lan thúc.”

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ đi, đi sớm về sớm miễn để đêm dài lắm mộng.”

Thước Nhạc gật đầu đồng ý.

30. Kim Liên Thiên - Chương 30

Trời vừa sáng, Lan thúc liền dẫn Thước Nhạc, Miu Miu và Lan Y xuất phát, chủ yếu bởi Miu Miu không chịu rời khỏi Thước Nhạc, nếu không Lan thúc cũng không muốn cho đi theo.

Bọn họ muốn tới Tương Viên thành, dù nhanh thì cũng phải đến chạng vạng mới có thể đi đến nơi, giao thông thật không thuận lợi mà. Tiết trời đã trở lạnh, nhìn có vẻ như sắp có tuyết rơi. Lan thúc còn mang theo hai chiếc chăn bông, trong xe trải lớp cỏ thật dày, bên trên trải thêm lớp đệm giường đã cũ, xe bò không có nắp che, không thể che mưa chắn gió, như vậy rất tốt rồi.

Bò kéo xe thì không được nhanh, Miu Miu ngồi trong lòng Thước Nhạc ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh. Ba người câu được câu không nói chuyện, thời gian cũng nhanh trôi qua. Nhưng đường nơi này thật sự quá tệ, chờ đến trưa thì ba người đã sớm ê ẩm. Dù sao buổi tối họ đến Tương Viên thành cũng không làm gì ngay được, họ cũng không vội. Lan thúc lại đi về thảo nguyên bên cạnh sân hai con thỏ, Thước Nhạc lại triển lãm tay nghề, làm thỏ nướng, rất ngon.

Buổi chiều lại xuất phát, trước khi mặt trời xuống núi đã đến một thôn làng bên ngoài Tương Viên thành. Tìm được nơi ở lại, họ cũng không định vào thành ngay.

Sáng ngày hôm sau, bốn người cùng vào thành, tìm một nhà trọ trung đẳng thuê một gian phòng khách, sau đó liền ra ngoài mua sắm, thoát nhìn giống như người vào thành để mua đồ. Buổi tối khi trở lại khách sạn, Lan thúc đã tìm hiểu được tin tức, biết nên đi đâu để bán ngọc.

Sáng hôm sau, Thước Nhạc và Lan thúc với Lan Y tách ra ở khu đông đúc. Hai người họ thay quần áo, Lan thúc lại vẽ vẽ trên mặt Thước Nhạc, tuy không thay đổi gì lớn, nhưng làn da ngăm đen kia dù nghĩ sao cũng không thể liên tưởng đến Thước Nhạc. Lan thúc thì cũng không cần làm gì nhiều, thay bộ quần áo, đổi kiểu tóc thì đã khiến người khác không thể nhận ra được nữa. Thước Nhạc thật không ngờ thúc còn có được tay nghề như vậy, thậm chí có ý muốn học nghề.

Để Miu Miu lại, cậu cũng không sợ, năng lực đặc biệt của Miu Miu dường như vừa sinh ra đã có, cho dù thế giới này không thể sử dụng linh khí đi chăng nữa. Cho nên tối hôm trước đã thử nghiệm, Miu Miu cũng không sợ rời khỏi ba ba một lúc, dù sao nó có thể tùy lúc mà đến bên cạnh ba ba mà.

Lan thúc dẫn Thước Nhạc đi vào Ký Bảo trai. Nơi này kinh doanh đều là những mặt hàng xa hoa, chủ yếu là đồ mà tu sĩ cần. Danh dự của họ cũng tốt nhất vùng này, ít nhất không sợ bị lừa.

Hai người ngồi ở tiểu đại sảnh của Ký Bảo trai, nhìn vị tổng quản trước mặt, tuyệt đối không phải là người

bình thường được. Người nọ cầm nguyên tinh lên, đánh giá hai người thật lâu rồi mới nói, “Đây là nguyên tinh thượng đẳng, các ngươi muốn đuổi nguyên tinh thấp hơn hay muốn thông tậ...” Tổng quản kéo dài giọng mũi, khiến Thước Nhạc nhớ tới mấy vị trong cung kia, nhưng thấy bộ râu thật dài của hắn ta, rất tươi tốt nha.

“Chúng tôi muốn đổi thành tám trăm nguyên tinh thấp hơn, còn lại muốn thông tậ.” Lan thúc nhanh chóng nói.

“Nhị tử, đi làm.” Tổng quản thưởng thức khối ngọc trên tay, lại cao thấp đánh giá Thước Nhạc, nhưng cũng không nói gì thêm.

Không lâu sau, người tên Nhị tử kia cầm một chiếc khay đến, bên trên có một gói to. Lan thúc mở gói to ra, Thước Nhạc vừa thấy, ôi... rất được a, đồ cam lục thanh lam tử bạch hắc, vô số ngọc thạch đủ loại màu sắc nha. Độ trong suốt của chúng nó tựa như rất cao, ngoại trừ loại màu đen cùng màu trắng thì đều rất giống thủy tinh, nhưng không trong suốt như thủy tinh mà mang cảm giác chiết xạ ra ánh sáng, thoát nhìn rất sang quý.

Lan thúc không kiểm tra, dùng tay sờ sờ cũng biết có đủ hay không, còn thừa ra ba vạn lượng kim phiếu. Loại kim phiếu này đều có thể đổi âm thầm, lưu thông rất tốt.

Lan thúc lấy ra năm mươi hai kim phiếu, bảo tiểu tư đổi thành ngân phiếu và năm mươi lượng bạc. Khi thước Nhạc thấy năm tờ ngân phiếu năm mươi và năm mươi lượng mới biết được miếng ngọc bội kia của cậu đáng giá chừng nào. Đổi như vậy thì quá phù hợp rồi.

Lấy tiền rồi hai người liền rời khỏi bảo trai. Chân trước hai người vừa đi, tổng quản kia vuốt miếng ngọc bội, “Đi, xem bọn họ từ nơi nào đến.” Đừng nói tới phẩm chất của vật này, ngay từ việc trạm chỗ cũng đã là cực phẩm rồi, nếu đưa vào trong kinh, hiệu kính năm nay của họ đã đủ rồi. Thật là nguyên tinh thượng phẩm và nguyên tinh cực phẩm đã quá lâu không thấy rồi, tài nguyên phần lớn đều tập trung trong môn phái của các tu sĩ, mà ngoài ra thì cũng đều được hiệu kính đi lên. Thực lực nhà họ tuy không cao, nhưng cũng coi như gia tu, cũng có chút thế lực. Tuy nhiên, vật tốt như vậy đã rất nhiều năm không thấy, lần này hắn ta hẳn sẽ được ban thưởng không ít, nói không chừng gia tộc một khi vui vẻ, hắn ta còn có thể được đưa vào nội môn ấy chứ.

Không nói tổng quản bên này đang tính kế ra sao, hai người Thước Nhạc ra khỏi Bảo trai, Lan thúc lập tức dẫn Thước Nhạc quẹo trái quẹo phải, tiêu sái rời đi. Nơi này cách khu náo nhiệt mà Lan Y đang ở không xa. Bọn họ tìm nơi trốn người ở trong ngõ nhỏ cạnh đó, lại đổi ngoại bào, lấy khăn mặt lau đi, tuy nói không sạch hết nhưng cũng không đen như vậy, nhìn như hai người khác nhau.

Thoải mái đi ra từ một đầu khác của ngõ nhỏ, hai người chân trước vừa rời đi, chân sau một tiểu nhị liền đi đến, nhìn trái nhìn phải tìm kiếm hai người tựa như đã biến mất kia. Thước Nhạc dùng thần thức nhìn toàn bộ thì rất khâm phục Lan thúc. Hôm qua Lan thúc đã đi thử một lần, đã nhớ rõ toàn bộ đường đi lối lại của khu quanh đây, quen thuộc tựa như người sinh ra và lớn lên ở Tương Viên thành.

Rời khỏi ngõ nhỏ, hai người băng qua một khu phố thì liền đến khu phố xá sầm uất. Hai người lại tựa như những thương nhân bình thường, trộn lẫn vào trong đó. Tương Viên thành là thành lớn, địa vị của thương

nhân ở thế giới này không thấp như vậy, dù sao thương nhân luôn có thể tìm ra những thứ mà tu sĩ cần, không ít người còn trở thành thủ hạ của tu sĩ, mà những cửa hàng lớn thường là xúc tua của tu sĩ. Vì bọn họ thường đưa ra những tiện lợi cho tu sĩ, cho nên thương nghiệp của thế giới này rất phát triển. Cho dù còn tận hai tháng nữa mới đến tết Thánh Nguyên, chưa đến lúc hàng cao giá, cho nên vẫn có rất nhiều người.

Có Thước Nhạc ở đây nên hai người rất nhanh tìm được Lan Y đang ôm Miu Miu. Hai đứa đã đi dạo trong này một thời gian, trên người hai đứa đều có thay đổi rất lớn, một người cầm trên tay sâu mứt quả, mà trên tay Miu Miu còn cầm một chiếc mặt nạ, trên đầu còn đeo tai hổ nữa, xem ra đó được làm từ lông hổ thật, phía sau lưng Lan Y còn đeo chút vải, đoán là cái mũ vốn có của Miu Miu. Kỳ thật, Thước Nhạc đoán trước kia thế giới này đã có rất nhiều người tu chân Địa Cầu tới đây, cậu nhớ rõ Kim Liên cũng từng ghi chép lại, một vài bình dân bị cho là nô lệ mà bị bắt đi, sau đó không biết có phải bị đưa đến đây hay không; nhưng rất nhiều sự vật sự việc nơi đây đều rất giống với trên Địa Cầu.

Bốn người họp mặt rồi cũng đã đến giữa trưa, ở chợ tìm được một quán canh thịt cừ, lại mua thêm mấy miếng thịt hấp nữa. Canh thịt cừ nấu rất ngon, có thể bởi chất thịt nên rất ngon, mà miếng thịt hấp cũng rất lớn. Thước Nhạc cho một chút vào trong súp thịt cừ, cũng có chút giống với hương vị thịt dê. Miu Miu cũng ăn hết một chén nhỏ. Lan Y bên cạnh cũng học theo ăn một chút, ăn đến vui vẻ, vừa ăn vừa nói, “Cha, cha cũng thử xem, ăn ngon lắm đó.”

Lan thúc cười ha ha, cũng cắt vài miếng vào trong bát, Thước Nhạc nhanh chóng ngăn lại cắt thành từng miếng nhỏ, “Lan thúc, cắt thành miếng nhỏ mới có thể ăn nhanh được.”

Bốn người đang ăn vui vẻ cũng không thấy người ở bàn bên cạnh cũng học theo, sau lại trở thành món canh thịt dê nổi tiếng ở Tương Viên thành.

Ăn cơm xong, bọn họ cũng không về khách sạn, khó khăn lắm mới đến đây, cũng đâu thể tay không trở về. Hơn nữa Thước Nhạc cũng không muốn bại lộ không gian, như vậy thì còn cần phải cải thiện cuộc sống một chút. Cuộc sống trong thôn vẫn rất khổ cực, mà cậu cũng không có gì, làm vài món cũng có thể sống qua ngày. Nhưng hiện lại có Miu Miu ở bên cạnh thì sẽ không thể qua loa như vậy nữa. Hơn nữa, giờ cậu cũng coi như nhà giàu mới nổi, tất nhiên muốn cải thiện cuộc sống.

Hiện tại đã sang mùa đông, thời tiết lạnh phải làm mấy chiếc áo ấm, quần áo của Miu Miu cũng cần làm mấy bộ từ trong ra ngoài, giày mũ cũng không thể thiếu, dù sao cũng không thể lạnh như khi ở nhà, nơi này cũng không có hiệu ứng nhà kính gì cả.

Cứ như vậy chờ đến tối quay lại nhà trọ, họ mua rất nhiều đồ, Thước Nhạc tính xem còn những gì chưa mua đủ, liệt kê hết ra, “Tiểu Nhạc, những thứ này thì ở phiên họp chợ cũng có, đồ trong Tương Viên thành tốt nhưng xe bò của chúng ta cũng không chứa hết được đâu.”

Thước Nhạc nhìn danh sách cười, “Lan thúc, ngày mai ta định mua chiếc xe ngựa, chờ đến đầu xuân sẽ tới Thánh Thành, đường xá xa xôi, ta nghĩ có chiếc xe ngựa cũng tiện hơn, thúc nghĩ sao?”

Lan thúc nghe vậy liền gật đầu, “Mua xe ngựa cũng không sao, được, người còn mang theo Miu Miu. Nhưng như vậy sẽ không thể băng qua rừng, các người đi qua cả đại lục, dù sao có xe thì cũng không chậm.” Điểm

này thì thúc đồng ý, dù sao thúc cũng quen nhìn sắc mặt người khác, ở phương diện này cũng không cần cứng nhắc như vậy.

Lan Y nghe vậy thì mặt cười tựa như hoa, đứa nhỏ này trước kia không có nhiều vẻ mặt, nhưng mấy ngày nay đã sáng sủa hơn rất nhiều.

Chờ đến khi đã liệt kê danh sách xong, Thước Nhạc mượn cầm nguyên tinh để giải thưởng thức, tính chất tựa như ngọc, nhưng gọi là nguyên tinh là bởi thứ này có thể hấp thu năng lượng ở ngoại giới. Mà tu chân giả sử dụng linh thạch cũng có thể sinh ra linh khí. Cứ vậy xem ra linh thạch lại càng thêm cao cấp. Nguyên tinh cũng tương đương như ngọc thạch, phi thúy trong không gian, không có tác dụng gì với cậu lắm nhưng lại rất xinh đẹp. Lại cầm lên hai miếng màu đen-trắng, Lan thúc nói đây là hai nguyên tinh vô thuộc tính, ai cũng có thể dùng được, còn mấy loại khác thì có phân thuộc tính. Những thứ khác không nói, Thước Nhạc sau này còn muốn tìm thêm loại màu đen trắng, mài thành cờ vây tặng cho lão ba.

Buổi sáng thức dậy, họ mua ngựa và xe ngựa trước, đều có ở khu chợ phía đông, trâu ngựa và súc vật đều có ở đó, đều không quá lớn, rất nhỏ. Ừm, còn có màu sắc của ngựa kia coi như bình thường, không khác biệt mấy so với trên Trái Đất. Tuy rằng động vật nhiều màu sắc kia rất mới mẻ, độc đáo, nhưng cậu cũng không định mua ngựa màu lam hay màu da cam. Hai chú ngựa trong không gian kia hiện tại đã thật thần tuấn, nhanh như điện chớp, tuy còn chưa ngưng kết ra thần thức nhưng đã thông minh hơn rất nhiều, chỉ là chuyện sớm muộn nữa thôi. Tuy nhiên cậu cũng không muốn để chúng ra đây kéo xe ngựa, hơn nữa giờ chúng còn đang có con, đoán rằng cũng sắp sinh rồi.

Cậu không biết chọn ngựa, nhưng cảm giác của cậu với động vật rất nhạy. Cậu chọn một chú ngựa lùn có màu rám nắng, đầu không quá cao nhưng tựa như không đủ dinh dưỡng vậy, nhưng bốn chân rất trắng kiện, cơ ngực rộng lớn, chú ngựa này chạy không nhất định nhanh nhưng sức mạnh và sức bền nhất định không thành vấn đề, rất thích hợp để kéo xe. Kỳ thật hấp dẫn Thước Nhạc nhất là cặp mắt của nó nhìn thật ôn hòa, chỉ cần lẳng lặng nhìn bạn, sẽ mang lại cảm giác đặc biệt tin cậy.

“Tiểu Nhạc nha, rất tinh mắt đó, ngựa này tuy chạy không nhanh nhưng kéo xe rất vững chắc, không bị kinh sợ, mà sức bền cũng lâu.” Lan thúc vỗ vỗ chân ngựa, lưng ngựa, ngựa kia không chút di chuyển, nhưng rất ổn trọng.

Thước Nhạc vuốt vuốt bờm ngựa, “Ừm, vậy chọn nó.”

31. Kim Liên Thiên - Chương 31

Khi mua xe ngựa, Thước Nhạc rất không hài lòng, xe này quá đơn sơ rồi, đi trên đường nhất định sẽ bị xóc nảy, nếu mà ngồi lên chẳng phải sẽ điên luôn sao? Nhíu nháu mày, Thước Nhạc cảm thấy chỉ có thể mua tạm một cái để tham khảo, chờ đến lúc về sẽ nghĩ cách tự làm lấy một cái. Hiện tại tay nghề làm mộc của cậu rất tốt, trở về nghiên cứu làm ra một cái hẳn càng thêm thoải mái hơn.

Nhìn chung quanh, đều không khác mấy, đều là loại một thùng xe hai bánh. Thước Nhạc cảm thấy xe bốn bánh vẫn tốt nhất, vững chắc. Tuy nhiên vẫn nên chờ đến lúc về nghiên cứu thêm vậy.

Mua ngựa mua xe, dựa theo danh sách mua những đồ còn thiếu, về cơ bản đều là đồ gia vị, quần áo hàng ngày, đồ dùng sinh hoạt, ngày hôm qua đã mua vài dẹt bông, hôm nay cũng không mua thêm nữa, chờ đến lúc ăn trưa cũng đã gần đủ hết.

Đến chiều, mấy người đang đi dạo trong thành, quả là thành phố lớn, đều là thanh chuyên ngõa phòng, trong nhà còn nhìn thấy rất nhiều cây cối cao lớn, nhìn rất đẹp. Thước Nhạc nghĩ nếu truyền tông trận có thể tùy ý sử dụng thì cậu thật muốn mua một tòa nhà ở bên cạnh, cũng coi như có nơi đặt chân bên này. Càng nghĩ lại càng thấy tuyệt, thấy việc này có thể thành công, ít nhất cậu chưa bao giờ hoài nghi Khúc Phàm có đến đây tìm cậu hay không. Cậu rất tin tưởng năng lực và nhân phẩm của Khúc Phàm. Nhưng nghĩ tới đây, Thước Phàm đột nhiên vỗ đầu mình. Hiện cậu đã có thể sử dụng linh khí, nên thử tới chỗ truyền tông trận xem thử, không chừng có thể trở về, hôm đó nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Thôi, quay về rồi nói tiếp vậy, tạm bỏ qua chuyện này đã. Tiếp tục đi dạo ở nơi cổ hương cổ sắc này, thuận tiện hỏi thăm Lan thúc về giá phòng ở bên này.

“Sao vậy, người muốn mua nhà sao?”

“Ừm, có ý này, đi Thánh Thành không biết có thể giải quyết được vấn đề hay không nên dù thế nào cũng phải an gia đã, đến lúc đó nhà Lan thúc cũng theo ta cùng ở, chúng ta chuyển đến Tương Viên thành. Nếu không thể nhân rồi thì mở tửu lâu, Lan thúc làm ông chủ.”

Lan thúc cười ha ha, mặt đầy nếp nhăn, “Khó mà làm được, ta đã quen sống ở trong thôn, bảo ta đến đây ở cũng không quen.”

Thước Nhạc cũng không khuyên nữa, dù sao việc này còn phải về lâu về dài, đợi đến lúc thích hợp nhất định có thể thuyết phục được thúc ấy, “Lan thúc, chuyện này sẽ nói sau, thúc nói ta nên mua nhà ở Tương Viên thành hay là đi mua ở thành khác?”

“Vẫn là nơi này tốt, giao thông Tương Viên thành phát triển, buôn bán phát đạt hơn nữa không có môn phái tu sĩ, định cư ở nơi này rất tốt.”

“Dạ? Vì sao lại không có môn phái, không phải nói mỗi thành thị đều có thể lực ẩn sau sao?”

“Tương Viên thành tám trăm năm trước có một vị đại tu giả, thực lực của ngài rất mạnh, chiếm cả vùng bên này. Nhưng cũng chưa từng thấy ngài có hành động gì, còn có môn phái tu sĩ muốn chiếm thành nhưng không ngờ đại tu giả này lại đi ra, đánh cho bọn họ một trận tơi bời. Chính lúc đó mới biết Tương Viên thành là quê hương của vị đại tu sĩ kia, sau cũng không có ai dám đến đây. Một là sợ hãi, hai là cho đại tu sĩ kia mặt mũi. Cho nên Tương Viên thành cũng không có tu sĩ, thiếu đi tranh đấu cũng tạo phúc cho dân chúng nơi đây. Mà cũng như vậy, tu sĩ rất ít tới nơi này, rất nhiều người trẻ tuổi có tư chất bị chậm trễ việc tu hành, không biết là tốt hay xấu nữa đây.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, quả thật nếu nơi này có nhiều tu sĩ thì cuộc sống của mọi người nhất định sẽ khác đi. Nhưng cũng theo đó, tu sĩ sẽ đối xử với người thường như con sâu cái kiến, tùy ý sử dụng. Cho nên mới nói không biết là đúng hay là sai nữa đây. Tuy nhiên như vậy cũng cho cậu chút ưu thế, không có

tu sĩ là tốt nhất. Không thì cậu với Lan thúc đi bán ngọc bội còn sẽ gặp phiền phức nữa đó. Cậu và Khúc Phàm đều là thần lực tu luyện linh khí, cho dù là tu sĩ cao giai cũng sợ rằng không thể dò xét ra được. Cậu đến nơi này cũng không khiến cho tu sĩ chú ý. Ở lại thành thị này rất thích hợp. Nghĩ vậy, Thước Nhạc càng thêm nghiêm túc.

Lan thúc thấy vẻ mặt của cậu thì đã hiểu, cậu đã động tâm. Do vậy liền dẫn họ dạo vòng quanh thành, xem qua hết một lượt xung quanh.

Thước Nhạc thích khu thành phía nam, nơi đó rộng rãi, nhà lớn, hoàn cảnh tự nhiên cũng tốt. Nghe Lan thúc nói nơi này toàn là quan to quý nhân ở, bên trong còn có một cái hồ lớn, trong ngoài hồ rất nhiều tòa nhà lớn. Giá cả không thấp. Mà cậu lại rất thích nơi này, cậu cũng không để ý tiện hay không tiện, hoàn cảnh quan trọng nhất, “Lan thúc, nhà ở đây tốn khoảng bao nhiêu tiền?”

“Cũng không rẻ đâu, nhưng khoảng một trăm tệ giai nguyên tinh trong tay cậu kia là có thể mua được rồi. Nguyên tinh này dễ dùng hơn hoàng kim, dù là tệ giai cũng không có nhiều, trước kia một nguyên tinh đổi hai trăm kim, hiện cũng chỉ đổi được một trăm năm mươi. Nguyên tinh thấp hơn thì tu sĩ cũng có thể dùng để bày trận, luyện phù, tuy rằng tác dụng không lớn nhưng cũng rất tiêu hao. Nguyên tinh trung cấp có thể đổi được một trăm nguyên tinh tệ giai, mà nguyên tinh cao giai có thể đổi được nghìn cái tệ giai nguyên tinh. Kỳ thật đây chỉ là giá cả thông thường, thực tế cũng không có ai đổi như vậy. Tác dụng của nguyên tinh trung giai thì một trăm nguyên tinh tệ giai cũng không thể sánh được. Tác dụng của loại cao giai còn mạnh hơn nữa, cho dù vạn miếng nguyên tinh tệ giai cũng không thể sánh bằng.”

“Ừa? Vậy chúng ta thiệt rồi sao?” Thước Nhạc nghe vậy thì ngạc nhiên, xem ra năng nguyên của thế giới này cũng không phong phú như vậy.

Lan thúc cười cười, “Thoạt nhìn là thiệt nhưng nếu người cầm nguyên tinh cao đẳng đi đổi với tu sĩ, không chừng còn bị cướp luôn ấy. Phải biết rằng dù hoặc như vậy không phải ai cũng có thể nhận được đâu. Tuy nói có cách nói tu sĩ sẽ không làm tổn thương người thường, nhưng ra tay ngăm thì sao, ai biết đây là ai. Tuy chúng ta chịu thiệt nhưng an toàn có được những thứ này, cũng đã quá đủ rồi.”

Thước Nhạc nghĩ cũng thấy có lý, nơi này một, hai bạc cũng đủ cho một nhà ba người ăn lâu như vậy, một trăm lượng vàng có thể sống cả đời, kỳ thật giá cả hàng hóa nơi này rất thấp.

“Người đừng thấy Dực Bảo trai kia đưa ra nhiều nguyên tinh tệ giai, tưởng là nhiều nhưng trong thành cũng chỉ có ba cửa hàng có thể sẽ trả tiền, họ sẽ không dùng nguyên tinh để mua đồ.”

Nghe Lan thúc nói đến đây, Thước Nhạc khẳng định Lan thúc cũng có chuyện xưa của mình. Năm đó không biết đã xảy ra chuyện gì mà không thể trở thành tu sĩ, thật đáng tiếc.

Coi như muốn mua phòng cũng không thể nói mua liền mua được, nhưng Thước Nhạc cũng không vội, đây mới chỉ là dự định mà thôi. Lan thúc tìm được mấy nha tử gần đó, những người này chuyên buôn bán nô tì, tiểu tư vào các nhà, rất thạo tin tức. Sau khi hỏi qua một nam nhân ba mươi tuổi gọi là Tiền Viên gần đó, người nọ là vạn sự thông trong thành, chủ yếu mua tin tức để giới thiệu cho người ta, mua bán phòng ở, có chút giống người môi giới bất động sản của hiện đại, nghe nha tử người ta nói, danh dự người này rất tốt. Dù là nhà giàu trong thành hay tiểu viện nhà nghèo, muốn mua phòng đều đến tìm hắn ta. Tìm

được rồi, họ nói ý mình cho người kia, hy vọng có thể mua một khu nhà ở khu nam. Thước Nhạc nhìn qua hoàn cảnh nơi này, hy vọng có thể tìm được nơi gần nước, nếu có trên đảo thì lại càng tốt. Tuy nói là hồ nằm trong thành nhưng cũng không hề nhỏ, rất nhiều đảo nhỏ, cũng khá rộng. Bức tường màu trắng rất tao nhã, cậu cũng không muốn mua căn nhà. Nếu tính lâu dài thì không chừng sau này cha mẹ cùng đám nhỏ cũng đến đây du ngoạn, trải nghiệm chút cuộc sống cổ đại vẫn thực thích. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là giải quyết vấn đề linh khí nơi này.

Tiền Viên nhìn người trẻ tuổi trước mặt, cũng không thấy có vẻ giàu có gì cả, nhưng nghe qua yêu cầu của cậu lại có rất nhiều, lại còn rất bất phàm, mang lại cảm giác tao nhã. Hơn nữa diện mạo của cậu tuyệt không giống người của gia đình bình thường, không chừng là thế gia công tử ca nữa đó. Cho nên cũng không dám chậm trễ, “Công tử, phòng mà ta đang có cũng có mấy gian, nhưng cũng không hợp với ý ngài. Khu nam đa số là khu nhà giàu, cũng không nghe nói có ai muốn bán nhà, nếu công tử không vội thì ta có thể hỏi thăm cho ngài.”

Cậu gật đầu, “Ta không vội nhưng mùa xuân sang năm có việc muốn xa nhà, nếu có thể xong trước khi đó là tốt nhất.”

Lan thúc bên cạnh lấy ra một chiếc hà bao, đưa cho Tiền Viên, bên trong là bạc vụn đã chuẩn bị trước đó, “Đây là tiền thưởng của người, nếu làm tốt, sẽ không thiếu chuyện tốt đâu.”

Cầm hà bao lên cũng không đếm, Tiền Viên cũng biết số lượng không ít, tươi cười càng thêm nịnh nọt, “Ngài yên tâm, việc này ta nhất định làm tốt cho ngài, nhưng không biết nếu làm xong thì thông báo với ngài ra sao?”

Lan thúc liếc nhìn Thước Nhạc, bọn họ lại không nghĩ tới chuyện này. Dù sao cũng chỉ là Thước Nhạc đột nhiên nghĩ đến, cũng đã xem nhẹ điểm này. Vẫn là Lan thúc phản ứng nhanh, “Mỗi đầu tháng chúng ta lại tới tìm người.”

Tiền Viên nghe vậy cũng hiểu, nếu đến tháng sau mà họ làm xong chuyện này thì tiền thưởng sẽ không ít đâu.

Rời khỏi nhà Tiền Viên, Thước Nhạc nở nụ cười, “Lan thúc, cảm ơn thúc, nếu mình ta đến, việc này sẽ không xong rồi.” Cậu càng thêm tò mò về Lan thúc, nhìn như dân quê sản bản, không ngờ lại hiểu rõ chuyện trong thành như vậy. Những chuyện mà cậu cảm thấy khó, vào tay Lan thúc lại thành đơn giản rồi.

Trên mặt Lan thúc lộ vẻ không biết nói sao, tựa như hoài niệm lại như tiếc nuối, “Năm đó vì tới Thánh Thành, ta đã làm học đồ trong thành, cũng hiểu được đôi chút, loại chuyện này vẫn cần tốn chút tiền, vậy thì hẳn ta mới có thể nghiêm túc làm việc. Cậu xem lần tới chúng ta tới, việc này hẳn sẽ thành.”

“Aiz, cha, không phải hẳn nói không có ai bán sao?” Lan Y bên cạnh kỳ quái hỏi.

“Nói là không nhưng người giống như hẳn, hiểu rất rõ chuyện nơi này, nhà ai có chuyện gì cũng hiểu rất rõ ràng, nhất định sẽ để hẳn tìm được chỗ trốn. Trước chúng ta có nói, giá cao chút cũng không sao, vậy hẳn ta cũng dễ xoay sở. Tương Viên thành tuy rằng có vẻ giàu có, nhưng khu nam cũng không thuận tiện

như vậy, nói vậy cũng có vài gia tộc vô cùng giàu có mua vườn ở khu bên cạnh, nhưng cũng có vài gia tộc chuyên mua đất để xây dựng nhà, giá cả cũng phải chăng, có điều giờ đang mùa đông nên khó mua được giá tốt.” Lan thúc lúc này có tâm trạng khác với trước kia, vốn Thước Nhạc một thân mình đi đến đây, thúc tuy không biết lai lịch của cậu nhưng cũng biết đứa nhỏ này không có nơi nương tựa, tứ cố vô thân, thấy cậu như vậy cũng hy vọng tương lai cậu có được gia đình của riêng mình. Lần này Thước Nhạc về, còn dẫn hài tử về. Tuy không nói rõ hơn mười ngày nay đi nơi nào nhưng Lan thúc cũng hiểu được, cậu cũng có gia có thất. Chỉ nhìn áo choàng mà hài tử kia mặc cũng biết cậu bất phàm, hiện đang gặp nạn mà thôi. Long ngộ nước cạn rồi cũng có ngày trùng thiên, cho nên khi Thước Nhạc nói muốn mua nhà ở, Lan thúc liền tích cực giúp đỡ cậu. Dù sao ngọc bội kia đổi thành tiền rồi họ vào thành ở cũng tốt, ở nông thôn quá khổ cực, cũng không thích hợp cho hai người như ngọc này sinh sống. Thúc cũng đã quên Thước Nhạc khi vừa tới đây kiếm tiền bằng cách nào, mỗi ngày đan lát thuần thục như vậy có gì không thích hợp.

forgetmenot9 9

Đây là phòng giao dịch bất động sản bản địa giới đi, xem ra ở thế giới nào nhà ở cũng là chuyện lớn.

32. Kim Liên Thiên - Chương 32

Tối quay lại nhà trọ, chuyện muốn làm hay không muốn làm, họ đều chuẩn bị cho tốt. Thật sự muốn làm gì thì cứ làm, muốn mua phòng thì tìm người xem cho. Hơn nữa mua mấy thứ kia cũng hơi có chút nhà giàu mới nổi, nhưng đối Thước Nhạc thì dùng một miếng ngọc đổi được nhiều tiền như vậy thì có chút cảm giác như là bánh từ trên trời rơi xuống vậy. Huống chi ngẫm lại thì cũng thấy bản thân nghĩ rất tốt, chờ đến khi họ giải quyết xong vấn đề linh khí, hiểu rõ được truyền tống trận thì việc qua lại giữa hai thế giới không có vấn đề gì cả. Có thể bởi không gian đã quay lại, tư tưởng Thước Nhạc đã thả lỏng hơn, vốn chưa từng nghĩ nếu lỗ truyền tống trận không dùng được thì làm sao bây giờ, cũng không nghĩ tới nên giải quyết vấn đề linh khí ra sao. Trong đầu cậu lại cứ băng quang suy nghĩ về chuyện sau này đưa người nhà tới đây. Dù sao cũng quá hưng phấn, đến tối cũng chẳng thể nào ngủ được.

Sáng hôm sau xuất phát trở về. Đêm qua, Thước Nhạc đã cho con ngựa mới mua uống chút nước hồ. Tuy rằng nước trong hồ rất nhanh sẽ bị toát hết linh khí, nhưng bởi trực tiếp cho ngựa uống nên cũng không bị thoát ra nhiều lắm. Ngựa uống nước hồ xong thì cơ thể cũng chảy ra thứ nước đen, Thước Nhạc rửa sạch cho nó. Chờ đến sáng xem lại, da lông trên người đó vậy mà đã thay đổi. Lúc Lan thúc nhìn thấy thì hai mắt sáng rực, “Tiểu Nhạc, người có khi kiếm được món hời lớn rồi. Hôm qua chúng ta không xem kỹ, người xem lông nó là màu nâu nhạt, trên đùi nó còn có chút màu lam nhàn nhạt, ngựa này ít nhất có thổ thần lực và phong thần lực, một thứ đại biểu lực lượng, một cái đại biểu cho tốc độ. Thật là, ngựa như vậy sao có thể mua được ở chợ đây chứ, tuy rằng không phải phong thần lực đơn thuần, nhưng song thuộc tính như vậy cũng rất hiếm đi? Thật quái lạ.”

Thước Nhạc xoa xoa ngựa, có hơi chột dạ, “Ha ha ngày hôm qua ta đã đến xem nó, cho nên giúp nó rửa qua, có lẽ người bán ngựa cũng không biết đâu.”

Lan thúc nghi ngờ đi vòng quanh ngựa, Thước Nhạc nhanh chóng mắc xe lên ngựa, “Lan thúc, chúng ta vẫn nên mau xuất phát thôi. Quay về sớm một chút.”

“Hôm nay chúng ta không thể trở về sớm như vậy, mua nhiều thứ cùng lúc như vậy thì bắt mắt quá, vẫn nên chờ tối chút mới về.” Tuy nói vậy nhưng Lan thúc cũng bước lại giúp cậu đóng xe ngựa.

Thước Nhạc nghĩ cũng thấy đúng, “Vậy Lan thúc, chúng ta tiện đường qua huyện mua một con dê sữa đi, như vậy Miu Miu cũng có thể uống được sữa dê rồi.” Như vậy cậu cũng có lý do lấy sữa trong không gian ra cho Miu Miu uống, thằng bé kia đã uống từ nhỏ, thức ăn nơi này không quá đa dạng, cậu dù sao cũng muốn cải thiện cuộc sống cho nó mà. Những thứ trong không gian thỉnh thoảng ăn là được rồi nhưng nếu như bị phát hiện thì lại không nói rõ ra được.

“Được, vậy chúng ta nhanh đi thôi.” Lan thúc nghe vậy nhanh chóng giúp Lan Y bê đồ đạc lên trên xe. Mà ngay cả Miu Miu cũng cầm theo mấy món đồ chơi mới mua của mình đặt lên xe.

Trên thùng xe mới, Thước Nhạc đã dùng miếng màn hình thật lớn che lên, rất chắn gió, chăn bông trên xe bò cũng được mang sang bên này, trên xe bò cũng đặt rất nhiều đồ.

Xe đi vào thị trấn thì đã là buổi tối, mấy người chỉ ăn chút lương khô trên xe, vào thị trấn thì cũng đến thẳng nơi bán gia súc nhưng tiếc là họ đã xem thường người trong trấn. Bởi đúng lúc hết mua thu hoạch, mọi người nhàn rỗi hơn nữa cũng tích được chút tiền trong tay, mấy hôm nay người trong thị trấn có rất nhiều người. Hai chiếc xe của họ có hơi khó di chuyển trong này, chờ đến khi mua được một con dê cái nhỏ đi ra khỏi thị trấn thì trời đã cũng sắp tối rồi.

Vậy thì cũng không cần cố ý đi thông thả nữa, khi họ về nhà thì trời đã tối đen như mực, mọi người trong thôn cũng đã ngủ hết rồi.

Thấy bọn họ về, Lan Phi hưng phấn nhất, vốn đã đặc biệt nuối tiếc vì không thể đến Tương Viên thành, mấy ngày nay làm việc gì cũng cảm như hén. Thấy họ trở về thì cũng rất vui vẻ. Nhưng đến khi nó thấy con ngựa mà họ mua kia thì lại càng thêm hưng phấn, nếu không phải trời đã tối thì nó cũng muốn đi một vòng.

Chuyển đồ vào nhà, súc vật thì cho vào trong lều, trước kia chỉ nuôi một con bò, giờ lại có thêm một con ngựa, hai con dê, có hơi chật chội. Lan thúc nói ngày mai sẽ mở rộng ra chút nữa.

Đồ rất nhiều, nhưng đều là đồ mà Thước Nhạc muốn mua, mỗi thứ để ở đâu thì cậu đều đã có ý định sẵn rồi nên cũng rất dễ sắp xếp. Những thứ khác còn dễ nói, nhưng mua rất nhiều vải và bông về, mỗi người trong nhà đều có, vải bông trong Tương Viên thành có rất nhiều màu sắc. Của Lan thúc là màu thiên thanh, Lan Phi và Lan Y cùng Thước Nhạc là vải bông màu lam xám. Vải nơi này đều được nhuộm theo màu sắc tự nhiên, cho nên màu cũng không quá sáng rõ. Nhưng nông gia chủ yếu mặc vải bố nên loại vải bông dày dặn như vậy đã là tốt lắm rồi. Nói thật, so với đám vải sa tanh bán trong thành thì Thước Nhạc càng thích vải bông này hơn, mặc vừa thoáng vừa thoải mái.

Mua cho Lan thấm một khối vải bông màu lam hoa trắng, mua khá nhiều nên hẳn đủ để thấm làm một bộ đại bào hoàn chỉnh. Mua cho Lan Ngọc màu hoa hồng, ngoài ra còn mua cả một sấp vải màu đỏ tía, cũng đủ để Lan thấm làm hai bộ miên bào. Còn lại mua thêm chút vải làm chăn và vải dệt để làm quần áo cho Miu Miu, rất nhiều chất thành đồng lớn; nếu để mình Lan thấm làm chắc tốn rất nhiều thời gian. Tuy nhiên Thước Nhạc cũng không cần sốt ruột vì may quần áo mới cho năm mới.

Sắp xếp xong, người nhà cũng đi nghỉ. Thước Nhạc ôm Miu Miu nằm trên chiếc giường lót ván gỗ cảm thấy hơi lạnh, nghĩ mùa đông lạnh lẽo này vẫn nên làm chiếc kháng đi. Hàng năm vào lúc lạnh như vậy,

người trong nhà đều bắt đầu đốt kháng, hơn nữa bởi là địa nhiệt nên cũng không quá lạnh nên hiện không quá thích ứng. Đã quên không mua rèm cửa, nơi này không có thủy tinh nên chỉ có thể dùng giấy hoặc rèm cửa. Nghĩ nghĩ rồi ngủ lúc nào không hay. Đối với cậu mà nói, dù sống ở đâu thì vẫn thoải mái mới tốt. Nhưng còn phải ở lại đây mấy tháng nữa nên cũng nên sắp xếp một chút.

Trời đã sáng, Thước Nhạc nghe tới thanh âm bên ngoài, nhớ ra hôm nay là ngày họp chợ, thức dậy đã thấy Miu Miu cuộn tròn lại lặn vào lòng cậu, chọc mấy cái cũng không thấy tỉnh. Đắp lại chăn cho thằng bé, cậu mặc quần áo đi ra ngoài. Vừa đi tới cửa, mở ra cửa phòng đã bị không khí lạnh ủa vào, quay đầu nhìn thoáng qua, trong phòng còn cần một chiếc bình phong để ngăn cách, nếu không đến thời điểm lạnh nhất của mùa đông thì thật không chịu nổi đâu. Khẽ lắc đầu, cũng không nghĩ nữa, hiện tại cậu thấy cái gì cũng đều muốn sửa lại. Aiz, cứ làm từ từ thôi.

Ra cửa thấy Sâm Kỳ bên ngoài đang đóng xe, “Sâm Kỳ, hôm nay các đệ dùng ngựa kéo xe đi, tốc độ có thể nhanh hơn chút.”

Sâm Kỳ nghe được lời Thước Nhạc thì mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn chiếc xe ngựa kia, Lan Phi bên cạnh nhưng lại reo vang phải đi xe ngựa, nó đã sớm muốn làm như vậy.

Giúp bọn họ đưa đồ lên xe xong, nhìn họ đi xe, Thước Nhạc cười cười. Ba đứa nó cũng đã thành thực nhưng hiện tại thiếu nhân lực, cậu không đi, ba người sẽ có chút bận rộn. Đột nhiên nhớ ra Sâm Kỳ còn có mấy đệ đệ, chờ đến tối hỏi thử xem tụi nó có muốn thử làm chút hay không, chứ như tính cách của Sâm Kỳ thì hẳn cũng ngại nói ra.

Vào phòng, Lan thẩm đã ra ngoài, Thước Nhạc vào bếp giúp nấu cơm. Đám Lan Y cũng chưa ăn cơm, giữa đường thì sẽ không ăn được, đến chợ hẳn sẽ có cái ăn, đừng thấy cậu không đi nhưng ở nhà vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm.

33. Kim Liên Thiên - Chương 33

Vừa ăn xong bữa sáng, từ ngoài sân có một đám nhóc chạy vào, đều dưới mười tuổi, có thể là thấy chiếc xe trong sân nên chạy vào xem thử. Chờ đến khi thấy Lan thúc đang cho bò ăn thì đều kêu la hỏi chuyện trong thành. Đoán chừng người trong thôn đều biết chuyện họ tới Tương Viên thành rồi.

Thước Nhạc vào nhà cầm ra chút kẹo, được mua từ Tương Viên thành, còn có một chút lấy ra từ không gian, kẹo sữa, đậu phộng, kẹo mạch nha... đều do các mẹ tự tay làm, bên ngoài áo một tầng giấy bằng gạo nếp, cũng không bọc lại mà dùng hộp sơn sơn đựng vào. Năm ngoái làm còn dư lại rất nhiều, đúng lúc dùng để dỗ đám nhóc.

Mỗi đứa nhóc đều cho một ít, thấy chúng cũng không có gì đựng, Thước Nhạc cười ha ha cầm chút cỏ, động tác linh hoạt, không lâu sau đã đan xong túi, bên trong đặt lá sen, chia cho mỗi đứa một cái. Đứa nào đã lấy được thì rất đắc ý, còn đứa chưa lấy được thì có vẻ sốt ruột. Có lẽ bởi đã được Thước Nhạc hối lộ, đám nhóc này thế mà rất bảo vệ Miu Miu, cũng không như lúc mới đến chỉ nhìn chăm chăm, không dám tiến lên. Thước Nhạc thấy Miu Miu vẫn không cách nào rời cậu quá xa, từ chỗ Lan thẩm lấy vài mảnh vải lẻ,

làm thành một cái bao cát, để chúng nó chơi ngay trước cổng. Bọn nó rất thích trò chơi mới này, không lâu sau cũng chơi đến khí thế ngất trời, Miu Miu cũng trở nên vui vẻ.

Bởi vì hoa màu đều đã thu xong, hiện cũng không có việc gì làm nên hôm nay, Lan thúc ở nhà dọn dẹp sân vườn. Thước Nhạc nghĩ nhân dịp tuyết còn chưa rơi xuống thì sẽ làm xong bàn sưởi, buổi tối có chút lạnh.

“Lan thúc, giờ trời đã lạnh, tối đến ngủ cũng hơi lạnh, bên này của chúng ta mùa đông chỉ có đốt lò cũng không ấm áp, ta thấy chúng ta có thể đắp chiếc giường sưởi hay không nhỉ?”

“Giường sưởi? Là gì? Chưa từng nghe qua.”

Kỳ thật Thước Nhạc cũng thấy rất lạ rằng sao nơi này lại không có giường sưởi, lập tức sắp xếp lại ngôn ngữ giải thích về cấu tạo của giường sưởi.

“Vậy thật sự được sao?” Lan thúc nghe vậy thì thấy đó là chuyện tốt. Tuy nói mùa đông họ đốt lò, có chịu than nhưng trải qua mùa đông vẫn rất khó.

Cậu gật đầu, “Ừm, làm được.”

“Tốt, vậy ta đi tìm người, người tới Tây sương trước đi, xem giường sưởi nên đặt ở chỗ nào, nên làm như thế nào, đợi lát nữa sẽ nói với mọi người, vốn khi xây phòng cũng còn dư lại nhiều gạch ngói, còn vật liệu gỗ thì sẽ tới mượn Sâm gia, nhà họ hẳn còn một chút.” Lan thúc nói xong liền ra ngoài.

Mấy ngày nay, Thước Nhạc đến Lan gia thì vẫn luôn ở Tây Sương phòng, nhà Lan thúc có ba gian nhà ngói, tuy không phải tốt nhất thôn nhưng cũng rất rộng rãi, chỉnh tề, nhìn rất khí khái. Gian này cũng chỉ mới được xây hai năm, Lan Y và Lan Ngọc cũng chưa lớn, gian phòng này cũng chỉ chuẩn bị để mai này họ cưới vợ mới dùng tới, hiện hai huynh đệ vẫn ở lại Đông sương. Lan thúc, Lan thẩm và Lan Ngọc ở lại gian nhà chính, Tây sương phòng bỏ không, dư ra mộ nửa đặt lương thực, coi như kho hàng.

Phòng là phòng tam gian, cũng không có vách ngăn, tuy rằng một gian chứa đầy đồ, Thước Nhạc thấy vẫn không quá chật. Cậu với Miu Miu ở lại gian phía bắc, nhìn qua, vậy thì làm đại kháng ngay tại cửa sổ gần đất phía đông đi. Ban ngày ánh mặt trời cũng có thể chiếu đến, nhất định rất ấm áp. Ngoài ra cũng muốn làm thêm vách ngăn nữa, phòng ở vốn đã lớn, cũng có thể đặt thêm củi để phòng khi dùng đến.

Những thứ này có thể làm theo tứ hợp viện nhà bọn họ, khi nhà họ được trang hoàng, Thước Nhạc cũng nhìn từ đầu đến cuối, làm đơn giản chút cũng không thành vấn đề.

Vừa cân nhắc xong, chợt nghe thấy cửa phòng mở ra, Lan thúc dẫn bốn người vào, “Nào, tiểu Nhạc.” Lan thúc vào nhà liền bảo Thước Nhạc ra, “Đây là thợ xây trong thôn chúng ta, lão tam Trần gia ở đầu đông thôn, đây là tam thúc của Lan Y, người cũng gọi tam thúc đi. Mà hai người này là nhi tử của tam thúc người, người cứ gọi ngũ ca và lục ca đi.”

Thước Nhạc vừa thấy tam thúc, nhìn diện mạo còn có vẻ trẻ hơn so với Lan thúc nữa, ngũ ca hẳn khoảng hai ba, hai tư tuổi, lục ca thì khoảng hai mươi, xem ra Lan thúc kết hôn rất muộn đó.

“Tam thúc người làm nghề mộc rất tốt, cũng may mấy hôm nay không có người khác thuê làm gì. Người nói cụ thể xem làm thế nào. Chúng ta nhanh đắp cho xong kháng mà người nói.”

“Dạ... kháng này...” Tiếp theo Thước Nhạc nói cách đắp kháng ra sao cho họ. Thước Nhạc cũng đã từng nhìn người ta đắp kháng thế nào. Nhưng thật ra xuế vắn bên này cũng không nhỏ, tựa như thông gió để hở, bên dưới có đốt bếp, còn có thêm lối dẫn khói, tường chắn lửa nữa. Nơi này xuế vắn rất lớn, làm không tốt thì nhiệt độ không đủ hoặc là để khói thoát ra thì hơi phiền phức.

Thước Nhạc nói cho họ hai loại, một loại là làm lò sưởi ở dưới kháng, một loại khác là kết nối đến bếp đun. Lan thúc nghĩ thì thấy nối luôn với bếp là tốt nhất, như vậy vừa đun nước ấm, nấu cơm vừa cùng đốt lò sưởi, cũng tiết kiệm. Thước Nhạc cũng nhân cơ hội nói cách dùng vách ngăn chia gian phòng ra thành tam gian.

Nghe cậu nói như vậy, mấy người lớn tuổi đều rất hứng thú, nhất là Trần thúc vốn làm nghề mộc kiếm sống, đây có thể trở thành vốn để thúc kinh doanh, nghe cũng biết có thể thành công. Hơn nữa đây tuyệt đối là chuyện tốt, có giường sưởi, đến đông sẽ không có ai bị đông lạnh nữa. Nói liền làm, tiếp theo bắt đầu từ việc nhỏ trước, chuẩn bị nguyên liệu làm vách ngăn trước.

Cho nên nói bất luận khi nào cũng không thể coi thường tay nghề và trí tuệ của nhân loại, cho dù Thước Nhạc chưa nói rõ hết được, có những thứ không quá rõ ràng nhưng trải qua nghiên cứu của mấy người họ, kỹ thuật làm giường sưởi về cơ bản đã thành công. Bởi là cái đầu tiên làm ra, mọi người làm rất chậm, cũng rất cẩn thận.

Trước khi chưa làm xong, Thước Nhạc và Miu Miu tới Đông sương ở cùng với bọn Lan Y. Tuy nhiên, dù như vậy nhưng trong năm ngày kháng đã được làm xong. Kỳ thật cũng bởi giờ mới cân nhắc nên hơi chậm chút, hơn nữa ba gian phòng còn cần dùng tiền ngăn cách, còn cần làm ống khói ở đầu hồi bên này, một hai ngày thì cũng đã xong rồi.

Đốt liên tục ba ngày, đốt đi hết những ẩm ướt trên kháng, cảm giác khí nóng đều đều, thông gió tốt, không có khói, chứng tỏ đã thành công. Hai ngày này, Thước Nhạc ngoại trừ nói cho họ chút việc vào hai hôm trước xem nên làm thế nào thì cậu cũng không phải làm gì nữa. Nhưng cậu cũng không nhàn rỗi, đan mấy cái chiếu lớn, đúng lúc có thể trải ở mỗi phòng. Chờ đến khi cậu và Miu Miu nằm trên chiếc kháng nóng hôi hổi thì mấy gian phòng nhà Lan thúc cũng bắt đầu lập kháng. Lan Y và Lan Phi liền chuyển đến ở gian phòng thứ hai này của nhà họ, cứ nằm lì trên kháng không chịu đi, nói khi nào họ làm xong kháng mới về, dù sao nơi này cũng lớn mà.

Chuẩn bị xong vấn đề giấc ngủ mùa đông, cậu vốn còn muốn giúp Lan Y, Sâm Kỳ làm chút đồ ăn vặt trong cửa hàng nhưng kể từ sau khi kháng bằng đất trở thành tiêu điểm mới, cậu cũng không còn rảnh rỗi nữa. Ngày nào cùng theo Trần thúc đến các hộ nghiên cứu xem nên đắp thế nào thì tốt. Hiện tại Trần thúc rất bận rộn, cũng không làm việc mà chỉ đơn thuần làm công tác chỉ đạo. Thước Nhạc là thiết kế sư, kháng đối diện, kháng vắn tự, kháng liên nhị, dù sao những loại mà cậu nhớ được đều sẽ nhắc tới. Vốn Trần thúc đã học xong hết, nhưng mỗi ngày vẫn lôi kéo cậu đi, Lan thúc cũng đồng ý, cười ha ha nói, “Người cũng đi theo đi, coi như làm quen người trong thôn.” Hơn nữa dù cho đã thiết kế xong cậu cũng không chịu ngồi

yên, đám nữ nhân trong thôn lại tìm tới cửa, mấy người đi đầu mạnh mẽ yêu cầu học cách bện chiếu với cậu, cho dù họ đều đã biết cách bện nhưng loại đa dạng như Lan gia thì bọn họ không biết làm lắm. Cũng không thể từ chối việc này, cả thôn đều có chút quan hệ họ hàng với Lan thúc mà. Thước Nhạc cứ vậy dạy một loạt luôn, mở một lớp dạy bện chiếu. Đều là hương thân quê nhà, cũng không thu phí nhưng nhà người vài quả trứng, nhà hần thêm mấy cân nắm, dù sao cũng đều có ý tứ muốn trả ơn. Chờ đến khi tất cả thôn dân đều đã có thể ở trên kháng, lần trước những tấm vải mà Thước Nhạc mang về cũng đã được may thành quần áo và chăn bông dưới sự giúp đỡ của nữ nhân trong thôn, mà tháng mười hai cũng đã đến.

Mấy hôm trước tuyết rơi, rất lớn. Người già trong thôn nói đã rất nhiều năm chưa thấy tuyết rơi nhiều như vậy, chỉ sợ năm nay sẽ có tuyết tai, không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ bị lạnh chết nữa. Thôn họ năm nay thật ra được hưởng phúc, lao động chủ lực của thôn Tam họ gần đây đều không có nhà, đều đã tới thôn gần đó làm thuê, sau khi giường sưởi được lưu truyền, bọn họ cũng trở nên bận rộn, cơ hồ không có lúc nào ngồi nghỉ, kiếm được không ít nên năm nay sẽ đón cái Tết thật tương bình.

Bởi vì tuyết lớn, chuyện mở cửa hàng đồ ăn vặt cũng bị hoãn lại, có hai lần họp chợ cũng không đi, nhưng tiền lời mấy ngày nay nhiều lắm, tiền trong tay họ cũng đủ dùng, cũng không gấp chuyện mở cửa hàng. Dù sao đối với bọn họ thì chuyện tới Thánh Thành học nghề mới là quan trọng nhất.

Đầu tháng, hần nên tới Tương Viên thành, nhưng từ tối đã tuyết rơi đầy trời, đến giờ cũng không thấy có xu hướng dừng lại, đường không dễ đi. Lan thúc nói chờ đến lúc tuyết ngừng rồi mới đi. Mấy tòa nhà trong thôn nửa đêm qua đã bị tuyết đè sụp mất, may mà không đè chết ai, Lan thúc cũng qua đó giúp sửa phòng. Thúc cũng có chút uy tín trong thôn, có thể giúp đỡ không ít chuyện. Thước Nhạc nhưng muốn đi một mình nhưng Lan thúc không đồng ý, sợ cậu gặp nguy hiểm.

Tuyết rơi, Thước Nhạc ở ngay tại nhà làm chút việc kiếm sống. Cậu hiện không bện nữa, cũng không bán được nhiều lắm. Giờ cậu thu thập chút gỗ đầu thừa đuôi thẹo trong thôn, làm chút hộp gỗ nhỏ, bàn kháng, kháng quỹ... Tuyết lớn chặn đường, cậu không thể mua được nguyên liệu gỗ lớn, nếu không nhân dịp ở nhà này sẽ làm thùng xe, hiện tại chỉ có thể đóng băng, bản vẽ của thùng xe đã sớm làm xong. Kỳ thật, nguyên liệu gỗ cũng sẽ dùng trong không gian, nhưng vì không thể che dấu nên cũng không thể lấy ra ngoài được.

Ăn xong bữa trưa, Miu Miu ngủ trưa, Thước Nhạc ngồi trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh làm ra một chiếc hộp trang sức, kiểu dáng đơn giản thanh nhã, một chiếc này cũng gấp mấy lần việc bán hộp đan khác, còn cần mang lên huyện bán nữa.

Đang dùng dao khắc đưa lên trên, chợt nghe thấy tiếng ồn ào gào khóc la hét từ sân truyền đến. Không có cửa sổ, Thước Nhạc dùng thần thức nhìn đám người đứng ở cửa đang nâng một nam tử trẻ tuổi, cậu nhận ra là lục ca của nhà tam thúc, thấy sắc mặt cậu ta xanh đen, xem ra đã hôn mê rồi. Cậu nhanh chóng đi giày vào chạy qua đó.

Tam thúc tới mượn xe, Thước Nhạc thấy Lan thúc dẫn người đi đóng xe, nhanh chóng hô lên, “Chờ chút.”

Tam thúc ngạc nhiên, vẻ mặt không tốt, Thước Nhạc nghĩ liền biết thúc ấy hiểu lắm, nhanh chóng nói, “Tam thúc, ta là đại phu, bệnh lục ca không thể kéo dài đến lúc lên thị trấn được. Mau đưa vào nhà, ta có thể cứu.”

Tam thúc nghe vậy thì mang vẻ mặt vui mừng, tiếp theo lại thấy xấu hổ, vừa nãy thúc ấy còn tưởng Thước Nhạc không muốn cho mượn xe ngựa nữa chứ. Thật quá xấu hổ đi thôi.

Lan thúc vừa nghe Thước Nhạc nói vậy cũng không chút hoài nghi, ở chung một thời gian, thúc đã hiểu rõ con người Thước Nhạc, không phải là người ăn nói lung tung, cũng biết rất nhiều, muốn biết cái gì cũng học rất nhanh, thứ gì cũng chỉ nhìn một lần là đã biết đại khái cách làm, nếu còn có người giảng giải cho nữa thì xoay người liền làm tốt hơn cả người khác. Cả nhà họ hiện đều rất tin phục Thước Nhạc, hơn nữa tính cách đĩnh ngộ này rất tốt, nếu không phải không biết lai lịch của cậu, cũng không biết cậu có đồng ý hay không thì thúc còn muốn nhận cậu làm nhi tử nữa cơ ấy. Vừa nghe cậu nói như vậy lập tức bảo người đưa Lục tử vào nhà.

“Thúc vẫn đưa tới phòng phía nam của Tây sương phòng đi. Bên kia sẽ tiện hơn.”

Lan thúc nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, “Phòng kia không đốt kháng, lạnh lắm.”

Thước Nhạc lắc đầu, “Cứ đưa hắn vào nhà chính Tây Sương phòng để ta xem qua cho hắn đã.” Cậu đã có thể xác định lục ca bị viêm ruột thừa cấp tính, hơn nữa tình huống rất xấu, sợ rằng đã bị xuất huyết rất nhiều.

Giờ lại đưa lên nhà chính. Lan thúc cảm thấy có chút buồn bực nhưng không nói gì mà nâng người đưa vào.

Tây Sương sau khi làm xong là tam gian phòng, nhà chính ở giữa, vào phòng có hai gian bếp nhỏ, phòng phía nam-bắc đều có một chiếc kháng lớn. Miu Miu và Thước Nhạc ở gian phòng phía bắc, phòng phía nam bỏ không. Vốn lương thực đều đã được đưa tới phòng bếp, hiện tại họ đều nấu cơm ở sương phòng mới bên cạnh chính phòng. Tây sương Đông sương không nấu cơm nhưng bởi vì cần đốt kháng cũng đều lắp thêm hai gian bếp nhỏ, bình thường đun chút nước ấm để uống cũng rất tiện lợi.

Nhà chính Tây sương không đặt bất cứ thứ gì, bọn họ cầm theo hai băng ghế dài đặt lục tử lên trên đó. Thước Nhạc lúc này đã rửa tay sạch sẽ, thấy trong phòng có mấy người cùng với ba nữ nhân, đều khóc đỏ cả mắt, liền nói với nhóm người tam thúc, “Nơi này không cần quá nhiều người ở lại. Đợi lát nữa ta kiểm tra cho hắn cũng không tiện.”

Tam thúc nghe vậy nói, “Được, mấy người nhanh về chính phòng phía trước đợi tin đi.”

Trong phòng chỉ còn dư lại tam thúc, Lan thúc và đại nhi tử của tam thúc.

Thước Nhạc dùng tay bắt mạch, lại dùng thần thức nhìn thử, viêm ruột thừa cấp tính, hiện đã thủng mất, phải lập tức mổ. Nhưng mà việc này... nhú mảy, cởi bỏ quần áo của lục ca, điểm vài huyết quanh chỗ đau, tạm thời làm chậm tốc độ mất máu, “Tam thúc, bệnh của lục ca gọi là viêm ruột thừa cấp tính, ừm, ở chỗ các thúc chắc gọi là viêm ruột thừa đi. Tình huống không quá tốt, phải mau chóng làm phẫu thuật cắt bỏ.”

Tam thúc vừa nghe là viêm ruột thừa, cả người lập tức hoảng hốt, mắt đỏ lên. Bệnh này thúc từng nghe qua, còn cứu được sao? “Người nói phẫu thuật? Đó là cái gì, có thể cứu được lục tử sao?”

Thước Nhạc tự tin nở nụ cười, “Phẫu thuật chính là mở một lỗ nhỏ ở chỗ này của lục ca, sau đó cắt bỏ đoạn ruột đã bị hoại tử kia đi, như vậy hẳn sẽ khỏi bệnh, chỉ là ca phẫu thuật nhỏ, không có gì nguy hiểm. Hơn nữa, lần này làm xong thì sau này cũng không sẽ bị lại nữa.”

Ba người ở đây nghe xong cách nói của Thước Nhạc thì đều hoa mắt chóng mặt.

“Lan thúc, ta muốn làm phẫu thuật ở nam ốc, phòng kia không có người ở, sẽ tiện tiêu độc. Sau khi lục ca phẫu thuật xong còn phải tịnh dưỡng mấy ngày. Trong lúc đó phải vệ sinh thật tốt, nam ốc phù hợp nhất.”

Lan thúc gật đầu, “Không thành vấn đề, nhưng tiểu Nhạc, người chần chẫn sao?”

“Dạ, Lan thúc yên tâm đi ạ, chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ thôi mà. Hiện tại nhanh chóng chuẩn bị, tuy máu đã ngừng chảy, nhưng tình huống lục ca không tốt lắm, cần phẫu thuật càng nhanh càng tốt.”

“Cần gì người cứ nói.”

Thước Nhạc nói ra những thứ cần chuẩn bị, cũng không cần dùng đến nhiều thứ lắm. Cậu nhân lúc mấy người Lan thúc đi chuẩn bị đồ thì tự vào bắc ốc, lấy từ trong không gian ra bộ dao phẫu thuật cùng với những dụng cụ cần tới khi phẫu thuật. Vốn cũng chỉ để ngừa chuyện bất ngờ, cậu đã chuẩn bị không ít mấy thứ đồ tây y này. Nếu không phải sợ quá gây chú ý, cậu còn muốn mang nguyên cả bộ trang bị phẫu thuật lấy ra nữa cơ hoặc cứ đưa lục ca vào không gian mổ luôn cho xong, rất dễ dàng. Tuy nhiên giờ cũng đã đủ dùng, dù sao lúc đến đây cậu cũng mua rất nhiều đồ rồi, Lan thúc cũng sẽ không biết cậu mua mấy thứ này lúc nào.

Không để cho người khác vào nam ốc, Thước Nhạc tự thay một bộ đồ mới, bao lại tóc và giày, tuy rằng không chính quy bằng trên Địa Cầu nhưng cũng không thể qua loa được, tận lực giảm bớt nguy hiểm khi phẫu thuật.

Chờ cậu đi ra, đã thấy Lan thúc chuẩn bị xong rượu năng cùng với ván dài. Chiều dài coi như thích hợp.

Thấy cậu ra khỏi phòng thì mấy người đều hơi sững sốt, Thước Nhạc tự nâng ván dài đi vào, cũng cầm theo rượu vào luôn. Tiêu độc kỳ thật chính là lấy chút cồn từ không gian ra thôi, quần áo của lục ca đã cởi hết, đặt ở trên ván. Lần này Lan thúc sẽ phụ giúp, chủ yếu là trạng thái của tam thúc không tốt, ngũ ca vẫn còn nhỏ nên Thước Nhạc sợ cậu ta đến lúc đó sẽ hôn mê theo luôn, nên chỉ có Lan thúc có thể giúp được. Cho nên cậu dạy cho thúc ấy cách tiêu độc, thay quần áo xong thì bảo thúc ấy vào cùng.

Tiếp sau rất đơn giản, gây mê, rạch một vết thương nhỏ, cắt ruột thừa, thanh trừ máu, làm rất thuận thực, vết khâu để lại cũng rất nhỏ, lưu lại một miệng vết thương nho nhỏ tụ huyết. Toàn bộ quá trình chưa tới nửa canh giờ. Làm sạch lần cuối, cùng Lan thúc đưa lục ca lên trên kháng, ca phẫu thuật đã hoàn thành. Chờ đến khi Lan thúc mở cửa ra, trong phòng đã khôi phục hoàn toàn, ngoại trừ một chút mùi máu tươi thì đã không nhìn ra vừa rồi xảy ra chuyện gì, mà ngay cả dụng cụ phẫu thuật cùng với băng gạc cũ đã dùng và đoạn ruột thừa bị cắt bỏ kia cũng đã được cậu bọc lại chuẩn bị vứt đi.

Khi Lan thúc mở cửa, vẻ mặt còn có chút trắng khiến cho tam thúc hơi sợ một chút, nhưng khi nghe nói Thước Nhạc đã phẫu thuật thành công, năm sáu ngày sau có thể sẽ hồi phục thì mới thở phào. Nhanh chóng từ cửa nhìn vào xem nhi tử, đã quên hỏi Lan thúc sao mặt lại trắng như vậy?

34. Kim Liên Thiên - Chương 34

Editor: Kusami

Beta: Irisbui1609

Làm một thợ săn, giết mổ, xử lý con mồi đã sớm là chuyện bình thường cho nên Lan thúc đã có chuẩn bị đối với chuyện đâm máu. Nhưng khi thấy Thước Nhạc lấy ra con dao nhỏ, vẽ một đường trên bụng Lục tử, máu tươi từ miệng vết thương trào ra, thấy cậu cắt đi đoạn ruột thừa kia, lấy máu tràn ngập trong đó ra, thật giống như đang xử lý một con vật đã chết vậy, tay không run tâm không loạn. Lan thúc có hơi không thể thích ứng, nhưng thấy vẻ mặt lục tử càng ngày càng tốt thì mới biết thì ra còn có cách chữa bệnh như vậy nữa.

Không riêng gì thúc ấy, ngay cả đám tam thúc khi thấy miệng vết thương trên người lục tử, cùng với hiện tượng sau khi tỉnh dậy thì ngoài miệng vết thương bị đau còn không có biểu hiện đau ốm như trước đó nữa, ánh mắt nhìn Thước Nhạc đều trở thành kính sợ.

Bởi vì ca phẫu thuật cho lục tử, thời gian Thước Nhạc đến Tương Viên thành lại bị hoãn lại vài ngày. Tuy rằng cậu rất tự tin với ca phẫu thuật của mình nhưng nơi này không có chất kháng sinh, cũng không có mũi giảm nhiệt, hoàn cảnh cũng không đủ vệ sinh, nếu bị nhiễm trùng thì có thể không tốt chút nào. Cho nên cậu phải quan sát thêm hai ngày, hơn nữa hiện tượng rơi rất lớn, bọn họ cũng chẳng còn cách nào khác.

Tình huống lục ca coi như khá tốt, dù sao cậu ấy còn trẻ, sức khỏe cũng tốt, khôi phục nhanh, ngoài tối ngày đầu tiên có hơi phát sốt thì cũng không có bất cứ triệu chứng bệnh nào khác, Thước Nhạc cũng không cần lúc nào cũng ở canh trông chừng cậu ấy.

Ngày hôm sau tuyết ngừng rơi, dựa theo kinh nghiệm của Lan thúc thì cũng chỉ ngừng một ngày thôi, đến tối hẳn lại sẽ lại rơi tiếp. Bởi người trong thôn đã lâu không tụ họp, nhà nhà đều thiếu này thiếu kia, mọi người thấy tuyết ngừng thì đến mượn xe bò lên huyện mua chút đồ, sau đây thì các phiên chợ cũng không mở nữa. Thước Nhạc nghĩ vậy cũng rất động tâm, cũng nhân dịp này đi lên huyện mua chút nguyên liệu gỗ làm chiếc thùng xe, để mấy ngày nữa đi Tương Viên thành có thể dùng rồi. Đương nhiên cái gọi là mua nguyên liệu gỗ của cậu cũng chỉ là làm màu cho người khác xem mà thôi.

Dù sao đường không dễ đi nên ý Lan thúc là để ai muốn mua cái gì thì nhớ cho kỹ, sau đó để người trẻ tuổi đánh xe đi mua, không cần quá nhiều người đi. Như vậy, lúc đi chỉ có năm người, Sâm Kỳ, Lan Sinh cũng chính là ngũ ca, thêm Kiều Thắm đông viện, là người khéo ăn nói, rất biết cách mặt cả, một người nữa là Tiền tẩu, tức phụ nổi danh lắm mồm trong thôn, nàng ta là nữ nhân của thôn này, tìm được trượng phu ở chợ Tiền gia nhưng sau khi kết hôn cả hai người lại chuyển về bên này sống. Nhưng Tiền đại ca cũng không phải đến ở rể, Tiền thúc cũng là thợ săn, thúc ta có quan hệ tốt với Lan thúc. Mà nói ra thì lên núi từ bên

này sẵn bản càng thêm thuận tiện, nhà họ cũng không có mấy ai, Tiền đại ca cũng kết hôn với người bên này, cũng là một hán tử rất nhiệt tình. Tiền tẩu cũng bởi vì là người làng này, khi còn trẻ cũng là người lắm miệng, cũng không phải nàng ta hay tung tin đồn linh tinh, mà bởi nàng rất mau miệng, là người rất lạnh lẽ, cũng nhiệt tình, nhà ai có chuyện gì tìm nàng đến giúp, hơn nữa đều là người cùng thôn, đừng thấy nữ nhân trong thôn nói chuyện cũng rất thân thiện, hai vợ chồng cũng có uy tín trong thôn. Cho nên, vừa nói ai lên huyện giúp mua đồ thì liền nghĩ đến nàng ta.

Hơn nữa thêm cả Thước Nhạc vào, một hàng năm người rời đi. Thước Nhạc đánh xe ngựa, vì muốn mua gỗ, đóng lên ngựa là xe mà Lan thúc làm không có thùng xe, bộ có thùng xe thì đóng lên xe bò của Lan thúc, nhìn có chút không được tự nhiên.

Thước Nhạc đánh xe đi phía trước, Sâm Kỳ điều khiển xe theo sau, tuy rằng tuyết rơi lớn nhưng không ảnh hưởng tới việc tìm đường của Thước Nhạc. Con ngựa này đã uống chút nước trong không gian, tuy rằng không nói thông linh nhưng trí tuệ đã được khai thông, cơ bản cũng không cần cậu khống chế. Thước Nhạc buộc trên đầu nó hai sợi dây thừng, kéo phải kéo trái một chút, hơi rung thì nó đã biết mà làm theo, không chút khó khăn khiến cho xe ngựa đi theo phía sau thoải mái không ít.

Mới vừa đi đến điểm dừng chân thứ hai, Tiền tẩu phía sau chờ xe dừng lại thì chạy lên, Thước Nhạc nhanh chóng dừng xe lại đợi nàng, “Tẩu tử sao vậy ạ?” Thấy nàng ngồi lên xe xong, Thước Nhạc hỏi.

Tiền tẩu cười, “Tiểu Nhạc, tẩu nghe Lan Sinh nói đệ là đại phu? Bệnh của lục tử do đệ chữa khỏi? Còn làm cả phẫu thuật gì đó nữa?”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, “Ừm, ta là đại phu, bệnh của lục ca cũng không phải bệnh nặng, chỉ là ca phẫu thuật nhỏ thôi.”

Tiền tẩu nghe được câu trả lời khẳng định, có hơi ngượng ngùng nói, “Tiểu Nhạc, tẩu và Tiền ca đệ, hai chúng ta đã kết hôn hơn mười năm mà vẫn chưa có hài tử, không biết đệ có thể xem hộ chúng ta không?” Lại nói, hài tử vẫn là tâm bệnh của hai người, muốn nói về tình cảm tốt trong thôn thì cũng phải nói tới họ, tính cách Tiền đại ca hào sảng khí khái, Tiền tẩu cũng là người nhiệt tình, tính cách phù hợp. Trong nhà Tiền đại ca không có mấy ai, Tiền tẩu có bốn ca ca, trong nhà cũng chỉ có một nữ nhi là nàng, bốn ca ca của nàng đều rất kính trọng Tiền đại ca, cha vợ cũng rất coi trọng. Đừng thấy họ cùng ở một thôn, nhưng chuyện gì trong nhà cũng phải xin ý kiến của huynh ấy. Cuộc sống của hai người cũng rất thư thái. Thế nhưng chẳng có ai được toàn vẹn, hai người họ kết hôn đã hơn mười năm, cũng sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn không có hài tử, cầu y hỏi được, bọn họ cũng không sợ bị người ta chỉ trích, đã hỏi thăm đại phu của mười dặm tám thôn nhưng vẫn không được. Mấy năm nay cũng vẫn tìm kiếm, Tiền tẩu cũng nói nếu không thì lại nạp thêm một vợ nữa, tuy rằng cũng không dễ chịu gì nhưng dù sao cũng phải để lại hương khói sau này. Nhưng vừa nói lời này đã bị Tiền đại ca mắng cho, khiến nàng cũng buông tha suy nghĩ này. Hai năm nay họ cũng đã sớm nhận mệnh. Nếu không phải mới đây tam tẩu của nàng lại mang thai, cha nàng nói với tam ca, đứa nhỏ này sinh ra sẽ đưa cho hai người nuôi nấng. Tẩu nàng đối xử rất tốt với nàng, cũng đã đồng ý chuyện này nhưng hai người họ vẫn cứ mãi băn khoăn. Vừa nãy, Lan Sinh nói Thước Nhạc là đại phu, ngay cả bệnh viêm ruột thừa khó chữa đến vậy cũng có thể chữa được, nói không chừng có thể chữa được bệnh của nàng ấy chứ. Chuyện này không thể chờ được đến khi trở về, nhanh chóng chạy lên hỏi.

Thước Nhạc nghe vậy, chữa bệnh, đó là chuyện phải làm, “Nào, để ta bắt mạch cho tẩu. Để ta xem thử.”

Tiền tẩu vừa nghe vậy nhanh chóng đặt tay lên đùi. Thật ra Thước Nhạc không quen việc bắt mạch, nhưng cậu cũng chỉ giả dạng vậy thôi, dùng thần thức dò xét là xong hết, mọi chứng bệnh đều hiện rõ trước mặt cậu. Đối với những bệnh phụ khoa, Thước Nhạc cũng từng gặp qua khi thực tập, cũng không xa lạ gì. Xem tình huống của Tiền tẩu, không có vấn đề gì lớn, ít nhất không phải vấn đề tắc ống dẫn trứng gì đó. Lại hỏi Tiền tẩu mấy câu, ừm, có hơi thể hàn, uống rất nhiều được nhưng không có tác dụng gì lớn. Nghe cách nàng nói, được kia còn tạo thành mất cân bằng nội tiết tố, bệnh trạng rất rõ ràng.

“Ừm, có thể, ta đã biết về tình huống cơ thể tẩu, chờ đến tối về, tẩu dẫn Tiền đại ca qua chỗ ta xem thử.”

“Đại ca đệ không sao đâu.” Tiền tẩu thốt lên, sắc mặt cũng đỏ bừng, nhưng vẫn nói, “Đại ca đệ rất bình thường.”

Thước Nhạc thấy vui vui, Tiền tẩu tử này thật thú vị, không e thẹn giống như nữ nhân nơi này, “Tẩu tử không cần sốt ruột, việc mang thai cũng không phải vấn đề của nữ nhân, tình huống của hai người đều phải xem thì ta mới có thể xác định được vấn đề nằm ở đâu.”

“Vậy được, chờ tối về tẩu sẽ bảo huynh ấy tới.” Gì cũng không cần quan tâm, hải tử mới quan trọng nhất, hai người họ đã trông ngóng nhiều năm như vậy, dù sao cũng phải cố gắng thêm chút nữa.

Đã sắp đến trưa, bọn họ cũng đã đến thị trấn. Chủ yếu bởi đường khó đi nên có chậm hơn thường ngày một chút.

Vào thị trấn, mấy người liền chia ra, Thước Nhạc tự đánh xe ngựa đến nơi bán gỗ. Vốn Sâm Kỳ còn muốn đi theo, nhưng người trong thôn nhấn mua rất nhiều đồ nên theo không được.

Thước Nhạc mua rất thuận lợi, chất liệu gỗ ở thị trấn không thiếu, Thước Nhạc tìm được loại gỗ cậu muốn mua, giá cũng không đắt, mua một ít. Người trong thôn thường xuyên qua lại nên cũng không có bí mật gì đáng nói, Thước Nhạc cũng không định giấu diếm gì cho nên nếu đã diễn thì diễn cho trọn vai, mua khá đầy đủ, trên đường sẽ đổi lại, chất lượng thì loại mua được kia không thể sánh bằng được. Gỗ nơi này không đắt, chủ yếu bởi tài nguyên rừng nhiều hơn so với Đại Cầu, loại gỗ thiết lực này được đưa từ phía Nam tới, cho nên mới đắt hơn chút, nếu là cây cối bản địa thì sẽ không có giá này.

Bởi đã sớm nói rõ, Thước Nhạc mua xong trở về, cậu cũng không đợi họ mà tự đánh xe về nhà. Khi về đến nhà thì mới khoảng hai, ba giờ chiều.

Đến nhà, Lan thúc và tam thúc đều vây lại xem, thấy gỗ mà cậu mua về đều luôn miệng nói cậu mua được hàng tốt, gỗ tốt như vậy đã nhiều năm không thấy rồi, dùng làm xe ngựa cũng quá đáng tiếc.

Gỗ thiết lực có thể coi như loại gỗ cứng nhất, Thước Nhạc cố ý chọn nó, đồ làm ra cổ xưa thuần phác, không bắt mắt còn rất rắn chắc. Trước đó đi họp chợ cậu đã từng thấy, cho nên vừa nghĩ tới làm thùng xe thì cậu đã nghĩ ngay đến nó.

Kéo đồ về rồi, Thước Nhạc bắt đầu chuẩn bị làm. Cậu đi tới thăm lục ca trước, khôi phục rất tốt, đã có

thể bắt đầu nói nói cười cười cùng người khác, trạng thái tinh thần rất tốt, cơ thể vẫn còn chút suy yếu, nhưng hẳn khôi phục rất nhanh.

Lại dặn dò vài câu rồi ra khỏi phòng, dỡ gỗ xuống. Bởi vì có tuyết rơi nên không thể làm trong sân, cậu mang gỗ dọn vào nhà chính Đông Sương phòng. Chủ yếu bởi bên này lục ca đang tĩnh dưỡng, không tiện làm ồn. Cậu đã vẽ xong bản vẽ thùng xe, thiết kế xong độ lớn nhỏ, trực tiếp cắt nhỏ ra làm thành từng bộ phận, cuối cùng ghép lại với nhau là được.

Công cụ có sẵn, trước đó nghĩ làm nên đã mua chút gia cụ, tìm thợ rèn trên chợ rèn một bộ công cụ nghề mộc. Còn mình trở về lại điều chỉnh thêm, cũng khá tiện tay. Dao khắc thì do chính cậu làm ra, vốn không bắt mắt nên không sợ bị người khác nhận ra điều gì. Thứ này chỉ có cậu mới có thể thoải mái dùng, người khắc dùng thì sẽ thấy dao hơi cùn một chút, mà cậu dùng thì dù là thép tấm cũng có thể cắt đứt được. Thước đó cũng do cậu tự làm, giả vờ giả vịt dùng cho xong, thần thức của cậu rất lợi hại, dùng để ước chừng cũng chẳng cần đến thước đo, chỉ cần nhìn thôi cũng biết được không?

Cắt gỗ ra trước, lại bảo nhần, cậu lấy ra gỗ thiết lực này không biết đã trồng được bao nhiêu năm, mật độ rất nhiều, so với gỗ thiết lực cùng kích cỡ còn nặng hơn rất nhiều. Người chân chính hiểu biết nhất định có thể nhìn ra, nhưng may mà Lan thúc và tam thúc chỉ nói vài câu lúc giúp chuyển gỗ vào, chứ không nói gì thêm nữa. Bọn họ cũng chỉ từng nhìn thấy gia cụ được làm thành từ gỗ thiết lực, cũng chưa từng làm qua. Vốn hai người còn muốn giúp đỡ, nhưng thấy động tác thuần thục của cậu cùng với bản vẽ phức tạp kia, không nói gì nữa nhưng hai người cũng không đi mà đứng bên cạnh xem thử, để xem xe ngựa của cậu làm ra bằng cách nào.

Tiến độ cũng không chậm, chờ đến lúc ăn cơm tối đã làm được không ít linh kiện rồi.

Đang lúc ăn cơm, liền thấy Tiền tẩu và Tiền ca trước sau bước vào sân. Nàng vừa về, thoát nhìn có chút vội.

35. Kim Liên Thiên - Chương 35

Editor: Kusami

Beta: Irisbui1609

“Tuấn Bình, hai người ăn cơm chưa? Đến đây gấp vậy có chuyện gì sao?” Lan thúc buông bát hỏi. Tiền gia tức phụ này cũng chỉ vừa về với đám Lan Y thôi, sao đã tới đây rồi.

Tiền Tuấn Bình, khoảng hơn ba mươi tuổi, có thể đã làm việc bên ngoài lâu nên vẻ ngoài của hắn có vẻ già dặn hơn chút, trong thôn này ai cũng như vậy, vóc người rất cao, cơ thể khỏe mạnh, diện mạo bình thường, nhưng nhìn ánh mắt bình thản thì hẳn là người ổn trọng. Nghe Lan thúc hỏi vậy thì nhếch miệng cười một chút, rất hàm hậu, nhưng ai biết hắn đều sẽ hiểu, tính cách hắn rất tốt, từ nhỏ đã sớm tự lập tự chủ, cho nên nếu người cứ đánh giá hắn qua vẻ ngoài thì nhất định sẽ chịu thiệt rồi.

“Chưa ăn đâu, ta và nhà ta đến tìm Thước huynh đệ.”

“Vây ngồi xuống cùng ăn đi.”

Lan Y bên cạnh nghe lời nói của phụ thân đã đứng lên lấy ghế dựa.

“Thôi, Lan Y đừng vội, trong nhà đã nấu xong rồi, chờ lát về ăn nữa thôi.” Hai người rất nhún nhường, nếu là ngày thường thì đã ngồi xuống, nhưng hôm nay lại có chút ngại.

Lan thúc đột nhiên nhớ ra, vừa rồi Lan Y về đã nói với cậu, Tiền gia tìm tiểu Nhạc xem bệnh, ai, hy vọng tiểu Nhạc có cách chữa.

Thước Nhạc lúc này đã ăn nốt số cơm còn sót lại trong bát, đặt xuống, đứng lên nói với hai người, “Đi tới Tây Sương đi thôi.”

Thước Nhạc dẫn hai người tới Tây Sương phòng, lấy ấm nước nóng trên bếp pha trà cho hai người, lấy thêm một đĩa điểm tâm nhỏ, bưng lên.

“Thước huynh đệ, không vội đâu.”

Thấy hai người họ lại đứng lên, Thước Nhạc cười đặt đồ lên bàn, “Ngồi đi, hai người cũng chưa ăn cơm, ăn chút điểm tâm đi, nhất là tẩu tử lên huyện cả ngày cũng đã mệt rồi.”

Vợ chồng Tiền gia có hơi ngượng nhưng vẫn ngồi xuống kháng.

Thước Nhạc ngồi xuống bên còn lại, “Chuyện hai người, tẩu tử đều đã nói cho ta, như vậy, Tiền ca, để ta bắt mạch cho huynh.” Nếu bọn họ đã vội như vậy, cứ xem đã.

Tiền Tuấn Bình vừa nghe bắt mạch, tay đặt lên bàn, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Ừm, mạch tượng trầm ổn hữu lực, cơ thể hần rất tốt. Thước Nhạc lại dùng thần thức quét một chút, cơ thể rất tốt nhưng xương sườn có chút tật, trước kia từng bị thương, những nơi khác đều không sao.

Thước Nhạc cúi đầu suy nghĩ một chút, cơ thể hai người cũng không có vấn đề gì lớn, Tiền tẩu tử mặc dù có chút nhiễm hàn nhưng không đến mức mười năm không mang thai một lần chứ, vấn đề tại đâu nhỉ?

Tiền Tuấn Bình thấy Thước Nhạc cúi đầu không lên tiếng, vẻ mặt hơi xấu hổ. Vốn tức phụ hần nói bảo hần cùng đến xem, hần đã chẳng thể vui nổi. Dù sao nam nhân đều không ai muốn bị người khác hoài nghi mình không được. Hơn nữa hần cũng không phải không được thật, rất không được tự nhiên. Thế nhưng hai người họ mong hài tử lâu như vậy, mà tức phụ nhà mình uống được nhiều năm như vậy rồi, lần này lại

có hy vọng cho nên cũng muốn thử xem. Nhưng hiện tại nhìn biểu tình của cậu, chẳng lẽ thật sự là vấn đề của hân?

“Thước huynh đệ, thật sự là tại ta sao?”

Thước Nhạc ngẩng đầu liền thấy cả hai người đều đang khẩn trương nhìn cậu, nở nụ cười, “Không. Cơ thể của huynh rất tốt, chỉ là trước kia bị thương ở xương sườn hiện tại hễ trời mưa lại thấy đau đúng không? Cần chữa một chút nếu không đến lúc già sẽ lại càng nghiêm trọng. Nhưng mà không quá lớn, mấy ngày nay ta châm cứu để lưu thông huyết mạch cho huynh, rất nhanh sẽ khỏi hân.”

Tiền tẩu tử nghe vậy thì lập tức vui mừng, “Thước huynh đệ, đệ xem rất chuẩn đó. Khi chúng ta còn ở nhà cũ, lên núi gặp hổ, thiếu chút nữa không về được nữa, bụng cũng nở hoa luôn, cũng chưa khỏi hân, hễ vào ngày mưa gió lại đau không chịu nổi.” Nàng không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Thước Nhạc nghĩ một chút lại nói với hai người, “Tiền đại ca, đại tẩu, tình huống cơ thể của hai người ta cũng đã hiểu, Tiền tẩu tử có chút thể hàn nhưng ăn chút thực vật bổ dưỡng có thể điều dưỡng được. Cơ thể Tiền đại ca cũng không sao, nhưng hai người lại mười năm cũng chưa có hài tử, chuyện này, ta còn cần hỏi chút chuyện nữa, có thể sẽ nói về chuyện riêng tư của hai người, hy vọng hai người có thể nói chi tiết.” Nếu mà ở trên Địa Cầu thì không để ý lắm, cứ hỏi là xong, nhưng ở đây lại không được như vậy. Phẫu thuật lúc trước là bởi Lan thúc tin tưởng cậu, hơn nữa lực ca thật sự không còn cách nào khác. Nhưng qua lần này, người nhà tam thúc nhìn cậu cứ như nhìn tiên nhân, đến bây giờ cậu còn chưa quen được. Đợi lát nữa cậu hỏi chút chuyện vợ chồng phòng the, sợ hai người không tiếp thu được.

Đôi này hân cũng biết Thước Nhạc muốn hỏi gì, trên mặt đầy ngượng ngùng, nhưng vì hài tử, hai người vẫn gật đầu.

Nếu bệnh nhân phối hợp thì mọi chuyện tốt hơn nhiều, cậu liền hỏi từ thói quen ăn uống đến thói quen sinh hoạt rồi cả chuyện phòng the của hai người cũng hỏi rất tỉ mỉ. Chỉ là nghe xong lời hai người nói, Thước Nhạc có chút đỏ mặt cười.

Tiền đại ca cha mẹ qua đời sớm, trong nhà lại không có thân thích, cũng chỉ mình hân sống qua ngày, lại một lần bị dính mưa rừng, sinh bệnh, tự mình lay lắt cũng không có cách nào tìm đại phu, bệnh không nhẹ, trong nhà cũng không có gì, vừa lúc trong nhà có chút tỏi, lại nghe người già nói ăn tỏi tốt nên hân ăn rất nhiều, ăn xong cơ thể cũng khỏe hơn, cũng không hôn mê nữa, hân cũng có thể ra ngoài tìm đại phu. Cũng kể từ sau lần đó, hân hầu như có cơm phải có tỏi, cơ thể cũng khỏe mạnh, rất ít khi sinh bệnh. Ngoài ra, hân còn có vẻ rất thích ăn rau cần. Hai loại này đều có tác dụng tránh thai nhất định đối với nam tính, ít thì không có tác dụng gì mấy, nhưng nhiều sẽ bị ảnh hưởng. Huống chi hân lại còn ngày nào cũng ăn như vậy chứ. Đây là chỉ là một nguyên nhân, Tiền đại tẩu trước khi xuất giá có chút thể hàn, không dễ mang thai. Tình huống như vậy vốn một hai năm sẽ tốt lên, nhưng sau đó bởi không có hài tử, khám rất nhiều đại phu, ăn không biết bao nhiêu loại dược, cũng chịu ba phần độc, cũng có ảnh hưởng tới nàng. Kỳ thực đối với nữ tính mà nói thể hàn vẫn là bệnh dễ trị, bình thường chú ý chút thôi thì rất dễ điều dưỡng.

Đương nhiên, đây cũng không phải quan trọng nhất, mà chính là họ không biết nghe ai nói, thời điểm mang thai tốt nhất chính là trước và sau khi hành kinh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà bọn họ không có hài tử. Nói cách khác, trong mười năm qua, họ cũng chẳng thể trúng được lần nào.

Hiện đã tìm được nguyên nhân, Thước Nhạc nở nụ cười, dặn dò vài điều cần chú ý về chuyện sinh dục. Nghe cậu nói, vợ chồng Tiền gia mặt hết đỏ lại trắng, đều không nói rõ là cảm giác gì.

“Hai người cũng đừng lo lắng, cơ thể không có vấn đề, hiện chỉ cần chú ý thì rất nhanh sẽ có bảo bảo. Tiền tẩu đã hơi lớn tuổi, thuộc sản phụ cao tuổi, ừm, sáng mai hai người đến đây, đúng lúc ta châm cứu cho đại ca, lại sắc cho tẩu một ấm thuốc ôn dưỡng cơ thể. Từ giờ bắt đầu, những thứ mà ta nói thì hai người không được ăn, ta lại cho hai người một thực đơn, tận hết mọi khả năng ăn những gì ghi trên đó. Tiền tẩu tốt nhất nên uống chút sữa dê, nếu sợ mùi quá nồng có thể cho thêm chút hạnh nhân vào nấu cùng. Đúng lúc Miu Miu nhà ta cũng uống, tẩu mỗi ngày có thể tới lấy.” Đã giúp người thì giúp cho trót, cơ thể Tiền tẩu rất tốt, nhưng dù sao cũng là sản phụ cao tuổi, bằng y học hiện tại thì có chút nguy hiểm. Ngày mai dùng nước hồ để chau chuốt lại cơ thể nàng, cũng sẽ không sao nữa.

“Không cần không cần, ngày mai ta lên huyện mua con dê cái, để nàng uống hàng ngày.” Vợ chồng Tiền gia có chút không tiện nói ra, trước kia xem đại phu đều nói gì mà cơ thể phải dưỡng chỗ này lại dưỡng chỗ kia, dù sao cũng bốc cho cả tá thuốc, uống cũng chẳng được tích sự gì. Hôm nay nghe Thước huynh đệ nói vậy, rất rõ ràng, hai người cũng tin tưởng, cũng không biết nên cảm ơn ra sao, sao lại có thể chiếm lợi của người ta được cơ chứ.

“Không sao, trong nhà cũng chỉ có Miu Miu và Ngọc nhi uống thôi, ngày nào cũng thừa không ít. Hai người không cần gấp, cứ thả lỏng, điều dưỡng cho tốt, không chừng chưa tới sang năm đã có tin mừng đó.”

Thốt ra lời này, Tiền đại ca và Tiền đại tẩu cười không khép miệng lại được, cũng không cần Thước Nhạc nói thêm, hai người đều thả lỏng hơn nhiều.

Sau đó Thước Nhạc lại dặn dò thêm vài câu, hỏi chút về thời gian hành kinh của Tiền tẩu, tính chút thời gian để họ ngừng chuyện phòng the, mấy ngày nay điều dưỡng cơ thể. Thước Nhạc cân nhắc, nếu thuận lợi thì giữa tháng sau có thể biết kết quả. Nói thật, hôm nay Thước Nhạc xem bệnh, hỏi rất nhiều vấn đề tư mật, vợ chồng Tiền gia ban đầu có chút ngượng ngùng nói không nên lời, nhưng thấy Thước Nhạc hỏi rất thoải mái, rất thản nhiên, hai người họ cũng trầm tĩnh lại, dần dần cũng thoải mái hơn, cũng không thấy những chuyện này có gì đáng giận, đây cũng chỉ là khám bệnh thôi. Trước kia khi đi khám đại phu, cũng chỉ có bắt mạch, lão đại phu đối với những vấn đề phụ khoa không phải hỏi qua loa mờ mịt thì chính là không hỏi luôn. Hơn nữa bọn họ nói chẳng nên câu, rất dè dặt, khiến bệnh nhân cũng xấu hổ, giống như đã làm chuyện xấu gì vậy, không thể tìm ra nguyên nhân cụ thể nên cũng cứ kéo dài mãi. Bọn họ không cảm thấy vậy khi Thước Nhạc hỏi, ngược lại khi trao đổi còn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cũng có chút lo lắng nhưng chỉ cần hiểu được thì sẽ không ngại nữa, không biết mới càng đáng sợ.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, kiểm tra tình huống của lục ca, khôi phục rất tốt. Hắn ta hiện đã có thể ăn chút thức ăn lỏng. Cậu viết mấy thực đơn bồi bổ, bổ sung dinh dưỡng đồng thời làm vết thương nhanh khép miệng, hơn nữa hai ngày nay cũng cho uống chút nước hồ pha loãng, hiệu quả khôi phục rất tốt.

Không chờ cậu lại làm gì, Tiền đại ca, đại tẩu lại tới, trong tay hai người còn cầm theo đồ.

“Hai người làm gì vậy, hương thân trong thôn sao lại khách sáo thế chứ?”

Tiền tẩu tử trên tay cầm con gà mái, Tiền đại ca lại nâng con lợn rừng nhỏ, bốn chân bị buộc lại nhưng

vẫn còn sống, được hấn bắt vào lúc sáng sớm trong rừng. Hấn là thợ săn giỏi, thực lực cũng không kém Lan thúc. Hơn nữa tuổi trẻ dám lặn lội, mấy năm nay còn vào núi nhiều hơn cả Lan thúc nữa.

“Cũng không phải thứ hiếm lạ gì, đưa cho Thước huynh đệ làm bữa ăn ngon, hôm nay có chút vội, chỉ bắt được con lợn nhỏ như vậy, Thước huynh đệ đừng chê ít nhé.”

Thước Nhạc cũng không tiện từ chối nữa, vậy thì lại quá không thoải mái, bảo Lan Y đưa gà vào chuồng gà, bỏ lợn xuống đả, đợi lát nữa xong chuyện cậu sẽ xử lý. Lan Y nghe vậy gọi Lan Phi trong phòng ra, hai người cùng nâng con lợn rừng xuống bếp, tuy nói lợn nhỏ nhưng cũng 25 cân đó, tuyệt đối ăn sướng miệng luôn.

Thước Nhạc lại châm cứu cho Tiền đại ca, toàn bộ các huyết mạch. Cậu rất thạo châm cứu, khi châm cứu tìm huyết vị sau đó lợi dụng tinh thần lực đưa vào cơ thể hấn để khai thông, đồng thời đưa linh khí vào tẩm bổ nơi đó, đạt tới hiệu quả chữa khỏi, không tốn thời gian. Nhưng vì không khiến người ta chú ý, cậu chia quá trình điều trị ra thành mấy đợt.

Thuốc của Tiền tẩu tử đã sớm làm xong, kỳ thật cũng không thể gọi là thuốc, chỉ là canh gà đương quy, táo đỏ nhưng bên trong có cho thêm nước hồ, rất có tác dụng. Ở đây, lấy nước hồ ra quá lâu thì linh khí cũng tan hết mất, cho nên vào lúc nấu canh xong, cậu lại cho thêm chút vào thôi, lúc nào độ ẩm canh cũng không quá cao, đã có thể uống ngay. Trong chén trà mà Tiền đại ca uống, Thước Nhạc cũng thả vào một chút, coi như bảo đảm cả hai phía.

Khám bệnh cho hai người xong rồi giữ họ lại, hôm nay mổ con lợn mà Tiền đại ca cho làm cơm.

Đặt lợn trên chiếc bàn thấp, dùng dao cắt một nhát ở cổ, sau đó lấy máu, cho vào bồn, những việc này đều do Lan thúc làm. Tiền đại ca và Lan Sinh, còn có Lan Y, Lan Phi thì giữ.

Thước Nhạc thấy vậy lại nhớ nhà. Nhà họ năm nào cũng phải mổ lợn, cha Thước, cha Khúc, chú Lâm mỗi lần đều rất vui vẻ, khi bọn họ còn trẻ, hoặc còn nhỏ đều đã từng được thấy cảnh như vậy, sống ở thành phố lâu vậy cũng có chút hoài niệm. Mà lúc này, Thước Nhạc đang đứng bên cạnh, cách xa xa, bên trong có cái nồi lớn, thịt lợn, máu lợn còn có những xương cốt lớn, đặt bên trong nấu với nhau, sau đó cho thêm chút dưa chua, hương vị kia rất ngon. Mỗi khi nấu xong đám nhỏ lại có được một miếng xương đầy thịt, bởi không cho gia vị, mà cứ vậy chấm tương ăn, ăn xong khắp mặt đều là dầu mỡ.

Đi vào thế giới này đã hơn một tháng, chỉ cần rảnh rồi cậu lại nhin không được mà nhớ về người thân, nhớ Khúc Phàm, nhớ con cái, không biết mọi người có khỏe không, Khúc Phàm nghiên cứu truyền tống trận có xảy ra chuyện gì hay không. Cậu không biết, cũng không biết bao giờ họ có thể gặp lại nhau.

Thực tế, cũng giống như cậu nghĩ, Khúc Phàm quả thật gặp chút khó khăn, sợ người nhà lo lắng, Khúc Phàm không ở lâu tại truyền tống trận mà về Yên Kinh. Trong nhà cũng gặp chút vấn đề, thức ăn trong nhà đều là thức ăn trong không gian của Thước Nhạc, hiện Thước Nhạc rời khỏi Địa Cầu, khoảng cách xa, cũng không cách nào giống như trước đây. Hiện tại Mãn Côi và Đại cây đào cũng giống như những cây cối thông thường, nhưng dù sao chúng cũng không phải cỏ cây bình thường, ngoại trừ không còn năng lực đặc biệt, cũng chẳng còn vấn đề gì khác, sinh trưởng bình thường.

Bởi vậy, phòng ngự nhà trở thành vấn đề. Khúc Phàm nghĩ nếu mình rời đi, không thể trông coi nơi này, vậy quá nguy hiểm. Vì sự an toàn của người nhà, hắn không thể không lấy từ trong hồ lô ra mấy khối linh thạch, tạo một trận pháp phòng ngự, chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể xông vào, mà vị chân nhân lần trước cũng không thể vào được. Trong hồ lô vốn ngưng kết mấy miếng linh thạch, hiện đã dùng một nửa, Khúc Phàm có chút đau lòng, như vậy thì việc tìm Thước Nhạc sẽ muộn hơn một chút.

Tiếp theo, Khúc Phàm bàn giao lại toàn bộ công việc của mình, tuy mấy đồ đệ trong nhà vẫn còn hơi yếu nhưng bọn họ quật khởi cũng chỉ là vấn đề thời gian. Hơn nữa có Cục trưởng lý chăm sóc nên hắn vẫn rất yên tâm. Tuy nhiên, vì an toàn, hắn chỉ nói mình bế quan mà thôi. Mất vài ngày, Khúc Phàm đã làm xong pháp khí tùy thân không gian cho người nhà. Không gian làm ra chỉ lớn một mẫu, có một con suối, cho dù nhìn từ góc độ vật trang sức, hoặc là từ góc độ có thể tăng trưởng theo tu vi, pháp khí này đã vượt khỏi phạm vi pháp khí bình thường, nếu có năng lực mà nói thì tiên khí cũng chỉ mức này mà thôi. Đây chủ yếu bởi Khúc Phàm đã dùng thần dịch lực để luyện chế, hơn nữa tài liệu chủ yếu là tức những và linh tuyền, thế mới đạt được kết quả như vậy.

Hắn nhìn cả nhà luyện pháp khí này thành của chính mình rồi mới yên tâm, có thứ này rồi họ sẽ không lo lắng về chuyện tu hành nữa. Linh tuyền trong không gian của họ tuy rằng bị tụt bậc nhưng đã đạt được tác dụng như nước hồ trong không gian của Thước Nhạc, sẽ để họ tu luyện làm ít nhưng công to, duy trì ổn định. Trước khi Thước Nhạc dời đi đã dặn dò chuyện Phí Dương sinh hài tử, hắn không biết chờ đến khi bọn hắn quay về, Phí Dương có thể hay không đã sinh sản xong, nhưng hắn vẫn nói hết những điều cần chú ý cho y và anh cả, cùng với cha mẹ nữa. Hiện tại đại ca đã Trúc Cơ thành công, cũng không hẳn không hiểu được hết những vấn đề này, ngày nào cũng theo bên cạnh Phí Dương, hai người đã có thể cảm nhận được cử động của đứa nhỏ, cho nên cũng không hề sợ hãi.

Cứ như vậy, Khúc Phàm đã sắp xếp xong cho người nhà, bước lên con đường tìm kiếm Thước Nhạc. Bởi lúc trước khi xem truyền tống trận, hắn cũng không quá hiểu rõ nó, đột nhiên nhớ ra Huyền Chân tử từng nói Tu chân giới cũng có truyền tống trận, Khúc Phàm liền đi tìm Huyền Chân Tử hỏi han đôi chút, dù sao hiện tại trong giới tu chân, hắn cũng chỉ có thể liên lạc với người này mà thôi. Dù sao hắn cũng không hy vọng người trong Cục Đặc vụ chú ý đến hắn, nên không thể đến hỏi cách liên lạc với tu chân giả.

Cho nên, ngay tại lúc Thước Nhạc đang nhớ Khúc Phàm thì hắn đang đứng trong đạo quán của Huyền Chân Tử mà hồn dỗi. Huyền Chân tử cũng quá không thành thật, không biết tại sao lại chạy đi đâu thăm bạn bè nữa rồi.

Mổ lợn xong, Thước Nhạc làm một bàn tiệc thịt lớn, còn dạy bọn họ cách làm dồi lợn, xào dứa dày và dứa con. Những món này bọn họ làm không tốt, vẫn để lại chút mùi tanh, cho dù người nghèo khổ cũng không muốn mua. Hiện thấy Thước Nhạc dạy bọn họ cách làm sạch, nấu nướng, hương vị kia không phải ngon bình thường đâu.

Chờ đến khi mổ lợn nấu nướng mới nhớ ra nơi này không có ai ướp dứa chua, nơi này cũng có cải trắng, bọn họ gọi nó là rau cải trắng, bởi vì sản lượng cao, có thể cất chứa qua mùa đông cho nên nhà nào cũng phải trồng một, hai mẫu. Trước đó cậu không nghĩ tới chuyện này, nhưng lại thấy nhà Lan thúc từng thu hoạch cải trắng, chỉ là không nghĩ theo hướng đó.

Hiện nhớ tới dưa chua, Thước nhạc đã nghĩ đến món thịt lợn nấu dưa chua, xào với dưa chua, còn có món dưa om cá, lẩu dưa chua cũng ăn rất ngon, hơn nữa còn có cả kim chi, cải muối. Ừm, những thứ này có thể làm được.

Nghĩ tới liền làm, Thước Nhạc liền nói với Lan thúc chuyện muối dưa. Trương tẩu bên cạnh cũng rất hứng thú, chuẩn bị làm cùng nhau. Bọn họ hẹn ngày mai sẽ làm.

Ăn xong bữa cơm thịt lợn, mọi người uống khá nhiều rượu. Miu Miu cũng gặm hết cả một miếng xương lớn, cái bụng nhỏ nhỏ phình lên tròn vo.

Sau khi ăn xong, Thước Nhạc lại làm thùng xe, chờ đến trước khi ngủ chỉ còn thiếu bốn bánh xe, đây cũng là cái khá khó làm.

Buổi sáng thức dậy, tuyết bên ngoài bay tán loạn, đã sắp đầy lên cả hành lang. Lan thúc muốn bắt đầu quét tuyết trong sân rồi. Thước Nhạc chuẩn bị đun nước trên bếp, chuyển Miu Miu từ nơi gần lò sưởi ra xa lò sưởi, sợ lát nữa kháng nóng quá sẽ khiến nó khó chịu.

“Năm nay tuyết có vẻ lớn, sang năm nhất định sẽ có vụ đầu bội thu, nhưng mùa đông năm nay khó qua đây. Người đừng sờ vào, ta chỉ cào bớt ra chút thôi, xem tình hình này hết hôm nay cũng không rơi hết được.”

“Lan thúc, trước kia từng có tuyết rơi nhiều vậy không?”

“Cũng có tuyết rơi nhưng không kéo dài liên tục mười ngày như vậy bao giờ. Dù sao cũng dừng hai ngày.”

Nói thật, ở Địa Cầu cậu cũng chưa từng thấy tuyết rơi nhiều như vậy, mà còn mới chỉ vừa vào tháng mười hai thôi, đến cuối tháng không chừng còn rơi dày hơn nữa. Chờ đến khi tuyết ngừng rơi, thật đúng là phải đi tới Tương Viên thành, thuận đường mua chút đồ mừng năm mới về, làm tốt công tác dự trữ, đừng để lúc đó muốn mua cũng không được, “Lan thúc, nếu tuyết rơi lớn, có từng bịt kín đường đi không?”

Lan thúc nghe vậy hơi sững lại, “Ta chưa từng thấy, nhưng lão nhân trong nhà từng nói, hình như sáu mươi năm trước có một trận tuyết lớn, dày đến thắt lưng người, vốn không có cách đi lại, trời còn lạnh, tuy không bịt kín đường nhưng ai nấy đều gian khó. Nghe nói còn đông chết không ít người.” Lan thúc nói xong còn trầm nghĩ, năm nay đừng có giống năm ấy, nghĩ liền không ngừng được, bỏ đồ trong tay xuống, đi đến nhà tộc trưởng nói chuyện một chút.

“Lan thúc, hiện quá sớm, thúc hân còn chưa ăn sáng đâu, người cũng không thể chạy, cứ ăn cơm trước đã.”

Lan thúc nghe vậy thì thở dài, “Cũng đừng như vậy thật, nếu không không biết sẽ chết bao nhiêu người nữa đây.”

Thước Nhạc cũng rất bất đắc dĩ, trước loại tai họa thiên nhiên như vậy, con người thật quá nhỏ bé, “Lan thúc, ngài cũng đừng lo, bàn bạc với các tộc lão, để mọi người chuẩn bị tốt, chỉ cần dự trữ đủ lương thực,

sửa xong phòng ở thôi. Hiện thôn chúng ta có kháng, cho dù có tai họa chỉ cần người trong thôn đồng tâm hiệp lực, không khó vượt qua.”

Lan thúc nâng mắt nhìn Thước Nhạc, “Người nói đúng, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng mới được.”

36. Kim Liên Thiên - Chương 36

Editor: Kusami

Beta-er: Irisbui1609

Có thể đã có chút biết trước với tương lai, Lan thúc cũng đã có chút gấp gáp. Ăn xong bữa sáng, thúc lập tức đi về chỗ các tộc lão. Thế giới này tuy giống như Trung Quốc cổ đại, nhưng đã trải qua thời gian dài, Thước Nhạc phát hiện lịch sử nơi này phát triển rất chậm. Có lẽ bởi tu sĩ tồn tại, người thống trị thế giới này dường như có thể cai trị lâu hơn. Hơn nữa bởi sau lưng mỗi quốc gia đều có lực lượng siêu cấp tồn tại nên rất ít khi xảy ra chiến tranh. Mà mọi người luôn sống cuộc sống không chút thay đổi ấy, thứ duy nhất thay đổi cuộc sống của họ chính là đưa tử nữ đến Thánh Thành, hy vọng bọn họ có thể được môn phái tu sĩ chọn lựa. Như vậy cũng có nghĩa, cuộc sống của họ sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tuy nhiên cuộc sống nhất thành bất biến* như vậy cũng có cái lợi, ít nhất cuộc sống của họ an định, tuy hàng năm đều có người vì thiên tai mà không thể sinh sống, bán thân làm nô lệ, cũng có không ít người bán nhi bán nữ** nhưng tình huống như vậy ở thôn Tam Họ gần như không gặp. Bọn họ bị cho là địa giới của Tương Viên thành, rời xa tu sĩ, như vậy cũng ít áp bách. Mà sinh sống cạnh rừng, cũng có nghĩa, mật độ dân cư nơi này của họ ít, lại hoang vắng. Tuy rằng cuộc sống không tốt lắm, nhưng tuyệt sẽ phải không có áo mặc không đủ cơm ăn. Nói tóm lại, thôn Tam Họ vẫn vô cùng an định. Nhưng khi Lan thúc cảnh giác thấy khả năng tai họa, thúc cũng sẽ không bỏ qua, nạn tuyết rất có thể sẽ phá hủy cuộc sống của họ.

**nhất thành bất biến: một mực duy trì không chút thay đổi*

***bán nhi bán nữ: bán con trai bán cả con gái*

Tuy rằng Thước Nhạc cũng rất lo lắng, nhưng cậu không thể giúp quá nhiều, cũng không thể đi với Lan thúc ra ngoài. Việc mà cậu có thể làm là chuẩn bị thật nhiều trước khi tai họa giáng xuống, để cuộc sống nhà họ thoải mái chút. Có lẽ vào lúc tai họa giáng xuống sẽ làm chút việc trong khả năng.

Không lo về bên Lan thúc nữa, Thước Nhạc gọi mọi người trong nhà dậy. Lan thẩm, Lan Y, Lan Phi, vợ chồng Tiền gia, còn có hai đệ đệ của Sâm Kỳ, thêm một tỷ tỷ của cậu ta cũng tới giúp đỡ. Sâm gia có năm đứa con, nếu tính cả Sâm Ba thì phải có sáu đứa. Trên Sâm Kỳ còn có hai tỷ tỷ, bọn họ đều đã lấy chồng, hiện tại cũng đã có hài tử. Đại tỷ của cậu gả cho người Trần gia trong thôn, đúng là đệ đệ thúc gia nhà Tiền tẩu tử. Sâm gia, Lan gia, Trần gia là ba thế gia vọng tộc trong thôn Tam Họ, trước kia cũng từng nghe đệ đệ mình nhắc tới, hơn nữa còn là chuyện của tỷ tỷ mình, đại tỷ Sâm gia lần này cũng đến, vừa lúc giúp đỡ. Mặt khác cũng đến xem Thước Nhạc là ai, sao ai cũng khen tốt.

Năm thanh niên mà Thước Nhạc thấy ngày đó, hai người trong đó là nữ lang của Sâm gia, nhị nữ lang ở ngay thôn bên cạnh, cũng rất gần. Nhà Lan thúc và Sâm gia vốn gần nhau, hai nhà sân trước sân sau, hơn nữa Thước Nhạc bởi Sâm Ba nên cũng rất chăm sóc cho Sâm Kỳ, cho nên khi sáng nay Sâm Kỳ nghe nói Thước Nhạc muốn làm dưa chua đã trở về bảo huynh đệ sang giúp đỡ, dù sao tuyết rơi cũng không làm gì khác.

Thước Nhạc vừa thấy nhiều người như vậy thì cũng liền hỏi bọn họ có muốn cùng làm không, nếu cùng làm thì người đông cũng tiện hơn. Đối với đề nghị của cậu, Sâm gia Tiền gia đều rất thích. Sâm gia rất tin tưởng Thước Nhạc, dù sao Sâm Kỳ cũng học được rất nhiều từ cậu mà. Vợ chồng Tiền gia thì lại mù quáng ủng hộ cậu luôn rồi, dù sao sự cảm kích của họ với cậu cũng không thể nói hết trong một hai câu. Cho nên tất cả đều đồng ý.

Nhiều người nên cũng không cần Thước Nhạc ra tay, cậu bắt đầu chỉ huy toàn diện, để Lan thẩm tìm mấy cái chum lớn trong nhà. Trong nhà không có đồ chuyên để muối dưa nhưng mấy chum chứa nước cũng có thể làm được. Vì nhà đông người nên Thước Nhạc muốn làm nhiều một chút. Mùa đông vốn không có gì khác để ăn, làm nhiều chút cũng tốt.

Rửa sạch chum, lau khô nước, lấy cải trắng từ trong hầm ra, cắt gọt lại, sau đó đun hai nồi nước lớn, bên cạnh lại đặt thêm một thau nước lạnh cỡ lớn nữa, trần qua cải trắng trong nước rồi rồi lại dội qua nước lạnh, sau đó xếp ngay ngắn vào trong chum, cách một tầng lại rải một lớp muối, như vậy cứ xếp từng tầng một cho đến miệng chum. Bên trên dư lại chút khoảng trống, sau đó xử lý một vài củ cải không thể để nguyên như vậy, sau đó sắp thật chặt bên trên, bịt kín miệng chum lại, càng chặt càng tốt. Cải trắng nơi này không to như trên Địa Cầu nhưng thuần thiên nhiên không có ô nhiễm. Lượng nước cũng không nhiều bằng, như vậy cải trắng nhất định không xấu, chỉ cần làm tốt mọi mặt thì chờ một tháng sau có thể ăn rồi. Đến lễ mừng năm mới có thể làm món sủi cải dưa chua.

Thực tế có mấy cách muối dưa chua lận, còn có loại dưa vào trong chum sau đó cho muối vào đổ nước, bên trên đặt một hòn đá lớn. Còn có cách muối của phương Nam nữa. Mà cách muối mà Thước Nhạc làm là học theo mẹ Thước, là cách mà họ làm khi sống ở nông thôn Đông Bắc.

Nhiều người sức mạnh, vốn cũng không cần đến nhiều người như vậy, Tiền tẩu tử cùng Tiền ca về nhà trước chuẩn bị, nhà bọn họ chỉ có hai người nên không ăn nhiều như vậy, nhưng nhà mẹ đẻ của Tiền tẩu ở đây, nên cũng muốn làm nhiều chút.

Làm xong cho Lan gia, đoàn người lại đến Tiền gia, bên đó đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Làm lần thứ hai lại càng dễ hơn một chút, không tới một canh giờ đã làm xong thêm cả một chum lớn. Sau đó đến Sâm gia, đại tỷ Sâm gia cũng không nhịn nổi, về nhà cũng sửa sang lại một chiếc chum làm dưa chua.

Dưa chua cuối cùng cũng làm xong, về nhà thấy Lan thúc đã trở về, “Lan thúc, tộc thương lượng sao rồi?”

“Mấy tộc lão cũng khá coi trọng, nói tình huống năm nay cũng không khác mấy so với năm đó. Hiện tại đã thông báo cho người trong thôn chuẩn bị, các nhà các hộ đều phải đắp giường sưởi, chờ sau đợt tuyết rơi này sẽ sửa lại nhà cửa, tích trữ lương thực.”

Thước Nhạc nghĩ rằng hiện cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Cũng đã thông báo đến những thôn xung quanh, đoán rằng cũng đều sẽ chuẩn bị, xa hơn nữa thì chúng ta không lo được. Ừm, tiểu Nhạc, tuyết ngừng thì ta tìm người khác đi cùng người đến Tương Viên thành. Mấy ngày nay ta sợ không rời đi được.”

Thước Nhạc cười cười, “Lan thúc, không sao đâu, ta đã đi một lần, có thể tìm được, không thì để Lan Y đi với ta là được rồi.”

Lan thúc lắc đầu, “Không được, Lan Y còn nhỏ, vậy để Tuấn Bình đi theo người đi, hẳn làm việc ta mới yên tâm.” Thước Nhạc nghe thấy là người quen thì không nói gì nữa.

Hai ngày tiếp theo tuyết ngừng rơi, mà trời thì vẫn âm u như cũ, lục ca đã khôi phục hoàn toàn, quay lại nhà của mình, giờ ngoại trừ không thể vận động mạnh ra thì cũng đã có thể đi lại bình thường, nhưng vẫn còn phải tĩnh dưỡng. Cho dù có nhỏ hơn nữa thì cũng là phẫu thuật, cơ thể nhất định vẫn có chút thiếu hụt, còn cần tĩnh dưỡng thêm nữa.

Thước Nhạc đã làm xong xe ngựa, mỗi linh kiện đã làm xong sau đó ghép lại với nhau, cậu không sử dụng bất kỳ cái đinh nào, đúng chuẩn lắp ghép thành, như vậy rắn chắc lại bền đẹp, bốn bánh xe và cả thùng xe rộng một mét rưỡi, dài hai mét ba, cao một mét sáu, hơn nữa bánh xe cách mặt đất khoảng một mét một, mét hai, cũng lớn cỡ trung.

Thước Nhạc không làm ghế ngồi trong xe mà làm một chiếc kháng mộc, kết hợp một chỗ với thùng xe. Vào xe thì bên phải là một bếp lò nhỏ, nhiệt độ trong bếp lò có thể làm nóng kháng mộc. Trước đó vì để đặt thông khí, cậu đã tìm được người làm chiếc bàn đồng đặc ở dưới kháng mộc, lúc trước vì để cho khói bay theo đường đó ra ngoài nên đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng vẫn nghĩ ra cách khắc trận pháp vào trên ống dẫn, cũng vì vậy mà dẫn tới Thước Nhạc thiết kế trận pháp khắp toàn xe luôn, trận tạt phong, trận phòng hộ, trận cân bằng, phòng cháy, phòng thủy, chống bụi... Loạn hết cả lên, chỉ cần có ích với chiếc xe này cậu đều khắc lên hết. Hiệu quả rất rõ rệt, ít nhất đã giải quyết được vấn đề rung lắc của xe, cho dù bên ngoài có chấn động ra sao, người trong xe cũng sẽ không cảm thấy gì. Hơn nữa ngay cả nước ở trong vũng bùn cũng không thể văng lên nổi, khiến cho những thứ dùng để giảm sóc của cậu cũng không cần dùng đến. Dù sao so với chuyện dùng các biện pháp rườm rà để giảm sóc thì dùng trận pháp lại càng hiệu quả hơn, cũng để Thước Nhạc nhận thức được bản thân không phải người thường, nên có lẽ có thể sử dụng vài biện pháp đặc biệt để đạt được mục đích của mình. Cậu có chút quá mức bỏ qua truyền thừa trong đầu rồi.

Bên trái cửa là một cái ngăn kéo, đặt các loại hộp từ nhỏ đến lớn, có thể dùng để đựng điểm tâm, trà cụ. Ngăn kéo được làm bằng cách đặc biệt, sẽ không vì sẽ xóc nảy mà rơi ra ngoài, nhưng Thước Nhạc phát hiện trận cân bằng dùng rất tốt, bên trong xe vốn chẳng cảm thấy chấn động gì cả, cho nên những gì làm trước đó hoàn toàn không cần đến.

Bên phải kháng mộc có một khoảng không sâu khoảng hai mươi cm, bình thường trải chiếu nên không nhìn ra nhưng chỉ cần vén lên là có thể thấy được. Ngăn đó có thể mở ra, bên trong có đặt đồ, rộng hai mươi cm, dài ba mươi cm, có thể đặt rất nhiều thứ.

Ba mặt thùng xe đều làm cửa sổ, nhưng vì trời lạnh, thế giới này không có thủy tinh, cậu chỉ có thể làm cửa hình mạng nhện, bên ngoài dùng rèm che lại, cũng có thể kéo vào, cũng có một tầng rất dày, kéo rèm lại có thể bảo đảm vừa có thể nhìn ra bên ngoài lại vừa có thể giữ ấm. Hơn nữa rèm kia có độ trong suốt rất cao, cho dù không kéo ra cũng có thể thấy được bên ngoài.

Kỳ thật, đôi khi Thước Nhạc không nghĩ ra có thể làm thêm công năng gì nữa không? Bởi vì có không gian nên chỉ cần có một chiếc xe để di chuyển là được rồi, những thứ này chỉ là để che dấu thôi mà. Nhưng nếu cậu đã rơi xuống nơi này, đi lại cũng có chút phương tiện, nếu không thể bay tới bay lui thì hẳn không để lãng phí là được.

Ngày làm xong xe có cả đám người vây xem, kiểu dáng xe rất đơn giản nhưng Thước Nhạc điêu khắc rất nhiều hoa văn nhỏ nhỏ trên xe khiến cho cả cỗ xe trở nên lịch sự tao nhã. Đây là chiếc xe màu nâu đậm, càng thiên về màu đen, bốn bánh xe khiến cho thùng xe thoát nhìn càng thêm trầm ổn. Tuy nhiên Lan thúc vỗ thùng xe, thậm chí dùng tảng hơi nâng lên, “Tiểu nhạc, xe này của người, ngựa có thể kéo được sao?”

Phù... Lan Y, Lan Phi đều phì cười. Vừa rồi lúc Thước Nhạc lắp xe họ đã phát hiện, thùng xe này nặng vô cùng, thùng xe này thoát nhìn không quá lớn, họ còn thấy thùng xe lớn hơn nữa cơ, thùng xe trong nhà mấy quý nhân còn lớn hơn xe này nữa cơ. Xe này được làm hoàn toàn từ gỗ khiến cho người ta cảm thấy rất nặng, rất dày, phải mấy con ngựa mới có thể kéo nổi, hơn nữa khi tháo xe này ra nhất định rất mất sức.

Thước Nhạc nở nụ cười, sự thật thắng hùng biện, nếu không phải phát hiện trận pháp dùng rất tốt, cậu cũng không làm như vậy. Hơn nữa có vài trận pháp có thể mang lại hiệu quả vô cùng tốt ở thế giới này, có lẽ vì chúng hấp thu năng lượng càng đơn thuần.

Thấy trời đã nắng lên, Thước Nhạc đến chồng ngựa, dắt ngựa ra, đóng xe lên, sau đó tự mình đi lên, cầm dây cương thật dài trong tay. Thước Nhạc nhẹ rung tay, con ngựa bước lên phía trước, vốn không dừng lại, rất thuận lợi tiến bước. Mắt Lan Phi sáng lên, chạy hai bước ngồi lên trên đó.

Ra khỏi sân, Thước Nhạc hơi dùng sức rung dây cương, ngựa bắt đầu chạy. Mấy ngày nay tuyết rơi, tuyết vẫn còn đọng trên đường, nhưng không hề ảnh hưởng tới con ngựa này. Có lẽ bởi ngày nào Thước Nhạc cũng cho nó uống nước hồ, cơ thể ngựa này được cải thiện rất nhiều. Khi chạy về phía trước, dường như có gió xung quanh hất thổi về phía trước đẹp hết tuyệt sang hai bên tạo thành một con đường. Hơn nữa khiến Thước Nhạc cảm thấy rất ngạc nhiên là nơi có hố ở phía trước thì trước khi chân nó chạm đất thì đã bị lấp đầy, chẳng lẽ vì con ngựa này có hai thuộc tính? Cậu có lẽ nên tìm hiểu chút nữa về thế giới này.

Tốc độ cũng không vì thùng xe nặng mà chậm lại, vững vàng như trên đất bằng, thoải mái đến mức khiến Thước Nhạc nghĩ ô tô cũng chỉ đến thế mà thôi. Tiến tiến bước bước chợt dừng lại, thùng xe và ngựa hoàn toàn đồng bộ. Hiệu quả có được còn tốt hơn so với suy nghĩ của cậu, thậm chí còn không cần có người khống chế, đều do ngựa tự xử lý, hoàn toàn không thành vấn đề.

Chờ đến khi chạy về nhà, Lan Phi há miệng cười to, Thước Nhạc thấy gió kia đã thổi hết vào bụng cậu ta rồi, không chừng tối nay lại đau bụng ấy chứ. Con ngựa tựa hồ cũng rất hưng phấn, chờ đến lúc Thước Nhạc xuống xe thì cọ đầu qua, lộ ra vẻ mặt sung sướng. Có lẽ, nó cũng muốn lựa chọn công cụ.

Mấy người Lan thúc cũng ngồi lên xe thử cảm nhận một chút, hiệu quả rất tốt. Tam thúc thậm chí muốn mở miệng nhờ Thước Nhạc làm cho một chiếc nữa, Thước Nhạc cũng khó từ chối, nhưng chiếc xe này sử dụng rất nhiều bùa chú. Hơn nữa còn dùng nguyên liệu trong không gian làm ra, nếu sử dụng tài liệu ở huyện làm ra sợ rằng không thể đạt được hiệu quả như vậy, cũng không thể khắc bùa dễ dàng như thế, huống chi nếu làm rồi, sợ rằng sau này sẽ phiền toái. Cho nên cậu chỉ có thể nói, đây là con ngựa tự nguyện. Ngựa này đã có thể xác định có hai thuộc tính, vốn không dễ tìm. Mà giá của nó cũng không phải họ có thể trả được, bỏ lại kéo không nổi.

Dù vậy, tam thúc vẫn không hết hy vọng, có lẽ không tin cách nói của Thước Nhạc, kéo bò nhà Lan thúc đến kéo thử xem có được không. Thước Nhạc cũng không phản đối, chỉ đứng bên cạnh cười cười, nhìn xem sao. Trong lòng Lan thúc cũng không vui, nhưng mà là huynh đệ nhà mình nên khó mà nói gì được, hơi nhú mày.

Kết quả thực nghiệm đã được xác minh, bởi không ngờ xe lại có hiệu quả tốt như vậy, Thước Nhạc thấy thật chói mắt, tất không thể để xe đi lại bình thường, chỉ cần dùng tinh thần lực hơi kéo xe lại là được. Thấy bò bước đi khó khăn, tam thúc chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ trong đầu, khi nhìn về phía con ngựa thì có hơi hâm mộ ghen tị.

Lan thúc rất bất mãn với chuyện này, đến tối cũng không giữ tam thúc lại ăn cơm. Đến khi ăn cơm, thúc còn xin lỗi và giải thích với Thước Nhạc, nhưng cậu không để bụng. Cậu cũng đâu cho rằng tất cả mọi người đều có tính cách giống như Lan thúc. Kiến thức tam thúc có hạn nên mới có phản ứng như vậy. Kỳ thật, hai ngày nay cậu cũng đã nhận ra, thúc ta cũng có hơi muốn chiếm lợi từ người khác, nhưng tính cách vẫn rất tốt bụng. Thước Nhạc lại không có quan hệ gì với họ nên cũng không bận tâm. Có điều, cậu chữa bệnh cho lục ca, thế nhưng nhà tam thúc lại chẳng được ơn nhờ câu nào, khi cậu làm dưa muối cũng không đến giúp, đã vậy lần này còn muốn nhờ cậu làm này làm kia, cũng quả thật không vui được. Có lẽ bởi người với người có khác biệt, cậu thật ra cũng không thấy sao cả, chỉ thấy sống với người như vậy có hơi không thoải mái. Lan Sinh và lục ca lại rất tốt, đáng tiếc lại không quản nhà. Điều này cũng khiến Thước Nhạc nhận ra, không phải ai cũng giống ai, sau này cậu cần chú ý làm việc.

37. Kim Liên Thiên - Chương 37

Editor: Kusami

Beta-er: Irisbui1609

Ngày hôm sau khi xe làm xong, tuyết bên ngoài cũng đã ngừng rơi, lục ca nhà tam thúc cũng đã cất chỉ. Thước Nhạc cũng không hy vọng vì cậu ta mà chậm trễ chuyến đi, mỗi ngày thay thuốc cũng bôi chút nước hồ lên, tác dụng thấy rõ.

Tuyết ngừng rơi, cậu liền chuẩn bị xuất phát. Lan thúc lo lắng nên bảo Tiền đại ca đi theo, Lan Phi cũng muốn đi theo nhưng Lan thúc không đồng ý. Tuyết vừa rơi, trong nhà còn rất nhiều chuyện cần xử lý nữa mà. Hiện trong thôn cũng rất bận rộn, vì phòng nạn tuyết, mỗi nhà đều tu sửa lại nhà cửa, vài chuồng gia súc cũng phải sửa lại. Lan Phi còn nhỏ nhưng đã là nửa lao động trong nhà, rất nhiều chuyện cần nó giúp đỡ.

Sáng hôm xuất phát, bọn họ đi từ rất sớm. Miu Miu vẫn còn đang say ngủ đã được Thước Nhạc bế lên xe. Thằng nhóc kia dù nói sao cũng không chịu ở lại, Thước Nhạc tất nhiên không làm trái ý nó. Đã sớm đốt bếp lò nhỏ trên xe, trên kháng mộc và trong xe đều rất ấm áp, giống y như đang ở trong phòng, cũng không hề thấy lạnh chút nào. Nơi cửa xe đã làm chiếc rèm dày, rất kín gió.

Đón Tiền đại ca rồi ba người lập tức xuất phát. Chờ đi lên đường lớn, Tiền đại ca cũng không cần ngồi

đánh xe, ngựa tự biết nên đi lối nào. Thước Nhạc vẫn dùng thần thức quan sát nên không sợ đi nhầm đường. Tuyết vừa rơi, trên đường còn chưa có xe đi lại, cũng không ai thấy mà kỳ quái.

Thước Nhạc hâm nóng sữa dê trên bếp lò, đã cho cả hạnh nhân vào trong đó. Đêm qua đã làm bánh bao bí đỏ hấp cách thủy, còn có cả một bình dưa muối nhỏ, bữa sáng đơn giản cũng đã xong xuôi.

Tiền Tuấn Bình đang thật ngạc nhiên, ai xuất môn lại có thể ăn được thức ăn bình thường chứ. Đặt luôn bếp lò trên xe như vậy thật quá tiện lợi, “Tiểu Nhạc, xe này của cậu làm rất tốt, thật vững trãi, nếu là xe người khác thì nước đã sớm sóng cả ra ngoài rồi.”

“Cũng do ngựa tốt.” Thước Nhạc cười cười, thấy Miu Miu đã hơi chớp mắt, sắp tỉnh, lập tức xoay người, cũng không định nói gì thêm về chuyện này.

Mặc quần áo cho Miu Miu, lấy chiếc bàn gấp đặt trên đỉnh xe xuống, đặt xong, ba người ngồi đó ăn bữa sáng.

Trên đường rất thuận lợi, rất ít ai lại xuất môn trong tình trạng thời tiết thế này, cho đến khi đến ngoài Tương Viên thành, họ cũng chưa gặp tới mười chiếc xe. Bởi tốc độ nhanh, hơn nữa lại đi từ sớm, đến trưa họ đã tới Tương Viên thành. Ăn cơm trong tiệm cơm trong thành rồi gióng xe đến nhà Tiền Viên. Tiền gia là thế gia vọng tộc đệ nhất ở Tương Viên thành, nhưng bởi còn có tận mấy thôn Tiền gia, Thước Nhạc cũng đã gặp rất nhiều người họ Tiền.

Tiền Viên thấy Thước Nhạc thì vui quên trời. Nhiều ngày qua hắn đều lo chuyện này, đã làm xong mọi chuyện, nhưng chờ mãi không thấy người đâu nên cũng rất lo lắng.

“Tiên sinh, ngài đã tới, ta đã chờ mấy ngày rồi.”

Thước Nhạc cười xin lỗi, “Không phải bởi tuyết rơi sao? Đường không dễ đi. Có tin tức rồi sao?”

Tiền Viên nghe vậy, tươi cười đầy mặt, “Còn chẳng phải ta tới nam khu hỏi thăm khắp nơi sao, quả thật có hai nơi, còn kề nhau, đều phù hợp với yêu cầu của ngài.”

Thước Nhạc nghe vậy thì rất vui, lần này nếu thành công thì lần sau cậu cũng không cần đến đây nữa, “Vậy có thể dẫn chúng ta đi xem không?”

“Được ạ, hai nhà kia đều ở cùng một chỗ, ta đã hẹn trước lúc nào cũng có thể tới xem.”

Tiền Tuấn Bình đã biết cậu đến đây mua nhà, nhưng lại không biết cậu định mua nhà ở nam khu Tương Viên thành. Hắn tuy không thường đến Tương Viên thành nhưng đã từng nghe nói về nam khu Tương Viên thành, đó vốn là nơi mà thế gia phú hộ xây dựng gia viên mà. Nhà ở đó rất đắt, không ngờ Thước huynh đệ lại có nhiều tiền như vậy. Dù nghĩ vậy nhưng mặt hắn lại không hề thay đổi.

Có xe rất tiện, muốn đi cũng không mất bao nhiêu thời gian. Xuống xe, Thước Nhạc nhìn thử, nơi này là nơi sâu nhất của khu nam. Tương Viên thành là một tòa thành lớn nhưng không gần biên cương nên chưa từng xảy ra chiến tranh. Nó nằm ở điểm nút giao thông quan trọng cho nên có thể xem như một tòa thành kinh tế lớn. Kết cấu thành thị cũng không quá quy tắc, mà khu nam này là một mảnh đất vây quanh hồ. Năm đó, khi Tương Viên thành được xây dựng, chỗ này cũng không thuộc phạm vi của Tương Viên thành, nhưng theo thời gian trôi qua, thành thị cũng ngày càng lớn, nơi này cũng được quy hoạch vào, trở thành nơi nhóm phú hộ xây sơn trang. Toàn bộ khu nam có nửa diện tích là hồ, nếu nhìn từ trên không, đây tựa như chiếc bánh trung thu bị cắn rất nhiều miếng vậy.

Tiền Viên dẫn Thước Nhạc đi đến bờ phía nam, dẫn đám Thước Nhạc vào một khu đại trạch. Cửa đại trạch đối diện với hồ nước, trên bờ trồng rất nhiều cổ thụ, hiện tại đang một mảnh trắng xóa, che đi cả tòa nhà. Thước Nhạc nhìn khắp chung quanh cũng chỉ có mỗi một hộ này, hai mặt đều là rừng cây, tòa nhà ẩn ẩn chứ không quá rõ ràng, nhưng nhìn tường vây phía trước thì không nhỏ chút nào.

Vào nhà, người gác cổng đi ra, đó là một vị lão nhân, ông trông nhà, thấy là Tiền Viên cũng chỉ gật gật đầu, cũng không đứng lên, híp mắt nằm trên ghế.

Tiền Viên hiển nhiên biết lão nhân vốn luôn như thế nên dẫn họ vào. Đi vào nhìn thử, Thước Nhạc hơi nhú mày, đập vào mắt là một khối ảnh bích bằng lưu ly, lưu ly màu đen làm nền, tôn lên kỳ lân màu bạc. Thước Nhạc không biết thế giới này có yêu cầu gì với kiến trúc hay không, nhưng cậu biết trên địa cầu hiếm có gia đình nào có được ảnh bích như vậy. Nhưng nếu Tiền Viên đã dẫn cậu vào đây thì hẳn không có vấn đề gì đâu nhỉ. Đi qua ảnh bích, tòa nhà rất lớn, về chính thể giống như kết cấu tứ hợp viện, nhưng không phải thanh chuyên, mà được làm hoàn toàn từ gỗ, kiến trúc cột chống rất lớn, nhà cửa đều thuần màu đen. Trong sân lót thanh chuyên nhưng lại có chút phong cách thời Tần, rất đại khí. Nhất Tiến viện nối với chính phòng bởi hành lang, sương phòng hai bên, đi khỏi hành lang thì Nhị Tiến viện nằm bên ngoài chính viện. Chính phòng có bảy gian, hai bên là hai Bài Sương phòng phân biệt với nhau.

Đi hết tiền viện đến cửa hậu viện, bảy gian chính phòng ở hậu viện, ngũ gian sương phòng, bốn gian nhĩ phòng. Chính phòng hậu viện còn có một tòa tiểu lâu hai tầng, nối liền với chính phòng. Thực tế, hai bên chính phòng còn có khóa viện, từ cửa sân sau nối ra ngoài, phía sau chính phòng còn có một tòa Tam Tiến viện độc lập nữa. Phía sau là đại hoa viên.

Cả tòa nhà hình chữ nhật, phía trước là khu nhà ở, phía sau là đại hoa viên. Trong hoa viên có một hồ Phong Diệp, bởi hình dáng tựa như lá phong nên được gọi như vậy. Chung quanh hồ có đình đài lầu các, tiểu viện độc lập, mà Tây Bắc giác và Đông Bắc giác lại có hai chiếc sân có vẻ hơi rộng. Trong hồ còn có cả đảo nhỏ nhưng họ không lên đó, nhưng nhìn từ xa thì có vẻ cũng có nhà ở.

Đám Thước Nhạc cũng không đi hết các nơi, tòa nhà này chỉ tạo cho Thước Nhạc cảm giác rằng nó quá lớn. Tuy không cách nào so với cố cung nhưng cũng không kém gì vương phủ. Kiến trúc có chín phần mới, không có dấu vết có người từng ở qua. Khi thiết kế hẳn rất dụng tâm, từng chi tiết đều làm đến thật tinh xảo. Nhưng Thước Nhạc nghĩ dù người nhà mình đến đây hết thì cũng quá lớn, ở không hết đâu.

“Tòa nhà này là tân trạch Phùng gia. Nhưng vừa xây xong Phùng gia liền có chuyện, nhà họ chẳng còn ai nữa. Nếu ngài muốn mua tòa nhà này thì giá có thể rẻ hơn đôi chút.”

“Không phải đây là cái Phùng gia có ma kia đó chứ.” Tiền Tuấn Bình nghe xong thì nhú mày.

Tiền Viên hơi ngượng, “Đại huynh đệ, người cũng đừng nói vậy mà, trước khi nhà họ gặp chuyện không may cũng chưa từng ở đây mà, sao có thể nói là nhà có ma được.”

Thước Nhạc hơi tò mò, “Sao lại như vậy?”

Tiền Tuấn Bình giải thích, “Phùng gia là đại gia tộc nổi danh trong Tương Viên thành. Lúc trước khi xây tòa nhà này cũng rất vang dội đó, nghe nói còn tìm tu sĩ xem qua cho, thiết kế và kiến trúc cũng mời rất nhiều người, cũng bởi vì Phùng gia liền một lúc có được ba vĩ tu sĩ, thế mới ra giá cao xây tân trạch. Chuyện này được truyền xa lắm đó. Nhưng ai cũng không ngờ, tân trạch Phùng gia vừa xây xong, chưa kịp dọn đến ở, Phùng gia đã bị diệt môn. Tuy cũng có mấy bà con xa không chết nhưng Phùng gia dòng chính lại toàn diệt. Tòa nhà này cũng bị nói thành nhà có ma. Năm đó việc này rất oanh động, ta cũng chỉ nghe nói, không ngờ nơi này lại là tân trạch Phùng gia.”

Sắc mặt Tiền Viên hơi xấu đi, “Tiên sinh nếu không hài lòng, chúng ta lại đi xem một chỗ khác. Kỳ thật nơi này rất tốt mà, lúc trước khi xây cũng dùng toàn những vật liệu tốt nhất, mà giờ chỉ cần năm trăm nguyên tinh để giai thôi, rẻ quá mà, cho dù mua đất cũng không có giá này đâu ấy. Phải biết rằng giá này cũng bao gồm cả hai khu rừng hai bên nữa mà.” Vừa nói xong, thấy Tiền Tuấn Bình trừng mắt nhìn mình, hắn ta cũng hơi ngượng. Vốn giới thiệu nơi này cũng chỉ ôm chút hy vọng may mắn, mấy bà con xa kia của Phùng gia hiện đang ước gì có thể bán rẻ chỗ này đi, kiếm về chút tiền, cũng cho hắn ta rất nhiều thù lao.

“Thước huynh đệ, người đừng nghe hắn nói. Lúc trước rất nhiều người mua tòa nhà này, ta nghe nói có hai người mua phòng còn chưa kịp ký tên thì đã xảy ra chuyện. Vì thế mới đồn ra nhà này có ma mà.”

Thước Nhạc cười cười, “Chúng ta cứ xem chỗ khác trước đã.” Nói thật, cậu cũng rất hài lòng với tòa nhà này, phong cách, còn có đại hoa viên phía sau kia nữa, đều rất thích. Hơn nữa, giá kia đối với cậu cũng không đắt, chỉ bởi quá lớn, có hơi trống. Vẫn cứ xem qua chỗ khác rồi tính sau.

Thước Nhạc ôm Miu Miu, đám người lại ngồi xe ngựa đi tới tòa nhà kia, cũng cách không xa. Chờ họ dừng lại, Thước Nhạc đã ưng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tòa nhà kia ở bán đảo trên hồ, ba mặt tiếp nước, một mặt nối liền với đất liền, trên đảo có rất nhiều cây cối, tường trắng đại ngỗ, từ ngoài nhìn vào đã thấy rất lịch sự tao nhã.

Cùng Tiền Viên đi đến trước cửa, Tiền Viên lấy chìa khóa ra mở cửa, “Nơi này vốn là nơi ở của đại nho trong triều, ông ấy cũng không thường đến, năm trước lão nhân qua đời, người nhà cũng không dùng đến, năm nay mới bán ra.”

Tòa nhà được xây theo địa hình bán đảo, tiền viện là viện ngoại, chủ yếu là nơi ở của người gác cổng, còn có chuồng ngựa. Qua Nhị môn, sân không lớn, chỉ có tam gia chính phòng, có vẻ là nơi tiếp khách, bên trái cửa cửa Nguyệt Lượng, bên trong cũng là một viện nhỏ, có bốn gian phòng, là phòng cho khách.

Bên phía là hành lang gấp khúc thông ra mặt phía sau, mặt sau chính là hoa viên. Bên trong tiểu kiều lưu thủy, đình đài lầu các, trong viện có tam gian phòng tiếp khách và hai gian thư phòng. Góc sân có cửa ngách, từ nơi đó thông ra hậu viện. Hậu viện là một tòa nhà Tam Tiến. Trên bán đảo còn có rất nhiều

không gian, nhưng để bảo tồn tự nhiên nên cũng không có quá nhiều kiến trúc, chỉ rải chút đá nhỏ, xây gian nhà nhỏ trên núi, trên tiểu đảo bên cạnh có một tòa kiến trúc được xây dựng trên nước, lầu các hai tầng.

“Hồ nhỏ này và rừng núi bốn phía cũng bao gồm bên trong. Trong khu rừng bên kia còn có hai tòa nhà gỗ, chờ đến xuân, trong hồ có rất nhiều hoa sen nở, là nơi tốt để ngắm sen.”

Thước Nhạc dạo quanh khắp nơi trong tòa nhà này, cả hồ nước và khu rừng xung quanh, tính cả đảo thì bên này còn có hai mẫu, tổng diện tích có thể đạt tới tam khoảnh. Đương nhiên, tiểu hồ đã chiếm phân nửa diện tích, còn lại đều là núi.

“Chỗ này bán với giá bao nhiêu?”

Tiền Viên nghe vậy thì rất vui, cười hắc hắc nói, “Chỗ này thì sợ rằng đắt chút, diện tích tuy không lớn bằng chỗ kia nhưng có thủy vực của riêng mình, chủ nhà muốn sáu trăm nguyên tình dê giai. Gia cụ trong nhà sẽ tặng không.”

Thước Nhạc liếc nhìn hắn ta một cái, “Nếu muốn dọn vào, gia cụ kia ta không cần. Hơn nữa giá này có hơi đắt, chỗ trước đó mới có năm trăm nguyên tình, nơi này cao hơn hắn một trăm nữa thì quá cao rồi.”

Tiền Viên cười nịnh nọt, “Thật không thể ít hơn nữa, khu lâm viên này rất nổi tiếng trong Tương Viên thành, gần đây không có ai bán ra khu nhà như vậy. Nếu đầu xuân sang năm ngài tới đây nhất định đã bị bán đi mất rồi.”

Thước Nhạc cũng không muốn cò kè với hắn ta, cậu biết trong đó hắn có định mức, “Thủ tục cần những gì?” Cậu đột nhiên nhớ ra cậu không có giấy tờ chứng minh gì đâu, cũng không biết nơi này có gì như chứng minh thư không nữa. Nhưng việc này không cần cậu quan tâm.

“Ngài không cần lo việc này, ngài mua nhà ở Tương Viên thành thì sẽ thành người Tương Viên thành. Ta sẽ giúp ngài lo những thủ tục đó. Ừm, nếu ngài không muốn ở lại Tương Viên thành cũng được, chỉ cần mang lộ ký đến đăng ký chút là được rồi.” Bởi có rất nhiều tu sĩ không có lộ ký, cho nên về đăng ký nhà ở không quá nghiêm khắc, nhất là kiểu giống cậu trong một lúc có thể bỏ ra nhiều nguyên tình như vậy.

Vậy thì quá tiện, “Vậy thì đăng ký ở đây đi.”

“Hôm nay đã muộn, sáng mai sẽ đi, ngài chỉ cần chuẩn bị xong nguyên tình là được.”

Rời khỏi khu nam, đám Thước Nhạc tìm nhà trọ gần đó ở lại, ăn xong cơm tối thì đi ngủ.

Cả ngày nay Thước Nhạc xem nhà cũng không giấu Tiền Tuấn Bình, cậu cũng muốn xem thử hắn là người như thế nào, có đáng kết giao hay không. Giờ xem ra, đúng là rất tốt. Thấy Thước Nhạc chuẩn bị dùng nhiều tiền như vậy mua nhà, hắn cũng không nói gì, trong mắt có sợ hãi nhưng cũng không hỏi gì, lúc cần đưa ra ý kiến cũng không hề im lặng. Nói tóm lại, rất đáng kết giao.

38. Kim Liên Thiên - Chương 38

Buổi sáng theo Tiền Viên đi làm thủ tục, cũng không gặp chủ nhà, mọi thủ tục đều do quản gia làm thay. Hiển nhiên vị lão nhân kia rất có tình cảm với nhà ở, tâm trạng cũng không quá tốt.

Thủ tục mua nhà ở đây không phức tạp, chỉ cần hai bên đồng ý, hơn nữa tìm người công chứng, sau đó đến nha môn làm thủ tục, rồi lại làm giấy tờ nhà mới là được rồi. Nhưng Thước Nhạc mua nhà lại có chút phiền phức, nhưng dù vậy thì đến trưa cũng đã xong thủ tục.

Thước Nhạc nhìn giấy tờ nhà đất, tâm trạng rất tốt. Giấy tờ nhà đất này bao gồm giấy tờ nhà và khu rừng xung quanh hồ, tính ra rộng tới ba khoảnh rưỡi. Sau này, mảnh đất rộng ba khoảnh này đã hoàn toàn thuộc về cậu, chỉ cần cậu không bán ra ngoài vậy chính là của cậu. Hơn nữa bởi vì tính liên trong khu đất ở nên những lâm sản xung quanh khu rừng sẽ không cần nộp thuế, những sản xuất có được đều thuộc về cậu, đây là chuyện rất hay. Hơn nữa có được tất cả những thứ này chỉ bằng một miếng ngọc bội. Ngọc bội như vậy tuy không thể nói muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng tám mươi, một trăm miếng vẫn có được. Cậu nhớ rõ tử liệu ngọc bội kia do anh Béo đưa đến, giá cũng không quá đắt.

Đã mua được nhà, Thước Nhạc đi vào nơi đã thuộc về chính cậu, hiện tại xem ra nơi này đâu đâu cũng tốt, rất hài lòng. Tuy nhiên, nơi này chỉ có vài gia cụ bình thường, nếu chưa có thêm đồ đạc thì không thể vào ở được. Hơn nữa hiện tại cậu với Miu Miu ở lại đây thì có chút không tốt, chỉ có thể ủy thác Tiền Viên giúp trông nom một chút.

Khi trở về, Thước Nhạc lại nhìn thoáng qua Phùng trạch. Sáng nay vì để xác nhận phạm vi đất đai, cậu và người trong nha môn đã đến đây xem qua, cũng thuận tiện biết được một chút về tình huống nơi này. Đất của Phùng trạch lớn hơn tân gia của cậu, vào khoảng năm khoảnh, hơn nữa lại tính cả tân gia vào thì vừa lúc chiếm cả một vùng. Một hồ lớn, một hồ nhỏ vừa lúc phân tách hơi nơi với nhau. Phía sau tòa Nhị Tiến nhà họ chính là một tòa núi nhỏ, cũng chính là Nam Sơn của Tương Viên thành, trước thủy sau núi, quả là một khu đất tốt, hoàn cảnh sống thật rất tuyệt. Hơn nữa hôm nay Thước Nhạc còn dùng thần thức quét qua nơi này, Phùng trạch kia diện tích lớn, lại ở ngay góc hẻo lánh, hoa tiêu nhập trạch, toàn thể kiến trúc rộng lớn đại khí. Nhưng hoa viên phía sau lại hơi có chút hoang vắng, vì vậy mà tòa nhà cũng trở nên vắng vẻ.

Hồ lớn hồ nhỏ từ trên không nhìn xuống tựa như hình hồ lô, tân gia nằm ngay giữa hai bụng hồ lô, khác với Phùng trạch đại khí, tân trạch tinh tế, trang nhã.

Đất của hai tòa nhà nhìn từ không trung tựa như bàn tay đang nắm lấy hồ lô, thật xảo diệu. Toàn bộ khu nam cũng không có nơi nào như vậy. Nói thật, Thước Nhạc cũng có ý mua lại cả Phùng trạch. Tuy nói hiện họ ở thì có chút lớn, nhưng chờ sau khi đám nhỏ thành gia lập nghiệp, có đồ đệ của chính mình thì sẽ vừa đẹp. Thước Nhạc tin tưởng cậu và Khúc Phàm có thể sống rất lâu, cơ bản hai người sẽ không phi thăng thành tiên như trong truyền thừa đã nói, ngày tháng của họ còn rất dài. Dù sao nhìn về lâu về dài thì cũng không tính là lớn. Có lẽ cậu cũng nên vì môn phái của mình mà tìm được nơi phong thủy tốt, chiếm thêm vài ngọn núi nữa. Những ngày tháng lánh đời như vậy mãi cũng thật nhàm chán mà.

Tuy nhiên việc này cũng phải nghĩ lại, một là nguyên tinh trên tay cậu không đủ, trừ phi cậu lại bán thêm

một miếng ngọc bội nữa, nhưng nếu như vậy thì quá chói mắt rồi. Hai là vừa rồi dùng thần thức quan sát Phùng trạch thì thấy bên trên có một tầng hắc khí, cậu không hề có cảm giác không tốt với chuyện này, nhưng nhớ tới họ từng nói nhà này có ma, Thước Nhạc nghĩ không chừng là nguyên rủa gì đó, đoán rằng ai mua khu nhà đó thì cũng sẽ gặp rắc rối, nhưng cậu lại không ảnh hưởng tới cậu.

Mà khu nhà đó cũng chẳng thể bán đi trong nhất thời, cậu không sốt ruột. Cậu đoán Khúc Phàm cũng sắp tới đây rồi, có thể bàn bạc lại với hắn một chút. Cậu không chút lo lắng liệu Khúc Phàm có thể đến đây hay không, cậu không chút nghi ngờ gì đối với chuyện này cả. Ngày hai người gặp nhau sẽ không còn xa nữa.

Đến chiều, cậu và Tiền đại ca dẫn Miu Miu đi dạo phố, mua sắm. Đa số là cậu mua sắm, Tiền đại ca cầm giúp. Cơ bản đều là đồ ăn, Thước Nhạc thấy vài loại thức ăn ăn không đủ, đồ trong không gian lại không tiện lấy ra, cùng lắm chỉ lấy chút ra để nấu cho Miu Miu thôi. Lần này đến đây thì cứ thấy nguyên liệu nấu ăn nào trong nhà không có thì lấy một ít, dù sao cũng là thành phố lớn, đầy đủ hết.

Đi vào phố vải dệt, trên tay Tiền đại ca đã cầm rất nhiều đồ, nơi này cách khách sạn không xa, hắn mang đồ về trước, Thước Nhạc lưu lại mua đồ, sau đó hắn sẽ qua giúp mang về. Thước Nhạc thấy hơi ngại, thời tiết lạnh nên Thước Nhạc vẫn ôm Miu Miu, đồ đạc giao hết cho Tiền đại ca. Lần này đi với anh, Tiền đại ca vừa mất công lại mất sức, hắn mệt nhọc nhưng không lời oán thán, ài, người nơi này quả là chất phác mà.

Tiền đại ca vừa rời đi cũng tạo cơ hội cho Thước Nhạc sáng tạo. Hôm nay trời càng lạnh hơn, Lan thúc nói, đây vẫn chưa phải lạnh nhất. Cậu thì không sao, nhưng quần áo của Miu Miu thì cậu thấy chưa đủ ấm. Lần này cũng muốn tìm cơ hội lấy đồ trong không gian ra. Đi vào ngõ nhỏ không người, Thước Nhạc đi vào lấy ra túi lớn đã sớm chuẩn bị xong. Bên trong có một tấm đệm bằng lông cừu cỡ lớn, sáu tám da thỏ. Thế giới này lông thỏ có đủ mọi màu sắc, cũng không có luật bảo vệ động vật, ngay cả trong nhà Lan thúc cũng có thể thấy mấy tấm, mấy thứ này của Thước Nhạc cũng không lạ gì. Trong không gian của cậu có nuôi chút cừu dê đều dùng để ăn, mấy năm nay nuôi dưỡng thu hoạch rất lớn, như lông cừu, lông thỏ cũng có rất nhiều. Lông cừu này rất ít khi dùng tới, Thước Nhạc bình thường cũng chỉ tẩy rửa qua rồi đưa nó vào kho, dù sao cũng không hỏng được, cậu cũng không quá quan tâm. Sau đó tồn lại được kha khá, mẹ Thước muốn làm cái đệm mới đưa đi gia công. Đệm làm ra rất tốt, nhưng làm sao vẫn còn mùi da. Người nhà họ được cái mũi rất thính, nên sau đó cũng không đưa gia công nữa. Sau đó, lão mẹ lại mang lông cừu đi làm thành sợi len, Thước Nhạc mới nhớ ra. Lúc rảnh rỗi cũng mang chúng đi thuộc da, trong không gian nên những phần rất nhỏ của lông cừu cũng hiện ra, muốn khống chế cũng rất dễ, cuối cùng sẽ làm thành kết quả mà cậu muốn. Làm vậy thì da cũng không còn mùi lạ, mềm mại bóng loáng, rất lý tưởng.

Lần này sở dĩ dùng đồ trong không gian bởi nó không có mùi lạ, hơn nữa chế tác nơi này không bằng Địa Cầu, nếu nhìn kỹ sẽ thấy rõ, mà tấm da mặc trên người cậu đây cũng đã được xử lý khi không có người. Trong không gian có sẵn, tội gì không cần. Hiện tại cậu nhớ thím Ngô vô cùng, nhớ tay nghề của thím ấy, tuy Lan thím may cũng rất đẹp nhưng Thước Nhạc cảm thấy cứ nhờ vả thím ấy mãi cũng ngại. Cậu cũng có thể làm, cái gọi là đã thông thì gì cũng thông, hiện tại cậu đã quen dùng tinh thần lực, làm gì cũng làm ít công to, cho dù là ở lĩnh vực nào cũng vậy. Nhưng thế giới này lại không có nam nhân đi làm những việc như thêu thùa, may vá... nên cũng rất quái dị.

Một tay cầm túi lớn, một tay dắt Miu Miu, túi quá lớn nên không thể bế nhóc lên được. Thước Nhạc mua một đôi khuyên tai nhỏ ở cửa tiệm trang sức bên cạnh cho tiểu Ngọc. Mấy hôm trước tiểu công nương còn nhỏ nhưng đã có lỗ tai, nghe nói cũng sắp tới sinh nhật cô bé, coi như quà sinh nhật đi. Khuyên tai hình chuông nho nhỏ, nhìn rất đáng yêu, vừa nhỏ vừa tinh xảo.

Ở lại Tương Viên thành một đêm, chờ cửa thành vừa mở, bọn họ sẽ đi về. Tuyết lại bắt đầu rơi, sợ sẽ bị kéo dài thời gian về. Quả nhiên đi được nửa đường, tuyết đã rơi không thấy rõ đường. Sáng sớm, Thước Nhạc trộm cho ngựa ăn cỏ nuôi mới mẻ, lại uống nước hồ, cơ thể rất tốt, tuyết lớn mấy cũng không ngăn được bước chân của nó.

Khi về đến nhà đã là hoàng hôn. Tuyết kia đã tựa như sợi bông rồi. Ai cũng không ngờ họ lại trở về, đường trong thôn đã khó đi lắm rồi, Thước Nhạc đưa Tiền đại ca về rồi mới về nhà. Đưa đồ vào trong phòng, thấy bò cũng không ở trong chuồng, Lan thúc thấy tuyết rơi quá lớn nên đã đưa đám bò, dê trong nhà vào nhà hết rồi. Thước Nhạc nghĩ rồi đưa ngựa vào nhà chính gian Tây Sương phòng của mình, xem tình hình này vẫn nên cẩn thận mới đúng.

Chờ đến nửa đêm đang ngủ, Thước Nhạc nghe rầm một tiếng, mở to mắt ngồi dậy. Cậu thả thần thức ra, thì ra là chuồng gia súc bị sụp, lại nhìn thì tuyết đã tràn đến cửa. Tuyết vẫn đang rơi, thấy đèn trong phòng Lan thúc sáng lên một chút, nhưng rồi lại tắt đi. Thước Nhạc cho thêm củ vào bếp, quay về phòng thấy Miu Miu ngủ tới mặt mũi đỏ bừng, cảm thấy thế giới yên lặng quá, nhớ Khúc Phàm và đám nhỏ, đến bao giờ họ mới có thể đoàn tụ được đây.

Sáng thức dậy, tuyết đã ngừng rơi, cửa phòng bị chặn lại. Nghe thấy tiếng nói chuyện của Lan Y và Lan Phi bên ngoài, hai người đang giúp cậu dọn tuyết ngoài cửa.

“Tiểu Nhạc ca, xong rồi...”

Mở cửa ra, thấy Lan Phi đang cười hì hì, “Đêm qua chuồng bò nhà mình sụp rồi, huynh nghe thấy không?”

Thước Nhạc cười gật đầu, “Nghe thấy, gần chỗ ta vậy sao không nghe thấy chứ. Hai người các đệ hôm nay sao dậy sớm thế?”

“Tuyết chặn cả cửa nhà, lúc sáng cha dọn tuyết thì bọn đệ dậy rồi.”

Cậu đổ chút nước ấm từ trong nồi ra, “Lan thúc đâu rồi?”

“Cha bị Sâm bá gọi đi rồi, hình như đầu phía đông thôn có nhà ai bị sụp, cha qua xem.” Lan Y quét tuyết, nghe cậu hỏi thì nói.

“Không ai làm sao chứ?”

“Không rõ lắm, nhưng thấy sắc mặt Sâm bá không tốt, không biết nhà ai nữa.”

Thước Nhạc hơi dừng lại, hai ba nhát rửa mặt xong, xoa xoa, “Ta qua xem, nếu có người bị thương cũng khám luôn. Lan Y giúp ta trông Miu Miu, nếu lát nó tỉnh thì giúp nó mặc quần áo mới cho xuống giường.”

“Thước đại ca, đệ đi với huynh, để Lan Phi trông cũng được. Huynh cũng không biết đường qua đó mà.”

“Được, đi thôi.” Nói xong đi ra ngoài.

Hai người đi đến giữa thôn đã thấy Lan thúc và Sâm bá đi tới, rất xa đã thấy hai người họ, “Hai người các người qua bên đó?”

“Cha, Sâm bá, chúng con muốn qua tìm ba, Thước đại ca muốn xem có ai bị thương không?”

Lan thúc khoát tay, “Quay về, không sao, vừa sụp thì người đã chạy ra, không ai bị thương.”

Nghe thế, hai người đều thở phào, không ai bị thương là tốt rồi.

Sâm bá chia tay họ ở gã ba. Không đợi bước vào sân, lòng Thước Nhạc chợt gợn sóng, lộ ra vẻ mừng như điên, quay ngoắt về phía rừng rậm, Khúc Phàm cuối cùng cũng tới.

39. Kim Liên Thiên - Chương 39

Khúc Phàm đã đến đây. Thước Nhạc không ngờ rằng, mối liên hệ giữa cậu và Khúc Phàm lại sâu sắc đến nhường này, rung động khắc sâu vào linh hồn kia khiến cho toàn bộ linh hồn cũng muốn bay lên.

“Ba ba...” Thước Nhạc đột nhiên cảm thấy tay trầm xuống, Miu Miu đã dịch chuyển vào lòng cậu. Vẻ mặt thằng bé tựa như ánh mặt trời vào mùa hè, tâm trạng bất an nhiều ngày nay lập tức biến mất vô tung, “Lão ba đến lão ba đến... ha ha...” Hiển nhiên huyết thống liên hệ khiến Miu Miu biết được hành tung của lão ba nó.

Thước Nhạc hôn mạnh Miu Miu một cái, “Đúng rồi, lão ba đến rồi. Ba con mình đi đón lão ba nào.”

Lan thúc và Lan Y đều ngạc nhiên, không rõ hai cha con họ vui như điên làm cái gì, tuy nhiên rất nhanh họ liền hiểu được.

Thước Nhạc đang chuẩn bị nói với Lan thúc một tiếng rằng phải đi đón Khúc Phàm, nhưng lại cảm nhận được Khúc Phàm đang đến gần. Ngẩng đầu nhìn về phía khu rừng, đã thấy một thân ảnh mơ hồ hiện ra, tiếp theo đã bị ôm vào lòng, cậu và Miu Miu đều bị ôm thật chặt.

“Khúc Phàm...” Môi hơi run, hơi thở ấm áp khiến cho những nhung nhớ bao ngày qua của cậu có nơi truyền tải, vươn tay ôm lấy người mình mong nhớ, tựa như cảnh trong mộng vậy.

“Anh tìm được em rồi...” Khúc Phàm ôm chặt lấy người trong lòng, hai mắt ướt cuộc không thể dời đi, sự mất mát trong lòng cuối cùng đã được lấp đầy. Có lẽ không mất đi sẽ không biết cậu quan trọng với mình biết bao nhiêu, tựa như linh hồn bị chia cắt vậy. Hắn có thể chịu đựng mọi đau khổ cũng không muốn lại bị chia lìa, không bao giờ buông tay nữa.

Nhìn Khúc Phàm mới hơn hai tháng đã gầy hằn một vòng, Thước Nhạc đau lòng, đôi mắt phấp phồng. Trong mắt hai người không thể chứa bất cứ thứ gì khác nữa. Ánh mắt cực nóng của Khúc Phàm như muốn thiêu cháy cậu.

“Ách... tiểu Nhạc, đây là?” Lan thúc rất khiếp sợ, thế giới này dù sao tu hành cũng là truyền thừa từ tu chân giả, chỉ bởi năng lượng là thần lực nên năng lượng tu hành của nơi này cũng là thần lực, nhưng cảnh giới của họ vẫn được chia theo tu chân giả: Trúc Cơ – Toàn Chiếu – Dung Hợp – Tâm Động – Linh Tịch – Nguyên Anh – Xuất Khiếu – Phân Thần – Hợp Thể – Độ Kiếp – Đại Thừa. Mười một cảnh giới này, cũng chỉ bởi thuộc tính thần lực tu tập khác nhau mà biểu hiện bên ngoài cũng có chút khác nhau. Nguyên Anh cũng bởi vấn đề thuộc tính mà biểu hiện ra chút đặc biệt, mà chỉ đến Hợp Thể kỳ, bởi vừa thông thì trăm sự đều thông, thuộc tính không làm phức tạp nữa. Lan thúc cũng đã từng gặp được rất nhiều tu sĩ. Tu sĩ trước Linh Tịch kỳ có thực lực tương tự như võ giả cao giai, chỉ có tới Linh Tịch kỳ mới có khác biệt. Mà bộ dáng Khúc Phàm bay tới vừa nãy, tuyệt không phải khinh công của võ giả bình thường, nói cách khác, hẳn ít nhất cũng là tu sĩ đã ngoài Linh Tịch kỳ. Hơn nữa thúc còn không thấy màu sắc đặc thù của tu sĩ, bởi tu luyện thần lực chuyên nhất, khi tu sĩ vận hành công pháp sẽ có màu sắc khác nhau, chỉ có Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể giấu đi. Thực lực của hắn có lẽ đã ngoài Nguyên Anh. Lan thúc có được kết luận này có hơi hưng phấn, lại có chút không biết phải làm sao? Phải biết rằng tuy không ít người đạt tới Nguyên Anh kỳ nhưng những người này không thường xuất hiện ở nhân gian, lúc tụ hội ở Thánh Thành có lẽ sẽ có nhưng không phải người như họ có thể nhìn thâyayss. Lúc này thấy được một người như vậy, đồng tro tàn trong lòng thúc lại một lần nữa bén lửa. Nhưng thấy hai người ôm nhau thân mật một chỗ như vậy lại thấy không biết nên làm gì, chuyện này quá kinh hãi thế tục đó.

Nghe thấy âm thanh nói chuyện của Lan thúc, mặt Thước Nhạc lập tức đỏ bừng, cậu đã quên mất Lan thúc và Lan Y vẫn còn ở bên cạnh.

Khúc Phàm thật ra chẳng thêm để ý. Trong hai tháng này, tâm tình của Khúc Phàm đã hoàn toàn thay đổi. Thực tế bởi Thước Nhạc ra đi, tu hành của Khúc Phàm lại tiến thêm một cảnh giới, hiện đã bước vào cảnh giới thứ ba của Diệt Thiên cảnh giới. Nếu không phải chính hắn áp chế lại thì sợ rằng còn tiến giai nữa. Nhưng như vậy thì Khúc Phàm sẽ gặp nguy hiểm, từ lúc hắn bắt đầu tu luyện đến bây giờ mới có vài năm, bởi vì không gian của Thước Nhạc mà có được điều kiện may mắn, đã là kỳ tích rồi. Hiện tại hắn cần không phải tiến giai mà là củng cố. Giờ tiến vào giai đoạn cuối cùng của Diệt Thiên cảnh giới, cũng đã hơi hơi phiền chán thế giới của người thường. Nếu không tìm được Thước Nhạc, không chừng còn làm ra chuyện gì đó, hiện đã tìm được Thước Nhạc mới ổn định lại, có điều trong lòng vẫn có chút né tránh thế sự.

Khúc Phàm dời ánh mắt đang dừng trên người Thước Nhạc đi, nhìn thoáng qua Lan thúc. Ánh mắt kia tựa như nhìn thấu nội tâm thúc, Lan thúc không nhận được mà sắc mặt trắng bệch.

Thước Nhạc nhạy cảm phát hiện tình trạng của Khúc Phàm, hơi nhíu mày, kéo kéo tay hắn, “Em tới nơi này vẫn luôn được cả nhà Lan thúc giúp đỡ.” Khúc Phàm lúc này mới trở nên hòa hoãn hơn, khẽ gật đầu với Lan thúc. Vươn tay ôm lấy thẳng nhóc vẫn luôn nằm trong lòng Thước Nhạc, Miu Miu cũng chỉ ôm chặt lấy lão ba, rất nhu thuận.

Lan thúc khẽ thở phào, vẻ mặt thả lỏng chút, cũng không cảm thấy gì về thái độ của Khúc Phàm, hẳn so với những tu sĩ ở nơi này đã tốt hơn rất nhiều.

“Lan thúc, đây là Khúc Phàm, ái nhân của ta.” Cậu cảm thấy mặt Lan thúc và Lan Y hơi run rẩy một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

“Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.” Lan thúc trong lòng niệm không sao không sao, trước kia cũng từng nghe nói có hai tu sĩ ở cùng với nhau tu hành, tuy chưa từng thấy qua nhưng cũng không quá ngạc nhiên. Mà Lan Y bên cạnh thì đã choáng luôn rồi, từ khi Khúc Phàm xuất hiện thì chân cậu đã bắt đầu run, sau đó vẫn thâm niệm: gặp tu sĩ, gặp tu sĩ; khiến cậu hoàn toàn chẳng nghĩ được gì khác nữa.

Thước Nhạc kéo Khúc Phàm vào trong sân, “Lan thúc, ta và Khúc Phàm về phòng trước, lát sẽ nói chuyện với mọi người.”

Kéo Khúc Phàm vào phòng của cậu và Miu Miu, bốn mắt nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa.

“Mọi người vẫn khỏe chứ?”

“Ừm, rất khỏe, chỉ là nhớ em, nên lo lắng.”

Thước Nhạc dựa vào Khúc Phàm, người trong nhà không biết lo lắng nhường nào nữa.

“Em thì sao, không gặp nguy hiểm gì chứ?”

Thước Nhạc lắc đầu, kể sơ qua những chuyện cậu gặp khi đến nơi này.

“Thật đúng phải cảm ơn cả nhà Lan thúc.” Khúc Phàm nghe Thước Nhạc nói lúc đầu đến không thể sử dụng không gian thì cũng hơi khổ sở, nghĩ mà sợ. May mà nơi Thước Nhạc rơi xuống là một truyền tống trận đã được dấu kín, phía này cũng không có tu sĩ gì, nếu không không biết sẽ ra sao nữa.

“Đúng đó, vừa rồi anh đã dọa Lan thúc rồi đó, tu vi của anh lại tỉnh rồi? Sao anh lại tới đây được vậy?”

Khúc Phàm khẽ gật đầu, “Tu vi đột phá, hiện đã là cảnh giới cuối cùng của Diệt Thiên, bị anh kìm lại.” Sau đó, hẳn cũng nói qua về những chuyện xảy ra sau khi hai người tách ra.

Ngày đó, hẳn đến tìm Huyền Chân Tử nhưng không được liền cảm thấy tình huống của mình không tốt lắm, hẳn bề quan ngay tại nơi ở của Huyền Chân Tử ba ngày, vừa xuất quan thì đã gặp Huyền Chân Tử trở về. Huyền Chân Tử mặc dù không hiểu lắm, bạn bè của ông không nhiều nhưng đều rất tài giỏi, trong đó có một vị Thanh Nguyên chân nhân, hiểu rất rõ về truyền tống trận. Khúc Phàm dẫn hai người họ đến xem truyền tống trận. Truyền tống trận kia thực tế không có vấn đề gì, chỉ là lúc sử dụng phải sử dụng linh

thạch, số lượng khá nhiều, khi khởi động còn cần một tiểu linh trận, hơn nữa nếu không có tu vi Nguyên Anh kỳ thì không thể sử dụng được, nếu không sẽ bị lốc xoáy năng lượng khiến cho chao đảo. Trên Địa Cầu đã thật lâu không xuất hiện tu chân giả Nguyên Anh kỳ, bọn họ càng không thể nhìn ra được cảnh giới của Khúc Phàm, cũng không nghĩ hẳn ta có thể sử dụng được.

Sau khi họ rời đi, Khúc Phàm cũng về nhà. Hồ lô Thước Nhạc để lại cho hắn đã chuyển hóa được rất nhiều linh thạch, dù sao có hai hồ lô xứng đôi với nhau, một trái thả linh khí, một cái chuyển hóa linh khí thành linh thạch, hiệu quả rất tốt, có điều nếu dùng để luyện khí thì còn kém một chút. Cũng chỉ là chuyện trong khoảng ba đến năm ngày, Khúc Phàm vừa lúc về nhà dạo dò đôi chút.

“À, đây là đám nhỏ gửi cho em.” Trong tay Khúc Phàm đột nhiên xuất hiện một cái USB.

Thước Nhạc nhận lấy, thấy bên trong còn dán ảnh chụp của đám nhỏ, hẳn là bọn họ tự chụp. Thước Nhạc lúc này mới phát hiện Khúc Phàm mặc bộ trang phục cổ trang, vừa rồi vì quá xúc động nên không phát hiện ra, “Bộ quần áo này của anh do thám Ngô làm sao?”

“Dựa theo lời của Huyền Chân Tử, thì nơi truyền tống trận dẫn tới thường là tinh cầu tu chân, người thường vẫn chỉ ở thời cổ đại nên mặc quần áo như này. Chẳng phải sợ sẽ gây ra phiền phức hay sao?” Khúc Phàm xoa xoa lỗ tai của Miu Miu, có chút bất đắc dĩ, hình như không đúng mùa rồi.

“Thế giới này không có linh khí, có ảnh hưởng gì tới anh không?”

“Không, đối với anh thì không có năng lượng gì không thể hấp thu cả, tiến vào cơ thể thì đều chuyển hóa thành thần dịch lực, không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu bọn nhỏ đến đây, hẳn sẽ phiền phức một chút.”

Hai mắt Thước Nhạc sáng rực, “Đám nhỏ có thể đến đây sao?”

Nắm tay, để Thước Nhạc nhìn nhẩn trên tay mình, “Truyền tống trận hoàn toàn có thể sử dụng, chỉ cần có đủ linh thạch là có thể. Anh đã luyện nhẩn thành một tùy thân không gian, em xem.” Vung tay lên lấy từ trong không gian ra một con thỏ hoang, đây là hắn đột nhiên nảy lòng tham, bắt từ trong rừng về.

“Bởi vì có linh tuyến và tức nhượng mà em để lại, hơn nữa anh lại dùng thần dịch lực luyện chế, không gian này hoàn toàn có thể thừa nhận truyền tống trận, đám nhỏ hoàn toàn có thể truyền tống từ trong không gian đến đây.”

Thước Nhạc nở nụ cười, “Đúng rồi, em sao lại không nghĩ tới chứ, không gian của em cũng có thể mà.”

Khúc Phàm véo mũi cậu, “Đừng nghĩ dễ như vậy, khi em tới đây truyền tống trận vốn cũng không bình thường, ta hoài nghi em bị dẫn tới, muốn trở về cũng không dễ đâu.”

Nhíu mày, kỳ thật trong tiềm thức cậu cũng nghĩ vậy, nếu không cũng sẽ không chưa từng đến xem lại truyền tống lần nào.

“Yên tâm, không cần vội, giờ anh đã tới, có chuyện gì sẽ cùng nhau giải quyết.” Khẽ hôn lên trán cậu, chỉ họ ở cùng với nhau, chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Hai người lại nói thêm về chuyện mấy ngày nay, thấy cũng đã sắp đến trưa, Thước Nhạc dẫn Khúc Phàm đến chính phòng gặp cả nhà Lan thúc. Lúc này, thái độ của Khúc Phàm hoàn toàn khác biệt, tâm trạng cũng đã bình ổn lại, cũng rất biết ơn người nhà Lan thúc.

“Ta cùng gọi ngài là Lan thúc như Thước Nhạc đi, thật sự vô cùng cảm ơn ngài đã thu lưu Thước Nhạc, em ấy thời gian này đã được cả nhà giúp đỡ rất nhiều.”

Lan thúc thấy Khúc Phàm hành lễ với mình, nhanh chóng né tránh, “Đừng đừng, ai cũng có lúc khó khăn mà, huống chi tiểu Nhạc ở nhà chúng tôi cũng đã giúp chúng tôi rất nhiều.”

Khúc Phàm nắm tay Thước Nhạc, nhìn vẻ kinh sợ của Lan thúc. Hắn từ lời của Thước Nhạc đã hiểu về thế giới này, có lẽ sợ hãi thuộc về bản năng. Hắn đưa ánh mắt chuyển về phía hai nhi tử của Lan thúc. Thước Nhạc nói với cậu về những chuyện xảy ra trong thời gian này, nhiều nhất là về bọn họ. Bề ngoài rất giống Lan thúc, ánh mắt cũng rất chính trực, tuy rằng cũng sợ hắn nhưng lại không hề trốn tránh.

Hắn hơi cười, “Họ chính là Lan Y và Lan Phi đi, đều là những hài tử không sai, ta muốn thu nhận hai người họ, không biết ý Lan thúc ra sao?”

Lan thúc hơi sững sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt mừng như điên, nhanh chóng kéo Lan Y và Lan Phi, “Hai đứa còn không nhanh bái kiến sư phụ.”

Thước Nhạc rất ngạc nhiên, nhìn thoáng qua Khúc Phàm. Hắn cũng chưa nói với cậu về chuyện này, tuy rằng cậu cũng có ý này nhưng không ngờ Khúc Phàm lại đề xuất nhanh vậy.

Khúc Phàm nhéo nhéo tay cậu, nâng tay lên, một lực lượng nhu hòa nâng hai người đứng lên, “Nghĩ thức bái sư còn phải chờ một chút, ta còn vài đồ đệ nữa không ở đây, chờ thêm một thời gian nữa họ đến đây thì sẽ lại bái sư.” Lấy từ trong giới chỉ ra hai vật trang sức bằng phỉ thúy, đưa cho hai người, “Thứ này đeo bên người, cũng có ưu việt đối với cơ thể của các người.”

Lan Y và Lan Phi đều không thể tin được, nhìn thoáng qua Thước Nhạc, thấy cậu cười gật đầu mới nâng hai tay nhận lấy, “Cảm ơn sư phụ.”

Khúc Phàm sở dĩ thu họ làm đồ đệ một cách thống khoái như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất là bởi Lan gia đã giúp đỡ Thước Nhạc, điều này quan trọng hơn bất cứ điều gì, cho nên cho dù tư chất của họ ra sao, hắn cũng sẽ nâng đỡ họ. Mặt khác, hiện tư tưởng của cậu đã thay đổi, trước kia dù Khúc Phàm đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, hắn cũng cho rằng mình là một tu thần giả. Tự đáy lòng hắn vẫn cho rằng mình là người bình thường. Thực tế ngoài khi làm việc thì hắn cũng không khác mấy so với người bình thường. Nhưng từ khi Thước Nhạc rời khỏi, hắn mới thật sự cảm nhận được sự quan trọng của sức mạnh, cũng nhìn rõ thân phận của mình. Nếu bản thân không lưu luyện cuộc sống bình thường, có lẽ Thước Nhạc sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Cho dù những gì Thước Nhạc gặp phải có thể do Kim Liên sắp đặt, nhưng Lưu Kiệt xuất hiện là nguyên nhân dẫn đến chuyện này.

Trong lòng hắn vẫn còn băn khoăn, có lẽ là một loại minh ngộ, cho đến khi đến thế giới này, hắn liền cảm nhận được một lực lượng rất mạnh, hắn có thể cảm giác được đây là lực lượng cao tầng. Lực lượng này có lực hấp dẫn đối với thần dịch lực trong cơ thể hắn, nhớ lại tình huống khi Thước Nhạc đến đây, hắn hiểu Thước Nhạc sẽ không dễ dàng rời đi như vậy đâu. Hắn không biết chuyện này là tốt hay là xấu, trước khi đáp án cuối cùng chưa được giải đáp, muốn dốc sức gia tăng lực lượng, sống yên ổn trong thế giới này. Hơn nữa, môn phái của họ cũng phải sống yên ổn ở nơi này.

Khúc Phàm rất hài lòng với người Lan gia, chính xác mà nói, hắn tin tưởng ánh mắt của Thước Nhạc. Đối với cậu mà nói, phẩm cách của một người cũng quan trọng như tư chất của họ vậy.

Ăn cơm trưa xong, họ về phòng, Thước Nhạc liền dẫn hai người vào trong không gian. Miu Miu ngủ trưa, Khúc Phàm ôm Thước Nhạc về phòng.

Sự nhung nhở bao ngày qua trở thành gió lốc nhu tình, hai người cắn xé lẫn nhau, tựa như một trận chiến, dùng đau đớn để chứng minh sự tồn tại của đối phương.

“Đây là đóa hoa sen thứ năm?” Khúc Phàm tựa vào gối dựa, ngón tay di chuyển trên tấm lưng trắng nõn của Thước Nhạc, vận động kích thích khiến cho mấy đóa hoa sen trên người Thước Nhạc phô bày khắp cơ thể. Bấy đóa hoa sen kia lưu động bằng tốc độ mà cho tới giờ cũng chưa từng gặp qua, khi thì một đóa, khi thì bảy đóa, Khúc Phàm mới lần đầu tiên nhìn thấy biến hóa như vậy.

“Ừm...” Thước Nhạc khẽ hừ, dựa vào lòng Khúc Phàm, cậu chẳng muốn cử động dù chỉ một đầu ngón tay, nghe tiếng tim đập thình thịch của hắn, an ổn đi vào giấc ngủ triền miên.

Vươn tay dời Thước Nhạc qua để cậu nằm trên giường, dựa nửa người vào hắn, khẽ hôn lên mắt mũi cậu, nhìn đôi môi hơi sưng đỏ, dùng tay miêu tả hình dáng của chúng, Khúc Phàm nở nụ cười thỏa mãn, ngắm cậu bao nhiêu cũng không đủ.

Cậu vừa mở to mắt đã thấy đôi mắt tràn ngập nhu tình của hắn, “Cười ngây ngô cái gì?”

Khúc Phàm cúi đầu, không ngừng hít hà nơi vành tai cậu, không ai biết những ngày qua hắn mong nhớ những nào.

Bị hắn làm cho hơi ngứa, Thước Nhạc cười nghiêng người qua, “Ngửi gì chứ, cứ như cún con ấy.”

Khúc Phàm đột nhiên hôn lên cổ Thước Nhạc, dùng sức mút mạnh, nơi đó lập tức xuất hiện một dấu vết rất đậm, “Anh muốn làm cún con đó, vậy hiện tại đóng dấu cho em để em sau này không cách nào rời khỏi anh nữa.”

“Xấu xa quá đi. Đau đó.” Vươn tay nhéo chút thịt trên lưng hắn, tựa như trả thù mà vòng vèo một vòng.

Không để ý bàn tay trên lưng chút nào, ôm cậu sát lại, khẽ hôn lên tai cậu, dường như muốn ôn lại màn

kích tình vừa rồi. Nhưng mà...

Bộp... Hai người đang nằm chợt phát hiện người trằm xuống, một cục thịt nho nhỏ xuất hiện trên người họ.

“A...” Thước Nhạc khê kêu lên, vươn tay che mắt Miu Miu, mặt đỏ ửng, không chế tinh thần lực nhấc chân lên che lại hai người, hy vọng thằng nhóc kia chưa nhìn thấy thứ gì cả.

Khúc Phàm nhưng chẳng buồn để ý, cười ha ha bế Miu Miu lên, hai tay nâng thẳng bé lên, sau đó hạ xuống, hôn lên mặt Miu Miu, “Để lão ba nhìn xem, Miu Miu của nhà ta gầy không nào? Bảo bố nhớ lão ba hay không?”

Miu Miu cười hì hì, ôm lấy mặt Khúc Phàm, “Nhớ lắm.”

Khúc Phàm vui không kìm được, trước kia khi ở nhà cũng rất ít khi thấy Miu Miu cười vui như vậy, hiển nhiên rất nhớ hân. Xoa đầu thằng bé, hai người lại chơi tiếp.

Thước Nhạc kệ cho hai cha con chơi đùa với nhau, từ đầu chân bên này chui ra mặc quần áo. Khúc Phàm nằm dưới chân vẫn còn trống trơn, tìm ra chiếc quần con mặc vào cho hân trước, cũng không thể không chút hình tượng trước mặt trẻ em như vậy được.

40. Kim Liên Thiên - Chương 40

Khúc Phàm đến khiến lòng Thước Nhạc an tĩnh lại, cũng không nóng vội chuyện đến Thánh Thành nữa. Cùng Khúc Phàm bàn bạc, bên này thật sự rất có thể trở thành một điểm dừng chân khác của họ.

Cấp bậc truyền tống trận trên Địa Cầu đều có vẻ thấp, theo như lời của Huyền Chân Tử, truyền tống trận bình thường sử dụng ở nhiều tinh diện, mà truyền tống trận trên Địa Cầu hiển nhiên chỉ có thể dẫn tới nơi này. Truyền tống trận mà hân dùng trên Địa Cầu cũng như vậy, nhưng họ cũng có hạn chế, chính là chỉ có thể ra, không thể vào.

Khúc Phàm vốn cũng lo lắng chuyện này, nhưng nếu Sâm Ba có thể đi từ đây về, hân truyền tống chân có thể sử dụng hai chiều. Khúc Phàm hôm sau cũng đi xác nhận chuyện này, cậu dẫn Khúc Phàm qua truyền tống trận xem thử, đặt thử số linh thạch còn sót lại trong người lên, nó quả thật có dấu hiệu khởi động, có điều linh thạch không đủ, truyền tống trận không thể khởi động hoàn toàn. Điều này là chuyện tốt, nhưng Thước Nhạc cũng không thể tiến vào truyền tống trận, điều đó xác định có lực lượng nào đó không muốn để cậu rời đi.

Lập trận pháp xung quanh truyền tống trận, Khúc Phàm thập chí sử dụng một loại thần trận nhỏ trong đầu Thước Nhạc, thần dịch lực trên người cũng dùng hết sạch luôn. Về cơ bản, trừ khi hân đến khởi động, những người khác sẽ không thể tiến vào, đây cũng là một cách bảo vệ truyền tống trận.

Thế giới này lạc hậu hơn Địa Cầu nhưng văn minh tu chân của họ lại rất phát triển, quản chi bởi có vài nguyên nhân không rõ mà năng lượng của thế giới này thay đổi, nhưng về cơ bản vẫn tương tự. Trừ những chuyện đó ra, hoàn cảnh tự nhiên còn tốt hơn, cũng rất hấp dẫn. Cùng với việc ở Địa Cầu sợ hãi bị người khác phát hiện, hoặc là sợ hãi rằng buộc trách nhiệm với quốc gia, bị người khác quản chế, nơi này lại thành nơi tu hành thích hợp nhất. Hơn nữa có truyền tống trận rồi, bọn họ qua lại cũng rất tiện lợi. Thành lập một nơi tu hành trong thành cũng là lựa chọn vô cùng tốt.

Giải quyết xong vấn đề truyền tống trận, Khúc Phàm liền trả hai trái hồ lô lại cho Thước Nhạc, đặt trong không gian thứ hai của cậu. Linh khí trong đó nồng đậm có thể nhanh chóng chuyển hóa thành linh thạch. Nhưng dự đoán trước độ tiêu hao linh thạch trong tương lai, họ lại càng muốn tìm được linh thạch thiên nhiên. Vấn đề này tại khi họ phát hiện linh thạch ở thế giới này cũng không thay đổi cũng không tiêu tán mới xuất hiện. Có lẽ bởi đặc tính của linh thạch, nó sẽ không bị phân giải, tiêu tán giống như linh khí, cứ như vậy, nếu trên thế giới này có linh thạch thì nhất định vẫn còn tồn tại. Bởi người tu hành nơi này cần nguyên tinh, đó là thứ chỉ chứa một loại năng lượng duy nhất. Mà ngọc bội Thước Nhạc lấy ra lại không giống như linh thạch được cấu thành từ 100% linh khí, chúng nó chỉ là một loại bình đựng, cho nên sau khi linh khí tiêu tan sẽ hút vào thần lực của thế giới này, bị người ta nghĩ là nguyên tinh. Đây cũng là kết luận mà họ nghiên cứu nguyên tinh nhất giai rồi rút ra được.

Trước kia thế giới này là tinh cầu tu chân, như vậy tài nguyên của nó nhất định rất phong phú, mà khi tu sĩ nơi này không cần linh thạch, vậy thì sẽ còn dư lại rất nhiều linh thạch, nếu như may mắn, họ cũng có thể tìm được cả mỏ linh thạch nữa. Đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán, cần bọn họ tự tìm tòi.

Về tổng thể mà nói, thế giới này có lợi với bọn họ, thậm chí còn có lợi hơn hẳn tu chân cầu thuần túy nữa.

Khúc Phàm quyết định đi xem Tương Viên thành với Thước Nhạc trước. Một là muốn xem căn nhà cậu vừa mua, khác là muốn mua luôn cả tòa nhà của Phùng gia nữa. Dù sao họ cũng thích cuộc sống náo nhiệt, không thể ẩn cư ngay được. Tương Viên thành không có tu sĩ, điểm này rất tốt, Khúc Phàm đã xem qua bản đồ, khu vực này cũng rất được, toàn bộ được rừng bao phủ, nhưng lại là điểm nút giao thông quan trọng, là khu thành thị buôn bán vô cùng náo nhiệt. Họ hoàn toàn có thể đưa nơi này thành địa bàn của chính mình.

Quốc gia mà họ đang ở gọi là Tử Tử quốc, cái tên rất kỳ lạ. Tổ chức quốc gia có vẻ giống với Tổng triều, người dân sống cũng không tệ, cũng khá giàu có. Hậu thuẫn lớn nhất của quốc gia là Vạn Kiếm tông, tuy rằng không phải đại phái đệ nhất trên đại lục nhưng cũng là một trong ngũ đại môn phái, dân số không phải nhiều nhất, thực lực xếp ở vị trí thứ hai, sức chiến đấu khá mạnh. Quốc gia cũng coi như yên ổn. Dưới nữa có các môn phái được thành lập, nhưng chủ yếu là tán tu**.

**Tử Tử quốc: nghĩa là đứa con màu tím*

***tán tu: người tu hành không thuộc môn phái tu chân nào*

Lần này đến Tương Viên thành còn muốn dẫn theo cả Lan Y và Lan Phi, tuy rằng còn chưa làm lễ bái sư nhưng họ cũng đã thành sư đồ, Khúc Phàm quyết định dạy hai người, cũng rất dễ tâm đến hai đồ đệ này. Khúc Phàm không hiểu quá rõ về năng lượng của thế giới này, nhưng hắc tu hành thần dịch lực, loại mà có thể chuyển hóa bất cứ loại năng lượng nào thành năng lượng của chính mình, nên sự nghiên cứu của Khúc Phàm với năng lượng là không ai bì kịp. Qua hai ngày nghiên cứu, cơ bản cũng hiểu được loại năng

lượng có vẻ thuần túy này. Linh khí ở đây bị chia thành những thuộc tính năng lượng thuần túy, thuộc tính trong cơ thể một người cũng hạn chế phương hướng tu hành của họ. Người trong cơ thể có càng ít thuộc tính thì tu hành lại càng tốt hơn, cho nên trên đại lục này chỉ có một thuộc tính và song thuộc tính là tư chất hiếm có, ba thuộc tính miễn cưỡng có thể tu hành, mà nhiều hơn nữa lại không thể tu hành.

Ngồi trên xe ngựa đi về phía Tương Liên thành, Khúc Phàm gọi hai đồ đệ qua, để họ xem thuộc tính của chính mình. Lan Y thế mà là chỉ một thuộc tính kim chúc, tư chất này vô cùng tốt, cho dù hẳn không thu nhận thì khi đến Thánh Thành cũng sẽ bị bắt vào môn phái. Hơn nữa, nhân tài như vậy lại là nhân tài và Vạn Kiếm tông rất muốn có được.

“Lan Y, tư chất của ngươi rất tốt, là đơn thuộc tính kim chúc, như vậy thì sẽ có rất nhiều tu sĩ đã rất mạnh đều muốn nhận ngươi làm đồ đệ. Ta nghe Lan thúc nói, trong Vạn Kiếm tông hầu như đều là kim chúc, nơi đó cũng rất ít người có đơn thuộc tính, nếu người đến đó sẽ được chương giáo thu nhận. Tuy ta muốn nhận ngươi làm đồ đệ nhưng chúng ta vẫn còn chưa thật sự làm lễ bái sư, người có thể suy nghĩ, có lẽ đến Vạn Kiếm tông sẽ tốt hơn chút.”

Lan Y nghe được mình là đơn thuộc tính thì mắt sáng lên, tiếp đó nghe thấy Khúc Phàm nói cậu có thể sẽ được chương giáo của Vạn Kiếm tông nhận làm đồ đệ thì hơi có chút chần chờ, nhưng khi nghe được câu nói tiếp theo thì đột nhiên quỳ xuống trong xe, “Sư phụ, ta không đi Vạn Kiếm tông, ta chỉ muốn học cùng sư phụ.” Tính cách Lan Y có vẻ giống phụ thân, đối với cậu, nếu đã bái Khúc Phàm làm thầy vậy thì sẽ không bao giờ thay đổi, một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, ai cũng không không cần phụ thân của mình. Cậu đâu thể vì Vạn Kiếm tông mà khi sư* bỏ đi, đây là vấn đề nguyên tắc. Huống chi, tiếp xúc chưa tới hai ngày, nhưng sư phụ đối xử với cậu rất tốt, còn có Thước Nhạc nữa, đó cũng là sư phụ của mình, dù sao này ra sao, cậu cũng đã quyết định.

Lan Phi thấy ca ca quỳ xuống, nó cũng quỳ theo, cau mày nghĩ xem sao sư phụ lại đưa ra vấn đề này chứ. Lại đưa mắt nhìn Thước Nhạc ngồi bên cạnh vẫn luôn mỉm cười, thế mới yên tâm.

Khúc Phàm cười cười, hai tiểu đồ đệ này thật là, tính cách chân chất, sau này nhất định sẽ sống tốt cùng người nhà.

“Được, các ngươi đứng lên đi, việc này sẽ không nhắc lại nữa.” Vạn Kiếm tông thì sao, hẳn cũng không tin đồ đệ mà hẳn dạy dỗ lại kém người khác.

Tiếp theo, hẳn nhìn cho Lan Phi, khuôn mặt có chút ngạc nhiên, “Lan Phi thế mà là thuộc tính cân bằng, các thuộc tính đều rất cân đối.”

Vừa nói xong đã thấy Lan Phi mang vẻ mặt cầu xin, ánh mắt còn hồng hồng như sắp khóc đến nơi. Lan Y cũng lo lắng nhìn đồ đệ, Khúc Phàm cười, “Không cần lo lắng, thuộc tính Lan Phi vừa đẹp. Nếu thật có ba, bốn thuộc tính thì ta còn đau đầu nữa đó. Còn mạnh hơn ca ca ngươi, công pháp cũng có sẵn.”

Hai huynh đệ nghe vậy liền vui vẻ, Lan Phi lập tức đứng bật dậy, đầu bị đập một cái, “Thật sao sư phụ? Ta cũng có thể tu hành?”

Hắn gật đầu khẳng định, “Đương nhiên có thể. Đồ đệ của ta dù là thuộc tính nào cũng có thể tu hành.” Dù sao trong đầu Thước Nhạc có rất nhiều công pháp, tất sẽ có cái thích hợp.

Thước Nhạc nhìn ba người cười hi hi, cậu cũng rất vui. Miu Miu ngủ bên cạnh cũng đã tỉnh. Thằng bé ngồi dậy, dụi dụi mắt, thấy Thước Nhạc thì ngồi dựa vào cậu, ngáp một cái, mang vẻ mặt mê mang nhìn Lan Y và Lan Phi, như tỉnh mà không tỉnh, đáng yêu cực.

Quần áo thằng bé vẫn đặt trên kháng để giữ ấm, bởi Khúc Phàm đã đến, thân phận của hắn cũng để lộ ra, bọn họ cũng không cần dấu dấu giếm giếm nữa. Giống như Khúc Phàm vô tình lấy ra bọc mà mẹ Thước đưa cho ra, Lan Y tuy rằng hâm mộ nhưng cũng không khiếp sợ. Hỏi ra mới biết trên thế giới này có rất nhiều túi trữ vật, cơ bản thì tu sĩ nào cũng có thể có túi trữ vật. Khúc Phàm cũng cho hai người một cái túi trữ vật. Tài liệu trên tay hắn không nhiều lắm, chờ tìm được sẽ làm cho họ tùy thân không gian, thứ này mạnh hơn túi trữ vật bình thường rất nhiều.

Cũng bởi như vậy, quần áo họ đặt trong không gian cũng đã có thể thấy ra mặc, Thước Nhạc còn lấy ra mấy mảnh vải mua lúc trước, gấm Tứ Xuyên, vân cẩm... đưa cho Lan thẩm. Trong không gian của cậu có rất nhiều thứ mà nơi này không có, loại vải màu sắc sáng rõ này rất khiến người ta yêu thích. Nhưng thứ này quá chói mắt, dùng trong thôn cũng không tiện nhưng để làm bộ quần áo mới cho Lan Ngọc thì cũng rất tốt, còn dư lại thì thẩm cũng nói để sau này làm đồ cưới cho Lan Ngọc. Thước Nhạc thật ra muốn thu nhận Lan ngọc, tiểu cô nương nhu thuận đáng yêu, có thể làm bạn cùng Nữ Nữ, có điều nơi này muốn thu nữ đồ đệ cũng không dễ, chờ nhóm mẫu thân đến đây lại nói vậy.

Mặc cho Miu Miu bộ quần áo trong nhà, lại đội thêm chiếc mũ lông, trong xe cũng không lạnh, tóc thằng bé quá dài, Thước Nhạc còn dùng kẹp tóc cặp sang hai bên cho nó, đáng vẻ vô cùng đáng yêu. Vấn đề tóc này cũng thật phiền, tóc cậu cũng đã dài ra, cột thành đuôi ngựa phía sau, ngắn cũn cỡn. Thông thường đều đội mũ che đi cũng không ai thấy kỳ quái, nhưng sau này xử lý vấn đề tóc dài vẫn là vấn đề.

Tổ chất của con ngựa này cũng ngày càng tốt, chạy cũng nhanh hơn; dù tuyết rơi rất lớn, cũng không có vấn đề gì.

Đến trưa bọn họ cũng đã đến Tương Viên thành, khiến Lan Y và Lan Phi sợ hãi không thôi. Lần này họ đi thẳng tới khu nam, giờ đã có nhà của mình nên cũng không cần ở bên ngoài.

Lan Y và Lan Phi, Khúc Phàm đều lần đầu tới tòa nhà này, tinh xảo thanh lịch. Tuy đã một thời gian không ai ở mà có vẻ hoang vắng, nhưng bản sắc của tòa nhà vẫn không thay đổi, chỉ cần hơi sửa sang lại một chút là có thể vào ở.

Đến chiều, họ không đi đâu hết mà chỉ thu dọn phòng ở. Bọn họ thu dọn chính phòng, quét tước vệ sinh, gia cụ bên trong tất cả đều được đưa đến gian phòng trống bên cạnh. Thước Nhạc lấy gia cụ từ không gian ra, cửa sổ cũng được gắn song sa mới, chăn đệm cũng có sẵn. Lan Y và Lan Phi thấy Thước Nhạc lấy đồ ra thì cảm thấy rất thần kỳ, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc. Điểm này khiến trong lòng Thước Nhạc cảm thấy rất thoải mái, tại thế giới như thế này, cho dù xuất hiện những điều khác biệt như vậy cũng có thể giải thích hợp lý được, ít nhất không phải dè chừng như ở trên Địa Cầu.

41. Kim Liên Thiên - Chương 41

Sáng thức dậy, Thước Nhạc lấy thức ăn có sẵn từ không gian ra. Mọi người ăn xong, thấy thời gian đã không sai biệt lắm liền đi về phía Bảo Dực trai. Lần này không cần cẩn thận như lần trước nữa, nhưng họ cũng không muốn đi quá đường hoàng nổi bật.

Lần này đi đổi tiền, vẫn dùng ngọc, nhưng là một khối nguyên thạch, không cắt gọt, to hơn, cũng chất lượng hơn lần trước một chút, là dương chi ngọc.

Để Lan Y và Lan Phi dẫn Miu Miu đi dạo xung quanh, hai người đi vào Dực Bảo trai. Người lần này tiếp đón họ vẫn là vị tổng quản kia, thấy họ lấy ra khối nguyên thạch thì có chút kinh dị mà liếc nhìn họ.

“Hai vị tiên sinh muốn dùng khối nguyên tinh nguyên thạch này đổi thành nguyên tinh hạ phẩm sao?” Tổng quản không xác định hỏi lại.

Thước Nhạc hiện đã hiểu rõ về nguyên tinh, ngọc tuy không thể coi như nguyên tinh thuần túy, nhưng nó cũng thuộc về nguyên tinh đặc biệt, bản thân nó có thể lưu thông trao đổi, cũng không cần đổi đến đổi đi, phiền phức như vậy. Nhưng dù sao họ cũng chỉ mới đến, cho nên đây cũng không thể coi như là bán nữa rồi. Nguyên thạch ngọc này đã đặt trong không gian rất lâu, tạp chất bên trong cũng đã được bài trừ. Hai ngày trước mới được đưa ra ngoài, linh khí bên trong tản ra, giờ bên trong đã có được lượng thần lực rất lớn, chỉ nhìn về hàm lượng thần lực, phẩm chất cũng đã đạt tới mức nguyên tinh thượng phẩm.

Khúc Phàm khẽ gật đầu, “Đúng, chúng ta muốn đổi một chút nguyên tinh hạ phẩm.”

Tổng quản như được đáp án chứng thật, mắt sáng lên, lại đánh giá hai người một chút, ngoài khí chất cùng vẻ bề ngoài xuất sắc thì không phát hiện dấu vết của thần lực, tâm niệm vừa động, tươi cười đầy mặt nói, “Được, sẽ làm ngay cho hai vị đây ạ.” Hiện tại quảng nguyên tinh đều có trên tay mấy đại phái, đã rất ít xuất hiện ở thế tục. Tương Viên thành vốn không có môn phái tu sĩ nào cả, trước kia bởi nơi này có cường đại tu sĩ, hiện tại đã thành bình thường. Nơi này không có tài nguyên nguyên tinh, thần lực cũng không nồng đậm, tu sĩ bình thường cũng chường mắt nơi này. Nhưng hai người trước mắt đây lại không nhận ra có thần lực nào lưu động, mà khí chất lại bất phàm như vậy, tuyệt đối không phải người thường được.

Khối ngọc thạch tử liệu này của họ có thể trực tiếp đổi thành một vạn khối nguyên tinh hạ phẩm, số lượng này khiến hai người ngạc nhiên. Thước Nhạc lại đen mặt, không cần nghĩ cũng biết lần trước cậu và Lan thúc đến đây nhất định đã bị lỗ lớn. Chất lượng số nguyên thành lần này tốt hơn so với lần trước nhiều, cũng không chênh lệch nhiều vậy chứ, huống chi khối ngọc bội lần trước lại được điêu khắc tốt như vậy cơ mà.

Kỳ thật, chân tướng không khác mấy so với họ nghĩ lắm. Lúc ấy, cậu và Lan thúc thoát nhìn chỉ là hai người bình thường, giá quy đổi tất cũng dựa theo giá của người thường. Thực tế hiện tại nguyên tinh thượng phẩm rất ít xuất hiện ở thế tục, giá cũng đã tăng lên rất nhiều. Lần trước Thước Nhạc đến đây mang theo khối nguyên tinh thượng phẩm kia dù không đổi được một vạn khối thì cũng vẫn có thể đổi được năm ngàn khối mà.

Rời khỏi Dực Bảo trai, Khúc Phàm thấy Thước Nhạc tức giận, vươn tay kéo cậu lại gần, “Đừng giận nữa

mà, chúng ta lần sau không tới chỗ hân ta đổi nữa là được.”

“Anh không biết đâu, khối ngọc lần trước mới đổi được có một ngàn cái nguyên tinh hạ phẩm, cũng kém quá nhiều đi chứ.”

“Ha ha, bọn họ thấy bọn em không phải tu sĩ tất nhiên sẽ giảm giá xuống thôi, hơn nữa anh đoán rằng đó là giá của người thường, nếu không Lan thúc cũng đã không đồng ý giá này rồi. Lại nói, chỉ một khối ngọc bội như vậy, lúc trước anh Béo đưa tử liệu đến cũng đã mấy chục mấy trăm khối rồi, dùng nó đổi thành một khu bất động sản thì cũng rất hợp lý đó.”

Thước Nhạc nghĩ cũng thấy đúng, tâm trạng tốt hơn chút, “Nói vậy cũng đúng, chúng ta tốt nhất hiểu rõ về thế giới này một chút, không thể cứ mù mù mờ mờ, bị người ta lừa cũng không biết.”

“Đầu năm tới chúng ta tới Thánh Thánh, như vậy cũng có thể tiếp xúc với tu sĩ nơi này.”

Thước nhạc khẽ gật đầu, “Vậy cũng tốt, không biết mấy khối linh thạch trong hồ lô có đủ để chúng ta khởi động truyền tống trận hay không? Nếu có thể đón ba mẹ đến nơi này thì tốt quá, đám nhỏ cũng sắp nghỉ hè rồi, có thể đến bên này du lịch một chút. Ha ha, tuy rằng về nhiều phương diện cũng không giống nhưng loại sinh cổ đại chân thật này, bọn nó nhất định rất thích rồi.”

Khúc Phàm cũng vui vẻ, “Năng lực chuyển hóa của hồ lô ngày càng mạnh, chắc chỉ khoảng mười ngày thôi, chúng ta nhân dịp này dọn dẹp nhà cửa một chút. Nếu bên này cũng có lễ mừng năm mới, chúng ta cũng có thể thử nghiệm một chút. Em nghe Lan Y nói vài ngày mười năm còn có lễ hoa đăng nữa đó.”

“Có điều thời tiết quá lạnh, cũng phải nghĩ cách giữ ấm trong nhà nữa đấy.” Nghĩ một chút, “Còn có việc tắm rửa, WC nữa, phải nghĩ ra cách thôi.” Tuy nói nhập gia tùy tục, nhưng về mặt này cậu thật không có cách nào nhập gia tùy tục mà.

“Em đừng lo việc này, anh cũng đã lộ diện rồi. Chúng ta cứ mua Phùng trạch đi đã.”

Hai người gặp đám Lan Y, đi tìm Tiền Viên. Nghe họ nói muốn mua Phùng trạch, Tiền Viên rất vui, lập tức giúp họ tìm chủ sự của chi thứ Phùng gia. Phải biết rằng lúc trước khi người Phùng gia đến tìm, được hân đáp ứng giúp tìm người bán Phùng trạch đi đã cho hân một khối nguyên tinh hạ phẩm làm thù lao, không phải giá thường đâu.

Có lẽ sợ xảy ra chuyện, thủ tục được làm rất thuận lợi, thủ tục xong thì cũng đến giờ ăn cơm trưa.

Lại vào Phùng trạch, Thước Nhạc đã mang tâm trạng khác, hiện tại nơi này đã thành nhà của bọn họ, tuy rằng nguyên nhân mua nơi này chỉ yếu cũng chỉ vì địa hình của nó, nhưng không thể phủ nhận khi thật sự có được một nơi ở rộng lớn thì trong lòng dâng lên thứ cảm giác thỏa mãn. Lấy được địa khế của Phùng trạch, kết hợp địa khế của hai nơi với nhau trở thành một tấm địa khế duy nhất, nhìn thấy được địa bàn chân chính họ có được lại càng khiến họ hài lòng.

Trước kia cậu chỉ biết qua thôi, hiện hợp lại với nhau mới có thể nhìn rõ, họ đã có được quyền sở hữu cả một góc của khu nam, khoảng chừng mười lăm khoảnh. Khối lúc trước mua vào khoảng ba khoảnh rưỡi, Phùng Trạch rộng năm khoảnh rưỡi, còn lại khoảng sáu khoảnh là khu núi hoang giữa hai nhà và khu rừng phía sau. Cứ vậy, hai nơi hoàn toàn nối liền với nhau, ngăn riêng ra cả khu này, không còn liên hệ gì với xung quanh.

Hai hồ nước một lớn, một nhỏ khoảng năm khoảnh, diện tích Phùng Trạch là bốn khoảnh, tòa nhà mua lúc trước không tới một khoảnh, còn lại phần lớn là núi hoang, còn có mười mẫu ruộng trước kia trồng gì đó giờ bỏ hoang.

Đoạn người tiến vào Phùng Trạch, Khúc Phàm còn chưa bước vào sân đã nhíu mày, “Tòa nhà này bị người ta ếm bùa.”

“Nga, thật bị nguyên sao? Nghe nói ai muốn mua nhà này cũng gặp chuyện không may, em vào cũng không cảm thấy gì cả.”

Khúc Phàm nghe cậu nói, nở nụ cười, “Không phải nguyên rửa, cũng có nguyên rửa nhưng đó là một loại vu cổ, mà ở đây lại không phải. Nơi này hẳn bị ai yểm âm phù, người bước vào sẽ bị ám vào, cơ thể nhất định thấy không khỏe. Đoán chừng những người gặp chuyện không may trước kia đa số gặp vấn đề về sức khỏe. Còn về phần những người gặp chuyện không may ngoài ý muốn kia— khẳng định đa số vì tính cách nóng nảy mà tạo thành.”

Thấy Lan Y và Lan Phi nghiêm túc lắng nghe, hẳn lại nói tiếp, “Thứ này có hơi giống đoán mệnh. Đoán mệnh này cơ bản đều dựa trên việc quan sát hành vi, cử chỉ của một người mà nhìn ra được rất nhiều điều, thậm chí còn có thể nhìn ra được tính cách thật sự nữa, tương tùy tâm sinh. Thường thì suy nghĩ của mỗi người đều thể hiện qua vẻ mặt của người đó. Bọn họ dùng đó làm căn cứ, nếu nói với một người rằng sắp có tai ương đổ máu, như vậy nếu người này vô cùng tin tưởng thì hẳn ta sẽ nghi thần nghi quỷ, nảy sinh sự hoài nghi đối với những người xung quanh; còn nếu bản thân hẳn có chuyện gì chột dạ thì có lẽ sẽ dưới áp lực như vậy làm ra một vài chuyện không tốt; cuối cùng sẽ tạo thành kết quả như thầy bói đã nói, cũng gây ra những chuyện đúng như thầy bói đã nói đó.”

“Vậy theo như lời sư phụ nói, lời nói của thầy bói chính là một lời dẫn, nếu hẳn không nói ra vậy người đó có lẽ đã không gặp chuyện không may rồi.”

Khúc Phàm gật đầu, “Đây chủ yếu do vấn đề tâm lý thôi. Tựa như tòa nhà này, âm phù kia chính là một lời dẫn, âm dương trong cơ thể con người cần đạt được trạng thái cân bằng thì con người mới có thể khỏe mạnh được. Nhưng đa số người cơ thể luôn sẽ có vài bệnh vặt, những bệnh vặt đó bình thường cũng không đáng ngại gì, thậm chí người còn không để ý đến nó nữa, hoặc có vài tai họa ngầm trong cơ thể vốn cũng không thể phát hiện được. Mà tác dụng của âm phù này chính là để những tai họa ngầm trong cơ thể ấy thể hiện ra ngoài, người nghiêm trọng có lẽ còn đổ bệnh ngay, người không nghiêm trọng thì lại bởi vì thể cân bằng vốn có trong cơ thể bị phá vỡ mà sẽ có các loại bệnh khác nhau, dần dần cũng tạo thành biểu hiện tựa như bị nguyên rửa vậy.” Khúc Phàm nói xong, đứng ở Tam Tiến viên, duỗi tay ra, một khối bài tử đen như mực bay ra từ trong khu đất của khu vườn, rơi lên tay hắn.

Lan Y và Lan Phi đều cảm thấy không thoải mái. Thước Nhạc và Miu Miu lại không thấy sao cả. Khúc Phàm vươn tay vỗ lên hai người kia, cảm giác không khỏe của họ lập tức tiêu tán.

“Đây chỉ là một miếng âm phù thông thường, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng lại rất có tác dụng khi dùng với người thường, cũng không biết do ai làm ra, không biết có liên quan tới việc Phùng gia bị diệt môn hay không?”

Lan Phi nhìn khối bài tử kia, “Sư phụ, nếu bài tử này có tác dụng với người thường, vậy sao Tiền Viên kia lại không bị ảnh hưởng? Hơn nữa tiểu sư phụ cũng từng dẫn Tuấn Bình ca tới đây, Tuấn Bình ca cũng không có chuyện gì. Sao lại vậy ạ?”

Khúc Phàm xoa đầu nó, “Tuấn Bình ca của người không sao là bởi có tiểu sư phụ người ở đây, Tiền Viên sao? Hẳn ta không bị ảnh hưởng thì theo ta nghĩ trên người hẳn ta có một linh kiện phòng ngự. Hôm nay lúc thấy hẳn ta cũng không cẩn thận nhìn, nhưng theo sắc mặt của hẳn thì hẳn có thứ gì đó giúp hẳn không bị tà xâm nhập, còn có tác dụng bồi bổ cơ thể. Kỳ thật ngọc bội trên người các người cũng có tác dụng như vậy, chẳng qua các người cũng không biết cách dùng, hiện cũng chỉ có thể bị động phòng ngự, những thương tổn như này cũng không thể khởi động phòng ngự, chờ sau này các người tu luyện rồi thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Hai huynh đệ gật đầu, rất hứng thú với chuyện tu hành sắp tới.

42. Kim Liên Thiên - Chương 42

Bọn họ đi khắp một lượt khu nhà rồi lại quay về. Nơi này lớn như vậy, họ cũng không định vào ở ngay. Hơn nữa tòa nhà này tuy là nhà mới, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng có người từng ở, cây cỏ trong sân cũng chưa trồng xong, muốn vào ở còn cần tu sửa nhiều, chuyện này không gấp. Khúc Phàm quyết định có thời gian sẽ tới đây đặt vài trận pháp để bảo vệ nhà cửa. Nếu vài ba năm thì không đến mức cũ nát nhưng nếu thời gian dài thì sẽ không tốt đối với phòng ở. Mặt khác, hẳn chuẩn bị lập chút trận pháp ở địa bàn của mình, trận pháp phòng ngự cũng phải nhanh chóng thành lập. Nơi này dù sao cũng không phải thế giới bình thường, nguy hiểm có thể ập tới bất cứ lúc nào.

Trở lại khu bán đảo, nơi này trước kia được gọi là Di viên, bọn họ cũng không định sửa lại. Khu vườn này cũng rất nổi tiếng ở Tương Viên thành, nếu không phải họ may mắn gặp được, cũng không thể mua được.

Tường Di viên màu trắng, màu sắc chủ đạo ngoài màu trắng thì chỉ còn màu đen, hoa văn trên cửa sổ phức tạp, tinh xảo, gạch được điêu khắc rất tinh tế. Phía tây của khu vườn, có tiểu kiều lưu thủy, giả sơn hành lang gấp khúc, đình đài lầu các, phòng hiên... đầy đủ mọi thứ. Tuy rằng khu vườn đã có năm mươi năm lịch sử, nhưng chủ nhà quản lý tỉ mỉ, không nơi nào đổ vỡ, hoang tàn, cây cối trong viện cũng xanh um tươi tốt.

Thước Nhạc trước kia cũng chỉ nhìn thoáng qua thôi, còn có rất nhiều nơi còn chưa đi qua nữa. Hôm nay được nhìn ngắm cẩn thận, lại càng thích hơn, đường phía đông chủ yếu là khu phòng ở, sân trước là sân chính, có thể dùng để tiếp đãi khách tới nhà, phía sau đường phía đông có khu Tam Tiến độc lập là khu của chủ nhà.

Tây viện chính đường là khu nhà cho khách, nơi này được dùng để tiếp đãi khách nhân. Sườn tây của khách viên có Nhị Tiến môn, gọi là Quế viên. Quế viên vốn lẽ được gọi như vậy bởi trước cửa có một gốc cây hoa

quế cao hơn mười mét, bao trùm cả nửa sân. Quế viên khá lớn, bên trong có đầy đủ chính phòng, sương phòng, rất độc lập.

Đi từ cửa nách góc tây bắc của khách viên sẽ có thể tiến vào hoa viên. Hoa viên được nối liền với hành lang gấp khúc, từ phía tây có Tịch Thảo đường, lầu các, vọng lâu, trúc viên Thạch Phảng, Phù Dung thính, Tùng viên, Tĩnh Nhã đường, Khán Viễn lâu, Tĩnh Tâm trai, Thính Vũ hiên, Mai Tuyết đường, Trúc các. Chẳng những tinh xảo thanh nhã, mà cảnh sắc mỗi nơi mỗi khác, nơi nào cũng có cây cối, hòn giả sơn, đều là những phong cảnh tuyệt đẹp.

Thước Nhạc lần trước chỉ đến xem chủ trạch, sân phía bên này cũng không rộng, hiện tại Trúc viên, Tùng viên, Tịch Thảo đường và Thính Vũ hiên đều khiến cậu rất kinh hãi. Tiểu viện độc lập như vậy rất thích hợp để đám nhỏ ở riêng, tính độc lập còn hơn cả khu nhà ở Yến Kinh nữa.

Trong vườn có nước chảy qua, có rất nhiều cây cối cao lớn, đều là những loài cây đã ngoài trăm năm tuổi, cũng không cần sửa sang lại quá nhiều.

Lúc này, tâm trạng Thước Phàm đã khác với lúc này khi mua phòng. Khi đó tuy rằng mua nhà mới cũng không nghĩ sẽ tới ở luôn, càng hy vọng sẽ đón Tết ở nhà Lan thúc, sau đó chờ Khúc Phàm. Mà giờ Khúc Phàm đã tới, cậu lại muốn nhanh chóng sửa sang nhà cửa, sau đó dọn vào ở. Ngôi nhà mà có họ ở cùng nhau mới ấm áp nhất.

Nghĩ vậy, Thước Nhạc nói không đi, thu dọn nơi này. Khúc Phàm cũng có ý này. Chờ thêm mười ngày nữa, linh thạch đủ dùng, hẳn sẽ đón đám nhỏ đến đây. Đoán chừng mấy ngày nữa sẽ nghỉ hè, mọi người có thể ở cùng nhau nghỉ ngơi nửa tháng, dù sao cũng không thể ăn nhờ ở đậu.

Hai tiểu tử Lan Y và Lan Phi không quá để tâm, dù sao hai vị sư phụ nói sao thì sẽ làm vậy. Nhưng vừa nghe thấy Thước Nhạc muốn thu dọn nhà cửa thì muốn quay về tìm người đến giúp đỡ. Tòa nhà lớn như vậy thì cũng không thể chỉ có vài người bọn họ thu dọn thì xong được. Khúc Phàm thật ra lại có thể, hẳn và Thước Nhạc có thể làm được rất nhiều việc, nhưng nếu có người giúp đỡ thì có thể nhanh hơn một chút, cũng sẽ thoải mái làm việc hơn. Nhưng hẳn lo để Lan Y về một mình nên mang theo Lan Y về nhà tìm người.

Bởi nơi này vẫn có người ở, cũng không cần trang trí quá mức, bên trang đặt tảng đá lớn, rất bằng phẳng, là một khối nguyên, còn điêu khắc đồ án nữa, sau đó dùng Thanh Đồng khảm lên, tranh hoa điều ngư trùng, trong số đó có vài đại sảnh là dùng bạc hoặc một loại vàng màu hồng nâu khảm lên, thoạt nhìn rất đẹp mắt. Mỗi một đồ án đều dựa theo công dụng của từng gian phòng mà thay đổi, như đồ án ở đại sảnh tiền viện là loại đồ án tựa như long đồ màu bạc, có chút trừu tượng, giống như hình rồng của thời xuân thu chiếm quốc vậy. Thước Nhạc từng hỏi Lan thúc, nơi này không có yêu cầu hạn chế gì với long rồi phượng, nhưng người bình thường cũng sẽ không sử dụng loại họa tiết liên quan, sợ sẽ bị đè áp. Cho nên nơi này dùng hoa văn long hay kỳ lân mang phúc cũng không có vấn đề gì cả.

Hậu trạch là phòng ngủ của chủ nhân, bên trên là đồ án thạch lựu, trong phòng dùng đồ trang sức phú quý mẫu đơn, có lẽ bởi được nữa chủ nhân dùng trong thời gian dài.

Về mặt này, Thước Nhạc cũng không định thay đổi, tự bản thân nó cũng đã rất tốt rồi, rất có phong cách

cổ đại.

Cả tòa nhà chỉ cần thay đổi vài nơi, một là giữ ấm trong phòng, hai là phòng vệ sinh nhà tắm. Tòa nhà này vào ba mùa xuân hạ thu mà tạo thành cảnh sắc tốt nhất, vào mùa đông chỉ có Mai Tuyết đường và Tùng viên tinh xảo hơn còn những nơi khác thì cây cỏ đã héo rũ, có vẻ hoang vắng. Hơn nữa chủ nhà đến mùa đông cũng không ở đây nữa cho nên cũng không yêu cầu về giữ ấm, mà họ lại rất cần lưu ý mặt này.

Còn có nhà vệ sinh và phòng tắm nữa, chuyện này thì không cần phải nói, cần phải giải quyết. Khúc Phàm nói với cậu về cách giải quyết, cho dù là giữ ấm hay về hệ thống tắm rửa thì họ đều sẽ sử dụng trận pháp. Việc giữ ấm thì rất dễ, chỉ cần lập phù ỏ định nhiệt độ trong phòng là được rồi. Bọn họ đã quen đến mùa đông sẽ dùng kháng, cũng có thể đắp ở đây, cũng không khó khăn, chỉ cần dựa theo cách làm khi ở nhà là được, dù sao đã quen nên không thể thay đổi.

Nhà vệ sinh và nhà tắm thì lại phiền phức hơn, dựa theo ý của Khúc Phàm thì sẽ dùng trận pháp để giải quyết, trong đó những trận pháp đơn giản thủy hệ có thể giải quyết được vấn đề về phòng tắm. Theo ý Khúc Phàm thì hoàn toàn có thể xây dựng được một nhà tắm hiện đại dựa trên trận pháp, ở phòng tắm lắp một chiếc bồn tắm lớn, trong đó khắc trận tụ thủy, như vậy chúng nó sẽ tự động trữ nước. Còn vòi nước thì lại rất dễ làm. Trên thế giới này đều là những loại thần lực thuần túy, hơn nữa, bọn họ lại gần hồ, rất nhiều thủy thần lực. Đương nhiên, trong đó còn có một vài vấn đề nhỏ, giống như việc khống chế mực nước, còn có thể lập trận pháp trong đó để gia tăng nhiệt độ của nước, như vậy họ sẽ có nước ấm. Đương nhiên đây cũng chỉ là vấn đề nhỏ, trận pháp đã có sẵn, chỉ cần bọn họ thực nghiệm nữa mà thôi.

Bồn cầu cũng là vấn đề lớn. Hiển nhiên ở nơi này không thể giống như Địa Cầu làm vài cổng thoát nước, công trình như vậy quá lớn rồi; mà cũng không thể giống như trong không gian dùng Huyền Tật Thiên Hỏa trận, như vậy quá nguy hiểm. Thế giới này có rất nhiều tu sĩ, mà Huyền Tật Thiên Hỏa trận lại quá hấp dẫn người khác, không chừng ngày nào đó họ sẽ tò mò, vậy thì phiền phức rồi.

Khúc Phàm nhưng cũng nghĩ ra một cách khác, đó là lập một truyền tống trận một chiều, thiết lập dưới bồn cầu, lối ra có thể sẽ là mấy cái lỗ bên cạnh khu ruộng nhà họ, cũng tiện cho việc ủ phân luôn. Hiện tại, hắn đã có chút nghiên cứu đối với truyền tống trận, hơn nữa đủ loại truyền tống trận có trong đầu Thước Nhạc hẳn có thể nghiên cứu ra được.

Thước Nhạc nghĩ tới việc có thể xây dựng nhà họ có vẻ hiện đại hơn, nhưng không ngờ Khúc Phàm có thể sử dụng những trận pháp đó để giải quyết những vấn đề khó khăn này. Trong đầu cậu có rất nhiều tư liệu, trận pháp, công pháp, đan phương, luyện khí... rất nhiều, cơ hồ bao quát toàn bộ tư liệu về tu hành trên Địa Cầu, thậm chí còn nhiều hơn. Nhưng cho tới nay, cậu nghiên cứu được rất ít, chỉ chú ý với những vấn đề mà cậu hứng thú thôi, còn lại rất ít dùng đến. Cậu và Khúc Phàm đều có vấn đề như vậy, đều không nghĩ mình là người tu hành, chỉ có điều qua chuyện lần này, hai người đều đã thay đổi. Tuy nhiên, hiển nhiên là thay đổi của Khúc Phàm lớn hơn chút.

Khúc Phàm và Lan Y rời đi, Thước Nhạc bảo Lan Phi dẫn Miu Miu đi chơi, còn cậu thì ghi lại tất cả những trận pháp mà sẽ có khả năng dùng đến vào trong ngọc giản, chờ đến tối Khúc Phàm qua về sẽ nghiên cứu. Sau đó lại dạo quanh nhà, xem nên trang hoàng ra sao, cần những đồ trang trí như thế nào, xem trong không gian có hay không, có cần làm mới hay không, cũng thuận tiện quét dọn sạch sẽ luôn. Mặt này thì lại rất dễ, cứ dùng một cái thủy phù, phong phù và hỏa phù là xong. Chỉ một lát là phòng ở vừa sạch sẽ lại vừa khô ráo. Sau khi quét dọn xong, không chờ đến thay đổi phòng ở mà đặt gia cụ vào đó luôn. Chờ đến khi Khúc Phàm về đến nơi, bên phía đường Đông và sân trước, sân sau bên này cũng đã khá ổn thỏa rồi.

Khúc Phàm đến tối mới trở về, hắn đưa Lan Y về nhà xong thì tự quay về đây, đi thì mất cả buổi tối, mà đến lúc về lại chỉ dùng chưa đến nửa khắc.

Hai người cả tối cũng không ngủ, đều rất hưng phấn, đột nhiên phát hiện trận pháp có thể dung nhập vào cuộc sống thường ngày, giải quyết những chuyện vốn rất phiền phức, bọn họ liền rất hưng trí mà nghiên cứu.

Bọn họ nghiên cứu truyền tống trận trước. Truyền tống trận có rất nhiều loại, có thần trận, tiên trận, cũng có cả tu chân giả sử dụng tinh tế truyền tống trận. Mà những thứ đó lại không phải là thứ mà họ cần đến. Bọn họ cần là loại truyền tống trận một chiều đơn giản một chút, nhưng lại cần truyền tống được nước, những vật lưu động như vậy. Hơn nữa muốn khởi động truyền tống trận thì cần phải nghiên cứu thêm mới hiểu được, nếu không cứ vậy truyền tống đi thì thật quá xui.

Trong tư liệu có một loại truyền tống trận, gọi là thi đơn truyền tống trận, hơn nữa còn là loại truyền tống trận nhỏ. Bọn họ nghiên cứu trụ cột cơ bản, chờ sáng mai sẽ nghiên cứu ra loại truyền tống trận thích hợp. Nhưng thứ này không thể gọi là truyền tống trận, hắn nên gọi là truyền tống thông đạo. Sở dĩ gọi là thông đạo là vì bên này đổ nước thì sẽ chảy ra đầu phía bên kia, sẽ không chút dừng lại. Bọn họ đặt hạn chế với truyền tống trận, cũng hạn chế thể tích của vật truyền tống, truyền tống trận bên này không cần hạn chế, phía tiếp nhận bên kia lại chỉ có một thôi. Hai người làm rất nhiều thực nghiệm, muốn truyền tống trận vận hành thuận lợi thì cần có nguyên tinh, một nguyên tinh đề giai có thể để truyền tống trận dùng trong một năm, mà một nguyên tinh ngọc thạch lại có thể tự động khôi phục năng lượng, có thể sử dụng tuần hoàn. Trong không gian của Thước Nhạc có rất nhiều nên không cần tiết kiệm.

Lúc thiết lập trận pháp, hai người họ phát hiện trận pháp cũng có quy luật, hơi giống như phương trình, giải đáp từng ký hiệu, sau đó tiến hành logic, mà kết quả có được sau đó dẫn đường cho bọn họ rất nhiều. Khi thiết lập thủy trận đã được giúp đỡ rất nhiều. Thủy trận mà họ dùng không phải thủy trận bình thường mà là tụ thủy trận, càng phức tạp gần với một loại tiên trận. Ban đầu, bọn họ chỉ muốn nghiên cứu thử xem trận pháp này có thể hay không tách ra, nhưng không ngờ rằng lại thu được hiệu quả tốt như vậy. Tụ thủy trận mới được nghiên cứu ra có thể khắc thành độ lớn như móng tay, có thể khắc vào trong miệng vôi nước. Nước tập trung rất nhanh, hơn nữa còn được hình thành do năng lượng thủy thuần túy, trong đó còn có một linh trận nho nhỏ khiến bên trong có thể chứa được lượng lớn thủy linh lực, có thể dùng uống luôn, cũng có lợi đối với cơ thể.

Hai người nghiên cứu trận pháp đến say mê, chờ Lan Phi tìm đến nói cha mẹ cậu ta đã đến thì họ đã giải quyết xong vấn đề nước, bắt đầu nghiên cứu sang vấn đề bếp ga. Thước Nhạc cảm thấy họ hoàn toàn có thể dùng trận pháp và nguyên tinh làm ra những thứ đồ hiện đại. Vừa bảo vệ môi trường, vừa mỹ quan.

Đi vào tiền viện, họ thấy Lan Y đang đưa xe và ngựa đến chuồng ngựa ở Đông Thiên viện. Đám Lan thúc đang đứng trong sân nhìn ngắm xung quanh, lần này cả nhà đều đến, Lan thúc, Lan thím, Lan Ngọc còn có thêm cả Sâm Kỳ, Tiên đại ca, đại tẩu.

Khúc Phàm liếc mắt liền nhìn thấy Sâm Kỳ, chủ yếu bởi cậu ta rất giống với Sâm Ba. Trước đó còn bởi vì muốn đến đây, hắn còn cố ý học nói chuyện hai ngày với Sâm Ba. Ngôn ngữ ở địa phương này so với việc nói là ngôn ngữ khác thì nên nói là tiếng địa phương còn tốt hơn, chỉ cần chú ý phát âm thì sẽ học được. Đám nhóc nhà họ lúc trước khi dạy Sâm Ba cũng đã học được cách nói chuyện, hắn không ngờ rằng sẽ có khi dung tới. Chờ đến lúc truyền tống trận được khai thông, cũng đưa Sâm Ba về thăm nhà đi thôi. Hắn cũng muốn khảo sát Sâm Kỳ một chút, nếu thích hợp thì cũng thu nhận. Bọn họ nếu nói từ góc độ môn

phái thì cũng không hưng vượng, vẫn quá đơn bạc.

43. Kim Liên Thiên - Chương 43

“Lan thúc, sao mọi người đều đến hết rồi thế, trời rất lạnh.” Thước Nhạc nói xong, nhanh chóng dẫn họ vào trong phòng.

“ha ha, chúng ta cũng muốn nhìn xem người mua phòng ra sao? Không ngờ người lại mua khu này. Di viên rất nổi danh trong thành đó.”

“Cũng coi như may mắn, đúng lúc họ muốn bán đi, dịp này cũng không có ai muốn mua phòng, nếu không thì ta cũng không chiếm được lợi như vậy.”

Thước Nhạc nhìn Lan Thắm, Trương tẩu đều có chút câu nệ, liền sắp xếp cho mọi người ăn cơm. Vốn cũng muốn chờ mọi người đến đây nên mọi người cũng chưa ăn cơm trưa; Lan Phi và Miu Miu cũng chỉ ăn chút điểm tâm, hiện đều đã đói bụng rồi. Thức ăn đã sớm làm xong, mì thịt lợn, thịt chân dê, bánh bao, canh chua cay, cải trắng xào. Những người như Lan thúc thì ăn thịt là ngon nhất, nếu làm quá tinh xảo thì bọn họ lại không dám ăn.

Lan thắm, Trương tẩu dẫn đám nhỏ đi ăn cơm. Lan Y và Lan Phi tự động đi theo. Trước kia bọn nó cũng ngồi mâm trên, nhưng đã định ra quan hệ với Khúc Phàm, thì cũng phải tuân theo quy củ. Những quan niệm đó, Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng không đặc biệt nêu ra, chờ đến khi đám nhỏ đến đây, những quan niệm đó cũng sẽ thay đổi thôi, không cần nói gì nhiều, như vậy ngược lại lại khiến hai đứa không biết nên làm gì.

Thước Nhạc và Khúc Phàm về phương diện này đã đạt được nhất trí, đối xử với đồ đệ như con cái của chính mình, đôi khi rất phóng khoáng nhưng cũng có những điểm bắt buộc phải tuân theo.

Sâm Kỳ thấy đám Lan Y cũng không ngồi mâm trên, cũng đi theo bọn họ lập thêm một bàn cơm nữa ở bên cạnh. Sâm Kỳ hôm nay đến đây cũng có chút suy nghĩ của chính mình, vốn cũng không phải muốn bá chủ như đám Lan Y, mà là vì một chuyện khác. Hắn không phải người thích nói chuyện, giống như rất nhiều người trẻ tuổi trong thôn, tính cách Sâm Kỳ giản dị, ổn trọng, lại là trưởng tử của Sâm gia, từ sớm đã giúp nhà kiếm sống. Tâm tư Sâm Kỳ thì tinh nhanh hơn những người khác, ngay từ đầu hắn đã nhận ra, Thước Nhạc đối xử với hắn khác với người khác, mà nói đúng ra là đối xử với Sâm gia khác biệt.

Nếu nói Lan gia vì giúp Thước Nhạc mà có được sự giúp đỡ của họ, vậy Sâm Kỳ cũng được Thước Nhạc giúp đỡ như vậy thì lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Tuy nói mọi người nhìn qua đều tưởng Lan Y kéo hắn qua làm chung, nhưng hắn có thể miễn cảm nhận ra Thước Nhạc đối xử với hắn giống hệt như với Lan Y, tựa như không có lý do gì mà đã tiếp nhận hắn. Mà hắn cũng có thể nhận ra Thước Nhạc khi nhìn hắn tựa như đang nhìn thấy người quen vậy.

Cũng chính bởi như vậy, Sâm Kỳ vô cùng hiếu kỳ về Thước Nhạc. Cho nên hôm nay thấy cả nhà Lan thúc

và Tiền ca, Tiền tẩu vào thành, hần cũng theo tới. Khi hần thấy Thước Nhạc và Khúc Phàm đi từ trong viện ra, hần thấy sư phụ kia của Lan Y thế mà cố ý nhìn hần một cái, sau đó nhìn hần tựa như đồ đệ của chính mình, không chút xa lạ. Loại cảm giác này thật kỳ quái.

Ăn xong, đoàn người đi dạo một vòng. Thước Nhạc nói qua về những nơi cần thay đổi, chủ yếu là đắp kháng, làm vách ngăn nhà vệ sinh và phòng tắm. Ngoài ra, họ còn cần thêm chút tài liệu. Những thứ như bồn cầu, bồn tắm, bồn rửa... đều cần tự làm. Những thứ này thì Khúc Phàm có thể tự luyện chế trong không gian, dung cách luyện khí để làm ra những thứ này thì quá đơn giản luôn. Mặc dù có chút lấy dao mổ trâu đi giết gà nhưng không thể không nói thật quá hiệu quả. Cho dù là kiểu dáng, ánh sáng, màu sắc đều chỉ cần nghĩ là có thể làm ra được. Những đồ trong không gian cũng đều do Khúc Phàm làm ra, từ đó về sau, Thước Nhạc không bao giờ mua bên ngoài nữa.

Mấy thứ kia làm rất dễ, nhưng bọn họ lại thiếu nguyên vật liệu, đất sét. Đất trong không gian rất tốt, thuận lợi cho việc trồng trọt nhưng lại không có đất sét. Trước kia đã chuẩn bị một chút nhưng giờ đã dùng hết. Ngoài đất sét thì còn cần mua thêm vài loại tài liệu, việc này cần Lan thúc giúp đỡ. Họ không quen nơi này nên không biết cách mua.

Vấn đề trang hoàng cho tòa nhà, Thước Nhạc đã có sẵn bản thảo trong đầu. Cậu và Khúc Phàm lại tiếp tục giải quyết vấn đề vệ-dục phiền toái này. Chuyện này họ làm rất tốt, bên Lan thúc cũng không có ý kiến, chờ đến khi họ đi dạo một vòng, mọi người cũng phân chia nhiệm vụ xong. Thậm chí ngay cả Lan thẩm và Tiền tẩu đều đã chuẩn bị giúp bọn họ làm chăn đệm, màn rèm... Nhưng bởi vì quá nhiều nên hần các nàng cũng khó mà làm xong hết được.

“Nếu không các người mua mấy nha đầu, phụ nhân, tòa nhà lớn như vậy, các người cũng khó mà dọn dẹp được, mua vài người để sai sử cũng rất tiện.” Lan thúc đề nghị.

Khúc Phàm và Thước Nhạc liếc nhìn nhau, nói, “Việc này chúng ta đang thương lượng.” Bọn họ mới từ xã hội pháp trị chuyển sang xã hội phong kiến, cũng chưa thể chấp nhận chuyện mua người. Trước kia trong nhà có chú thím Lâm, thím Ngô, tuy rằng trên danh nghĩa là họ thuê nhưng trong lòng đã sớm coi họ như người thân, hiện lại cùng nhau tu hành, quan hệ tất nhiên không phải bình thường nữa.

Khu nhà của họ quá lớn, có vài nơi đúng là cần mời người đến, nhưng bọn họ hiện vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào mới tốt.

Có đám Lan thúc giúp đỡ, rất nhanh đã tìm được đất sét, ở một thị trấn cách Tương Viên thành không xa. Nơi đó có rất nhiều đất sét nhưng cũng không tốt lắm, rất nhiều tạp chất, không thích hợp làm đồ sứ nên cũng không ai quan tâm, coi như vật vô chủ. Khúc Phàm dẫn Thước Nhạc đến đó, lấy đầy một bình mới quay về. Cho dù tạp chất đến đâu cũng không ảnh hưởng tới việc luyện chế của Khúc Phàm, chỉ nhiều thêm vài công đoạn mà thôi.

Tuy nhiên khi luyện chế xảy ra chút ngoài ý muốn. Khi hần chế bởi ở bên ngoài nói chuyện với Thước Nhạc, không tiến vào không gian, luôn chế ngay bên ngoài, kết quả đồ sứ luyện chế ra thế mà có một loại màu sắc hơi ánh lam, thần bí mà lại xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp. Loại tình huống này chưa từng xuất hiện khi ở trong không gian. Sau khi nghiên cứu mới phát hiện là do thần lực tạo thành. Trong quá trình luyện chế, do tác dụng của thần lực mà tạo thành loại thay đổi về màu sắc này. Như thế, Khúc Phàm lại làm thêm vài thực nghiệm, khi luyện chế thì sẽ cho thêm thần lực vào thì nó sẽ có thay đổi về màu sắc, thậm

chỉ dưới sự thay đổi phối hợp nguyên liệu còn tạo ra được những đồ án với màu sắc rực rỡ, rất quá hoa lệ rồi. Quan trọng nhất là làm ra những thứ này mà không cần bất kỳ chất tạo mảy nào, trong những đồ này không có vật chất có hại nào.

Thấy như vậy, Thước Nhạc nhanh chóng bảo dừng lại, cậu cảm thấy hẳn nên thiết kế lại, thiết kế phòng ở cũng nên thay đổi. Ngay cả mặt nền cũng có thể làm lại một lần nữa, dựa vào năng lực của Khúc Phàm hoàn toàn có thể luyện chế ra đủ loại kích cỡ lớn nhỏ, mà cả một khối toàn vẹn như vậy, theo yêu cầu của cậu có thể có được đồ án hoặc điêu khắc sàn như vậy thì quá tuyệt rồi. Không chế được thì sàn hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả mà họ mong muốn, hơn nữa còn bền chắc, dưới điều kiện khắc trận pháp thì ngay cả vết xước cũng không có luôn.

Thước Nhạc càng nghĩ càng thấy hưng phấn, cậu thậm chí nghĩ ra cả thiết kế vách ngăn phòng tắm nữa. Cung nữ đồ, sơn thủy đồ... chỉ cần cậu muốn thì ngay cả thanh minh thượng hà đồ cũng có thể làm ra được. Có lẽ thật sự có thể làm được để đặt ở hành lang gặp khúc đi.

Khúc Phàm phá tan tưởng tượng này của Thước Nhạc, thứ tốt nếu làm quá nhiều thì chẳng còn gì mới lạ nữa.

Đương nhiên, Thước Nhạc cũng chỉ nghĩ mà thôi, dù sao thứ làm ra cũng cần hợp với phong cách chính thể của nhà họ. Cho dù như vậy, cậu cũng ở trong không gian cả buổi, chọn một vài hình ảnh thích hợp với nhà bọn họ, mà mang phong cách cổ đồ án và họa chỉ. Hơn nữa, dùng những thứ này làm ra bình phong, vật trang sức, đồ sứ... mới.

Thực tế, thủ pháp luyện chế của Khúc Phàm khiến Thước Nhạc được tha hồ tưởng tượng, lại càng thêm dốc lòng vào trang trí phòng ốc. Thậm chí nghĩ tới khi về Đại Cầu sẽ sửa sang lại vài nơi trong tứ hợp viện nhà họ. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ mà thôi, dù sao có vài thứ nếu làm ra thì sẽ khiến người ta khiếp sợ, làm trên Địa Cầu thì quá gây chú ý.

44. Kim Liên Thiên - Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khúc Phàm thấy mấy ngày nay Thước Nhạc có chút phấn khởi, thú vui của cậu là khiến cho nhà mình trở nên hoàn mỹ, mỗi khi cậu nghĩ đến đồ trang trí yêu thích gì sẽ ném thử một cách hạnh phúc, nhìn cậu như vậy, Khúc Phàm cảm thấy rất hạnh phúc, hẳn cũng rất vui mừng phối hợp cùng.

Tốn cả một tuần mới trang hoàng xong toàn bộ khu nhà, tốc độ này không thể xem như nhanh, dù sao đối với Khúc Phàm thì chuyện này cũng chỉ như một cái vẩy tay mà thôi. Nhưng vì bảo vệ chính thể cổ hương cổ sắc, không phá hỏng phong cách vốn có của nó, Thước Nhạc tốn rất nhiều tâm tư, khắc mộc, thạch điêu, đồ sứ, thủy họa, tuyệt đối nhất trí về phong cách, tinh xảo thanh lịch. Hơn nữa, những chế tác mới của họ có những đặc sắc của đồ sứ gạch men sứ, tham khảo những đồ sứ thanh hoa, rữ trứ, men thải, phấn thải, lệ hồng... chế tạo ra những loại đồ sứ đặc sắc, vẽ lên những đồ án hoa mỹ, dù đã được đổi mới nhưng vẫn giữ vững phong cách khảm của thế giới này. Thước Nhạc không hy vọng dùng loại gạch men sứ này khảm lên tất cả các gian phòng, như vậy tuy đẹp nhưng không tốt lắm, chúng nó phải xuất hiện ở đúng nơi đúng chỗ mới có thể đẹp đến mức khiến mắt của mọi người nhìn thấy đều sáng rực lên. Phòng ốc vẫn dùng gỗ làm

chủ đạo, Thước Nhạc đo độ lớn nhỏ làm thành vách ngăn, cửa, kháng tráo, lạc địa tráo.

Một tuần, đường Đông, tiền viện, hậu viện đều đã xong, những nơi khác cũng đã gần xong, có điều mấy loại vách ngăn thì Thước Nhạc còn chưa làm xong.

Chính phòng tiền viện đường đông chỉ dùng để tiếp khách, hai gian phòng bên cạnh làm thành ngoại thư phòng, cũng được dùng để đón khách. Tuy hiện tại nhà họ cũng chẳng có khách nào cần tiếp đón đặc biệt.

Phòng bếp được đặt ở hậu trạch, ba gian phòng gần sát vách tường phía cạnh đông, mà ba gian phía tây là phòng chứa đồ trong nhà, nhà ăn cũng không được đặt chung cùng với nhà bếp, bên ngoài được dùng làm Khởi Cư thất cho mọi người. Chính đường đặt bức bình phong đại lan vận đồ, nhà ăn được đặt ở Đông ốc, Tây ốc là Khởi Cư thất. Truyền tổng trần loại nhỏ được Khúc Phàm nghiên cứu rất rõ ràng, hiện đã có thể làm truyền tổng trần truyền ra hai hướng, phòng bếp đặt một cái, nhà ăn đặt một cái, làm vậy có thể truyền tổng được thức ăn lên luôn, đến mùa đông cũng không sợ nguội.

Đông sương Tây sương và tráo phòng phía sau được chuẩn bị cho đám nhỏ, chính phòng là phòng ở của Thước Nhạc và Khúc Phàm. Bởi trong viện có tiểu viện riêng, cha mẹ và đám người chú Lâm hoàn toàn có thể chọn một khu để ở. Giờ đám nhỏ vẫn còn nhỏ, cũng sẽ không ở bên phía cha mẹ, cũng không thể thường xuyên ở cạnh họ, nhưng chờ đến khi bọn nó lớn rồi sẽ ở những khu bên cạnh. Đến lúc đó có thể dọn sang đại trạch. Bên kia mua về cũng không phải chỉ dùng để bày cho đẹp mắt, bọn họ nhất định sẽ dọn đến ở. Nhưng để dọn dẹp bên kia còn cần rất nhiều thời gian, bọn họ tạm thời không dùng đến.

Phòng ốc cổ hương cổ sắc như vậy còn cần vài tấm mền che, đồ trang sức; trên bàn ghế còn cần khăn trải bàn, nệm dựa, nếu không mùa này sẽ rất lạnh. Bởi Thước Nhạc không muốn mua người làm, Lan thắm và Tiền tarai liền tới bố phưởng tìm vài tú nương để may. Bởi vì có nhiều nên những tú nương đó được mời về nhà, Thước Nhạc xếp chỗ cho họ sống bên Đổ Tọa phòng. Vải vóc, tơ lụa trong không gian có rất nhiều, Lan thắm và Tiền tẩu lại ra ngoài mua thêm một chút. Cậu còn nhờ Lan thắm và Tiền tẩu nhìn xem có tú nương nào mà tay nghề đặc biệt tốt hay không, xem thử có thể mời về nhà hay không. Nơi này khác với Địa Cầu, không phải cứ có tiền thì sẽ mua được quần áo, phải biết nơi này cũng chẳng có số lớn số bé, càng không có XL gì đó, dù sao Thước Nhạc đã thử qua quần áo ở đây, đều không vừa. Việc thuê thừa quần áo trong nhà đều do phụ nữ trong nhà làm hết. Mà sau này thím Ngô đến đây cũng sẽ bận không hết việc.

Bọn họ mời một lúc mười hai tú nương, Thước Nhạc bảo họ trước chế tạo gấp một loạt quần áo, tránh để người nhà đến không có đồ mặc. Không hồ là nghề kiếm cơm, may khá tinh xảo, cơ bản đã thỏa mãn được yêu cầu của Thước Nhạc. Tuy nhiên hiện tại cũng chỉ thỏa mãn được yêu cầu cơ bản, cậu cũng không hiểu quá rõ chuyện này, thím Ngô đến đây thì tốt rồi. Tay nghề của thím hiện đã rất hoàn mỹ, nhất là Thước Nhạc lại đưa cho thím thủ quyết khó lường kia, công pháp kia chuyên dùng để luyện tập, mà quần áo từ trên xuống dưới kia của Khúc Phàm, thím cũng chỉ tốn hai giờ đã làm ra, tốc độ rất nhanh.

Khúc Phàm mấy hôm nay ngoại trừ làm vài món đồ theo yêu cầu của Thước Nhạc thì thời gian còn lại đều để nghiên cứu trận pháp. Hắn hiện rất mê muội với trận pháp. Tư liệu về trận pháp trong đầu Thước Nhạc đều đã được khắc vào trong ngọc giản cho hắn, thu hoạch rất lớn. Hiện tại, hắn vẫn chưa nghiên cứu với những loại trận pháp có tính công kích mạnh, hiện hắn càng thêm chú ý những loại trận pháp phòng ngự và có tính thực dụng cao. Đầu tiên là lập trận pháp phòng ngự ở xung quanh, sau đó lại lập trận phòng chống bụi, trận nhiệt độ ổn định, trận phòng nước phòng lửa, đủ loại trận pháp trong từng gian phòng. Sau khi lập xong thì cơ bản phòng ở muốn xấu cũng không xấu nổi.

Ngày đó khi hắn vừa bố trí xong trận pháp, Lan thục và Tiền Tuấn Bình đang định mở một cửa ở phía đông, để xe ngựa ra vào, như vậy sẽ không cần đi qua đại môn nữa. Việc này đã sớm nói với Thước Nhạc, chẳng qua mấy ngày nay họ vội đáp kháng, sửa ống khói, giờ mới rảnh tay để làm. Không ngờ mấy người tổn công tổn sức đập vỡ bức tường, chưa kịp làm cửa thì gạch ngói lại đột nhiên tụ tập lại vào chỗ cũ, không một dấu vết. Mấy người cảm thấy thật kỳ quái. Cuối cùng, Khúc Phàm không thể không dừng trận pháp lại trước.

Ngoài khúc nhạc đệm này, Khúc Phàm vẫn dốc sức nghiên cứu trận pháp, hắn tựa như đang đứng trên vai của người khổng lồ, rất nhiều trận pháp đều có sẵn, hiểu được nguyên lý của trận pháp thì rất nhiều chuyện trở nên rất dễ dàng. Thành tựu mới nhất là truyền âm trận, nhà quá lớn, lại không có điện thoại di động. Trước kia cũng đã có truyền âm trận, nhưng thứ đó lại quá mức đơn giản, muốn phát động cũng rất phức

tạp. Khúc Phàm tham khảo những chức năng của điện thoại, tìm được không ít xà cừ* lớn nhỏ và đại pháp loa** dưới biển ở trong không gian của Thước Nhạc. Xà cừ là một bầy đại pháp bảo của Phật gia, có tác dụng tăng phúc. Lúc trước họ bảo anh Béo thu mua một chút, sau đó Anthony lại mang từ nước ngoài về vài món Phật khí tinh phẩm. Khúc Phàm từng nghiên cứu chúng, hẳn không rõ lắm tác dụng của xà cừ đối với Phật gia, nhưng xà cừ hoàn toàn có thể làm vật dẫn của trận pháp, không cần linh thạch cũng có thể sử dụng. Đại pháp loa cũng giống như vậy, hơn nữa chúng còn có tác dụng ổn định tâm thần.

*xà cừ: tên Việt là sò tai tượng, họ trai tai tượng, dưới đây là hình của nó

**Đại Pháp Loa: tên Việt là Ốc tù và, rất lớn

Vì thế Thước Nhạc cố ý vào không gian tìm một chút. Tìm được dưới biển trong không gian, hơn nữa số lượng còn khá nhiều, không biết có phải trong không gian có nhiều linh khí, không chú ý một thời gian mà chúng ta đã phát triển đến mức như vậy, may mà loại biến hóa này chỉ tăng về chất lượng chứ số lượng cũng không tăng bao nhiêu. Trước kia những sinh vật trong biển quá nhỏ, Thước Nhạc không chú ý, ngoại trừ ra khơi du ngoạn còn lại cậu cũng không quá quan tâm, mà lần tìm kiếm này khiến cậu phát hiện, toàn bộ đáy biển đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. San hô, sò, hến... đều trở nên to lớn hơn, đã trở thành kho báu thiên nhiên.

Khúc Phàm chỉ tìm chút xà cừ cùng với tù và nhỏ, nhưng xà cừ, tù và này cũng đã lớn cỡ hai bàn tay người rồi. Hẳn cũng lựa chọn rất nhiều kiểu dáng khác nhau, thuần tù và, dực tù và, giác tù và, dực tù và hoa văn ngựa vằn, đương nhiên còn có loại dân dã đại pháp loa-phượng vĩ loa*. Để làm thành pháp khí thì đại pháp loa là tốt nhất, tuy nhiên thiết bị truyền âm mà Khúc Phàm làm này không cần yêu cầu cao như vậy. Khúc Phàm quyết định sẽ đa dạng hóa chúng, đảm bảo hẳn sẽ rất thích đây. Dùng xà cừ khắc thành chín viên trân châu, tựa như chín phím bấm trên điện thoại, được khảm bên trong xà cừ tựa như chiếc hộp, bên dưới là trận pháp, khi dùng sẽ ấn từng viên xuống, tác động tới trận pháp bên dưới, từng nút “đàn cơ” đều có tổng trận pháp và trận pháp độc lập, chỉ khi hai trận pháp giống nhau thì mới có thể kết nối với nhau. Mà tác dụng của tù và lại tựa như microphone, bản thân nó đã có tác dụng truyền âm, dưới tác dụng của trận pháp, thanh âm có thể được truyền tống một cách rõ ràng. Đặc điểm lớn nhất của hai loại tài liệu này chính là không cần linh thạch cũng có thể truyền tống đi được. Đương nhiên nếu khoảng cách quá xa, hiệu quả tất nhiên không quá lý tưởng, nhưng trong phạm vi nhà của họ hiện tại thì không vấn đề gì. Ngoài ra, hẳn còn thêm vào đó một trận pháp rung động nhỏ, chỉ cần trận pháp đồng bộ, trận pháp này sẽ chuyển động, sau đó trong tù và sẽ xuất hiện một loại âm thanh đặc biệt, cho đến khi bên kia ấn vào nút trân châu để nó bật lên hoặc là bên này cầm tù và lên mới thôi (ý ở đây là bên gọi ấn để nút trân châu nhô lên, k tác động vào trận pháp nữa, hoặc bên được gọi nhắc ống nghe tù và lên). Như vậy sẽ hoàn toàn có được tác dụng truyền âm.

*các loại ốc tù và nói trên lần lượt là:

Thuần tù và

Dực tù và

Giác tù và

Dực tù và hoa văn ngựa vằn

Phượng vĩ loa

Thước Nhạc thấy thành quả như vậy của Khúc Phàm, có chút há hốc mồm luôn. Vui đến mức nhảy lên hôn hẳn một cái, kết quả dẫn tới Khúc Phàm biến thân thành sói, ăn cậu vào bụng luôn.

Đây tuyệt đối là tuyệt tác vĩ đại nhất. Truyền âm trận trước kia chỉ là một trận pháp có vẻ yếu, tu chân giả bình thường nếu muốn truyền tống tin tức thường sẽ nhập lời họ muốn nói vào trong ngọc giản, sau đó thông qua thủ pháp truyền tống đặc biệt mà được truyền đi. Mà tiên nhân thường nếu như gần thì sẽ dùng truyền âm ngay. Việc này Khúc Phàm cũng có thể làm được. Truyền âm trận trước kia bởi thanh âm không nhỏ, khoảng cách truyền tống cũng ngắn nên không được yêu thích. Càng hướng chi thứ mà Khúc Phàm làm ra này dù là người thường cũng có thể sử dụng được.

“Nhất định phải làm nhiều một chút, thứ này mà dùng trên Trái Đất thì còn không tốn cả phí điện thoại nữa.” Tựa vào người Khúc Phàm, Thước Nhạc dùng tay thường thức đại pháp loa xinh đẹp kia, thật quá tuyệt, nghĩ tới đám nhóc trong nhà cầm ốc biển trò chuyện, Thước Nhạc vui không kìm được, nhất định đáng yêu chết người không đền mạng luôn đó.

“Cũng chỉ có thể dùng ở nhà thôi, xa quá lại không dùng được, phải có năng lượng để duy trì.”

Thước Nhạc vừa nghe, quay đầu lại nhưn mày, “Nói cách khác, nếu có đủ năng lượng thì nó có thể truyền tổng xa được, vậy không dùng linh thạch được sao? Thứ này có thể bị người ta nghe lén hay không?”

Khúc Phàm nghe vậy, hơi chững lại, sau đó cười, ôm cậu vào lòng, “Thân ái, em quá thông minh rồi.” Chuyện điện thoại có thể bị người ta nghe lén vẫn khiến Khúc Phàm đau đầu, cho dù hắc thần thông quảng đại thì cũng khó mà phòng ngừa việc nghe lén. Dù sao khoa học kỹ thuật cũng ngày càng được nâng cao, khó mà phòng bị được. Hiện tại hắc không ở Trái Đất, mà nhóm đồ đệ của hắc lại không có được năng lực như của hắc. Giờ tốt rồi, có được thứ này sẽ giải quyết được vấn đề liên lạc giữa bọn họ. Điều này cũng khai thông tư tưởng của hắc. Có lẽ có thể cài thêm vài trận pháp vào để điện thoại di động cũng an toàn hơn.

“Thật sự có thể làm ra được sao?”

“Anh nghĩ không có vấn đề gì lớn đâu. Hiện tại anh cũng đã nghiên cứu được một bộ phận trận pháp rồi, hắc sẽ tìm được cái phù hợp thôi. Coi như không tìm được thì có thể khiến cho họ nói chuyện an toàn với nhau là tốt lắm rồi.”

45. Kim Liên Thiên - Chương 45

“Linh thạch trong hồ lô đã đủ dùng, khi nào anh về?”

Khúc Phàm lấy tù và trên tay cậu, đặt sang bên cạnh, nắm tay cậu, tỉ mỉ mà vuốt ve, “Đám nhỏ hần cũng sắp được nghỉ, anh trở về lại xử lý thêm vài chuyện, dù sao cũng mất một tuần, bên này cũng không còn việc gì khác, anh nghĩ về sớm một chút.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, “Đúng lúc anh về bảo mẹ mua thêm vài món đồ, em cũng không đưa mẹ danh sách được, anh nói với mẹ về tình hình bên này, mẹ sẽ biết cần mua gì thôi. Khi quay lại đây thì cũng dẫn cả thím Ngô theo cùng nữa, em muốn thím Ngô đến đây làm quản gia cho chúng ta. Mặt khác, cũng phải đưa cả Sâm Ba về nữa. Cậu ta rời nhà nhiều năm như vậy rồi. Nhưng về người Sâm gia, anh nói nên gặp ở đây hay về nhà họ gặp mặt đây. Việc này vẫn còn chưa nói cho họ biết, mấy hôm nay Sâm Kỳ cũng cứ muốn nói lại thôi, cũng không biết đã nhận ra được điều gì không nữa?”

“Vẫn gặp ở đây đi. Sâm Ba rời nhà nhiều năm như vậy, nếu về thôn thì sẽ quá ảm ỉ. Em tìm dịp nào đó nói chuyện với Sâm Kỳ, anh thấy đứa nhỏ này rất tốt, lớn hơn Sâm Ba một tuổi, thoát nhìn vững vàng hơn, chờ lần này về sẽ tu nhận cùng với Lan Y và Lan Phi luôn đi. Sâm Ba sau này có về thôn không thì cứ thử xem rồi để chính cậu ta quyết định. Đám Cao Sảng nhất định không thể đến hết được, trong nhà cũng không thể không có ai, chú thím Lâm cũng tạm thời không đến đây. Nếu chú thím muốn đến thì chờ đám nhỏ nghỉ hè xong thì lúc đưa tụi nó về sẽ đưa chú thím đến đây luôn.” Khúc Phàm nói xong thì nhú mày,

“Anh cả và Phí Dương phải chăng cũng chưa nên đưa họ tới đây vội, tuy rằng Phí Dương ở cạnh em thì tốt hơn nhưng kết cấu năng lượng bên này khác với ở nhà chúng ta. Anh thấy cứ để Phí Dương chờ thêm một thời gian nữa đã, không thể xảy ra bất trắc gì được.”

“Được, cứ làm theo lời anh đi.” Tuy bọn họ đã xác định cha mẹ đến đây sẽ an toàn, nhưng còn tình huống của Phí Dương lại đặc biệt, không thể mạo hiểm được.

Bởi đã quyết định xong, sáng sớm hôm sau Khúc Phàm rời đi, đồng thời cũng mang theo hồ lô. Hấn sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có hồ lô thì không sợ thiếu linh thạch.

Tuy rằng lại một lần nữa chia lìa, nhưng hai người đã không còn bối rối giống như trước kia nữa, cũng chỉ một tuần nữa sẽ lại được gặp nhau mà. Suy xét đến tính an toàn, vào lúc chưa thể hiểu được tại sao Thước Nhạc lại không thể rời khỏi nơi này cùng với việc hiểu rõ về tình huống tu sĩ nơi này thì không nên để cha mẹ và đám nhỏ đến đây, dù sao cũng quá mơ hồ. Nhưng dù sao cũng là chuyện tất yếu, họ cần thông báo tin bình an cho người trong nhà, để họ hiểu được tình hình hiện nay của cậu thì mới có thể yên tâm được.

Tiền Khúc Phàm đi, trong nhà cũng không còn chuyện gì, mà đám Lan thúc rời nhà lâu như vậy cũng muốn về nhà rồi.

Thước Nhạc tìm Lan thúc nói chuyện một chút, nói ra điều mà cậu đã sớm quyết định, hy vọng Lan thúc có thể cùng sinh sống với bọn họ. Ở chung với nhau mấy tháng, cậu thật sự đã coi Lan thúc như người nhà. Có lẽ cũng mang theo chút tình cảm của chim non đi, cậu có tình cảm đặc biệt đối với người đầu tiên mà cậu gặp được khi đến thế giới này, hoàn toàn coi thúc ấy như trưởng bối trong nhà. Hơn nữa bởi vì đã thu nhận Lan Y và Lan Phi, quan hệ giữa họ lại càng thêm đặc biệt. Cậu không thể nào lấy công pháp tu hành để dụ Lan thúc được, như vậy sẽ khiến tình cảm giữa họ bị biến chất. Tuy Thước Nhạc đã sớm quyết định sẽ để cả nhà Lan thúc cùng tu hành.

Nghe cậu đề nghị như vậy, Lan thúc trầm mặc một lúc, nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Trước tạm không nói tới hai nhi tử của thúc, chỉ nhìn ở Thước Nhạc, thúc cũng sẽ đồng ý. Nhưng chuyện chuyển nhà đâu có dễ dàng như vậy, trong nhà còn có rất nhiều thứ, đâu thể nói bỏ là bỏ luôn được, việc này cũng không thể vội được.

Tiền ca, Tiền tẩu cũng chuẩn bị cáo từ Thước Nhạc. Đã rời nhà nhiều ngày như vậy cũng không thể cứ bỏ mặc được, nhưng họ lại không thể rời thành được. Bởi lúc Thước Nhạc bắt mạch kiểm tra cho Tiền tẩu, vốn chỉ muốn kiểm tra sức khỏe của tẩu xem sao, không ngờ tẩu quả đã mang thai. Cho dù trước đó cậu đã nghĩ đến, nhưng không ngờ lại chuẩn như vậy.

Vợ chồng Tiền gia nghe chuyện này thì mừng phát điên. Tiền tẩu lại khóc một lúc, nếu không phải sợ sẽ hại đến sức khỏe, tẩu nhất định sẽ khóc cho thật đã luôn. Dù sao cũng đã mong ngóng hơn mười năm cơ mà. Bởi đứa nhỏ còn chưa được một tháng, cũng mới chỉ được nửa tháng, đoán rằng đại phu bình thường cũng không thể nhìn ra được. Vốn đã là sản phụ cao tuổi, ở trên Địa Cầu thì không sao nhưng ở đây lại rất nguy hiểm, vẫn nên chờ đến khi thai kỳ ổn định lại thì tốt hơn. Cho nên dù ngại nhưng Tiền tẩu vẫn ở lại.

Thước Nhạc rất vui vẻ, vợ chồng nhà này nha, nam ôn trọng, nữ lạnh lệ, cậu đều rất thích, ở chung cũng không thấy gì không thoải mái. Mấy ngày nay thu dọn nhà cửa, hai người dùng rất nhiều cách thức đặc biệt, mà họ thì không hỏi lấy một câu nào.

Kỳ thật lúc trước sau khi nói chuyện mua người, Thước Nhạc cũng đã bàn bạc với Khúc Phàm về vấn đề tăng thêm nhân thủ trong nhà họ. Đó là chuyện tất yếu. Đương nhiên, cậu cũng không nghĩ tới nhà mình sẽ như mấy đại gia tộc nơi này, cho con cái mình mười tám nha hoàn, tiểu tư, nhưng đợi đến khi dọn vào Phùng trạch, ừm, hiện đã không thể gọi là Phùng trạch nữa rồi, dọn vào đó thì dù sao cũng phải tăng thêm nhân thủ. Tuy nhiên cậu và Khúc Phàm không phải thánh nhân, không thể nào để cho tất cả mọi người cùng tu hành với họ, họ chọn đồ đệ còn phải xem nhân phẩm của người đó, cũng không thể cứ tràn ngập nhân ái, thấy ai cũng thu nhận được. Cho dù họ cho rằng người người ngang hàng, nhưng nếu họ thật sự làm như vậy thì sẽ gặp khó khăn lắm đây.

Họ cũng đã thảo luận qua, môn pháp họ nhận người, hẳn cũng nên chia làm mấy cách. Một là đồ đệ của họ, những đồ đệ này được họ truyền dạy. Hiện ngoài đám nhỏ thì đã thu nhận bốn đồ đệ, còn có ba chuẩn đồ đệ nữa, vậy đã rất nhiều rồi. Mà những đồ đệ này, ngoại trừ Trương Hi vì tư chất tốt, tính cách tốt ra thì những đồ đệ khác đều phải xem nhân phẩm trước, còn tư chất chỉ là thứ yếu. Phẩm cách là tiêu chuẩn quan trọng nhất khi họ thu đồ đệ, nếu một người phẩm tính không tốt, cho dù hẳn ta có thể thiên tài tu chân, họ cũng không thu nhận. Điều này đã được họ viết vào trong môn quy.

Mà một cái khác chính là chúng yêu trong không gian. Hiện vẫn còn chưa nhìn rõ nhưng theo thời gian trôi qua, yêu sẽ trở thành chủ lực của môn phái bọn họ. Coi như trong không gian của Thước Nhạc không thể sinh ra yêu mới, thì số lượng đã thức tỉnh thần thức cũng đã rất nhiều rồi.

Cuối cùng chính là giống như nhóm người chú Lâm. Bên chú Lâm và bọn họ cũng không phải thầy trò, bọn họ là cùng tu hành, nhưng đồng thời Lâm thúc cũng giúp bọn họ làm việc. Có thể nói, ở Yến Kinh nếu không có chú thím Lâm và thím Ngô tồn tại thì trong nhà sẽ bận mãi không hết việc, họ rất quan trọng. Hai người cũng từng bàn bạc, nếu có thể giống như đám người chú Lâm, lựa chọn vài người có tính cách tốt, nhân phẩm tốt thu nhận vào trong môn phái. Những người này có thể giúp môn phái lo những chuyện vặt vãnh. Sau này môn phái lớn mạnh thì hẳn càng nhiều chuyện cần lo, mà những người này cũng rất quan trọng.

Hai người đã bàn như vậy, Thước Nhạc cũng có chút suy tư. Vợ chồng Tiền gia là sự lựa chọn rất tốt. Nhân phẩm của họ cũng đã được chứng thực hết, mà năng lực làm việc cũng mạnh nữa. Thước Nhạc thậm chí nghĩ tới sau này họ lập sản nghiệp ở đây thì hoàn toàn có thể để họ gánh vác một phương. Mà tính cách của họ cũng rất hợp với việc quản lý gia vụ. Có điều, về chuyện này vẫn còn chưa nghĩ xong xuôi, cậu cần cha mẹ đến đây để mọi người cùng bàn bạc lại. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến môn phái sau này. Có rất nhiều chuyện cần quan tâm, không thể cứ quyết định qua loa như vậy.

46. Kim Liên Thiên - Chương 46

Ngoại trừ Lan thúc và Tiền ca, lần này Sâm Kỳ cũng muốn trở về. Thước Nhạc vẫn muốn tìm thời gian nói chuyện với cậu ta về chuyện của Sâm Ba. Sâm Kỳ chỉ lớn hơn Sâm Ba một tuổi, lúc trước khi Sâm Ba mất tích thì cậu ta cũng đã hiểu chuyện rồi, trước đây còn có quan hệ thân thiết với đệ đệ của mình. Hơn nữa đệ đệ lại là phong đàn thuộc tính trời sinh, có thể đoán trước thành tựu trong tương lai sẽ rất lớn, người như vậy nhất định sẽ được các đại môn phái tranh giành. Nếu không nắm đó phụ thân cũng không dẫn đệ đệ tới Thánh Thành, cuối cùng lại xảy ra chuyện.

Nghe được tin về Sâm Ba, Sâm Kỳ rất kích động. Tuy mấy năm nay Sâm Ba là chuyện cấm kỵ mà trong

nhà không nhắc tới nhưng họ vẫn luôn nhớ kỹ, phụ thân vẫn luôn tự trách, thậm chí vì thế mà bỏ qua cơ hội tu hành nữa mà. Tính cách vốn sáng sủa lại trở nên trầm mặc, không ngờ đệ đệ chẳng những không sao, còn đã bắt đầu tu hành. Khúc Phàm và Thước Nhạc thế mà là sự phụ của đệ đệ, không trách lại chăm sóc nhà họ như vậy.

Lan thúc và Tiền ca nghe được tin như vậy cũng rất vui, nhưng Thước Nhạc bảo họ về nhà cũng đừng nói lộ ra, mọi chuyện vẫn chờ Sâm Ba quay về gặp mặt người nhà rồi tính tiếp.

Ba người họ rời đi, Lan thẩm và Tiền tẩu ở lại. Sau khi dọn dẹp nhà cửa xong, Thước Nhạc để họ đến ở tại khách viện đường phía Tây. Hiện nhà họ cũng không có khách nhân gì, hiện cũng chỉ ở tạm mà thôi. Cậu đã thiết kế xong khu nhà phía đông, chuẩn bị tạo thành mấy tiểu viện độc lập để họ ở lại. Nhưng giờ vẫn chưa có thời gian, mà bản đồ thiết kế đã sớm chuẩn bị xong. Gỗ, đá đều có sẵn, lúc trước xây nhà trong không gian vẫn còn thừa lại rất nhiều, hoàn toàn đủ dùng. Còn cửa cùng đá lát sàn thì chờ đến bên kia làm xong rồi cùng làm, tránh việc không hợp với nhau.

Kỳ thật, Thước Nhạc vẫn rất thích khu bên này, bên phía Phùng trạch quá lớn, cậu không thích như vậy. Cho dù có sửa sang xong, cậu cũng không nhất định sẽ quá đó ở. Mà hẳn Khúc Phàm cũng nghĩ giống như cậu nên bố trí mấy đại trận phía bên đó rồi cứ bỏ mặc không lo nữa. Thước Nhạc đó còn từng nói với cậu, việc dọn dẹp, trang hoàng bên kia để đám Cao Sảng làm, hẳn không định nhúng tay vào.

Trong mấy ngày chờ Khúc Phàm quay lại, Thước Nhạc nhìn trong trong ngoài ngoài nhà, điều chỉnh đôi chút, sau đó không còn việc gì làm vào trong không gian làm việc, đã quen tay nên từng gia cụ làm ra cũng không tốn sức chút nào. Tinh thần lực trong không gian hoàn toàn để cậu sử dụng, cắt gỗ tựa như cắt đậu phụ vậy, thần thức quan sát được rất nhỏ nên tinh thần lực của cậu sử dụng rất chính xác. Cả đám linh kiện đã làm xong, sau đó chỉ cần lắp ráp nữa thôi. Tuy nhiên, những đồ dùng tinh thần lực làm ra tuy đẹp nhưng lại thiếu linh khí, cho nên đa số thời gian Thước Nhạc đều tự điều khắc hoa văn, sau đó nhúng sơn, đánh sáp đều là cổ pháp học cùng với Lý sư phụ. Bởi tài liệu rất tốt, mật độ lớn nên nguyên liệu gỗ đều được xử lý sẵn trong không gian nên hai công đoạn này được cậu đơn giản hóa đi, hiệu quả rất tốt. *(Kusami: amen, thế là chẳng biết ta đang edit cái gì đâu nhé, khó hiểu ngang với thiên thư luôn)*

Mấy hôm nay Miu Miu đi với Lan Phi và Lan Ngọc dạo chơi bên ngoài. Tuy tuyết rơi không nhỏ nhưng cũng không thấy lạnh. Bán đảo này của họ, đất ở chỉ chiếm một phần nhỏ, còn lại đa phần là đất bằng. Trên đảo ngoài mấy con đường đá thì vẫn duy trì cảnh sắc tự nhiên. Bọn nhỏ thích đến lầu các trên nước ở bán đảo. Nơi đó cũng được Khúc Phàm đặt trận ổn định nhiệt độ, xung quanh lầu các có thể duy trì nhiệt độ hai mươi ba, hai mươi tư độ. Lầu các được xây trên nước, tổng cộng có hai tầng. Tầng trên có thể ngắm cảnh hồ nước, chờ khi xuân về hoa nở, cả hồ ngập hoa sen nở rộ, liên miên không ngừng, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp. Nơi này còn có tên gọi khác chính là Liên Thủy các.

Bốn phía Thủy các có Điều Ngự đài, tuy rằng bây giờ thời tiết lạnh nhưng hồ nước cũng không bị đóng băng, có thể bởi nước vẫn không ngừng chảy đi. Tuy nhiên Lan thúc nói chờ đến cuối tháng mười hai, đầu tháng mười một thì tiểu hồ này nhất định sẽ đóng băng. Khi đó, tụi nhỏ có thể trượt băng ở đây, vì thế Thước Nhạc còn cố ý dặn Khúc Phàm mua mấy đôi giày trượt băng.

Hiện tại, mấy đứa nhỏ đang ngồi bên hồ câu cá. Diện tích hồ không nhỏ, chủ nhân trước kia nuôi rất nhiều cá cảnh nhưng muốn câu được cũng không dễ chút nào. Miu Miu mỗi ngày đến đây đều lấy một lọ nước hồ của Thước Nhạc, dùng nó để dẫn cá thì hiệu quả rất tốt. Trong không gian của Thước Nhạc, lão ba đã chuẩn bị đầy đủ thiết bị câu cá. Lúc đó thằng bé đã thích câu cá nhưng bởi còn quá nhỏ nên không câu

được. Mà bây giờ thì có thể thử. Tuy nó không quá biết câu cá nhưng Lan Phi từ nhỏ đã chơi đùa bên nước nên có rất nhiều sáng kiến, đám nhỏ chơi rất vui vẻ. Thước Nhạc nghĩ vài ngày nữa đám nhỏ đến đây, trong nhà hẳn rất náo nhiệt.

Đến tối, Miu Miu đã ngủ, Thước Nhạc ngâm mình trong bồn tắm lớn, nhà tắm, nhà vệ sinh trong cả căn nhà đều đã được cải tiến, tuy rằng vẫn mang phong cách cổ. Bố cục không khác với trên Địa Cầu, nhà tắm, nhà vệ sinh đều ở trong nhĩ phòng, bồn tắm lớn hoàn toàn đủ cho cả hai người dùng, kết hợp với thiết kế thân thể khiến cho người ta có thể thoải mái nằm trong đó.

Nhắm mắt này, nghe nhạc, trong lòng nhắm tính xem còn bao ngày nữa Khúc Phàm sẽ quay về, đã sắp ba tháng không được gặp họ rồi, Thước Nhạc rất nhớ chúng. Hơn nữa cũng không biết lần này Khúc Phàm có dẫn Lãnh Vân đến đây hay không? Trước đó Miu Miu cũng nhắc tới, hy vọng Lãnh Vân cũng tới đây. Hai người họ vẫn rất do dự chuyện này, bản thân Lãnh Vân không sao, họ cũng rất thích đứa bé đó nhưng cha mẹ nó thì lại không nói trước được. Khúc Phàm nói về xem thử rồi sẽ quyết định, hẳn cảm thấy chuyện lần này vẫn nên cẩn thận mới tốt.

Khẽ lắc đầu, Thước Nhạc mở mắt, Khúc Phàm có thể xử lý tốt mọi chuyện. Cậu vẫn nên nghĩ về quy hoạch trong nhà đi thôi, xem tiếp theo cần làm gì?

Hửm... Thước Nhạc chợt thấy đóa hoa sen thứ năm đột nhiên hiện ra trên người. Lúc trước khi cậu tắm mà nước quá nóng thì nó cũng hiện ra nhưng đóa hoa sen thứ năm này thật quá hoạt bát rồi đó, lúc thì hợp lại, lúc lại tách ra, mà khi tách ra lại tựa như con rắn nhỏ di chuyển khắp cơ thể. Lúc hợp lại cùng một chỗ cũng không là bầy màu ổn định mà tựa như cầu vồng, rất tiên diễm.

Lại nói, cậu còn chưa từng cẩn thận nghiên cứu thử, nâng cánh tay lên, lúc này bầy đóa hoa sen đang di chuyển trên cánh tay, vươn tay sờ cũng không có chút cảm giác gì cả, hử... hoa sen thế mà theo sự va chạm với ngón tay mà di chuyển chậm lại.

Chạm nhẹ lên đóa hoa sen màu lam, còn có thể tách riêng ra, thật thú vị. Dùng thần thức quan sát đóa hoa sen này, thế mà như được bao phủ bởi một màn hư vô, tựa như sương mù bảy màu, xuyên suốt trong cơ thể, sương mù thất thải này thay đổi thất thường khi thì chụm lại, khi lại tách ra. Cậu thể dùng thần thức khống chế sương mù cũng không bị ngăn cản, sẽ di chuyển theo thần thức của cậu. Tiếp đó cậu thử khống chế tách một chút sương mù ra, vẫn là màu lam. Thước Nhạc tách chúng ra, có thể nhìn thấy bảy đóa hoa sen trong cơ thể tách ra, đóa màu lam theo sự chỉ huy của cậu tách ra chỉ còn lại sáu đóa ở cùng nhau. Có lẽ bởi thiếu mất một đóa nên chúng không thể dung hợp lại.

Đóa hoa sen màu lam được Thước Nhạc chuyển đến đầu ngón tay mình, nho nhỏ. Đầu ngón tay có cảm giác trường trường, hai tay nắm năm lại, ngoài cảm giác trường ra thì cậu không cảm thấy gì khác. Thước Nhạc thử búng ngón tay, ỳnh... một quả cầu nước đánh len bình phong bằng lưu ly.

Thước Nhạc khiếp sợ nhìn nước còn đọng lại trên bình phong, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua đóa hoa sen thất thải đã khôi phục lại bình thường.

Rầm... đứng lên, lấy chiếc áo ngủ bên cạnh, nhanh chóng rời khỏi phòng tắm, cậu cần chứng thực vài chuyện.

47. Kim Liên Thiên - Chương 47

Rầm rầm... ỳnh...

Thước Nhạc vui vẻ nhìn hòn đá đã nổ tung kia, để xác minh ý nghĩa trong lòng, cậu đi vào khu rừng hoang trong nhà. Từ khi cậu có được bản thể của hoa sen đến nay, chưa từng để tách ra bao giờ, cho đến giờ cũng chưa từng cố ý tu luyện gì. Cơ thể cậu lại dung hợp với bản thể của hoa sen, tuy không thể đạt tới trường sinh bất tử nhưng không phải người bình thường có thể hủy diệt được. Ít nhất dựa vào truyền thừa hoa sen lưu lại cậu biết, chỉ cần bản thể hoa sen còn tồn tại dù chỉ một chút thôi thì cậu cũng sẽ không chết, cơ thể cũng sẽ bởi hoa sen hồi sinh mà được tái sinh lại. Cho dù chưa từng thí nghiệm nhưng cậu vẫn biết. Cho nên, việc tu luyện không có lực hấp dẫn với cậu.

Cho nên lực công kích của cậu chỉ có lực lượng tinh thần, nhưng hôm nay thấy trạng thái của đóa hoa sen thứ năm, cậu nghĩ bản thân hẳn đã có được một phương pháp tấn công khác. Đóa hoa sen này có thể chia làm bảy đóa, thực tế chính là đại diện cho bảy loại năng lượng khác nhau của thế giới này, có chứa thuộc tính khác nhau. Cậu đã đưa năng lượng từ đóa hoa sen màu lam đại biểu cho thủy ra khỏi cơ thể, hình thành một quả cầu nước, chỉ là vô ý tạo thành nên không quá mạnh. Hiện tại cậu lại đưa đóa màu đỏ đại diện cho hỏa ra, đạt được hiệu quả tựa như bị đạn tạc trúng vậy, đây cũng là hiệu quả mà cậu mong muốn.

Thước Nhạc vươn tay, một ngọn lửa nhỏ màu đỏ nhảy múa trên đầu ngón tay cậu, năng lượng này hoàn toàn được ngưng kết dựa trên ý chí của cậu, hoặc mãnh liệt hoặc nhu hòa, hoàn toàn do cậu điều khiển.

Nhìn ngọn lửa nhỏ màu đỏ biến mất, vẻ mặt cậu rất vui. Năng lượng này nếu được dùng tốt, năng lực tự bảo vệ của cậu sẽ càng mạnh hơn.

Sáng hôm sau, cả đêm không ngủ nhưng tinh thần Thước Nhạc vẫn thật sáng láng, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“Tiền tẩu, sau hôm nay dậy sớm vậy, thời gian này hẳn phải nghỉ ngơi nhiều vào.” Vừa vào bếp đã thấy Tiền tẩu đã dậy làm bữa sáng, Thước Nhạc hơi nhú mày.

Tiền tẩu thấy Thước Nhạc thì nở nụ cười, “Không sao, giờ ngày nào tẩu cũng không cần làm gì, ăn ngon ngủ tốt, nếu không làm gì đó chỉ sợ cơ thể sẽ tê cứng luôn mất.”

Thước Nhạc cười cười, cũng không nói gì, thấy Tiền tẩu đã nấu cháo xong, cậu tìm chiếc chày, đổ chút bột mì vào. “Chuẩn bị làm gì vậy?” Tiền tẩu thấy Thước Nhạc làm vậy thì hỏi.

“Bánh khoai sọ, hôm qua tiểu tử kia nói muốn ăn.”

“Thước huynh đệ quá cưng hài tử đó.”

“Chờ hài tử của Tiền tẩu sinh ra, tẩu cũng giống vậy thôi.” Thiên hạ nào có cha mẹ nào không thích con mình. Tính ra thì ngày mai có thể Khúc Phàm sẽ quay lại, không biết mấy nhóc quý kia sao rồi.

Đến trưa, Lan thúc đã quay lại, cùng về còn có phụ thân mẫu thân của Sâm Kỳ. Những người khác của Sâm gia cũng không tới, đoán chừng còn chưa biết Sâm Ba sắp về nữa. Tiền đại ca cũng đã trở lại, mang theo mẫu thân của Tiền tẩu, những người khác của Tiền gia cũng không tới.

Hai lão Sâm gia tựa hồ không quá tin tưởng nhi tử của mình còn sống, vào sân thấy Thước Nhạc có chút kích động, cũng không dám hỏi rõ, bước đi có chút chao đảo.

“Mau vào phòng, Sâm Kỳ mau đỡ đi.”

Vào chính sảnh, Thước Nhạc đột nhiên nhớ ra trong không gian còn có ảnh chụp của Sâm Ba. Đám nhỏ trong nhà từ nhỏ đã học chụp ảnh, đến đâu cũng chụp vài bức. Tuy Sâm Ba đến nhà chưa lâu nhưng vẫn có rất nhiều ảnh. Ảnh do đám nhỏ chụp tuy sẽ tự giữ nhưng chỗ Thước Nhạc cũng lưu giữ lại một phần nhỏ.

Nương của Tiền tẩu đi với Tiền tẩu về nơi các nàng ở để nói chuyện rồi nên trong phòng cũng chỉ còn lại Lan thúc, hai lão Sâm gia và thêm cả Sâm Kỳ nữa. Bọn họ thấy trên tay Thước Nhạc đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp gỗ, đều rất ngạc nhiên. Lan thúc và Sâm Kỳ mấy hôm nay được thấy rất nhiều chuyện lạ, cho nên cũng không thấy ngạc nhiên nữa, mà hai lão Sâm gia đã có chút kinh ngạc, vẻ mặt cũng có chút sợ hãi.

Thước Nhạc mở hộp gỗ ra, hòm này rất lớn, đều do Thước Nhạc tự làm hết, mỗi cái hòm có thể đặt mười tập ảnh chụp, trong này đều là ảnh của Sâm Ba. Thước Nhạc lấy tập ảnh thứ nhất ra theo thứ tự đặt trên bàn. Sâm Kỳ là người đầu tiên nhìn thấy, thứ giống như quyển sách kia ở ngay trên mặt sách có một bức tranh, mà nhìn kỹ ra thì quá giống thật.

“Đây là ảnh chụp của Sâm Ba, các người xem đi, như vậy thì lúc gặp có thể nhận ra hẳn ngay, hẳn rất giống Sâm Kỳ.”

Nói xong, mở ra trang đầu tiên, mỗi bức ảnh bên trong đều rất lớn, mỗi trang một tấm, cơ bản đều là ảnh sinh hoạt. Những bức này có vẻ sớm hơn, là ảnh chụp lúc cậu ta vừa được đưa về, vẫn còn mang theo chút dã tính, có chút khốc khốc.

Mẹ Sâm Ba thấy những bức ảnh này, che miệng lại, nước mắt cũng rơi, tuy chỉ là ảnh chụp nhưng họ liếc mắt liền nhận ra đó là Sâm Ba, là nhi tử của bọn họ.

Lại lấy thêm ra hai tập nữa, đưa cho Sâm Kỳ và phụ thân Sâm Ba. Thấy Lan thúc cũng có vẻ rất hứng thú, Thước Nhạc cũng đưa thúc một tập ảnh. Những tập ảnh này đã được cậu sắp xếp lại, mỗi lần đám nhỏ gửi file ảnh vào máy tính của cậu, cậu đều sẽ làm thành từng tập ảnh riêng. Ngoài ra còn dùng cả ngọc giản ghi lại hết. Những thứ này đều rất trân quý, tích tụ lại từng chút từng chút về quá trình trưởng thành của đám nhỏ.

Sâm Ba rất thân với Kỳ Kỳ, trong ảnh có rất nhiều ảnh chụp chung của hai người, còn cả có ảnh chụp cả nhà mặc Đường trang vào dịp tết nữa. Sâm Kỳ không thích ra ngoài, cậu ta giành rất nhiều thời gian ở trong không gian của Kỳ Kỳ, học tập cùng với nó, giúp nó sắp xếp lại không gian. Cho nên, những bức ảnh này không hề thấy những thứ hiện đại. Nhưng Thước Nhạc nghĩ, mấy người này dù nhìn thấy thì hẳn cũng sẽ không nói gì. Họ hiện tại càng bị người trong ảnh hấp dẫn.

Sâm Kỳ thấy có rất nhiều ảnh chụp của đệ đệ nhà mình cùng một nam hài, thoát nhìn rất vui vẻ, rốt cuộc không nhịn được hỏi, “Sư phụ, ai đây ạ? Là sư đệ sao?” Ngày đó, Thước Nhạc nói rõ với cậu cũng nhắc tới chuyện nhận cậu làm đồ đệ, cho nên lúc này mới gọi là sư phụ như vậy.

Thước Nhạc nở nụ cười, “Đây là Kỳ Kỳ, nhưng nó nhập môn sớm hơn ngươi nên hẳn phải gọi là sư huynh rồi.”

Sâm Kỳ lập tức đỏ bừng mặt, có hơi ngượng ngùng, cậu chỉ nhìn về mặt tuổi tác mà thôi, nhưng nghĩ vậy thì, “Sư phụ, vậy Miu Miu đệ đệ, ta cũng phải gọi là sư huynh sao?”

Thước Nhạc nhìn không được cười ha ha.

Vấn đề bài danh này quả thật như vậy.

Thời gian Khúc Phàm quay lại còn chậm hơn hai ngày so với dự đoán của Thước Nhạc, cậu cũng không đi đón, Khúc Phàm tự quay lại đây còn nhanh hơn. Liên hệ của họ ở nơi này dường như càng trở nên rõ ràng hơn, cho nên Khúc Phàm tới thì Thước Nhạc lập tức cảm nhận được ngay. Tiếp đó, chưa tới nửa khắc Khúc Phàm đã xuất hiện trước mặt Thước Nhạc, tốc độ của hắn dường như lại nhanh hơn nữa rồi.

Đến nơi, Khúc Phàm đưa người từ không gian ra, lập tức Thước Nhạc bị đám nhỏ vây quanh, “ba ba” “ba ba” “thúc thúc”. Phi Phi, Tiểu Tiểu, Kỳ Kỳ ôm chầm lấy cậu, Quả Quả và Gia Gia thì mỗi đứa kéo lấy một cánh tay cậu. Nữu Nữu ôm chặt lấy đùi cậu.

Hôn đứa này, xoa đứa kia, Thước Nhạc thấy một thời gian không gặp, đám nhỏ dường như đều đã thay đổi rồi.

“Ba mẹ...” Ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đầy từ ái của họ đang nhìn về phía cậu. Trong mắt hai mẹ ngập tràn nước mắt.

Uỳnh... Miu Miu đột nhiên xuất hiện trong lòng cậu, thiếu chút nữa thì đè lên Phi Phi.

“Miu Miu.” Thằng bé này đang chơi với Lan Phi, đột nhiên cảm thấy lão ba đến mới thuận di qua đây. Thằng bé vừa xuất hiện đã bị lão mẹ bế đi, lại yêu thương một chấp.

Lâu sau mọi người mới hết kích động, ngồi xuống. Nhưng đám nhỏ vẫn còn dính trên người cậu không buông.

“Sư phụ... không thấy Miu Miu...” Lan Phi hô to, chạy từ ngoài vào, thấy trong phòng đầy người thì ngáy ngẩn, tiếp theo thấy Miu Miu mà mình đang tìm đang ngồi trong lòng một nữ nhân.

“Tìm Miu Miu sao?” Khúc Phàm xoa đầu thẳng nhóc.

“Ách, sư phụ, người về lúc nào vậy?” Lan Phi lập tức hồi phục tinh thần.

“Vừa mới về, người đi báo với cha người một tiếng đi.”

“Dạ...” Tiểu tử kia lại nhìn thoáng qua người trong phòng, quay đầu muốn đi, lại đột nhiên nghĩ tới cái gì quay người lại, hành lễ với mọi người rồi mới chạy đi mất.

“Ha ha... thẳng nhóc này thú vị thật.” Cha Khúc sờ sờ bộ râu vừa nuôi được một năm, nở nụ cười.

Khúc Phàm đã nói qua cho người nhà về tình hình bên này, cho nên khi bọn họ tới đã thay hết quần áo bên này, sẽ không thấy đột ngột. Bọn họ cũng biết chuyện Lan gia và Sâm gia, cũng không tỏ vẻ gì. Lan gia rất chăm sóc Thước Nhạc nên nhận được sự cảm tạ của cả nhà, mấy vị trưởng bối nói chuyện rất vui vẻ. Sâm Ba gặp được người nhà lại rất cảm động. Mặc dù khi Sâm Ba rời đi, tuổi cũng không lớn nhưng đã hiểu chuyện. Hơn nữa trước khi đi về với Kỳ Kỳ thì vẫn luôn sống một mình, người nhà vẫn luôn là trụ cột tinh thần, cho nên cậu có ấn tượng rất sâu với người nhà, cha mẹ vừa vào phòng thì cậu đã nhận ra ngay.

Sâm Ba và Sâm Kỳ chỉ hơn kém nhau một tuổi, hai người rất giống nhau. Nói tới đám hài tử trong nhà thì cậu cũng chỉ nhớ mỗi Sâm Kỳ thôi, hai tỷ tỷ của cậu thì bởi nam nữ khác biệt, tiếp xúc không nhiều nên cũng không nhớ rõ. Ngăn cách giữa hai huynh đệ rất nhanh được gỡ bỏ, nhiều năm không gặp cũng không khiến họ quên mất nhau.

Cha mẹ, đám nhỏ đều đã đến khiến lòng Thước Nhạc hoàn toàn bình tĩnh lại. Cùng đến đây còn có mấy đồ đệ của họ và thím Ngô. Đám Cao Sáng lần này xin nghỉ một tuần, linh thạch cũng đủ dùng, một tuần sau, Khúc Phàm sẽ đưa họ về. Sau khi họ đến cũng đã xác nhận, thế giới này quả thật có hạn chế đối với họ, chỉ cần chân nguyên lực tràn ra ngoài sẽ bị tiêu tán, dù sao cũng được chuyển hóa từ linh khí nên cũng sẽ bị phân giải. Bọn nhỏ và cha mẹ cũng có cảm giác như vậy, nhưng bởi đám nhỏ có không gian nên cũng không bị hạn chế nhiều, bọn nó có thể trực tiếp hấp thu linh khí trong không gian để sử dụng. Việc này cũng khiến cho Khúc Phàm và Thước Nhạc bất ngờ. Dù sao không gian của Thước Nhạc lúc trước còn bị hạn chế, mà bọn nó lại không sao. Có lẽ phải nghiên cứu một chút. Khúc Phàm cũng quyết định tìm kiếm phương pháp mới để đám đồ đệ hấp thu năng lượng của thế giới này, như vậy mới có thể sinh tồn ở cả hai thế giới.

Nghỉ ngơi một ngày, Thước Nhạc kể lại những chuyện đã xảy ra trong những ngày qua với cha mẹ, còn trưng cầu ý kiến của họ về vài vấn đề. Mọi người cùng nhau thăm quan khu nhà mới, còn có Phòng trạch bên kia. Đám cha Thước thậm chí còn ngồi xe ngựa dạo quanh khu đất nhà họ một vòng. Khúc Phàm nói qua về khu nhà bên này nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn bị rung động. Cho dù nhà của họ ở Yến Kinh đã được coi như to rồi nhưng lại không thể so với bên này được. Tuy hiện tại là mùa đông, không nhận ra được vẻ đẹp của phong cảnh, nhưng những thứ đó vẫn có thể tưởng tượng ra được.

Nhìn Phùng Trạch, mấy trưởng bối trong nhà cũng đã có suy nghĩ của riêng họ. Họ nghĩ khác Thước Nhạc, tuổi của tôn tử, tôn nữ tăng lên, bọn họ cũng muốn không gian sinh hoạt được mở rộng, Di viên hiện tại vốn không thể thỏa mãn được nên khu bên kia mới được coi là gốc rễ mà họ nhắm tới. Cũng chính bởi vậy, mấy trưởng bối đều rất hứng thú với việc trang hoàng như bên Di viên, cũng bao trọn việc này luôn. Hơn nữa, họ cũng quyết định, sau này họ sẽ thường trú ở đây. Khi đám nhỏ lại vào học kỳ, họ sẽ thay nhau trở về.

Thước Nhạc thuyết phục cả nhà Lan thúc dọn đến đây. Sâm gia bởi vì Sâm Ba nên cũng đồng ý đến đây. Mà Tiên tẩu và Tiên đại ca cũng gật đầu. Dù sao họ cũng rõ điểm lợi trong đó, hướng chỉ nếu không có Thước Nhạc, hai người họ cũng không nhất định sẽ có hài tử.

Nhân dịp đám Cao Sảng còn chưa rời đi, họ cử hành nghi thức bái sư. Bốn người Lan Y, Lan Phi, Sâm Kỳ và Sâm Ba sẽ cùng bái sư, dựa theo lớn nhỏ mà xếp thứ tự: Sâm Kỳ-Sâm Ba-Lan Y-Lan Phi. Lan Y và Lan Phi nhỏ tuổi hơn Quả Quả nên xếp sau. Thước Nhạc và Khúc Phàm nghiên cứu một chút, vẫn để đám đồ đệ xếp thứ tự theo tuổi. Dù sao đám Quả Quả cũng vừa tu hành không lâu, cũng không chênh lệch nhiều, như vậy cũng dễ gọi.

Đồ đệ và hài tử trong nhà cũng đã mười mấy người, số lượng đã không ít. Khúc Phàm đã quyết định sẽ không dễ dàng thu đồ đệ nữa. Sâm Ba còn hai đệ đệ, bọn họ cũng đang khảo sát. Nhưng giống như họ sẽ dạy Lan thúc tu hành, hai người họ hoặc tu hành giống như Lan thúc, coi như đệ tứ ký danh, nếu tư chất tốt thì sẽ dễ thuộc hạ của anh cả hoặc Lâm thúc thu nhận, họ cũng không có ý định nhận thêm nữa. Nếu không thì cứ là người nhà của đồ đệ lại nhận thì chẳng phải sẽ rất lộn xộn sao?

Vốn nghĩ sẽ sửa sang lại phòng ở cho bọn họ nhưng tuyết lại bắt đầu rơi nên dừng lại. Các mẹ lần này mang đến rất nhiều thứ, thím Ngô nhận chức quản gia, tiếp nhận mọi chuyện trong nhà.

Thước Nhạc trở nên nhàn hạ. Ngày tuyết rơi thì cùng Mục Thanh dẫn đám nhỏ đi dạo khu chợ tràn đầy phong cách cổ xưa này.

Tết âm lịch bên này cũng gọi là Tết Nguyên Tiêu, còn hai mươi ngày nữa là tới Tết. Trên ngã tư đường rất náo nhiệt, phong tục tập quán cũng không khác nhau nhiều, lại bởi vì ai nấy đều coi trọng mà náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Ba ba, ba xem kia, đó có phải nơi bán ngựa không?” Bọn họ vừa tới khu chợ phía tây, chưa kịp bước vào đã nghe Kỳ Kỳ chỉ vào một chỗ và nói.

Theo tay nó nhìn qua, “Ừm, nơi đó là nơi bán gia súc.” Cũng không phải nơi đã mua ngựa vào Lan thúc lần trước, nơi này có cả bò, dê, lợn nữa. Hẳn là nơi tập trung gia súc.

“Ai ai, heo sao lại màu tím kia kia.” Phi Phi trừng lớn đôi mắt, vô cùng ngạc nhiên.

“Dê còn có cả màu xanh lục kia kia.” Quả Quả ôm Miu Miu trên tay, nói.

“Ba ba, chúng ta qua xem đi.” Cặp mắt mèo của Tiểu Tiểu sáng rực tựa như đèn phi, Thước Nhạc hoài nghi phải chăng mắt nó đã tiến hoa ra công năng mới, không chừng còn có khả năng xuyên thấu như tia x-quang luôn ấy chứ?

“Các con xem thì xem, cẩn thận chút, đừng để người ta phát hiện gì đó.”

“Dạ.” Mấy thằng nhóc cùng gật đầu. Hiện chúng nó đều mặc trường bào của nơi này, đi hài, lại còn dùng chiếc mũ lông che đi mái tóc ngắn ngắn, thoạt nhìn không khác gì những người đi đường khác. Có điều khí chất của đám nhỏ lại rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

48. Kim Liên Thiên - Chương 48

Đoàn người của họ có vẻ đông, cứ túm tụm lại thì dường như đi đứng gì trong chợ, Thước Nhạc bảo bọn nó kết bạn đi, tự ngắm nhìn. Loại chợ gia súc này có lực hấp dẫn rất lớn với đám nhỏ, huống chi còn là chợ đầy màu sắc cổ xưa như thế này.

Miu Miu đi với Quả Quả, Thước Nhạc tự dẫn Tiểu Tiểu qua xem trâu ngựa. Quanh nhà không hề thiếu đất, mấy người Lan thúc đã quyết định sang năm sẽ bán đất đai ở nhà, sửa sang lại bên này để trồng cây. Nước hồ có thể thúc đẩy cây lương thúc phát triển vừa nhanh vừa tốt, nhưng Thước Nhạc không muốn làm như vậy. Bọn họ lại không thiếu lương thực. Khúc Phàm thiết lập tụ linh trận, mưa thuận gió hòa trên đất của họ. Tụ lại nơi này tuy không phải linh khí, nhưng thần lực theo từng thuộc tính ở nơi này cũng có thể thúc đẩy thực vật phát triển, hiệu quả vẫn tốt như vậy. Cho nên cho dù còn chưa trồng trọt nhưng có thể mượn tượng ra cảnh tượng thu hoạch sang năm.

Ngoài những mẫu ruộng đã khai phá xong thì những núi hoang còn lại cũng muốn dùng đến. Nơi hoang dã sẽ dùng để trồng cây ăn quả, cây giống đều được lấy từ không gian ra. Núi rừng cũng không cần chăm sóc quá nhiều, nhưng cây cối nơi này quá thưa thớt, Thước Nhạc định rời vài cây lớn trong không gian ra, vừa lúc làm đẹp cho khu rừng, cũng làm phong phú sản vật của núi rừng. Ngoài ra, họ còn cần xử lý hai bên hồ. Trước đó cậu đã hiểu rõ hồ của họ là kiểu hồ nước chảy, dưới hồ nước lớn bên kia là một con suối, nối liền với hồ nhỏ bên khu nam này. Nghe nói hồ nước ở khu nam này là do tu sĩ thông dòng sông mà tạo thành, lúc ấy tạo thành rất nhiều con suối, cuối cùng hình thành loại địa hình mà nhiều hồ vây quanh nhau như bây giờ. Cũng chính bởi vậy, hồ nước ở khu nam đều là hồ nước chảy, trong suốt đầy sức sống nhưng như vậy cũng có điểm hại, con suối bên dưới thông suốt nên không có cách nào nuôi cá cả.

Mà tiểu hồ nước nhà họ trước kia từng nuôi rất nhiều cá bột, nhưng hiện không biết đã chạy đi nơi nào hết nữa. Nhưng Thước Nhạc cũng không lo về chuyện này, nước hồ vốn đã rất tốt, Khúc Phàm bố trí trận pháp thêm vào thì dần dần sẽ hấp dẫn không ít cá đến đây. Chờ đến khi tiết trời ấm lên, cậu muốn thả chút cua, tôm, cá trong không gian xuống, sẽ tạo thành hệ sinh thái của chính nó. Ngoài ra còn muốn trồng sen ở một khu nước khác nữa, vừa mỹ quan vừa thực dụng.

Cậu hy vọng sản lượng hàng năm thu hoạch được có thể cung cấp đủ tiêu dùng cho toàn bộ trang viên, đạt tới trạng thái tự cung tự cấp. Dưới tác dụng của trận pháp, điều này cũng không có gì khó cả.

Hôm nay cậu đi dạo phố cùng đám nhỏ, mà cậu cũng muốn đi xem có trâu ngựa thích hợp hay không mua về cày bừa ruộng nương.

Tiểu Tiểu theo bên cạnh cậu, mở to mắt nhìn hai con bò trước mặt, đây là hai con bò sữa, rất giống với loại bò sữa hai màu đen trắng trên Trái Đất nhưng màu sắc trên người nó là màu đỏ, đỏ tươi, kết hợp với nền trắng nên rất nổi bật.

Thước Nhạc vừa thấy ánh mắt này của nó liền biết thằng nhóc hẳn lại có ý muốn nghiên cứu, xoa đầu nó, “Trong nhà chuẩn bị mua hai con trâu cày, một con bò sữa, con có thể qua chọn thử.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, “Thật à? Con được chọn sao?”

“Ừm, để ba xem mắt nhìn của con ra sao?”

Tiểu Tiểu nhưng là tiểu khoa học gia của nhà họ, tri thức rất phong phú, tuy rằng động vật học không phải mặt mạnh của nó nhưng hiểu biết tuyệt không ít chút nào. Huống chi, mọi động vật trong không gian của Thước Nhạc đều đã bị nó nghiên cứu sạch bách rồi.

Người bán bò thấy khách đến liền chạy qua đón, nhưng thấy người lớn thì khoanh tay đứng bên ngoài, đứa nhỏ thì chạy vào xem, thật không biết nên làm sao mới đúng.

Tiểu Tiểu tuyệt không hàm hồ, nơi này có khoảng mười lăm, mười sáu con bò, thằng bé đi vòng quanh đó, thường thường sờ lên cơ thể chúng, xem mắt bò có hữu thần hay không, răng miệng thế nào, cơ thể có săn chắc hay không. Nó xem rất kỹ.

Nhìn hết một lượt bò xong, Tiểu Tiểu chỉ một con bò, là một con bò sữa có hoa văn màu tím, “Ba ba, con bò này rất tốt, ngoài nó thì con không thích con nào khác nữa.”

Cậu cười cười, “Được, vậy chúng ta mua con này.” Đừng nói chứ mắt Tiểu Tiểu rất tốt, con bò sữa này là con tốt nhất trong đám bò này, đương nhiên cậu cũng có thể chọn nhưng bình thường Tiểu Tiểu chọn đồ rất kỹ, rất khó lọt vào mắt xanh của nó.

Bò dê trong không gian rất nhiều, nếu chọn trâu cày thì trâu trong không gian càng thích hợp, chỉ là chúng nó quá dã tính, không tiện lấy ra. Tiểu Tiểu chọn bò, tuy rằng sẽ quan sát khung xương và màu lông nhưng lại càng chú trọng mặt tinh thần; tinh thần của gia súc tốt hay xấu rất quan trọng. Mà con bò này có đôi mắt bình thần, rất dịu ngoan, nhìn thẳng vào mắt người ta, cơ thể sạch sẽ, bộ lông óng mượt, cơ thịt săn chắc, là một con bò rất khỏe mạnh.

Hơn nữa trong cơ thể bò này có thủy thần lực và mộc thần lực, cũng là song thuộc tính. Nếu mua về điều dưỡng tốt thì sẽ rất tốt đó. Kỳ thật Thước Nhạc rất hứng thú với động vật nơi này, tuy không quá rõ ràng những những loài động vật này bao hàm thuộc tính, thuộc tính cũng quyết định xem chúng tốt hay xấu. Tựa như con bò sữa màu trắng -đỏ tươi kia, tuy rằng nhìn cũng tốt nhưng mắt nó hơi đỏ lên, hỏa thần lực trên người rất nhiều, đã chịu ảnh hưởng, bò kia tuy không điên cuồng nhưng rất khó khống chế.

Giá bò không rẻ chút nào, tốn tám mươi hai, người nơi này rất ít khi uống sữa, giá này còn rẻ hơn trâu cày hai lượng nữa đó. Lúc trước khi cậu vừa tới thế giới này thì số tiền đó còn không dám dùng tới đâu.

“Ba ba, con thấy trong cơ thể con bò này có một loại năng lượng, giống như linh khí, là gì vậy?”

“Linh khí không thể ngưng kết trong này nên bị chia thành vài loại năng lượng, được gọi là thần lực. Trong cơ thể sinh linh nơi này đều có thần lực, thuộc tính thần lực càng ít thì tư chất càng tốt. Con xem con bò này, trong cơ thể nó chưa hai thuộc tính thần lực, thủy thần lực và mộc thần lực, hai loại này đều là thuộc tính ôn hòa, cũng là hai thuộc tính có thể dung hợp rất tốt. Lão ba con mấy ngày nay đang nghiên cứu cách chuyển hóa linh khí và thần lực, các con ở đây cũng có thể tu hành.”

Tiểu Tiểu nhũu mầy, “Nhưng mà Sâm Ba sư huynh lại có thể làm được mà. Anh ấy có thể chuyển hóa lẫn nhau đó thôi.”

Thước Nhạc hơi sững lại, đúng vậy, cậu sao lại quên mất chuyện này cơ chứ. Sâm Ba ở Địa Cầu có thể tu hành, hơn nữa sau khi học với Khúc Phàm còn có thể hấp thu cả linh khí nữa, hôm qua còn thấy cậu ta chạy tới chạy đi, không bị ảnh hưởng chút nào. Việc này chờ lúc về còn cần nói với Khúc Phàm một tiếng.

“Ba ba...”

Quay đầu nhìn qua, Phi Phi ôm con lợn màu phấn hồng trên tay giơ lên cao, chạy về phía bọn họ.

“Ba ba, ba xem đáng yêu không nè, quay về cho Nữu Nữu, em ấy nhất định sẽ thích mà.”

Thước Nhạc nhìn cũng thấy đáng yêu, khác với loại lợn màu hồng hồng trên Trái Đất, nó có bộ lông màu phấn hồng, lỗ tai rất lớn, nho nhỏ, tròn vo vo. Thuộc tính khác nhau tạo thành màu lông khác nhau, hơn nữa tùy theo cách kết hợp thuộc tính khác nhau, màu sắc động vật ở nơi này cũng thiên kỳ bách quái, loại màu phấn hồng thể này đúng là rất hiếm.

“Phi Phi, đã trả tiền mua heo này chưa?”

Phi Phi khê gật đầu, “Mục Thanh sư huynh đã trả tiền rồi.”

Thước Nhạc thiếu chút nữa liếc mắt trắng dã, thằng nhóc này lại lợi dụng sư huynh nó, tuy rằng không đáng bao nhiêu. Quả nhiên không lâu sau, Mục Thành và Kỳ Kỳ đã cùng đến đây.

“Mục Thanh lần sau đừng có tài trợ cho nó nữa, thằng nhóc này cũng không biết học được từ lúc nào nữa, cũng sắp thành thần giữ cửa rồi.” Nói xong liếc mắt nhìn Phi Phi, thằng nhóc kia le lưỡi, đứng ngay phía sau Mục Thanh. Mục Thanh không nói gì cả, cười xoa xoa đầu Phi Phi.

Thước Nhạc lại mang mấy đứa đi xem ngựa, không tìm được con nào phù hợp. Sau khi mọi người hội họp

lại với nhau, Quả Quả và Gia Gia mua mấy con thỏ, dùng lồng sắt nhốt lại, đủ mọi màu sắc, rất đáng yêu. Trước kia đi với Thước Nhạc đã có thói quen thu thập, nếu thấy thứ gì mới mẻ độc đáo thì tất nhiên muốn mua về.

Lại bỏ lại heo cũng không tiện mang về, đoàn người đi tới ngõ nhỏ không người, Thước Nhạc thu chúng vào không gian.

“Ba ba, con đói...” Phi Phi ôm bụng, ngoái đầu nói với Thước Nhạc.

Thước Nhạc nhìn qua tửu lâu bên cạnh, trong đó bay ra mùi thơm lừng, vỗ vỗ đầu Phi Phi, hiển nhiên sâu tham ăn bị câu ra rồi.

Tửu lâu ở khu náo nhiệt, có tất cả ba tầng. Bọn họ lên một gian phòng riêng trên tầng hai, có thể thấy phố xá bên dưới qua cửa sổ, phòng cũng rất rộng, nhưng cách âm lại không tốt.

“Khách quan, muốn chọn gì ạ... Thiên Hương lâu của chúng ta nhưng là tửu lâu nổi danh trong Tương Viên thành, các vị khách quan lần đầu đến thì nhất định phải nếm thử các món ăn chiêu bài của chúng ta.”

“Ồ, có món gì?” Mục Thanh ngồi ở cạnh cửa hỏi.

“Món ăn chiêu bài của Thiên Hương lâu chúng ta là vịt Túy Tiên, mẫu đơn thái phương, thiên ngư lạc bài...” Tiểu nhị bắt đầu cao giọng hô tên món ăn.

“Người cứ cho một bàn thức ăn các món ăn chiêu bài ngon nhất đi.” Mục Thanh nhanh chóng ngắt lời hẳn, dù sao cũng chưa từng nếm qua bao giờ.

“Được a... Khách quan chờ chút.” Tiểu nhị được Mục Thanh cho mấy đồng tiền bo, vui tươi hớn hở chạy xuống lầu.

Đám nhóc trong nhà tề mi lộng nhãn, vui không ngừng được, cảnh này giống y như trong ti vi ấy, rất có cảm giác vui mừng.

Tốc độ Thiên Hương lâu vẫn rất nhanh, không lâu sau đã dọn thức ăn lên. Món đầu tiên là mẫu đơn thái phương, kỳ thật nguyên liệu chính là gà rừng, chất thịt khá ngon tuy rằng không non mềm như thịt gà trong không gian nhưng lại có hương vị của thức ăn dân dã. Thế giới này cơ bản không có ô nhiễm, hoàn toàn thiên nhiên, thực vật cũng không chút hóa học. Mẫu đơn kia cũng chỉ dùng rau dưa bày ra, cũng không biết thái sao mà thành được. Trên thịt gà cũng có vương hương hoa, thực nhẹ nhàng, khoan khoái.

Tiếp theo là thiên ngư lạc bài, thoát nhìn tay thái thịt dê rất tốt, bày đầy khắp đĩa, rất có tính thực tế, kết hợp với nước tương bí mật, hương vị rất ngon. Người ở đây chuyên ăn thịt dê, tuy rằng không cấm giết bò như thời cổ đại nhưng thịt bò vẫn rất khó mua.

“Đợi lát nữa quay về, mua thêm hai phần.” Thước Nhạc gấp một đũa cho Miu Miu, nói.

“Ba... những món kia cũng rất ngon, ba không ở nhà, hai tháng nay bọn con cũng không ăn thịt. Thịt mua bên ngoài chả có vị thịt gì cả.” Quả Quả cười nói.

“”Con không nói ba cũng quên mất đó, Mục Thanh, chờ đến khi các con về đừng quên đến chỗ ta lấy đồ. Đúng rồi, các con có không gian hết rồi mà, nếu không thì lấy qua nuôi đi.”

Mục Thanh nghe vậy, lập tức nuốt hết thức ăn trong miệng xuống, “Sư phụ, không cần đâu, mấy việc này người đi tìm sư huynh đi. Không gian của con có hai mẫu thôi à, đâu ra chỗ nuôi động vật chứ, đừng để đến lúc đó ăn hết luôn mấy thứ con trồng trong đó.”

Thước Nhạc nghe vậy lập tức nói, “Nghe liền biết con chẳng nghiêm túc tu luyện gì cả, không gian của đại sư huynh con bây giờ đã lớn gấp năm lần con rồi đó. Con thích nghiên cứu thực vật ta không phản đối, nhưng cũng đừng buông lỏng việc tu luyện. Cũng không trông cậy con có thể giống như đại sư huynh con, nhưng ít nhất phải có năng lực tự bảo vệ mình.”

Mục Thanh cúi đầu, “Dạ, sư phụ.”

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, cậu nói: “Sao vậy, làm việc trong vườn cây không tốt sao?”

“Sư phụ, con rời Cục Đặc vụ được không ạ? Con muốn theo bên cạnh người.”

Thước Nhạc thấy dáng vẻ cậu như vậy liền biết làm việc trong vườn cây nhất định không thoải mái, nghĩ một chút, không làm thì coi như không làm nữa vậy, “Việc này chờ về thì nói với đại sư phụ con đi, lần này về sẽ xử lý.” Mỗi người đều có mục tiêu khác nhau, cậu cũng chẳng muốn miễn cưỡng nhóm đồ đệ của mình, làm chuyện mình thích là được rồi.

Mục Thanh nghe vậy thì rất vui, ngoan ngoãn gật đầu, “Quay về con sẽ nói.”

Bữa cơm này ai nấy đều rất vui vẻ, rất có hương vị nơi này, có vài loại rau dưa, thịt thà họ còn chưa từng ăn qua, cũng coi như ăn được cái mới mẻ.

Ăn gần xong, họ gọi thêm vịt Túy Tiên, lặc bài.

Mấy thằng nhóc kia ưỡn bụng nhỏ, ăn đến thỏa mãn, thì thâm to nhỏ không biết nói chuyện gì.

“Bành...” Một lực cực mạnh truyền từ vách tường đến, Gia Gia và Quả Quả ngồi dựa vào vách tường lập tức bị xô bật dậy luôn, úp vào bàn, cả cái bàn cũng bị xô lên.

Thước Nhạc lập tức phản ứng lại, hai tay vươn ra kéo hai đứa nhỏ đến cạnh mình, tinh thần lực ngăn vụn gỗ bay qua. Oành... dị năng hệ thực vật của Mục Thanh bùng nổ, cây mây cực lớn vây quanh mấy sư đệ khác, ngăn lại tất cả những vật bay tới.

Tất cả đều chỉ là chuyện trong nháy mắt, Quả Quả và Gia Gia có ngọc bội phòng hộ đeo trên người nên không có bị thương. Ngọc bội này do Thước Nhạc làm mới, không giống như ngày xưa, chỉ khi bị nguy hiểm đến tính mạng mới được kích hoạt. Loại này chỉ cần có năng lượng làm bị thương ở mức độ nhất định sẽ mở phòng hộ ra, đồng thời linh khí sẽ chữa lành những vết thương trên cơ thể. Tuy nhiên, cho dù như vậy, hai đứa nhỏ vẫn bị dọa sợ.

Thước Nhạc hí mắt nhìn về phía cái lỗ kia.

49. Kim Liên Thiên - Chương 49

Phòng riêng trong tửu lâu đều dùng gỗ ngăn ra, đừng nói không rắn chắc, mà chỉ cần hơi to tiếng chút sẽ có thể bị nghe thấy luôn, cho nên vách ngăn cách bị đánh vỡ tuyệt không ngạc nhiên chút nào.

Mà lúc này phòng riêng bên cách lập tức bày ra trước mặt họ. Kẻ đánh vỡ vách ngăn là một tên mập, lúc này đang vuốt ngực, miệng cũng ói ra máu luôn. Mà trong gian phòng riêng kia có hai nam nhân đang đánh nhau.

Mục Thanh đã thu lại những thực vật bảo hộ, tuy rằng dị năng của cậu không bị ảnh hưởng ở đây nhưng tinh thần lực vẫn bị hạn chế nhất định, giống như khi Thước Nhạc vừa mới đến nơi này, tinh thần lực khôi phục rất chậm. Cho nên, ngay từ đầu Khúc Phàm đã nói với mấy đồ đệ, nếu không nguy cấp thì đừng dùng tới dị năng. Lúc này Thước Nhạc đã dùng tinh thần lực bảo vệ hết tất cả, cậu cũng sẽ thu lại.

Thước Nhạc nhíu mày. Lúc này tửu lâu đã loạn hết cả lên, hai người kia đang hoàn toàn thể hiện màn trình diễn võ thuật vũ khí lạnh đẹp mắt, đánh nhau không chút cố kỵ. Cửa bốn phía và vách phòng cũng đã bị đánh nát hết.

Cậu hẳn nên cho đám người thiếu chút nữa làm con nhà cậu bị thương này một bài học, đáng tiếc hai người kia rốt cuộc bị làm sao thế? Hơn nữa cũng không nên tạo ảnh hưởng xấu đến đám nhỏ, không nên quá bạo lực. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua đám nhỏ, thấy ánh mắt sáng rực của chúng, vấn đề này tựa hồ không cần nghĩ đến nữa. Lại nói, đánh nhau như vậy thật quá đẹp mắt. Chẳng lẽ trên thế giới này ngoài tu sĩ thì còn có cổ võ giả? Ừm, đó là kình công hả?

Lúc này thấy một người trong số đó, vậy mà bay hẳn lên trời, rất nhanh chạy về phía bọn họ, lập tức xuất hiện bên cạnh cậu. Dao nhỏ trong tay người nọ nhoáng cái đã kề lên cổ cậu.

Thước Nhạc hoàn toàn không phản ứng, đương nhiên cậu cũng có thể tránh được nhưng người người đánh nhau này tạo cho cậu cảm giác như đang xem phim võ hiệp nên vốn chưa từng nghĩ mình sẽ bị bắt cóc. Nhưng cậu cũng chẳng lo lắng gì, như vậy vốn cũng chẳng làm cậu bị thương được. Có lẽ cũng nhân dịp

này dạy cho đám nhỏ một bài học, khi ở trong tình trạng bất ổn thì không nên ngăn người.

“Dừng lại... Tàng Sơn Thất ưng quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ ta trốn tới tận chỗ này mà còn bị người tìm thấy. Hừ, nếu không muốn người trong tay ta đây gặp chuyện thì mau buông kiếm xuống.” Nam nhân bắt cóc Thuộc Nhạc mang về mặt oán độc.

Khuôn mặt tuần tú của Lăng Tiêu kia hiện lên một tia lạnh lùng, “Độc Hạt tử, người trốn không thoát đâu.” Nói xong nhìn thoáng qua Thuộc Nhạc, tùy tay đặt kiếm trên tay xuống.

Khóe miệng Độc Hạt tử xuất hiện chút âm hiểm, “Ha ha... sư huynh người cũng nói vậy, kết quả đâu, chẳng phải cũng thua dưới tay ta sao. Hừ...” Ngoài miệng nói vậy, nhưng con dao trong tay vốn cũng không muốn giữ người nào sống, muốn giết cả con tin luôn. Nhưng đưa dao qua lại thấy không đúng, cúi đầu nhìn xuống mới thấy ngay cả da của con tin cũng không xước nữa. Tiếp theo chỉ thấy eo hơi đau, tựa hồ nghe thấy tiếng xương gãy.

Thuộc Nhạc cảm giác dao nhỏ xượt qua, tinh thần lực hoàn toàn ngăn lại không cho nó cắt vào một chút nào. Người này quá ngoan độc, vốn chẳng cần hạ thủ lưu tình, đưa khuỷu tay qua, lực va chạm mạnh, trực tiếp khiến xương sườn của Độc Hạt tử gãy luôn. Không chờ cậu có động tác tiếp theo, đã cảm thấy mấy đứa nhỏ phía sau đã chạy lại.

“Cho người hại ba ba ta.”

“Đánh người xấu.”

“Đánh.”

“Kỳ Kỳ đừng kéo, để em đánh cái đã.”

Cơ hồ trong nháy mắt, Độc Hạt tử kia đã bị đám nhỏ đánh cho tơi tả. Ban đầu bọn họ còn xem náo nhiệt, thứ này còn thật hơn cả phim điện ảnh nữa đó. Nhưng sau đó thì chả vui tẹo nào nữa, người này thể mà dám bắt cóc ba ba, tuyệt không thể tha thứ được. Cho nên mọi người đều cẩn thận nhìn chăm chăm, vừa có cơ hội liền ra tay giải cứu lão ba. Thậm chí, trong lúc bọn họ nói chuyện đã lặng lẽ tập trung vũ khí thuận tay từ trong không gian, khi cần đến sẽ xuất hiện trên tay ngay lập tức.

Lăng Tiêu trợn mắt há mồm nhìn đám nhỏ cầm cái chảo (Phi Phi), chày cán bột (Gia Gia, cũng không biết vì sao trong không gian của nó sao lại có mấy thứ này), xẻng nhỏ quân dụng (Tiểu Tiểu, nó thu vào không ít trang bị khác nhau), chiếc búa nhỏ (Miu Miu, cần dùng khi đập hạch đào), gậy bóng chày (Quả Quả khi ở Pháp từng tham gia đội bóng chày, sau khi về nước cũng không dùng đến, đặt trong không gian làm kỷ niệm), côn nhị khúc (đây là tiểu Hổ, hiện tại nó càng ngày càng giống chú Lâm, bình thường ít nói nhưng rất khắc khổ tu hành. Múa côn nhị cũng rất đẹp) còn có một đứa nhỏ thể nhưng cầm hai thanh loan đao (Kỳ Kỳ). Đập rất mạnh, Độc Hạt tử kia thể mà không cử động tác gì để chống lại cả, chỉ là có vẻ rên rỉ. Hài tử cầm loan đao kia chỉ dùng đao đập hấn, nếu không hấn đã sớm mất mạng rồi.

Thước Nhạc vào lúc đám nhỏ ra tay liền sử dụng tinh thần lực ngăn chặn mọi kinh mạch trên người Độc Hạt tử, cho nên hắn có muốn cũng không thể phản kháng. Tuy rằng bạo lực không tốt nhưng cũng nên để đám nhỏ phát tiết chút, nếu không để lại bóng ma tâm lý thì không hay chút nào. Nhưng mà sao động tác đánh người của đám nhóc nhà cậu lại thuần thực như vậy hả? Chắc chắc chắc... thứ mà Phi Phi dùng kia chẳng phải thứ đã đánh Huyền Chân tử hay sao? Thật đáng thương, độ cứng của cái chảo này rất lớn đó, đánh như vậy chẳng lệch phát nào nữa chứ.

50. Kim Liên Thiên - Chương 50

“Rồi rồi, đều ngừng lại đi.” Thước Nhạc thấy người nọ đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhanh chóng ngăn lại, “Mấy đứa từ lúc nào lại trở nên bạo lực như vậy. Ngừng ngừng... Phi Phi dừng tay.” Khi nói chuyện, Phi Phi cầm chiếc chóp nhỏ kia đập thêm hai nhát, nói thật, Thước Nhạc nhìn thôi mà cũng đã thấy đau rồi. Phải biết rằng chảo nhỏ kia cũng được Khúc Phàm luyện chế ra đó, độ cứng kia nha, chắc chắc...

Phi Phi ngừng tay, đưa chảo nhỏ ra sau lưng, mặt cười hì hì, nghĩ thứ này dùng tốt quá đi, đợi lát về bảo lão ba cho thêm cái trận pháp, xem có thể thêm vài công năng hay không?

Thước Nhạc vươn tay xoa xoa đầu Phi Phi, quay đầu nhìn về phía Tàng Sơn Thất ưng gì đó kia.

Lăng Tiêu theo ánh mắt của thanh niên mà bình tĩnh, động tác nhanh chóng vừa nãy của đám nhỏ khiến cho hắn có chút ngây ngẫn, lúc này mới đánh giá đám người trước mặt, lớn nhất hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, nhỏ nhất cũng có bốn, năm tuổi. Trên người không có bất cứ vật trang sức nào nhưng khí chất của họ đều rất tốt. Không nói tới mấy đứa nhỏ tựa kim đồng phần điêu ngọc mài kia, ngay cả mấy người hơi lớn tuổi cũng mặt như quan ngọc, nhất là người trẻ tuổi vừa bị bắt cóc kia, dung mạo vô cùng xuất sắc, thoạt nhìn không phải người thường.

Lăng Tiêu hai tay ôm thành quyền, “Tại hạ Tàng Sơn Thất ứng Lăng Tiêu, người nọ là Độc Hạt tử Âm Phong, bởi vì gây họa, vẫn luôn bị truy nã, hôm nay gặp gỡ, thiếu chút nữa lại mang họa đến cho các vị. Vạn phần xin lỗi. Ngoài ra xin các vị lưu lại danh tính, ngày khác tại hạ xin báo ơn tri ân giúp đỡ của các vị.”

Thước Nhạc nhìn Lăng Tiêu, thật rất muốn cười, không ngờ người này còn đặc mùi giang hồ như vậy, rất thú vị đó. Tuy nhiên, về mặt cũng không thay đổi gì, cũng học theo hắn chấp tay lại, “Tại hạ Thước Nhạc, việc hôm nay chỉ là cơ duyên xảo hợp thôi. Không cần khách khí.” Liếc mắt nhìn Độc Hạt tử không còn khả năng cử động, “Người này xin giao lại cho Lăng tiên sinh. Chúng ta cũng nên trở về thôi.”

Lăng Tiêu không ngờ người nói chuyện không phải người lớn tuổi kia, nghe thấy lời cậu liền biết họ không muốn có quá nhiều liên quan với hắn, lập tức cũng không miễn cưỡng giữ lại, “Vây sau này gặp lại.” Ở Tương Viên thành không có chuyện gì là hắn không biết, họ cũng là người mới tới, muốn tìm thấy cũng dễ thôi.

Thước Nhạc dẫn đồ đệ và đám nhỏ quay về. Về mặt Lăng Tiêu kia rất chính khí, không phải người xấu, nhưng cậu không muốn dính vào ân oán giữa bọn họ. Bọn họ thu thập Độc Hạt tử cũng chỉ để bản thân

hết giận mà thôi, dưới tình huống không rõ, cậu vẫn nên cẩn thận một chút.

“Ba ba, bọn con có thể giống như vị đại hiệp ban nãy, bay qua bay lại như vậy sao?” Phi Phi ngồi trong xe hoa tay múa chân với Thước Nhạc, trên tay vẫn còn cầm cái chảo nhỏ kia, trông thật buồn cười.

Thước Nhạc hí hóp mắt cười nhìn nó, “Con thấy đại hiệp kia dùng chảo làm vũ khí sao?”

Phi Phi nghe vậy thì chu mỏ, thu chảo vào không gian, “Nó dùng tốt mà.” Cọ cọ lên người Thước Nhạc, liếc nhìn Tiểu Tiểu, “Xềng của Tiểu Tiểu nhìn còn ngu hơn con nữa đó.” Nói xong lại bơm cho Gia Gia thêm mấy câu, “Chày cán bột của anh Gia Gia càng không tốt bằng của con, diện tích đánh được quá nhỏ.”

Gia Gia nghe vậy, vươn tay kéo nó vào lòng, hung hăng bóp véo một hồi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thằng nhóc xấu xa nhà em, còn biết cái gì gọi là diện tích đánh nữa sao hả?”

“Buông ra, em muốn giận...” Phi Phi cuộn tròn người, muốn kéo đầu từ trong lòng Gia Gia ra, âm thanh ừ ừ.

“Ôi, còn biết giận nữa cơ á.” Khóe miệng Gia Gia nhếch lên, nở nụ cười xấu xa.

Tiểu Tiểu bên cạnh nhìn Phi Phi vừa lúc quay cái móng nhỏ qua đây, vươn tay chộp một nhát vào eo nó. Phi Phi có máu buồn lập tức nhảy căng lên, Gia Gia cũng không giữ lại được.

“Ai? Là ai hả?” Mặt Phi Phi đỏ bừng, chạy loạn trong xe.

Đám nhỏ đều cười ha ha nhìn nó, ai cũng không nói. Phi Phi lập tức nhào vào lòng Thước Nhạc, “Ba ba... họ bắt nạt con.” Thằng nhóc ngồi trong lòng Thước Nhạc, ôm chặt lấy cậu. Quả Quả chọc chọc mặt nó, “Thằng nhóc em chỉ biết thừa cơ làm nũng.”

Thước Nhạc cười, ôm Phi Phi vào lòng, vỗ vỗ móng nó, thằng nhóc này nghịch ngợm nhất nhà.

Mọi người cười đùa một lúc, Kỳ Kỳ lại quay lại câu hỏi vừa rồi của Phi Phi, “Ba, lúc nãy họ dùng võ vòng sao? Động tác kia là khinh công sao?”

“Ừm, hẳn là khinh công, nhưng trong tửu lâu quá nhỏ, nhìn không rõ được. Các con hiện đang Trúc Cơ, hoàn toàn có thể làm được, lão ba các con vẫn dạy các con cách tu hành công pháp, kỳ thật nó có rất nhiều ứng dụng, muốn làm được như vậy cũng không khó, chờ về thì học với lão ba các con đi.” Công pháp của bọn nhỏ do Thước Nhạc tỉ mỉ lựa chọn, đều rất an toàn, tuy tốc độ tu luyện sẽ chậm chút, nhưng càng tu luyện lại càng mạnh. Bọn họ không dùng công pháp mà Khúc Phàm đang sử dụng, cũng không sử dụng bất cứ loại công pháp tu thần trực tiếp nào cả. Bởi sau khi Khúc Phàm tu luyện mới phát hiện, công pháp tu thần tuy mạnh nhưng độ nguy hiểm cũng tương đương, yêu cầu về tâm thần rất chặt chẽ, lỡ làng sẽ vạn kiếp bất phục. Nếu không có không gian của Thước Nhạc giúp đỡ, hẳn cũng không thể tu hành thuận lợi được. Thực tế, gần đây hắn mới phát hiện, không gian của Thước Nhạc còn có tác dụng tinh tâm, có thể

ngăn cản tâm ma. Đám nhỏ không thể nào vĩnh viễn ở bên cạnh cậu, cho nên công pháp vẫn nên ôn hòa một chút.

Công pháp tu chân cao hơn cổ võ giả một tầng, khởi điểm cao, cho nên tuy đám nhỏ vừa Trúc Cơ thành công nhưng hoàn toàn có thể mô phỏng theo công pháp của cổ võ. Tuy nhiên Khúc Phàm không nói với bọn nó điều này, chủ yếu bởi hoàn cảnh trên Địa Cầu quá phức tạp, Khúc Phàm không hy vọng đám nhỏ để lộ mọi thứ ra ngoài. Kỳ thật, Thước Nhạc lại nghĩ khác Khúc Phàm về điểm này, bọn nhỏ học được những thứ này không có gì là không tốt, ít nhất bọn nó có thể tự bảo vệ được mình. Giờ bọn họ đã có đường lui, có vài việc có thể thả lỏng.

Về nhà, đám nhỏ quần quýt lão ba nói muốn học cổ võ, lại anh một câu em một câu kể lại chuyện vừa xảy ra ở tửu lâu. Khúc Phàm nhìn thoáng qua Thước Nhạc đang ngồi kia uống trà, không nói gì thêm. Nhưng trong lòng lại thầm giận vì bản thân không có mặt bên cạnh để bảo vệ cậu, lại nghĩ thế giới này cũng không hẳn hòa bình như đã nghĩ. Có lẽ hẳn cần dạy thêm cho cậu vài chiêu phòng thân mới được.

Chuyện xảy ra ở tửu cũng chẳng để lại gì trong lòng Thước Nhạc, đối với cậu thì đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Uống trà xong, đến chuồng ngựa đưa bò từ trong không gian ra, nhưng hần phát hiện, con bò sữa này đã thay đổi. Tổng thể mà nói hoa văn trên cơ thể lại càng thêm rõ ràng. Màu tím và màu sắc đối lập mãnh liệt, cũng có tinh thần hơn rất nhiều, xem ra nó cũng có thể hấp thu năng lượng.

“Sao lại mua bò sữa? Nó cũng không có sức như trâu cày?” Lan thúc từ ngoài đi vào thấy vậy thì nói.

“Không có trâu cày tốt, mua bò sữa về rồi sau này cũng có sữa uống.” Thấy vẻ mặt Lan thúc đủ biết thúc không thích uống. Lượng tiêu hao sữa dê, sữa bò nhà họ rất lớn, ban đầu Khúc Phàm cũng không thích vị đó nhưng sau quen rồi cũng thích uống, hần thích nhất là phô mai. Ngoài trong nhà còn làm vài chế phẩm từ sữa, như phô mai, sữa chua, bánh ngọt... Nếu cha mẹ đã sang bên này, mà cậu lại phải rời nhà thì cũng cần chuẩn bị đồ sẵn. Trong không gian có rất nhiều bò sữa, sinh sôi nảy nở tự nhiên đã thành một đàn bò. Nhưng hình dáng của bò này thật quá chói mắt, cả đám đầu mình trắng văn đen, đầu to, cơ thể cường tráng; bởi sinh sôi tự nhiên nên cũng rất dã tính, ở trong không gian quá lâu, đưa ra ngoài sợ rằng không thể thích ứng được.

Cậu không muốn thay đổi thói quen ăn uống của Lan thúc, đây coi như việc của cá nhân, “Lan thúc, việc trâu cày ta không quản, chờ đến mùa xuân sáng năm, thúc chọn đi, ta tin tưởng vào mắt chọn của thúc.”

Lan thúc sờ lưng bò sữa, “Việc này thật không thể đợi đến sang năm được, mấy hôm nữa ta sẽ ra ngoài tìm thử, chờ đến đầu xuân sang năm nhiều người mua trâu, cũng khó mua.”

“Vậy thúc xem rồi làm. Còn có trước đó không phải nói xây nhà sao, ta thấy còn một thời gian nữa mới tới Tết, nhân dịp này sửa cho xong, bên thúc cũng tiện dọn qua. Hiện tại cứ ở khách viện cũng không tiện.”

Lan thúc nói như vậy, nhúu mày, “Xây nhà cũng không phải chuyện đơn giản, hiện đang lạnh như vậy, đều đông hết rồi, cũng không dễ đánh nền, hơn nữa đá gỗ cũng không dễ tìm. Nhân thủ của chúng ta cũng không đủ mà?”

“Không sao, việc xây nhà giao cho Khúc Phàm, anh ấy quen làm. Ta thấy hôm nay không kịp, ngày mai có thể làm, nguyên liệu gì cũng không sao. Điều có sẵn. Nhưng việc phác họa hơi khó khăn, nhưng nhân thủ cũng đủ dùng.”

Lan thúc không nói, sự thần kỳ của Khúc Phàm thì thúc đã được chiêm ngưỡng, chuyện mà họ thấy phức tạp thì đến tay người ta lại như một bữa sáng mà thôi. Nếu Thước Nhạc đã nói như vậy, nhất định không thành vấn đề, “Được, ta tìm Lan Y đi cào tuyết.” Nói xong quay đầu bước đi. Xây nhà là chuyện lớn nhưng lại còn là xây cho họ, tâm trạng rất hưng phấn.

Thước Nhạc thấy thúc đi ra ngoài, nhanh chóng cười gọi lại, “Lan thúc, từ từ, ta còn có việc muốn hỏi thúc mà.”

“Hả?”

“Hôm nay chúng ta gặp phải một Tàng Sơn Thất ứng ở từ lâu, thúc biết hẩn sao?”

“Tàng Sơn Thất ứng Lăng Tiêu?”

“Đúng, gọi là Lăng Tiêu, hẩn rất nổi danh sao?” Thấy vẻ mặt Lan thúc thì hẩn là quen.

Lan thúc cười, “Là rất nổi danh, Tàng Sơn là một ngọn núi cách ba mươi dặm về phía Nam Tương Viên thành, Tương Viên thành chúng ta không có tu sĩ, nhưng rất nhiều võ giả. Tàng Sơn Thập tam hiệp rất nổi danh.

Nghe nói, sư phụ của Tàng Sơn Thập tam hiệp này cũng là tu sĩ, nhưng sau đó không biết vì sao lại bị phế đi tu vi, tu dưỡng ở Tàng sơn. Tàng sơn Thập tam hiệp là cô nhi mà hẩn ta thu nhận. Có tất cả mười ba người, phân biệt lấy: long, hổ, báo, xà, điều, quy, ưng, lang, hồ, thử, miêu, hùng, tà (tơ tà) vi danh. Mười ba người này làm người tốt, tư chất cũng tốt nhưng có lẽ bởi sư phụ của mình mà không trở thành tu sĩ. Nhưng họ cũng rất tài giỏi, lại trượng nghĩa, tuy trong số họ có vài người tính cách quái gở lại giảo hoạt, không dễ dàng tiếp xúc nhưng đa số vẫn rất tốt, cũng rất nổi danh trong vùng Tương Viên thành này. Trong đó Thất Ứng và Hùng Thập Nhị là nổi danh nhất. Bởi họ vẫn luôn ở trong Tương Viên thành.”

Cậu gật đầu, nơi nào cũng có cổ sự mà, “Vậy Lan thúc, thúc biết Độc Hạt tử không?”

“À, các người gặp phải hẩn? Người nọ nghe nói là kẻ cùng hung cực ác, đúng rồi, nghe nói Thập tam hiệp đang truy bắt hẩn, hình như hẩn lại gây ra chuyện gì rồi, ta cũng không rõ lắm. Chẳng lẽ các người đụng phải?”

“Ừm, đụng phải, đã bị Thất Ứng bắt đi rồi.”

Thúc thở phào, “Bị bắt thì tốt, thanh danh Tàng sơn Thập tam hiệp rất tốt, mặc dù có người tính cách không dễ tiếp xúc nhưng đa số vẫn có thể kết giao. Sau này nếu gặp họ có thể tiếp xúc với họ nhiều chút,

sư phụ của họ rất thần bí, tuy hiện tại đã không thể tu hành nhưng hẳn vẫn rất rõ về việc tu hành. Nếu các người gặp được hắn, thật ra có thể biết thêm chút chuyện về Thánh Thành. Hoặc là người và Khúc Phàm có thể thử tới Tàng sơn một chuyến.” Tiếp xúc nhiều ngày như vậy, thúc cũng hiểu Thước Nhạc muốn tới Thánh Thành không phải vì bái sư, hẳn là có chuyện gì đó, mà về phía này thúc lại không giúp gì được, nếu có người giúp họ chỉ điểm vẫn tốt hơn.

“Ừm, việc này thì ta sẽ bàn lại với Khúc Phàm.” Sớm biết vậy đã nói thêm mấy câu với Lăng Tiêu ở từ lâu. Thánh Thành nhất định phải đi, cậu phải hiểu được nguyên nhân tại sao bị đưa tới thế giới này, nếu không cậu sẽ không yên lòng. Nếu có người quen thuộc để nói với họ về Thánh Thành thì quá tốt. Có lẽ bọn họ thật sự nên bái phỏng một chút.

Không chờ Thước Nhạc và Khúc Phàm sắp xếp được thời gian đến Tàng sơn, Tàng sơn Thất ưng kia đã tìm đến cửa.

51. Kim Liên Thiên - Chương 51

Ngày hôm sau, thời tiết rất tốt, nhân lúc đám Cao Sáng còn ở đây, mọi người cùng nhau vẽ kết cấu của dãy phòng ở bên cạnh. Sau khi xác định vị trí nền, Khúc Phàm đưa Trương Hi, Cao Sáng và Vương Dững về. Mục Thanh tuy cũng về nhưng hôm sau đã theo Khúc Phàm quay lại. Có Khúc Phàm nói giúp, mà cậu cũng không đảm nhận chức vị quan trọng gì, căn cứ cũng chẳng có lý do gì giữ cậu lại.

Sau khi Khúc Phàm về thì chính thức bắt đầu xây nhà. Lần này đánh nền rất sâu, dãy phòng cũ xây không tồi nhưng cũng đã nhiều năm, tất không thể tốt bằng xây mới rồi. Nhưng Khúc Phàm sử dụng một trận pháp gia cố, cũng không kém lắm so với nhà mới xây. Dãy phòng mới này xây để nhóm Lan thúc ở, họ cũng không chút qua loa, sử dụng toàn những tài liệu tốt nhất. Nhưng Khúc Phàm vét rỗng lòng đất bên dưới, phía sau lối tắt xây một căn phòng nhỏ, có cầu thang dẫn xuống dưới mặt đất. Dưới đó có một tầng hầm, từ cửa vào có một gian nhà kho, có một gian còn làm thành hầm chứa đá, tựa như tủ lạnh vậy, đặt nước vào bên trong sẽ nhanh chóng đông lạnh thành đá. Những nơi khác cũng lập trận pháp: khô ráo, nhiệt độ ổn định... dựa theo yêu cầu độ ẩm khác nhau mà cũng thiết lập khác nhau. Có điều Khúc Phàm để bớt việc nên cũng làm tầng hầm này hơi lớn chút.

Bởi bên trên có người ở nên việc chống nước cũng rất quan trọng, Khúc Phàm liền sử dụng trận pháp tiếp nối phần tiếp nối giữa phía trên mặt đất cùng phần phía dưới mặt đất thành một thể thống nhất, như vậy cho dù phía trên có bị hủy thì bên dưới cũng sẽ không bị ảnh hưởng; hơn nữa từng phòng bên dưới đều có phòng hộ riêng. Khi xây dựng dùng hoàn toàn gỗ trong không gian của Thước Nhạc, cây đều vừa to vừa dài, cao lớn thẳng tắp, vỏ cứng rắn chắc. Khi xây phòng cũng dùng chuyên ngỗng mà nơi này hay không, lát giống như chủ ốc, bài trí trong phòng cũng đã được thiết kế tốt ngay từ đầu, sẽ xây thành ba sân, đồ tọa phòng, chính phòng rồi sương phòng, đầy đủ hết. Lan thúc cũng có nói không cần xây thành nhiều gian như vậy, không cần Đồ Tọa phòng, chỉ cần xây thêm hai cái sân; nhưng Thước Nhạc không đồng ý, hiện tại thấy nhiều nhưng Lan Y, Lan Phi vẫn còn ở với Lan thúc, cũng cần tính toán cho sau này nữa, nơi này cũng đâu phải chỉ ở một vài năm.

Khúc Phàm không phải mới lần đầu xây nhà, những chuyện này đều làm rất quen tay, hơn nữa năng lực của hắn mạnh lên, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, không quá ba ngày, phòng ở cũng đã gần xong, tốc độ kia thật khiến mọi người ngốc lảng luôn rồi.

Đồ đạc, gia cụ đã sớm chuẩn bị xong, cũng không phải do Thước Nhạc làm, dù sao chỉ tính riêng vách ngăn trong vườn thôi cậu cũng chưa có làm xong nữa cơ mà. Việc chế tác gia cụ tìm thợ mộc trong thành làm, từ lúc cha mẹ và đám nhỏ còn chưa tới đã được chuẩn bị xong xuôi rồi. Gỗ đều được lấy từ trong không gian ra, mời thợ mộc đến, làm việc ngay tại một nhà kho ở khu nhà đối diện bán đảo. Đó là khu đất cách ruộng điền không xa, chỉ có một sân độc lập, duy nhất một gian khổ phòng như vậy. Diện tích rất lớn, xem ra chỗ sân đó hẳn là nơi phơi ngũ cốc, còn dãy phòng ở cũng không biết để làm gì. Hiện tại dùng nó thành nơi làm việc thì rất phù hợp.

Mời rất nhiều thợ mộc, khoảng mười ngày đã làm xong xuôi. Kiểu dáng gia cụ nơi này ngắn gọn, hào phóng, ở góc gia cụ được khảm thêm bạc, đồng... những hình điêu khắc lên có cảm giác tựa như đồ đồng, thoát nhìn rất đặc biệt. Thước Nhạc cung cấp gỗ tốt, nhóm thợ mộc cũng làm cẩn thận, chờ đến khi đặt vào phòng, mọi người đều vô cùng yêu thích. Thước Nhạc thấy công nghệ nơi này cũng rất đặc sắc, trong vườn còn có vài tấm vách ngăn chưa làm xong, cậu liền lưu lại để nhờ ba vị đại sư phụ có tay nghề tốt nhất lưu lại làm giúp. Ba vị đại sư này đều có tay nghề hạng nhất trong Tương Viên thành, trước đó họ cũng không vào nhà mà sống và làm việc tại khổ phòng bên kia luôn. Mà chờ đến khi họ vào nhà, thấy cách bài trí gia cụ trong nhà đều kinh hãi không thôi. Gia cụ ở đây đa phần đều là hào phóng, đơn giản hoặc phiền phức, tinh xảo, mà những hoa văn đa dạng này đều rất mới lạ, độc đáo, đều chưa từng thấy. Thật có chút đại khai nhãn giới. Thước Nhạc dẫn họ vào vườn, nói qua về những thứ mà cậu cần, lại nghiên cứu về kiểu dáng một chút rồi để cho họ làm.

Ba sân mới được xây lên, sân đầu tiên để nhà Lan thúc ở, sân thứ hai để Sâm gia ở, còn sân thứ ba, Thước Nhạc lưu lại cho vợ chồng Tiền gia. Tiền Tuấn Bình đã đồng ý sẽ lưu lại, một là Thước Nhạc có ân với vợ chồng ọ, khác là họ cũng rất muốn ở lại. Qua vài ngày, họ đã hiểu rõ về năng lực của Khúc Phàm, đi theo người bất phàm như vậy, không chừng sau này sẽ gặp được kỳ ngộ, cho dù vợ chồng họ không có ước mơ gì quá lớn nhưng cũng có lợi cho đám nhỏ mà, nên chọn sao thì vừa nhìn liền hiểu ngay mà.

Cha mẹ hai bên sẽ ở lại Quế viên, phân biệt ở tại hai bên Chính phòng, họ đã ở chung mười năm nên cũng không có gì không tiện cả. Ba gian Sương phòng thì một gian làm thành thư phòng, còn hai gian thì làm thành Khởi Cư thất và phòng bếp. Bọn nhỏ đều ở cùng với Thước Nhạc trước, tuy rằng không nhiều chỗ ở lắm nhưng tính cả Sương phòng, Tráo phòng thì vẫn có thể cam đoan mỗi người có một gian. Hơn nữa trong sân không thiếu tiểu viện, họ có thể lựa chọn nơi thích hợp làm thành thư phòng. Không có gì không tiện cả.

Chờ đến đầu tháng một, Lan gia, Sâm gia, Tiền gia đều dọn qua đây, có túi không gian mà Thước Nhạc cung cấp, bọn họ không bỏ sót bất cứ tài sản nào, đều mang đến đây hết; mà nhà cửa cũng không bán đi, sau này nếu quay về cũng có nơi đặt chân. Ruộng đất Lan gia giao cho huynh đệ nhà mình, cũng không thu tiền thuê, chỉ nhờ chăm lo nhà cửa một chút. Sâm gia thì dễ làm, họ không giữ lại mà cho hai nữ nhi luôn. Đây cũng bởi nghe lời Sâm Ba nói, sư phụ hẳn nhất định sẽ không bạc đãi bọn họ, giữ lại cũng vô dụng, không bằng tặng cho hai tỷ tỷ, để cuộc sống của họ tốt hơn một chút. Mấy ngày nay tiếp xúc với nhi tử vừa mới trở về, lão cha Sâm gia cũng đã có suy nghĩ của riêng mình. Kỳ thật Lan thúc giữ lại khu đất bên đó cũng chỉ vì muốn giữ lại cho Ngọc nhi làm đồ cưới, chỉ đợi chuyện này lại không được như suy nghĩ của thúc. Vợ chồng Tiền gia lại càng quyết tuyệt, ngay cả nhà cửa cũng không giữ lại, cho tiểu đệ của Tiền tẩu, cũng coi như giải quyết vấn đề nhà ở cho đệ đệ mình.

Cuộc sống bận rộn, thời gian cũng trôi nhanh hơn, chớp mắt đã tới trung tuần tháng 1, chờ khi sắp xếp được thời gian, năm mới nơi này cũng đã tới. Chuyện quản gia đã được Thước Nhạc giao cho thím Ngô, việc chuẩn bị lễ mừng năm mới cũng là chuyện của phụ nữ trong nhà, thím Ngô cũng lần đầu đón Tết bên này, có vài điểm cần cần trưng cầu ý kiến của người bên này. Đều nói ba người phụ nữ sẽ thành cái chợ, nữ nhân nhà họ giờ cũng chẳng ít đâu, Lan thẩm và Sâm muội đều là điển hình của phụ nữ bên này, ngại

ngừng e thẹn, nhưng tay nghề nữ hồng, chăm lo việc nhà đều rất giỏi và nghiêm túc. Tiểu tử coi như tiểu đồng lứa, nhưng lại là người hào sảng, làm chuyện gì cũng không nề nề lỗi thôi, chuyện gì cũng sẽ sắp xếp chu đáo, xuất môn cũng không sợ hãi, làm việc rất nhanh nhẹn. Thước Nhạc cảm thấy vợ chồng Tiền gia sinh ra trong thôn xóm, nếu trên Trái Đất hẳn đều thành CEO hết luôn quá, cho nên ngay từ đầu Thước Nhạc đã định vị cho họ phát triển theo hướng quản gia, chẳng qua Tiền tử hiện đang mang thai, nên cứ để thím Ngô lo toan trước đi vậy.

Sáng nay trong nhà cũng không có chuyện gì, Thước Nhạc và Khúc Phàm dẫn đám nhỏ tới hồ nhỏ trượt băng. Thời tiết nơi này trở lạnh, đến tháng mười hai thì nước trong hồ đã đông lại, đám nhỏ hầu như mỗi ngày đều phải đến chơi một lần. Tối hôm trước khi Kỳ Kỳ đến đây có nói với họ mấy anh em trong nhà đều đã từng chơi trượt băng nghệ thuật nên hôm nay tới xem thử.

Đám nhóc này không hàm hồ chút nào, năng lực cân bằng mạnh. Mấy hôm nay Khúc Phàm cũng dạy chúng vài chiêu cổ võ, cả đám luyện đến dững cảm, cũng dùng vào việc trượt băng này. Chẳng những có thể đa dạng hóa hoạt động, đám nhỏ còn học thêm vài kiểu đánh nhau, nhìn chúng không ngừng qua lại trên mặt băng, làm ra vô số những động tác yêu cầu độ khó cao, Thước Nhạc nhìn mà kinh hãi, sợ bọn nó sơ suất mà ngã sấp xuống.

“Không sao đâu, xung quanh đều có trận pháp bảo vệ, không sợ gì hết. Chơi vui thì tốt rồi.” Khúc Phàm nắm tay cậu, thấy cậu lo lắng nên nói.

Thước Nhạc liếc nhìn hẳn, “Đám nhóc này đứa này so đứa kia lại càng to gan, đều học theo anh cả.”

Khúc Phàm nở nụ cười, ôm eo cậu, “Đây là vấn đề di truyền rồi.”

“Ba ba, lão ba, hai ba cũng xuống chơi đi, rất thú vị đó nha.” Trên Địa Cầu cũng không có sân trượt băng lớn như vậy đâu, sân băng Yến Kinh tuy không nhỏ nhưng lại không chịu được sức nặng của nhiều người, chơi chẳng vui gì cả.

“Ừ, con chậm chút, đừng trượt sang hồ lớn bên kia, nước bên đó vẫn chưa đông hết. Đừng giống như Gia Gia.” Phía hồ bên kia nước rất sâu, hơn nữa bên dưới còn có con suối lớn, nước vẫn luôn chảy không ngừng, chỉ có một lớp băng mỏng mà thôi. Hôm trước, khi đám Gia Gia chơi đùa, không cẩn thận lại trượt sang bên đó, Gia Gia cũng khá to con, khá nặng nên lập tức rơi xuống. Tuy nói không có vấn đề gì lớn nhưng cũng bị nhiễm lạnh.

“Ha ha, không sao đâu ạ, bọn con không định đi về hướng đó đâu.”

Hai cha con đang nói chuyện, Khúc Phàm đột nhiên quay đầu nhìn ra phía sau, Thước Nhạc nhìn theo tầm mắt của hắn, dĩ nhiên là Tiền đại ca.

“Có khách đến nhà, là Tàng sơn Thất ưng, còn có Tàng Miêu Thập Nhị.”

Thước Nhạc và Khúc Phàm liếc mắt nhìn nhau, Tàng sơn Thất ưng này thật giỏi nha, thế mà có thể tìm

được nơi này thật, vậy cũng bớt phiền cho họ.

52. Kim Liên Thiên - Chương 52

Thước Nhạc và Khúc đi vào chính phòng tiền viện, thấy được Tàng sơn Thất ưng và Tàng sơn Miêu Thập nhị. Lần trước không để ý, hôm nay mới nhận thấy Thất Ưng Lăng Tiêu là người trẻ tuổi tuần tú, khoảng chừng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi; hôm nay mặc một bộ trường bào bằng gấm trắng có viền lông điều màu đen, chân đi đôi trường ngõ màu đen thêu hoa văn hình đám mây, tóc búi lên cao, thoát nhìn là một nam tử vô cùng anh tuấn. Mà Miêu Thập Nhị bên cạnh hắn lại có vẻ tinh tế, vóc người không cao, cũng chỉ khoảng hơn một mét sáu mà thôi, khuôn mặt trắng nõn, nếu chỉ nhìn thân hình lại có chút vẻ nữ nhi. Trên người hắn một cẩm bào màu đen ám vân, hai ống tay áo hơi thắt lại, dưới chân cũng mang một đôi trường ngõ thêu mây. Khúc Phàm cố ý nhìn qua, chân người này cũng hơi nhỏ, nhưng phong thần lực quanh thân lại rất dồi dào, nhìn dáng vẻ của hắn thì hẳn mạnh về công pháp khinh công.

Vào lúc hai người vào nhà, Thất Ưng và Miêu Thập Nhị cũng đã quan sát kỹ hai người, không ngừng thầm tán thưởng. Khúc Phàm hôm nay mặc bộ trường bào màu xanh đen cổ chéo, ở cổ dung chỉ cùng màu thêu hồi văn*. Cách ăn mặc đơn giản hào phóng, trường bào càng tôn lên bắp vai rộng, eo thon, chân dài; tóc vừa để ngang bờ vai, dùng sợi lụa đơn giản buộc lên, càng lộ vẻ tiêu sái. Có lẽ bởi công pháp tu luyện, khuôn mặt hắn càng thêm góc cạnh rõ ràng. Đôi mắt thâm thúy đầy khí phách khiến người ta không dám nhìn thẳng. Khí chất hiên ngang.

Mà so với Khúc Phàm, dung mạo Thước Nhạc lại có thể dung từ ‘mỹ’ để hình dung, không phải kiểu ôn nhu nữ tính, cũng không phải loại tuấn mỹ của nam nhân, người từng qua cậu tuyệt sẽ không nhầm cậu thành nữ tử, cậu tựa như vầng trăng giữa cơn mưa phùn mùa xuân, là sự tồn tại tự nhiên, nhất cử nhất động đều lộ vẻ phong lưu. Lăng Tiêu không phải mới gặp Thước Nhạc lần đầu, lần trước gặp qua chỉ thấy người nọ bất phàm, không ngờ hôm nay gặp lại lại có cảm giác kinh diễm. Có điều, lúc này hai người cùng nhau bước vào cửa, thế mà khiến hắn cảm thấy thứ cảm giác thiên hạ vô song.

Hai bên giới thiệu qua một chút, ngồi xuống, “Thước huynh đệ, lần trước bởi có người giúp, ta mới có thể bắt được Độc Hạt tử, không đã không thuận lợi như vậy.”

“Lăng tiên sinh không cần khách khí như vậy, nhắc tay chỉ lao mà thôi. Cho dù Lăng tiên sinh không đến, chúng ta cũng đang định đi bái phỏng.”

“À, có chuyện gì sao?” Lăng Tiêu hỏi.

“Là vậy, mùa xuân sang năm chúng ta muốn tới Thánh thành một chuyến, cũng không quá hiểu về tình hình nơi đó, hy vọng có được chút chỉ điểm của quý sư*.”

**quý sư: cách gọi kính trọng, sư phụ của người khác*

Lăng Tiêu vừa nghe cũng hiểu được, sư phụ hắn tuy không tu hành nữa nhưng hẳn hiểu rất rõ về chuyện

của tu sĩ, cũng rất có uy tín ở Tương Viên thành, hàng năm đều có người đến xin chỉ bảo. Có điều, Lăng Tiêu nhú mày, “Thước huynh đệ, theo lý không nên từ chối, mùa xuân hàng năm gia sư đều sẽ tiếp đón một vài người có ý muốn tới Thánh thành, cũng sẽ đưa ra vài lời đề nghị, nhưng hai năm nay sức khỏe gia sư không tốt, đã hai năm rồi chưa từng gặp khách.” Hắn thấy hai người này bất phàm, cũng không muốn cứ vậy từ chối. “Vậy đợi chúng ta quay về, xin chỉ thị từ gia sư. Hẳn gia sư sẽ không từ chối đâu.”

“Vậy thì hay quá.” Thước Nhạc cười nói tiếp, Khúc Phàm bất động thanh sắc nhìn Lăng Tiêu và Miêu Thập Nhị, không biết vì sao khi nghe Lăng Tiêu nói về sư phụ mình, hắn dường như thấy gì đó, sư phụ của họ đúng là sẽ có thể gặp được. Đối với người tu hành đến trình độ nhất định sẽ có cảm ứng với tương lai, lúc trước khi Lan thúc nói chỉ cảm thấy có thể đến báỉ kiến, hôm nay lại thấy đây có lẽ là cơ duyên nào đó.

Miêu Thập Nhị ít nói, nhưng nhìn lại có vẻ là người khôn khéo, hai người sau đó cũng dạo quanh nhà, nhìn những vật trang sức mới mẻ trong sân vườn, nhất là khi thấy tám phiến bình phong cỡ lớn bằng gỗ điêu khắc thành thì ánh mắt vừa to lại vừa sang. Hình điêu khắc bên trên chính là những hình khắc thần tiên do Thước Nhạc lựa chọn, có bát tiên quá hải, tuế hàn tam hữu, tam tiên Bồng Lai, Phúc Lộc Thọ, Nam Đẩu thất tinh quân, Bắc Đẩu lục tinh quân, hai mươi tám tinh tú, ba mươi sáu thiên tướng. Lúc trước Thước Nhạc luyện điêu khắc, làm bình phong, vốn chỉ khắc Bát tiên quá hải, Tuế Hàn tam hữu, Bồng Lai tam tiên; đều là những bình phong độc lập. Mà Phù Dung thính này là nơi mà dung để đãi khách, bên trong cũng không có thứ gì ngăn cách, chỉ có tám bình phong đặt đó, có cả thầy tám tám, vì hợp với những hình vẽ trước đó mới chọn mấy tấm này của cậu. Khúc Phàm nhìn nói hình vẽ thiếu vẻ nhu hòa, khắc thêm Thất tiên nữ, Hằng Nga, Bôn Nguyệt mới tốt. Bức tinh tú thiên tướng phía sau dương khí quá nặng. Tuy nhiên cũng không sao cả, Thước Nhạc ngại phiền nên cũng không làm thêm nữa.

Từ Trái Đất đến nhất định sẽ biết mấy bức bình phong này là nhân vật trong truyện thần thoại, không đại biểu điều gì. Mà Miêu Thập Nhị nhìn lại trầm tư, đi theo huynh trưởng đến nơi không quá xa đã nói, “Thất ca, huynh nói hai người kia có phải người sư phụ đang tìm hay không?”

“Hừm, sao đệ lại nghĩ vậy?”

“Tuy rằng đệ nhìn không rat u vi của hai người nhưng khi vừa gặp Khúc Phàm thì đã cảm thấy áp bách, chỉ liếc mắt thôi cũng tựa như đã bị nhìn thấu. Hơn nữa đệ thấy cách bài trí trong nhà họ có hương vị rất đặc biệt, rất nhiều đều không có ở Tương Viên thành. Hơn nữa, sư huynh, huynh có chú ý thấy không, bình phong ở Phù Dung đại sảnh kia có một tấm hơi giống với bình phong của sư phụ. Đó chính là thứ mà sư phụ mang từ tông môn về.”

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, dừng bước lại, “Đệ nói vậy cũng thức tỉnh huynh. Quả có chút giống. Tuy nhiên chúng ta cũng không thể đưa ra kết luận nhanh như vậy được. Sư phụ đã tìm nhiều năm như vậy vẫn không thấy, vẫn nên cẩn thận mới tốt.”

“Ừm, đệ thấy chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về, nói việc này cho sư phụ biết.”

Thước Nhạc và Khúc Phàm không biết cuộc trò chuyện của hai huynh đệ này cùng với sự thay đổi mà họ mang tới khi về môn phái, chỉ cảm thấy có thể hiểu thêm và tu sĩ Thánh thành cũng rất tốt.

Vừa tiễn hai người Lăng Tiêu, hai người lại vào không gian. Khúc Phàm định dung trận Huyền tạt thiên

hỏa trong không gian luyện đan lô*. Vốn là hỏa hồ lô kia đã có thể hấp thu và phun lửa rồi, chỉ cần luyện chế chút sẽ trở thành đan lô tự nhiên. Đám nhỏ trong nhà đề đã Trúc cơ thành công, đan dược là thứ mà tu chân giả không thể thiếu được, trong tay họ cũng có không ít đan phương**, cũng không thể lãng phí.

**đan lô: lò luyện đan*

**đan phương: công thức luyện đan dược aka phương thuốc*

Thấy Khúc Phàm bắt đầu luyện chế, Thước Nhạc cũng không ở cạnh quấy rầy, lập tức ra khỏi không gian, lại không ngờ vừa ra đã nghe thấy tiếng hét chói tai. Cậu lập tức nhận ra đó là tiếng la của Lan Ngọc. Thần thức lập tức trải rộng ra, sau đó biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở xa cả cây số, trong hai nhịp thở đã đến nơi gặp chuyện không may. Nếu có ai có thể nhìn rõ tinh thần lực sẽ phát hiện, hai luồng tinh thần lực to lớn tựa như hai cánh tay tóm lấy vật phía trước, hoặc là cây cối, hoặc là hòn đá, sau đó để mặc cơ thể bị kéo đến đó, chỉ cần nơi mà tinh thần lực vươn tới được thì cơ thể cũng sẽ tới được; bởi tốc độ quá nhanh nên mới giống thuấn di.

Đến nơi gặp chuyện không may, Thước Nhạc thấy vai trái Lan Y bị vũ khí sắc bén xuyên qua, máu chảy ra ngoài biến thành màu đen. Lan Ngọc đã ngất xỉu, vươn tay điểm vài huyệt trên người Lan Y, hơn nữa dứt cho cậu ta ngụm nước linh tuyền, mắt thấy miệng vết thương khép lại mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sư phụ, Lan Phi bị bắt đi rồi.” Lan Y tỉnh lại thấy Thước Nhạc, nhanh chóng nói.

Thước Nhạc hơi gật đầu, “Ta đi mang nó về.” Đúng lúc này đám Quả Quả chạy tới, “Các con về nhà ngay đi, đừng chạy loạn.”

Dẫn dò mấy đứa nhỏ, Thước Nhạc biến mất tại chỗ, trước đó chỉ thấy qua bong bóng nhưng cũng đã đủ; tốc độ người nọ rất nhanh nhưng hắn ta cũng không phải tu sĩ, dù nhanh nữa cũng chỉ là võ giả mà thôi. Thước Nhạc đuổi theo rất nhanh.

Người nọ cảm thấy Thước Nhạc đuổi theo thì dừng lại ở rừng trúc sau núi, Lan Phi nằm ngay dưới chân hắn ta. Thước Nhạc đảo thần thức qua, thẳng nhóc chỉ ngất đi, không có vấn đề gì lớn.

“Người là ai? Sao lại bắt đồ đệ của ta đi?”

Người nọ cao mét tám, tóc đều màu trắng, xem ra đã sáu, bảy mươi tuổi.

“Hắc hắc hắc— ranh con, không ngờ khinh công của người lợi hại như vậy. Đồ đệ ta bị người bắt, ta chỉ có thể bắt đồ đệ người thế chỗ.”

Thước Nhạc hơi nhíu mày, thanh âm thật khó nghe, tựa như đám thái giám trên ti vi vậy, “Người là sư phụ của Độc Hạt tử?”

“Đúng.” Lão già kia nhìn Thước Nhạc đánh giá một phen, trong mắt đột nhiên xuất hiện ánh sang quái dị, cả người cũng trở lên tà tính, “Hắc, thật không ngờ lại gặp được tuyệt sắc giai nhân như vậy, thật không uổng công ta tới mà.”

Nếu không phải đã được giáo dục từ nhỏ, Thước Nhạc sợ rằng đã sớm chửi ầm lên, quá kinh tởm. Lập tức không muốn ở lại với lão ta quá lâu, tâm niệm vừa động, Lan Phi biến mất, tốc độ quá nhanh; lão ta một lúc sau mới phản ứng lại được, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đưa mắt nhìn chằm chằm Thước Nhạc, lúc này mới trở nên nghiêm túc, nhưng đã muộn.

Thước Nhạc cũng không phải người luôn cần bảo vệ, cho dù cậu tu hành không bì được với Khúc Phàm nhưng tổ chất các phương diện cơ thể, tinh thần lực của cậu đều là điều mà người bình thường không thể sánh được, có lẽ điều cậu thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến. Tuy nhiên đối phó với kẻ còn chẳng thể gọi là tu sĩ thế này, cậu cũng không cần khách sáo làm gì. Cậu cũng không muốn như trong ti vi hay diễn, trước khi đối chiến còn phải nói gì đó hoặc đánh một lần cũng mất cả ngày mới có thể tổn hết sức bắt được đối thủ, đó đều chẳng phải sự thật. Lão già này bắt Lan Phi đi, còn làm Lan Y, Lan Ngọc bị thương; đã chạm vào điểm mấu chốt của cậu; cho nên chẳng thêm quan tâm người nọ là người già cả nữa. Cậu sẽ không chút khách khí, trực tiếp nâng chân lên đập bay. Dùng tay thì cậu sợ làm bẩn tay mình.

Lại nói vốn hai người cách khá xa nên Thước Nhạc hẳn không đá tới. Cú đá nhìn như rất chậm, chậm đến mức có thể dễ dàng tránh được kia lại cứ như vậy, không chệch một li đá lên mặt lão già kia.

Vốn đệ tử ngoại môn của Ngũ Độc rất nổi tiếng, lập tức có thể tiến vào hang ngũ Thiên Tà Độc Phong, cứ như vậy bị Thước Nhạc đá gãy một bên răng năng, mắt đen xì, ngất luôn.

Ngũ Độc môn là đám bại hoại trong các môn phái tu sĩ, bọn họ lấy độc vật làm gốc, thông qua hấp thu công pháp của các tu sĩ khác để tăng cường tu vi của bản thân. Thực tế đã sớm không thể coi như tu sĩ rồi. Cho dù tu sĩ nào thấy tu sĩ của Ngũ Độc môn cũng đều phải diệt trừ, cũng tựa như người ta hô hào đánh chuột vậy đó.

Năm mươi năm trước bởi vì chính phái đuổi giết, bọn họ đã sớm biến mất, nhưng ai cũng không biết rằng họ đã chạy tới thế tục giới ẩn núp đi, mà tổng bộ của họ nằm ngay ở ngọn núi Vọng Phong cách Tương Viên thành năm mươi dặm về phía bắc. Đặc điểm đặc biệt của khu vực xung quanh Tương Viên thành khiến họ ẩn giấu có vẻ bí ẩn, mà chính bởi năm đó Ngũ Độc môn nguyên khí đại thương, cũng chẳng còn mấy người tu sĩ.

Hiện tại Ngũ Độc môn làm việc có vẻ bí ẩn, thanh danh trong giới thế tục cũng lặng lẽ phát triển, hôm nay Tà Độc Phong đã trở thành đám bại hoại nhất trong giới thế tục, cũng am hiểu dung độc, khi còn trẻ không tội ác nào không nào, mấy năm trước vô tình đã vào Ngũ Độc môn, trở thành đệ tử ngoại môn. Tuy rằng sự phụ của hắn ở trung tâm Ngũ Độc môn bị thương rất nặng không thể dạy lão ta công pháp tu hành thâm ảo gì, nhưng chỉ học chút thôi cũng đã giúp thực lực của lão tăng gấp đôi rồi. Ở giới thế tục cũng gần như vô địch.

Mười năm trước lão ta còn chưa vào Ngũ Độc môn, đã từng giết cả nhà một hộ ở Tương Viên thành, đúng lúc lại chạm phải sự phụ của Tàng Sơn Thập tam hiểu vừa từ giới tu hành trở về. Lúc đó may mắn đào thoát, hai người cũng đã kết thù với nhau. Sau đó, lão ta gia nhập Ngũ Độc môn, lại thu nhận Độc Hạt Tử, biết kẻ thù kia sẽ không rời núi nên lệnh đồ đệ làm chuyện xấu để họ không thể bình an. Tàng Sơn thập

tam hiệp cũng sau đó mới gây thù với Độc Hạc Tử. Độc Hạc Tử kia rất láu cá, hai bên đều là những võ giả bình thường, mà bản thân Độc Hạc Tử cũng có thể sử dụng độc được, không ngờ đến lại thua dưới tay đám nhóc nhà Thước Nhạc. Lại nói tiếp, đây là sự khác nhau giữa võ giả và tu sĩ, vốn không thuộc một tầng lớp. Mà Thiên Tà Độc Phong giờ cũng thua dưới tay cậu. Tinh thần lực, linh khí và thần thức, khi ba thứ kết hợp với nhau, đừng nói tới hấn mà ngay cả tu sĩ đã thành công Trúc Cơ cũng không thể tránh thoát được.

Thiên Tà Độc Phong đã rất lâu không rời núi, gần đây sư phụ của lão ta sắp xuất quan, sẽ Trúc Cơ cho lão nên vào lúc quan trọng như vậy, lão tuyệt không ra ngoài. Nhưng Độc Hạc Tử ra ngoài rất lâu vẫn chưa về, vốn Độc Hạc Tử phụng mệnh đi lấy về một món bảo vật, sau đó lại không về, hiển nhiên đã xảy ra chuyện. Lão thật không sợ Độc Hạc Tử bị người ta bắt được, gã ta láu cá như vậy, muốn chạy thì rất dễ. Lão chỉ sợ Độc Hạc Tử nuốt luôn đồ của mình thôi. Đối với người Ngũ Độc môn bọn họ, ai cũng không thể tin được.

Có điều kết quả rất ngoài dự đoán của mọi người, Độc Hạc Tử vậy mà bị Thất Ứng bắt được, còn mang về môn phái. Thiên Tà không cho rằng đồ đệ của mình còn sống. Lão mới không nghĩ sẽ báo thù cho đồ đệ của mình, chỉ muốn nhanh chóng mang đồ về. Giữa đường lại thấy Thất Ứng và Miêu Thập Nhị đi từ một tòa nhà ra, trong long đang hiếu kỳ lại gặp phải Lan Phi, một nam đồng có tư chất tốt như vậy, dung nó nhất định sẽ thành công Trúc Cơ. Tất cả các tu sĩ đều cho rằng thuộc tính thần lực càng ít càng tốt nhưng Ngũ Độc môn của lão lại nghĩ ngược lại, càng nhiều loại lại càng tốt. Trên người đứa nhỏ này có toàn vẹn bảy thứ thần lực, đây là tư chất tốt đến mức ngay cả môn chủ Ngũ Độc môn cũng không có được. Tuy nhiên lão mang đứa nhỏ này về cũng không vì dạy dỗ, mà muốn sử dụng một bí pháp tà ác, đoạt lấy tất cả mọi thứ của thiếu niên.

Thước Nhạc cau mày nhìn qua, dung tinh thần lực đưa lão ta bay phía sau, đợi lát Khúc Phàm qua sẽ để anh ấy hỏi một chút, loại chuyện thẩm vấn này vẫn nên giao cho nhân viên chuyên nghiệp đi thôi. Đưa Lan Phi từ không gian ra, kiểm tra xem có bị thương hay không. Xoa đầu đứa nhỏ, đưa vào tia linh khí vào trong cơ thể nó, Lan Phi lập tức tỉnh lại.

“Sư phụ, đây là? A... kẻ này?” Lan Phi có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh đã thấy kẻ đang bay phía sau Thước Nhạc, nhớ rõ khi vừa thấy lão ta thì hôn mê luôn.

Xoa đầu thẳng nhóc, an ủi nó: “Yên tâm, con an toàn rồi.” Nói xong ôm thẳng nhóc lên, nhanh chóng về nhà. Tiến vào chính đường thấy người nhà đều có mặt, Lan thẩm và Lan Ngọc khóc đến mức mắt sưng như trái hồ đào. Sắc mặt Lan Y đã tốt hơn nhiều.

“Các con không sao chứ?” Ba Thước nhìn thoáng qua con trai, lại nhìn Lan Phi, cảm thấy mình hình như đã nói một câu vô nghĩa rồi.

“Không sao ạ.” Đột nhiên nhớ tới Lan Y bị thương, “Lan Y, ngọc bội trước đó sư phụ tặng cho, con không đeo sao?”

Lan Y vừa nghe, mặt lập tức đỏ lên, hơi không biết làm sao. Câm câm nín nín không dám nói lời nào.

Thước Nhạc nghĩ cu cậu nhất định không đeo, không đã không bị thương.

Lan thúc nhìn về mặt này của nhi tử, nhú mày, “Lan Y, miếng ngọc bội sư phụ con đưa cho đâu?”

Sắc mặt Lan Y không đỏ mà có hơi trắng bệch, ngọc này được Thước Nhạc và Khúc Phàm đưa làm qua gặp mặt, sau đó tuy có đưa quà bái sư nhưng ngọc này chỉ có một miếng thôi. Cũng không phải Thước Nhạc không nỡ, đám nhỏ trong nhà và đám Trương Hi có tận mấy miếng cơ mà, có điều Thước Nhạc và Khúc Phàm phát hiện, ngọc bội làm trong không gian không có tác dụng lớn với Lan Y và Lan Phi như đám nhỏ trong nhà. Nguyên tình nơi này có tác dụng với chúng hơn. Cũng bởi vậy vào lễ bái sư chỉ đưa cho bọn họ một chiếc túi không gian. Còn lại thì chờ nghiên cứu xong lại đưa tặng, dù thế nào cũng phải trước khi đi Thánh thành làm cho chúng không gian tùy thân và trang bị phòng thân.

Lan thúc thấy cậu không nói lời nào, có hơi nổi nóng, “Con nói đi, ngọc kia đâu rồi?”

“Lan Y đừng gấp, nói cho sư phụ, con đưa ngọc bội cho ai rồi?” Vóc người Lan Y không nhỏ, đã cao sắp xỉ Thước Nhạc, lớn lên giống Lan thúc, khá khôi ngô, nhưng khuôn mặt đỏ bừng nhún nhó này khiến Thước Nhạc đoán được đôi chút.

Lan Y liếc nhìn Thước Nhạc, ngại ngần mà nói, “Con đưa ngọc bội cho Xuân Hoa ở Lân thôn.”

Thước Nhạc nghe thì cũng không thấy bất ngờ. Từ khi quen Lan Y, cậu cũng hiểu được đôi chút tính cách đứa nhỏ này, có thể chịu khổ chịu cực, lại tôn trọng trưởng bối, rất cung kính với Thước Nhạc và Khúc Phàm, coi lời của hai người tựa như Thánh chỉ vậy. Ngọc bội nhất định đã đưa cho người rất quan trọng của cậu ta, nhưng mà Xuân Hoa, cái tên này thật quá vang dội mà.

Nghe thấy Lan Y nói như vậy, mắt Lan thúc trừng lớn, chỉ chỉ Lan Y, cũng không biết nên nói gì cho đúng, nắm tay thành nắm, dường như muốn đánh cậu một trận. Lan thắm cũng giật mình nhìn Lan Y, rất lâu sau mới nói, “Con lại gặp nó nữa sao? Đứa nhỏ này...” Thước Nhạc vẫn lần đầu tiên thấy Lan thắm trừng người ta như vậy.

Lan Y đột nhiên quỳ xuống, “Cha mẹ, con biết cha mẹ không đồng ý nên cho tới giờ cũng không gặp nàng. Nhưng đầu xuân sang năm Xuân Hoa cũng tới Thánh thành, con đưa nàng ngọc bội cũng chỉ mong nàng an toàn một chút.” Nói xong, lại nói với Thước Nhạc, “Sư phụ, đồ đệ sai rồi, không nên mang đồ người cho đưa cho người khác. Nhưng mà đồ đệ lại không nỡ.”

Thước Nhạc nhìn cậu cười, vươn tay nâng cậu dậy, “Được rồi, ngọc bội kia đã tặng cho con thì tất sẽ do con tùy ý sử dụng. Con đã nghĩ có thể tặng cho người khác thì sư phụ cũng không nói gì nữa.”

Sau đó Thước Nhạc cũng không muốn nói gì, mọi chuyện cứ từ từ thôi, chuyện ngọc bội này vẫn nên nói rõ với Lan Y. Hơn nữa cũng không biết Xuân Hoa này là người như thế nào, Lan Y sang năm đã mười sáu, ở gia đình bình thường đã đến tuổi thành gia lập thất. Đối với chuyện đồ đệ lấy vợ, cậu cũng không muốn quản, nhưng Lan Y vẫn còn nhỏ, lại không biết quá rõ về Xuân Hoa này, cứ chờ sau này hỏi lại rồi quyết định vậy. Ngọc bội này hẳn đã được Lan Y đưa đi khi còn chưa chuyển nhà, hẳn Sâm Kỳ cũng biết.

Thấy Thước Nhạc nói vậy, nắm nắm của Lan thúc cuối cùng cũng không thể nện xuống. Dù sao hiện vẫn đề giáo dục nhi tử đã được giao cho Thước Nhạc.

Nhưng đám nhỏ bên cạnh nghe được cái tên Xuân Hoa này lại tựa như bị sét đánh luôn, cả đám thẫn thờ hỏi qua mọi chuyện từ sư huynh Sâm Kỳ bên cạnh, bị Thước Nhạc trừng mắt mới yên tĩnh được một lúc.

53. Kim Liên Thiên - Chương 53

Chờ đến lúc ăn tối, Khúc Phàm đi từ không gian ra, hồ lô kia còn khó luyện chế hơn tưởng tượng, trận pháp mà hắn bố trí đã thiêu cháy hoàn toàn trong hỏa trận. Lúc trước Lan Phi tiến vào không gian rồi lại ra ngoài, hắn đều cảm giác được, biết trong nhà hắn có chuyện rồi, cho nên mới vừa xong liền ra ngoài ngay.

Nghe Thước Nhạc nói lại chuyện vừa xảy ra, lập tức mang Độc Phong vẫn còn đang hôn mê kia ra sau núi, tìm nơi chôn cất.

Thước Nhạc thì tới phòng Sâm Kỳ hỏi chút chuyện của Lan Y. Chờ đến khi Sâm Kỳ nói qua một chút về Xuân Hoa cô nương kia, Thước Nhạc thẫn thờ.

Xuân Hoa vốn họ Triệu, là nữ hài ở thôn bên cạnh, cũng từng là vị hôn thê thanh mai trúc mã được định sẵn của Lan Y.

Lan thúc và phụ thân Triệu Xuân Hoa, Triệu Tiền Minh có quan hệ rất tốt, năm đó cùng nhau tới Thánh thành, lại cùng nhau trở về. Tư chất của ông ta cũng không tốt, không được bất kỳ tu sĩ nào thu nhận, kỳ thật chuyện như vậy rất thường thấy.

Hai người trên đường kết bối huynh đệ, cũng vẫn luôn qua lại gần bó, mà đúng lúc tuổi của Lan Y và Xuân Hoa tương đương nên cũng định thân từ nhỏ luôn. Phong tục nơi này, nếu đã định thân thì tức là con cháu trong nhà, hơn nữa hai người còn nhỏ nên cũng không có gì phải kiêng kỵ, cho nên Xuân Hoa thường xuyên ở lại Lan gia. Xuân Hoa là nữ hài tử có chút xinh đẹp, nhưng trước đây còn nhỏ nên cũng không nhìn ra được. Hai đứa nhỏ không giống một đôi, mà giống như huynh đệ hơn. Lan gia khi đó chưa có nữ hài nên đối xử với Xuân Hoa rất tốt. Lan thúc cùng dạy võ cho cả hai, kết quả không ngờ tư chất của Xuân Hoa tốt hơn so với Lan Y, học cũng nhanh, tựa như đã tiểu tử.

Chuyện xảy ra vào lúc Lan Y mười hai tuổi, Triệu Tiền Minh lại xuất môn nửa tháng mới về nhà, sau khi về, tính cách thay đổi hoàn toàn. Lúc đó, thôn bên thường xuyên có người mất tích, thôn Tam Hộ cũng giống như vậy. Lan thúc lúc đó dẫn theo mấy hộ săn bắn, vẫn luôn điều tra chuyện này. Sau đó, trong khu rừng cách hai thôn không xa phát hiện thi thể của những người mất tích. Thân thể những người đó đều có những vết hư thối đen như mực nhìn không ra hình dạng nữa, thoạt nhìn đều có vẻ trúng độc vậy, hơn nữa trước khi chết còn bị hành hạ. Chuyện này lúc đó rất oanh động, sau lại tra đến Triệu Tiền Minh, chờ bọn họ đến Triệu gia thì thì tử Triệu Tiền Minh cũng đã bị giết hại, Triệu Tiền Minh không rõ tung tích, chỉ còn lại ba đứa nhỏ trong nhà.

Triệu thê do Triệu Tiền Minh giết, Xuân Hoa thấy toàn bộ quá trình, sự thật cứ vậy được phơi bày, người hai thôn hận người Triệu gia thấu xương, nếu không có Lan thúc ngăn cản, ba đứa nhỏ nhà họ không chừng đã bị người trong thôn xúc động đánh chết rồi.

Lan thúc tuy hận Triệu Tiền Minh, nhưng không có thành kiến với Xuân Hoa, dù sao cũng đã nhìn từ nhỏ đến lớn, chuyện người lớn làm không thể đổ lỗi cho đám nhỏ được. Nhưng một huynh đệ của thúc cũng bị Triệu Tiền Minh giết, giữa hai nhà cũng coi như có thù hận. Nếu chỉ vậy cũng không phải không thể dàn xếp, nhưng sau khi Xuân Hoa tỉnh lại, cảm thấy có lỗi với Lan gia nên tự động xin từ hôn, Lan gia cũng không còn cách nào khác.

Lan Y thích Xuân Hoa, nữ hài kia chẳng những xinh đẹp còn thông minh, hào sảng, cho nên chuyện từ hôn này, người không thể chấp nhận nhất là Lan Y. Lúc đó, Xuân Hoa cũng chưa lớn, trong nhà thêm hai ấu đệ, không còn cha mẹ, thôn dân nhìn họ tựa như ôn dịch. Chỉ có thể khúm núm mà sống, mà tính cách tiểu công nương cũng trở nên mạnh mẽ. Vì bảo vệ chính mình và đệ đệ không thể không trang bị võ trang cho mình. Bởi vì người trong tộc cũng không chấp nhận, lương thực không đủ ăn, chỉ dựa vào chút tài lẻ mà Lan thúc đã dạy cho, nằng vào núi săn thú. Nhưng đệ đệ không bị thôn dân trả thù, nằng chỉ có thể dẫn hai đệ đệ theo vào rừng, giấu chúng trong hốc cây hoặc hang động, lo lắng đề phòng, cuộc sống rất khó khăn.

Lan Y vẫn luôn thương mến nằng cho nên vẫn âm thầm tiếp tế cho nằng. Lan thúc cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Thiên hạ không có bức tường nào kín gió, chuyện Lan Y vẫn bị Xuân Hoa mê hoặc bị người ta biết, hơn nữa còn đồn thổi ra ngoài. Người trong thôn Tam Hộ cũng có ý kiến, lúc trước Triệu Tiền Minh giết không ít người. Thôn bên cùng bọn họ đều có chung mối thù, lại cùng có quan hệ thân thuộc, nếu không phải vì Lan thúc, ba đứa nhỏ cũng không được giữ lại. Nhưng dù như vậy, chờ hai đứa nhỏ kia lớn lên cũng không thể ở lại trong thôn nữa.

“Lan thúc và Lan thẩm tức giận như vậy cũng bởi sợ thôn dân làm khó ba chị em Xuân Hoa. Lan thúc rất có tiếng nói trong thôn, nhưng chuyện này thúc ấy cũng không thể can thiệp nhiều. Cha con nói, nếu lúc trước Xuân Hoa không chủ động từ hôn, người trong tộc cũng ra nhúng tay vào. Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Lan Y lấy Xuân Hoa. Hơn nữa nếu không phải Lan thúc xin cho, Xuân Hoa và hai đệ đệ cũng không thể ở lại. Nhưng con thấy sợ rằng Xuân Hoa vì Lan Y nên mới ở lại.”

“Hả, vì sao?”

Sâm Kỳ cọ cọ mũi, đột nhiên nhớ tới Xuân Hoa năm đó, cười, “Bởi quan hệ giữa nằng và Lan Y rất tốt. Tính cách nằng tựa như nam hài. Lan thúc và Lan thẩm rất cưng nằng, cũng không bắt nằng học những thứ nữ hài nên học kia, tư chất nằng tốt, Lan thúc nói tương lai sẽ dẫn Lan Y và Xuân Hoa cùng tới Thánh thành, không chừng cả hai đều có thể được nhân. Mới trước đây, cứ ai nói Lan Y không tốt, Xuân Hoa sẽ cùng Lan Y đi đánh kẻ đó. Đám nam hài trong thôn lúc đó rất hâm mộ Lan Y. Lan thúc, Lan thẩm lúc trước khi xảy ra chuyện cũng muốn đưa ba chị em nằng lên huyện hoặc tới thôn khác sống, nhưng Xuân Hoa không đồng ý. Sau đó cũng thấy hai lần Xuân Hoa lén lút tới gặp Lan Y.”

Thước Nhạc thở dài, chuyện cha làm con gánh này, Xuân Hoa cũng chỉ là người bị hại mà thôi, thấy mẫu thân bị phụ thân giết hại, lại còn bị người trong thôn xa lánh, cuộc sống nhất định rất khó khăn. Lan thúc cũng không tiện giúp đỡ gì, chính đệ đệ nhà mình cũng bị hại, coi như thúc không oán không trách Xuân Hoa, nhưng cũng không thể chăm sóc được. Khác không nói, chỉ riêng huynh đệ nhà mình cũng có thể trách chết thúc. Tuy nhiên tình cảm giữa Lan Y và Xuân Hoa hẳn cũng rất sâu, cũng không biết nữ hài Xuân Hoa này ra sao, nếu nữ hài này không sai, chuyện vẫn có thể giải quyết. Nhưng tận mắt chứng kiến phụ thân giết hại mẫu thân, mà phụ thân còn làm ra những hành vi phạm tội xấu xa như vậy cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con cái, tính cách nằng không biết sẽ ra sao, còn cần phải tìm hiểu thêm.

Tuy nhiên, ngọc bội kia vẫn cần giải quyết. Ngọc bội tặng cho đồ đệ tất nhiên do chính cậu làm ra, nhưng Xuân Hoa này chỉ là nữ hài bình thường, nếu năm sau tới Thánh thành, như vậy ngọc bội rất có thể bị tu sĩ phát hiện, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

“Sâm Kỳ, con gọi Lan Y tới đây.” Đột nhiên giật mình, “Thôi vậy, con nghỉ ngơi đi, mai ta sẽ tìm nó nói chuyện.” Đột nhiên ngăn Sâm Kỳ cũng bởi Khúc Phàm đã trở lại.

Quả nhiên, Sâm Kỳ vừa đi khỏi, Khúc Phàm đã về tới.

“Thẩm vấn thế nào?” Thước Nhạc thấy vẻ mặt hần tái xanh, thoát nhìn bị tức không nhẹ. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa đây.

Thấy Thước Nhạc, vẻ mặt Khúc Phàm đã tốt hơn, ngồi xuống bên cạnh cậu, uống một ngụm trà; sau đó mới nói rõ những chuyện biết được khi thẩm vấn cho Thước Nhạc.

Nói ra thì chuyện này cũng có liên quan tới tòa nhà mà họ mới mua. Phùng gia là hộ giàu trong Tương Viên thành, những năm đó bởi trong nhà xuất hiện hai tu sĩ mà trở thành gia tộc đứng thứ 1, thứ 2 tại Tương Viên thành, thêm nữa còn xây nhà. Mà mằm tai họa như họ cũng có liên quan tới tu sĩ trong nhà.

Nhà họ xuất hiện tu sĩ, một vị trong đó lại thuộc thế hệ tử tôn trong nhà, tư chất kỳ giai, lập tức được Kiếm Tông nhận làm đệ tử nội môn. Hần ta trong lúc vô tình đã tìm được một món tiên khí ở ngọn núi phía sau Kiếm Tông. Tiên khí kia bởi được đựng trong một chiếc bình kỳ lạ, có tu vi rất cao nên không dễ bị phát hiện. Tu sĩ Phùng gia này lập tức liền có ý định giấu tiên khí đó kia, hơn nữa còn nhân dịp về nhà thăm người thân mà đem tặng thứ đó về nhà. Lúc đó lại đúng dịp xây nhà mới, hần ta liền đặt nó trong đó. Hần ta là tu sĩ mới nhập môn chưa lâu, căn bản không thể sử dụng tiên khí, đặt trong môn phái lại sợ đồng môn phát hiện, dưới sự bảo vệ của chiếc bình thì đưa tới Phùng Trạch là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là hần ta không ngờ lúc về đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Việc này chỉ trách nhà họ quá đàng hoàng, nên toàn bộ người trong Tương Viên thành đều biết con trai trưởng nhà họ đã quay về, cứ vậy dẫn Độc Hạt Tử tới. Độc hạt Tử mặc dù không bằng được vị tu sĩ này, nhưng lại rất có tâm kế, dung độc bắt được vị tu sĩ này. Hơn nữa còn mang về môn phái, giao cho sư phụ của gã.

Thiên Tà Độc Phong muốn từ chỗ hần ta biết được tình hình của Kiếm Tông, cũng muốn trộm được công pháp tu hành từ Kiếm Tông. Nhưng bởi người này nhập môn muộn, hiểu biết có hạn, không hỏi được điều gì, nhưng bởi vì bảo mệnh đã nói ra mình có một món tiên khí, còn lại không nhiều lời. Thiên Tà dung rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không hỏi được vị trí của tiên khí từ miệng của hần, con trai trưởng Phùng gia vì bảo mệnh, cắn chặt răng không nói, chỉ nói để mình quay về môn phái lấy. Cứ vậy hần ta được giữ lại, mà Phùng gia gặp nạn.

Thiên Tà giết sạch người trong lão Trạch cũng không có được thứ mình muốn. Một tháng trước, nhân lúc sư phụ cho đồ, lão ta đã xin một viên đan dược. Viên đan dược này có thể khiến thần trí người ta không mình mẫn, cho dù chuyện gì cũng không giữ kín được, đan dược này được đặc biệt chuẩn bị cho tu sĩ, phải biết, rất nhiều đan dược không thể dung cho tu sĩ đã Trúc Cơ.

Thiên Tà thuận lợi hỏi được đáp án, con trai trưởng Phùng gia kia cũng thành kẻ ngốc. Trên đường Độc Hạt Tử lấy món đồ kia đã bị đám Thước Nhạc cản trở, tóm được. Thiên Tà cũng không thể tìm được.

“Vậy anh vừa rồi có hỏi được nơi để tiên khí kia không? Là tiên khí gì?”

Khúc Phàm gật đầu, “Anh dung sư hồn quyết, chỗ giấu cũng có nhưng lão ta cũng không biết tiên khí kia là gì.”

Thước Nhạc nghe xong hơi ngạc nhiên một chút, sư hồn quyết này là một cách thức rất khủng khiếp, trực tiếp sử dụng thần thông để xem ký ức trong đầu người khác. Công pháp này là thần thông mà Khúc Phàm tu hành có được.

Khúc Phàm nhú mày, “Anh còn biết một vài tin tức về Ngũ Độc môn từ trí nhớ của lão ta, đó là phiền phức lớn đó, nếu như chúng ta đi Thánh thành, phải giải quyết chuyện này trước, nếu không những người ở nhà sẽ gặp nguy hiểm. Ngoài ra, nếu chúng ta đi Thánh thành vẫn nên dung trận pháp ngăn cách khu chúng ta ở ra. Thế giới này không biết tu sĩ sẽ xuất hiện lúc nào, nếu chuyện như hôm nay lại xảy ra mà chúng ta không ở nhà thì sẽ phiền đó.”

Thước Nhạc khẽ gật đầu, “Anh xem rồi làm đi vậy, em còn phải giải quyết chuyện của Lan Y mà.” Cậu lại nói về chuyện của Lan Y. Đối với việc xử lý Thiên Tà cũng chẳng cần nói thêm nữa, cậu cũng biết chẳng ai còn sống nổi sau khi sư thần, mà nếu không phải kẻ tội ác tày trời, Khúc Phàm cũng sẽ không dung sư thần quyết.

“Triệu Tiền Minh trước sau khác nhiều đến vậy, lại còn biết dùng độc nữa, không chừng có liên quan gì đó tới Ngũ Độc môn. Anh đến hỏi thử Lan thúc, xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu thật sự có liên quan, chúng ta cũng thể cùng điều tra luôn một thể.”

“Ừ, vậy anh đi đi, em đi tắm cái đã.”

Mắt Khúc Phàm tối sầm lại, ôm chặt lấy Thước Nhạc, hôn thật mạnh, có chút trầm khàn nói, “Chờ anh về rồi cùng tắm.”

Thước Nhạc hơi véo mặt hắn, lão phu phu cũng chẳng còn gì thẹn thùng nữa, cũng hôn lại hắn, “Đi đi, em chờ anh.” Hai người cũng đã vài ngày không thân mật rồi.

Khúc Phàm rời khỏi phòng, tâm trạng đã bình phục hơn, nhưng vẫn rất kém. Lúc hắn thăm vấn bởi ngại phiền nên đã dung thôi miên luôn, tên Thiên Tà đó lại dám mơ tưởng bảo bối nhà hắn, tức đến mức hắn dung sư hồn quyết luôn. Kết quả lại thấy một đồng ký ức chả tốt đẹp gì, thấy Thiên Tà cứ vậy chết đi, thật đúng là tiện nghi cho lão, nếu trên Trái Đất thì bắt chết nghìn lần cũng không đủ mà.

Hắn hỏi qua Lan thúc, cũng không khác mấy so với lời Sâm Kỳ, chỉ là Lan thúc nhớ lại lúc đó Triệu Tiền Minh thay đổi quá lớn, quả thực tựa như hai người khác nhau, lúc đó thúc còn tưởng do người khác giả mạo, nhưng dựa theo lời Xuân Hoa nói thì đúng là cha nó. Nó từng thấy vết bớt không hề thay đổi trên

cánh tay của cha mình.

Đối với chuyện này, KHúc Phàm vẫn có chút nghi ngờ, người xuất thân hình cảnh như hắn luôn muốn hiểu rõ hết mọi chuyện, nếu có nghi ngờ thì nhất định phải điều tra. Nhưng hắn không vội, dựa vào trực giác nhiều năm phá án, hắn thấy chuyện này hắn có liên quan đến Ngũ Độc giáo. Ngũ Độc giáo này thật sự quá ác độc, dù thế nào trước khi đi Thánh thành nhất định phải diệt trừ.

Ngày hôm sau, Thước Nhạc không đi tìm Lan Y. Thằng bé Lan Y tuy có chút tình cảm với Xuân Hoa nhưng còn chưa tới mức không ở cùng nhau không được, hết thấy vẫn còn cơ vân hồi. Thước Nhạc quyết định không hỏi cậu ta vội, mặc dù trong lòng cậu cũng tán thành tự do luyến ái nhưng việc này rơi vào đồ đệ nhà mình thì không còn giống như vậy nữa. Cậu không hy vọng đám nhỏ bị tổn thương, cho nên cậu hy vọng có thể đi nhìn thử xem Xuân Hoa kia là người như thế nào trước đã.

Tuy nhiên trước khi đi, Thước Nhạc cũng muốn nói với Lan thúc một tiếng. Lan thúc và Lan thẩm hôm qua cả đêm đều ngủ không yên, hai người bàn bạc cả tối, Thước Nhạc vừa đi liền muốn nói chuyện với thúc ấy, không ngăn cản Lan Y, cứ thuận theo ý của đứa nhỏ đi, nhưng nếu ở chung, sau này sẽ không thể về thôn nữa.

Thước Nhạc vừa nghe Lan thúc nói như vậy, cũng đã có chút suy nghĩ, hiện chỉ còn xem Xuân Hoa này là người như thế nào. Ai, chuyện cần lo thật nhiều quá đi, còn phải giúp đồ đệ xem tức phụ nó nữa đó.

Lập tức mang theo Sâm Kỳ đi tới thôn bên cạnh thôn Tam Họ, lần này hai người không lái xe, Thước Nhạc cứ vậy mang Sâm Kỳ bay qua đó.

“Nha, sư phụ, kia chính là nhà Xuân Hoa.” Sâm Kỳ chỉ đường, đến trưa hai người đã vào thôn, chỉ chỉ ngôi nhà tranh nhỏ ở đầu thôn tây, “Giàn phòng họ ở lúc trước đã bị thôn dân đốt mất, tộc trưởng thấy họ còn nhỏ mới để họ ở nơi này.”

Thước Nhạc thở dài, đứa nhỏ này tội tình gì đâu, chỉ là trong hoàn cảnh như vậy mà có nơi nương náu đã rất tốt rồi.

54. Kim Liên Thiên - Chương 54

Sâm Kỳ nhân dịp này về thăm ngoại công cậu, cũng ở thôn này, Thước Nhạc đưa cậu chút quà mừng tết, để cậu qua đó, hai người tạm chia tay.

Thước Nhạc dùng thần thức quan sát, cửa nhà đang khóa ngoài nhưng bên trong lại có hai nam hài, một đứa bảy, tám tuổi, một đứa bốn, năm tuổi. Theo lời Sâm Kỳ thì hai đứa nhỏ này hắn là một đứa tám, một đứa năm tuổi, cơ thể hơi gầy yếu nhưng tinh thần rất tốt. Quần áo mặc trên người tuy vá chằng vá đụp nhưng rất sạch sẽ, mà hai đứa cũng rất sạch sẽ, tóc được búi lên rất gọn gàng.

Ngôi nhà tranh vừa nhỏ vừa tối, không có bất kỳ dụng cụ gì nhưng đồ đạc lại được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, so với những nhà nông bình thường còn sạch hơn rất nhiều, khác không nói vội nhưng Xuân Hoa này rất chăm chỉ.

Hai thằng bé ngồi im trong phòng, đứa lớn chăm đứa nhỏ, cầm bút lông luyện chữ. Nhìn vẻ mặt của đám nhỏ còn trưởng thành hơn đám nhỏ cùng tuổi, hẳn bởi trải qua cuộc sống như vậy khiến chúng trưởng thành sớm. Nhưng Thước Nhạc cũng không phát hiện bất thứ điều gì u ám từ trên người chúng, dù sao đối với những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy hẳn sẽ có chút u ám, mà chị chúng đã bảo vệ chúng rất tốt.

Quan sát một lúc, hai đứa nhỏ rất nghiêm túc luyện chữ, em trai tuy viết không tốt, thường dừng bút lại, xoa xoa cổ tay nhưng lại thấy anh trai nghiêm túc như vậy nên lại nghiêm túc viết tiếp.

Quan sát một lúc, Thước Nhạc lại thấy một cô gái đi từ xa tới, màu da của cô có chút tối, vẻ mặt lại rất lạnh nhạt, tay dài chân dài, không lùn chút nào, ngũ quan thiếu chút nhu kì của con gái nhưng lại thêm chút anh khí, tóc được búi gọn trên đỉnh đầu, cơ thể rất gầy, những khớp xương trên tay cô có hơi lớn, có những vết chai lưu lại do làm việc trong thời gian dài.

Nữ hài tử của thế giới này giống với thời cổ đại ở Trái Đất, cơ bản đều đại môn không ra, nhị môn không tiến. Nữ hài tử này lại không có bộ dáng như vậy, vóc dáng lại giống như người mẫu trên Trái Đất, vóc dáng cao gầy, đôi chân thon dài, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, rất đặc biệt, mang theo hương vị đặc biệt. Hơn nữa có thể nhận ra cao khoảng mét bảy hai, bảy ba; ở thế giới này, đứng giữa đám nam nhân cũng không coi như thấp. Cô nương này trong mắt người nơi này tuyệt không phải mỹ nữ gì cả. Nhớ lại lời Sâm Kỳ nói, cô nương này ba năm nay thay đổi rất lớn.

Trên lưng nàng vác theo một bó củi, trên tay còn xách theo một con thỏ. Đi vào thôn, đúng lúc gặp phải hai thôn dân, thấy nàng thì tránh rất xa, sắc mặt nữ hài lạnh lùng, không có phản ứng gì nữa. Tuy nhiên Thước Nhạc nhíu nhíu mày nhìn hai nam nhân kia, phân ra chút chú ý, chợt nghe thấy bên kia nói gì mà “Mẫu Dạ Xoa, đá tàn cả Lại Nhị đó, cẩn thận đó.” Thước Nhạc nở nụ cười, cô nương này cũng rất giỏi đó.

Kỳ thật Thước Nhạc không biết, vóc dáng Xuân Hoa cũng hai năm nay mới phát dục thành như vậy, nàng khác với đám nữ tử trong thôn, vì nuôi sống bản thân và em trai nên thường xuyên vào núi, vận động nhiều, trên người cũng không thêm được chút thịt nào, mà cứ như vậy tạo thành cơ săn chắc, tướng mạo như vậy sẽ không khiến người ta chú ý, nhưng dáng người lại rất tốt. Chuyện đó trôi qua ba năm cũng dần dần phai nhạt, tuy rằng sẽ không giúp chị em họ gì cả nhưng thật ra không ai tìm tới làm phiền, chỉ coi như trong thôn không có ba hài tử như vậy. Tuy nhiên vẫn sẽ có vài người nhân cơ hội làm chuyện xấu, cô nương này vì không muốn bị bắt nạt nên chỉ có thể trở nên lợi hại hơn, vốn chính là một giả tiểu tử, cứ vậy lại càng thêm tàn nhẫn. Trước đó Lại Nhị trong thôn bị nàng đánh cho một chút, phía dưới bị đá tới không còn cảm giác luôn. Nhưng Lại Nhị vốn là tai họa lớn nhất trong thôn, ai nấy đều vỗ tay vui mừng, nên cũng không tìm nàng gây chuyện, nhưng biệt danh Mẫu Dạ Xoa này cũng vì vậy mà được đặt ra.

Xuân Hoa mở cửa từ phía ngoài ra, thấy hai em trai đều đang nghiêm túc viết chữ, biểu tình trên mặt nhu hòa hơn rất nhiều, khóe miệng cũng hơi cong lên. Hai đứa nhỏ thấy chị về cũng đặt bút xuống, lấy nước rửa khăn mặt, để nàng uống nước, lau mặt, rất ngoan.

Thước Nhạc thông qua thần thức thấy Xuân Hoa về nhà, ba chị em ôn nhu trao đổi khiến người ta thấy

ấm áp. Cảm thấy chỉ cần ba chị em cứ mãi như vậy, nhất định sẽ có ngày khá hơn.

Thước Nhạc đã hiểu được phẩm hạnh của ba chị em nhà này nhưng cũng yên tâm, nghĩ về sẽ nói với Lan thúc một chút, xem bên thúc ấy có ý gì. Chợt vào không gian, cũng không tiếp tục làm tên cuồng theo dõi nữa. Vốn cậu cũng muốn thử tiếp xúc với cô nhóc nhưng hiện tại thấy vậy, lúc về thương lượng chuyện này thì tốt rồi, để Lan Y tự tới xử lý. Đồ đệ mình lấy tức phụ như vậy cũng không sao.

Vào không gian, Thước Nhạc chuẩn bị chút đồ năm mới. Sáng nay trước khi đi, Tiền đại ca và Lan thúc đều đưa vài thứ cho cậu mang về, cậu đều không lấy, đồ trong không gian rất tốt, cũng không cần họ phải chuẩn bị. Tặng đồ tết cho người thân chỉ cần tặng đồ ăn là được. Nhà Lan thúc tặng ba phần quà tết, thúc không có trưởng bối trực hệ, nhưng cũng cần thăm hỏi tộc trưởng Lan gia, cùng hai huynh đệ nữa, cũng cần tặng quà. Tiền gia không có than thích gì, cứ đưa tới nhà Tiền tẩu tử là được rồi. Đưa đến mỗi nhà mười cân thịt lợn, mười cân thịt bò, một trăm quả trứng gà, hai tấm vải. Vậy cũng không ít đâu, hơn quà bình thường rồi. Tuy nhiên cậu thấy ba chị em nhà kia cũng không dễ dàng gì, nên cũng chuẩn bị một phần giống như vậy, dung hộp đựng rồi đặt trước cửa, hy vọng họ có thể mừng năm mới vui vẻ.

Lặng lẽ gọi Sâm Kỳ lại, hai người cùng quay lại thôn Tôn Họ, tặng đồ cho từng nhà, cũng không ở lại ăn cơm, buổi tối quay lại nhà.

Lúc ăn cơm tối, Thước Nhạc liền nói lại những gì mình thấy cho Lan thúc. Lan thúc chỉ nói, “Tùy nó vậy.”

Thước Nhạc gọi Lan Y tới, nghe Khúc Phàm nói cả ngày nay Lan Y đều ủ rũ, hai người họ tuy chưa nói gì Lan Y nhưng chính cậu ta cũng hiểu được việc tùy ý tặng ngọc bội cho người khác là sai trái. Lúc này đi tới trước mặt Thước Nhạc cũng không ngẩng đầu lên nói, “Ngọc bội mà sư phụ đưa cho con, đã là của con, muốn tặng ai, chúng ta không quản. Nhưng ngọc kia không phải vật bình thường, trong tay tu sĩ bình thường sẽ thành pháp khí rồi. Không phải sư phụ con keo kiệt. Sau này gặp chuyện như vậy vẫn nên suy xét cẩn thận, nếu không sẽ bị người ta nhòm ngó, phiền phức không nhỏ đâu.” Thấy Lan Y xấu hổ, Thước Nhạc nói tiếp, “Con đưa đồ cho Xuân Hoa, nàng lại là người thường không biết cách che dấu linh khí trong ngọc bội. Người thường thì không sao nhưng nếu gặp phải tu sĩ hoặc đại võ giả mạnh thì sẽ gặp nguy hiểm. Năng lực tự bảo vệ của nàng cũng không mạnh.”

“Sư phụ...” Lúc này mặt Lan Y trắng bệch, đã thật sự sợ hãi.

“Hôm nay ta tới nhìn Xuân Hoa, nữ hài này có vẻ rất tốt, cha và nương con cũng không ngăn cản, chúng ta hiện lại sống ở Tương Viên thành, cách thôn rất xa, nếu con thật muốn tốt cho nàng không phải không thể. Tuy nhiên hai đứa không nên sớm thành thân như vậy, con hiện tại vẫn còn chưa Trúc Cơ, kết hôn quá sớm không tốt cho cả hai. Nếu con thật muốn lấy nàng, vậy chờ đến sang năm đón nàng cùng các đệ đệ tới. Hai đứa cứ đính hôn trước, rồi sau đó từ từ tính.” Hai đứa tuy rằng là thanh mai trúc mã nhưng cũng đã cách biệt ba năm, nhà Xuân Hoa lại xảy ra chuyện lớn như vậy, không biết tính cách có còn hợp nhau nữa hay không, ở chung một thời gian sẽ biết.

Thấy Lan Y lộ vẻ vui mừng, Thước Nhạc lại đánh tỉnh cậu, “Con cũng đừng vui mừng vội, sang năm tự con đến đó, nói với nàng ra sao là chuyện của con. Lan thúc trong thôn cũng có chút uy vọng, việc này nếu con không xử lý tốt, người dân hai thôn có hiềm khích với Lan thúc cũng không hay. Con phải tự suy xét cho thật tốt.”

Lan Y nghe vậy, nụ cười cũng nhạt đi, biết chuyện này phải làm thật cẩn thận.

Đâu có đó, để cậu ta a ngoài trước, Thước Nhạc nghĩ đứa nhỏ này quả rất thích Xuân Hoa, có lẽ quan điểm thẩm mỹ của cậu ta khác với người ở thế giới này. Nghĩ như vậy, cười lắc đầu, sẽ không quản chuyện này nữa.

Thước Nhạc lại không biết tức phụ của đồ đệ này sẽ mang lại những gì. Sau đó mỗi khi nhớ lại đều thấy rất may, bản thân đã không ngăn cản Lan Y.

55. Kim Liên Thiên - Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến sáng, khi trời còn chưa sáng hẳn, Thước Nhạc đã nghe tiếng mở cửa phòng, sau đó kít kít kít rồi rèm được kéo lên. Thước Nhạc giương mắt nhìn lên, Phi Phi mặc quần áo ngủ, xỏ dép lê chạy vào, “Ba ba, hôm nay chúng ta lên phố được không? Nghe sư huynh nói chợ hôm nay đông lắm đó. Còn có cả xiếc nữa nè. Bọn con muốn đi xem, không giống với đoàn xiếc thú đâu.” Thước Nhạc sờ thử, người nó rất lạnh, “Sao không mặc quần áo vào đã?” Nói xong, kéo nó lên kháng, chui vào chăn.

Phi Phi được đắp chăn lên chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, cọ cọ về phía Khúc Phàm. Khúc Phàm đã tỉnh, xoa xoa đầu nó. “Nhóc thôi, dậy sớm vậy à.”

Thước Nhạc thấy còn sớm liền để Phi Phi nằm xuống, vươn tay sờ thân hình béo núc ních của nhóc.

“Con dậy đi WC, ba ba, được không? Bọn con lên phố nhé?” Phi Phi giương mắt, mở to nhìn Thước Nhạc. Đêm qua bọn nó đã muốn đến rồi, nhưng lão ba và ba ba đêm qua ở ngoài không về, lúc này dậy đi WC lại muốn tới, nên chạy tới rồi.

Thước Nhạc chỉ chỉ ót nó, “Rồi, mau ngủ đi, đợi lát nữa lại không tỉnh táo mà chơi được. Lần sau nếu còn sớm như vậy đã chạy tới, vậy cũng đừng đi nữa.”

Phi Phi cười ha ha, “Vậy lần sau con ngủ với ba ba và lão ba nha, khanh khách... lão ba đừng cù con.”

Thằng nhóc cũng cứ như cọp con vậy, lăn qua lăn lại.

“Anh đừng đùa với nó, để nó ngủ thêm đi.” Cậu vỗ vỗ cánh tay Khúc Phàm.

Khúc Phàm vươn tay ôm vòng qua Phi Phi, quàng lên lưng Thước Nhạc. Khẽ nhéo một cái, khiến mặt Thước Nhạc hơi đỏ lên, thằng nhóc Phi Phi híp mắt nhìn lên qua lớp chăn, cười hì hì.

Hôm nay đám nhỏ ra ngoài, Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng không đi theo, đám sư huynh đệ cùng đi với nhau nên cũng không sợ sẽ xảy ra chuyện gì. Đêm qua cậu và Khúc Phàm đã dạo quanh Tương Viên thành, nói thật, cảnh đêm cổ đại cũng rất đẹp đó. Nơi này đón năm mới khác với lúc ở nhà, bọn họ từ ngày hai mươi ba đã bắt đầu giăng hoa đăng khắp nhà, thấp sáng suốt ngày đêm, chiếu sáng cả ngã tư đường tựa như ban ngày. Mỗi nhà mỗi hộ đều làm thành đủ kiểu dáng hoa đăng, vui mừng cát tường. Ban ngày và ban đêm không khác gì nhau. Hơn nữa từ ngày hai mươi ba, phía bên kia cầu bắt đầu bày quán, rất náo nhiệt.

Thật ra Thước Nhạc và Khúc Phàm hôm nay có việc, trước đó Khúc Phàm biết nơi giấu món Tiên khí kia từ chỗ Thiên Tà, hôm nay muốn đi lấy.

Thiên Tà cũng không biết tiên khí kia là thứ đồ gì, hắn chỉ biết thứ kia đặt dưới nền chủ ốc.

Hai người cùng đi vào chủ ốc, nơi này trống không, cả tòa kiến trúc rộng lớn như vậy chỉ có một cột trụ chống đỡ. Khúc Phàm đảo thần thức ra liền phát hiện vị trí của vật nọ, hòm đựng tiên khí thể mà còn có tác dụng ngăn cách thần thức.

Tìm được rồi thì lấy ra cũng dễ thôi. Nơi này được lát bằng đá tảng, sau này còn cần sửa sang lại, Khúc Phàm lật hẳn mấy khối lên, ở bên dưới có một chiếc hòm đen như mực.

“Không thấy có trận pháp gì. Sao thần thức lại không nhìn ra được đâu?” Thước Nhạc cầm hòm lên, lật trái lật phải, không thấy có gì đặc biệt.

“Hẳn là chất liệu đặc biệt đi.” Khúc Phàm đặt lại nền đá xuống rồi nói.

“Chúng ta vào không gian xem thử đi.” Nói xong Thước Nhạc dẫn theo Khúc Phàm vào không gian.

Tài liệu làm hòm rất đặc biệt, không có bất kỳ trận pháp nào, chỉ cần mở chiếc khóa bên ngoài ra là được. Mở ra, bên trong là một vật hình trứng màu xanh biển. Thứ này vừa lộ ra, Thước Nhạc liền cảm thấy không gian chấn động, linh khí dường như đang quay cuồng, tiếp theo cậu phát hiện trong không gian xuất hiện một loại năng lượng khác.

“Đây là thứ gì?”

Khúc Phàm thử cảm nhận, “Hẳn là tiên linh khí cao hơn một bậc so với linh khí.”

“Sao có thể?” Thước Nhạc rất khiếp sợ, coi như trong tiên khí này có chút tiên linh khí nhưng cũng không thể khiến không gian cũng sinh ra tiên linh khí được chứ.

“Hẳn là do ý nguyện của tiên khí này, từng thần thú trước đó của Kỳ Kỳ, còn có đồ đẳng năm thần thú kia chẳng phải đều khiến không gian tiến hóa hay sao. Thứ này hẳn cũng có tác dụng như vậy, nhưng thứ này quá ít, vốn chẳng được tác dụng mấy.

Thước Nhạc nghĩ cũng đúng, số lượng này không đáng kể, không nghĩ nữa, cúi đầu xem thử tiên khí này rốt cuộc là cái gì?

Khúc Phàm lấy qua, dung thần thức nhìn vào, liền tiến vào một không gian u ám, bên trong vô hạn vô biên.

Khúc Phàm biến sắc, thở phào, “Thật đáng sợ, suýt nữa không ra được.”

“Sao lại thế?”

“Trong này hình như là một không gian, vô hạn vô biên, thần thức của anh tiến vào thiếu chút nữa đã không ra được.”

Thước Nhạc hơi nhú mày, “Em xem thử.”

“Cẩn thận chút.” Khúc Phàm nhắc nhở, nhưng không ngăn cản, nói về thần thức thì Thước Nhạc lại càng mạnh.

Thước Nhạc cũng tiến vào, quả thật là một không gian vô cùng vô tận, tựa như không có màu sắc, lại khiến cho người ta có cảm giác mang màu đen, không dám tiến về trước xem nữa, nhanh chóng lui ra ngoài. Tuy nhiên đây không giống như vật phẩm không gian, bởi vì bởi có không gian nên Thước Nhạc rất quen thuộc với những vật phẩm không gian. Đây tuyệt không phải vật phẩm không gian.

Đưa thần thức ra, Thước Nhạc lại nhìn nhìn, “Thứ này, sao em thấy có chút quen thuộc, trong tư liệu hẳn có nhưng em không nhớ ra nổi.”

Khúc Phàm đặt thứ này dưới đáy hòm, “Bỏ đi, cứ từ từ ngẫm lại. Dù sao thứ này cũng tự dưng có được, cứ từ từ nghiên cứu vậy. Chúng ta ra ngoài thôi, các mẹ hôm nay làm bánh mật*.”

*bánh mật: aka bánh mỳng năm mới

Thước Nhạc gật đầu, hai người ra khỏi không gian. Từ từ đi về nhà, đi được nửa đường, Thước Nhạc đột nhiên nhớ ra, “Ai-em nhớ rồi.” Nói xong lại lấy chiếc hòm kia từ không gian ra. Cậu mở hòm ra, lúc này không lọt ra chút linh khí nào, tựa như một đồ vật bình thường mà thôi, không hề nhận ra nó là tiên khí.

Thước Nhạc lần này lại thả thần thức vào, lập tức vui vẻ, “Em biết đây là thứ gì rồi.”

Khúc Phàm vươn tay lấy ra, cũng đưa thần thức vào, lập tức bên trong là một mảng tinh không (trời sao), tựa như đang trôi nổi trong vũ trụ, một đám tinh cầu xuất hiện trước mắt, chỉ cần hần chú ý viên nào, thứ đó liền xuất hiện trước mắt hần, vui vẻ nói: “Thì ra thứ này là Định Tinh bàn*.”

*Định Tinh bàn: bản đồ xác định vị trí các vì sao, tinh hà

“Không phải sao, em nhớ rõ trong tư liệu có ghi lại một loại Định Tinh bàn có vẻ cao giai có hình dáng thế này, ở những chiều không gian khác nhau sẽ hiện ra tinh tượng khác nhau, không gian của em cũng coi như một chiều không gian đặc biệt. Nhưng bởi nơi đó không có tinh tượng nên mới hiện ra hư vô. Hiện đã ra ngoài nên sẽ hiện ra vũ trụ này, những tinh cầu xung quanh đây mang những màu sắc khác biệt, hần có ý nghĩa khác nhau.”

Khúc Phàm lấy qua nhìn thử, “Hần là dấu hiệu do chủ nhân trước để lại, có lẽ đều là những nơi hần ta từng đến.”

“Lần này chúng ta thật sự nhất được bảo rồi, nếu chúng ta quay lại Trái Đất có lẽ có thể đến những tinh cầu bên cạnh xem thử một chút, chúng ta sẽ thành người đầu tiên đi tới sao Hỏa.”

Khúc Phàm cười, “Việc này sợ rằng không thể thực hiện được, khác không nói, những thần tiên thượng cổ hần đã đi qua rồi.”

Thước Nhạc cười nói, “Không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ nghĩ tới du hành giữa các vì sao, trâu biết bao nha.” Bằng vào thực lực hiện tại của Khúc Phàm hần có thể dẫn theo cậu đi du hành giữa các vì sao. Vừa nghĩ vậy đã vô cùng mong chờ rồi.

Khúc Phàm cười kéo tay cậu, dù sao họ có rất nhiều thời gian, muốn làm gì thì cứ làm thôi. Nhưng nếu muốn du hành vũ trụ một cách an toàn, hần còn cần tăng thêm thực lực nữa.

Về nhà, hai người giúp các mẹ làm bánh mật. Kỳ thật trong nhà có nhiều phụ nữ, cũng không cần họ làm gì, nhưng Thước Nhạc lại thích cảm giác mọi người làm cùng với nhau, thứ cảm giác rất ấm áp.

Đám nhóc trong nhà đến khi mặt trời sắp xuống núi mới quay về, hôm nay không có chuyện gì xảy ra nhưng chơi đến phát điên luôn, ăn đến bụng tròn căng mới về, trên tay còn cầm một đồng chiến lợi phẩm. Chờ đến khi tắm xong, chúng vây quanh Thước Nhạc, Khúc Phàm, bắt đầu kể về hành trình cả ngày của mình, còn bảo họ làm cho mấy chiếc đèn để treo lên. Thước Nhạc thấy chúng nó rất vui, nghĩ mấy ngày này cũng không cảm đoán gì, cứ mặc chúng chơi đi vậy. Tính ra, đám nhóc đến ngày mười lăm cũng nên trở về, lần gặp sau không biết đến khi nào nữa. Còn vài việc vẫn nên giải quyết sớm một chút, như vậy họ mới có thể yên tâm sống ở nơi này. Tuy hiện giờ cũng đang sống bình thường nhưng trong lòng vẫn luôn thấy có chuyện gì đó, không an tâm. Có lẽ, bọn họ nên đi trước một chuyến.

56. Kim Liên Thiên - Chương 56

Trong hai ngày sau đó, Thước Nhạc và Khúc Phàm gác hết mọi chuyện lại để ở cạnh đám nhóc, chờ sang năm đưa đám nhóc về, chúng nó cũng sắp khai giảng, cha mẹ cũng phải về cùng, bọn nhóc vẫn còn cần chăm nom.

Cha mẹ đã về hưu lâu rồi, nhưng thông qua việc tu dưỡng mà hiện vẫn nhìn như độ bốn mươi tuổi mà thôi, mà bên trong lại khỏe mạnh như trẻ con, bọn họ cũng không chịu được việc rảnh rỗi. Mấy năm trước còn có thể trồng hoa, nuôi chim, sống cuộc sống sinh hoạt buồn tẻ nhưng hiện nay đã không chịu được nữa. Nhất là sau khi cha mẹ Thước sống ở Pháp một thời gian, tư tưởng đã thoáng hơn nên, cũng muốn đi ra ngoài tăng thêm hiểu biết. Tuy nhiên Thước Nhạc và Khúc Phàm rời đi lại khiến họ phải dừng kế hoạch lại. Ở nhà trông cháu là chuyện quan trọng cơ mà.

Quả Quả năm nay vừa thi vào trường đại học, theo điểm của cậu thì hẳn có thể đỗ vào trường đại học Yến Kinh. Cậu cũng không lựa chọn trường về nghệ thuật, mà chọn hệ lịch sử ở Yến Kinh, hơn nữa còn muốn học thêm về chữ Hán. Có lẽ bởi vì tu hành, cậu rất hứng thú với văn hóa cổ đại, hơn nữa hoàn cảnh cảnh trong nhà như vậy cũng tạo tiền đề cho cậu chọn hai chuyên ngành này. Thêm vào đó những chuyện chứng kiến trong khoảng thời gian này khiến cậu càng thêm yêu thích cổ văn, ở đây cậu cũng tìm được rất nhiều linh cảm, vẽ rất nhiều bức tranh, hơn nữa còn đã bắt đầu viết tranh thủy mặc. Vốn đã có trụ cột rất tốt nên tiến bộ rất nhanh, cậu biết văn hóa bên này rất giống với văn hóa Trung Quốc cổ đại, có lẽ sau này được nghỉ có thể tới đây học tập. Nghe nói trong Tương Viên thành có một thư viện, không biết có thể vào học hay không.

Vừa qua Tết, Thước Nhạc vào không gian xem thử có thứ gì có thể để đám nhỏ mang về được không, đột nhiên nhớ ra, dặn Khúc Phàm, “Anh về chờ có giấy báo kết quả của Quả Quả rồi hãy quay lại, đúng rồi, đừng quên dọn dẹp nhà cửa một chút, cứ sửa lại luôn đi. Chỗ kia nằm ở khu trường học, rất gần Yến đại. Nếu Quả Quả thấy không quen ở trong trường thì dọn ra ngoài đi. Phòng ngủ có tận bốn người ở mà vẽ tranh thì không tiện lắm.”

“Ừ, anh biết, về anh sẽ làm, để Cao Sảng qua đó ở đi.”

“Được, cậu ấy làm việc thì em yên tâm nhưng việc sửa sang lại vẫn nên hỏi ý kiến của Quả Quả.” Thước Nhạc nói về tòa nhà mà Khúc Phàm ở trước kia, hai người cũng từng ở đó một thời gian. Vốn muốn bán đi nhưng họ cũng không thiếu tiền, tòa nhà đó ở vị trí tốt, cũng an toàn cho nên mới giữ lại, hiện tại cũng đến lúc dung tới. “Phải rồi, Tiểu Tiểu không muốn đến trường, muốn vào phòng nghiên cứu trong căn cứ, anh nghĩ sao?”

“Việc này vẫn để Tiểu Tiểu quyết định đi, nó vốn đã thích nghiên cứu khoa học mà, tuy rằng không lớn lắm nhưng cũng đã có được rất nhiều thành quả. Mùa đông năm ngoái, lãnh đạo phòng nghiên cứu tìm anh, muốn để Tiểu Tiểu vào thí nghiệm nghiên cứu không gian, học tập nghiên cứu. Thằng nhóc này rất hứng thú với phương diện này, năng lực học tập cũng mạnh, rất nhiều tri thức cứ học qua là nhớ, bồi dưỡng vài năm sẽ có thể đảm đương một phía rồi. Nhưng lần trước anh không đồng ý, nếu lần này nó tự đề nghị vậy cứ theo ý nó đi, vấn đề an toàn không cần lo đâu.”

“Vật lý không gian...” Thước Nhạc cảm thấy đầu mình cũng muốn to ra luôn rồi, mình sao lại sinh ra một thiên tài như vậy chứ. Kỳ thật cậu không lo lắng vấn đề an toàn của Tiểu Tiểu, có thể nói, căn cứ ước gì nó lưu lại luôn ấy, tất sẽ chú ý an toàn cho nó. Có Khúc Phàm ở đó, cũng sẽ không bị hạn chế tự do mà, Tiểu Tiểu nhà họ từ năm tuổi đã bắt đầu bước vào phòng nghiên cứu trong căn cứ, cũng coi như bậc lão làng. Hơn nữa độ tự do của cậu và Khúc Phàm có thể sánh bằng nghiên cứu viên. Thực tế so với đám nhỏ trong nhà thì Tiểu Tiểu có thể nói khiến cậu yên tâm rất nhiều, đầu của nó cũng đâu phải loại thường đâu. Hai năm trước, đứa nhỏ này đã có thể khống chế được mắt của mình, có một đôi mắt có thể nhìn thấu hết mọi sự nguy trang, Thước Nhạc càng yên tâm.

“Đối với vật lý không gian, hiện tại thăng nhót cũng nghiên cứu khá nhiều, không chừng chưa chờ chúng ta tới sao Hỏa, nó đã đi trước mất rồi.” Khúc Phàm giống như đùa mà nói, thăng nhót Tiểu Tiểu này tuyệt đối là một thể mâu thuẫn, hiện tại nó bắt đầu tu luyện, có thể biết chút bùa chú hoặc trận pháp... còn những thứ khác lại vẫn muốn dùng khoa học để giải thích. Có thể nói hiện kiến thức của nó tuyệt đối vượt xa những nhà khoa học thông thường. Nếu nói tu hành là thứ có vẻ hư ảo phiêu lưu, như vậy việc Tiểu Tiểu muốn làm chính là dùng khoa học để giải thích, chứng minh những thứ đó. Lý tưởng của nó rất lớn. Trong một sổ ghi chép của nó giành riêng để ghi lại những vấn đề mà mình cần đột phá, hiện vấn đề du hành không gian đã được khoanh tròn lại, cũng bởi đã đi đến nơi này.

Thước Nhạc cảm thấy có một đứa con thiên tài như vậy cũng thật bất đắc dĩ mà, dù sao cậu vốn cũng không có cách nào hiểu được vài suy nghĩ của con mình mà, rất tổn thương đó, “Thôi qua, tùy nó vậy. Anh bảo Trương Hi để ý nó chút. Đúng rồi, Gia Gia lên trung học, đã chọn trường chưa?”

“Ừ, Gia Gia không thể ở lại Yên Kinh, theo mấy bạn cùng lớp nó, thi vào trường học quân khu ở gần nhà một đứa bạn, là trường quân sự hóa quản lý hoàn toàn. Đây cũng là ý của anh cả, em đến đây nên không biết, mẹ Gia Gia lại tìm đến, cô ta không dám động tới anh cả nhưng chỉ muốn gặp Gia Gia mà, dù sao cũng là mẹ nó. Hiện anh cả đã ở cùng với Phí Dương nên cũng không so đo gì, cũng không ngăn cản, giờ mẹ Gia Gia đã tốt hơn, rất hối hận, ai biết sau này sẽ ra sao? Chờ nó lên trung học, cũng chỉ ngày nghỉ mới gặp được, bớt phiền. Sau này Gia Gia lớn lên muốn giải quyết ra sao thì là chuyện của chính nó rồi.”

“Cha mẹ ly hôn, con cái là người bị hại. Gia Gia sau này muốn vào quân đội sao?”

Khúc Phàm gật đầu, “Ừm, Gia Gia có ý này, nếu ba năm sau vẫn không đổi vậy sẽ vào trường quân đội luôn. TRụ cột của nó tốt, vào quân đội rồi cũng sẽ thuận lợi. Hiện tại đến trường tuy ở ký túc xá nhưng mấy đứa cùng lớp cũng ở cùng với nó, có thể chăm sóc cho nhau, ai cũng không bắt nạt được, người nhà cũng yên tâm.” Lớp nó có mấy đứa giống nó, từ khi học tiểu học đã quen, ở chung cũng trở nên thân thiết. Đương nhiên, cuộc sống trong trường cũng rất khổ liệt, coi như để nó rèn luyện một chút, chịu chút đau khổ. Chuyện này sẽ không nói với Thước Nhạc, tránh để cậu lo lắng.

Gia Gia cũng như con của chính mình, Thước Nhạc đã quan tâm thành quen rồi. Đừng thấy họ hiện tu hành không cần quá để ý chuyện thế tục, nhưng cậu và Khúc Phàm cho rằng, bọn nhỏ cần từng bước đi tới, cuộc sống phải từ nếm trải mới được. Chuyện gì cũng cần nếm thử. Việc tu hành sẽ tăng hiểu biết cho chúng nó nhưng không thể bởi vậy mà từ bỏ hết mọi điều tốt đẹp. Nếu cuộc sống của chúng sẽ dài thật dài, vì sao lại không thể thử làm rất nhiều việc chứ. Có lẽ đến lúc mệt mỏi còn có thể tìm một điểm bắt đầu mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Nếu vì tu hành mà từ bỏ thất tình lục dục, từ bỏ mọi chuyện trên thế gian, vậy còn ý nghĩa gì nữa đâu, sống như vậy cũng chỉ tựa như cái xác không hồn mà thôi. Cậu không hy vọng, khi bọn nhỏ bước tới cuối con đường của sinh mệnh lại phát hiện những gì nhớ được chỉ là tu hành, không có gì mới mẻ, vui vẻ.

Thước Nhạc vừa nhắc nhở Khúc Phàm những chuyện cần xử lý, vừa chuẩn bị vài thứ. Đó đều là những đặc sản trong không gian, trong không gian của bọn nó đã đặt rất nhiều nhưng Thước Nhạc thấy vẫn chưa đủ, còn muốn đưa thêm nữa. Khúc Phàm cũng không cần, mà còn thấy thích Thước Nhạc như vậy. Hai người họ đã sống chung hơn mười năm, Quả Quả cũng đã lên đại học. Hai người đã trở thành lão phu, lão thê, hoặc hẳn nên gọi lão phu phu. Tính cách Thước Nhạc khác với hẳn, kết bạn cũng chỉ là quân tử chi giao, đạm mạc như nước, ít bạn, cuộc sống của cậu chỉ xoay quanh người nhà và con cái. Mà muốn rời xa đám nhỏ, trong lòng cậu hẳn sẽ không dễ chịu, nếu không cũng sẽ không chuẩn bị đồ sớm như vậy, cũng sẽ không cứ mãi nhắc tới, phải biết Thước Nhạc bình thường cũng không phải người thích lải nhải.

Bận rộn cả buổi sáng, Thước Nhạc thở dài, cho dù có chuẩn bị bao nhiêu đồ đi nữa, chờ đến lúc đám nhỏ rời đi, cậu vẫn sẽ lo lắng. Con trai, con gái rồi cũng sẽ có lúc lớn lên, sớm muộn gì cũng có ngày trưởng thành, tìm kiếm cuộc sống của chính mình. Nếu cậu quá luyến tiếc chúng, đám nhỏ sẽ cảm thấy khổ sở.

Đến trưa, Khúc Phàm ra khỏi không gian. Khúc Phàm một tay cầm đồ, nhanh chóng đi về phía phía bếp, thấy Thước Nhạc thì rất vui. Trước khi ra khỏi không gian hắn đã hái một trái sầu riêng lớn, một làm thành kem sầu riêng. Gai của sầu riêng trong không gian cũng rất cứng rắn, nếu đập lên đầu người ta thì lành ít dữ nhiều mà. Mà hương vị khi vừa hái xuống lại rất nồng, Khúc Phàm vẫn hơi không chịu nổi, nhưng sợ Thước Nhạc sờ vào bị thương nên vẫn cầm trong tay.

Thước Nhạc bước theo sau đến bếp, chưa tiến vào đã nghe thấy tiếng Lan Phi gào toáng lên, tiếp theo nhắc tay bịt mũi lại, chạy từ trong bếp ra.

“A, sư phụ, đó là gì thế, sao lại kinh dị vậy chứ.” Lan Phi thiếu chút nữa đã lao vào lòng Thước Nhạc luôn.

“Ha ha, thứ tốt, đợi lát nữa sư phụ làm món ngon cho con ăn.”

Lan Phi tái mét, thứ này mà sao ăn được chứ?

Vào bếp, Thước Nhạc cười nhìn đám nhỏ đều có mặt, Kỳ Kỳ, Tiểu Tiểu, Phi Phi lao đến vây quanh Khúc Phàm đã bỏ quả sầu riêng kia ra, mắt cũng sáng lên, bọn nó cũng lâu lắm không được ăn kem sầu riêng đâu. Quả Quả, Gia Gia cũng không biểu hiện gì, ở nhà vẫn thường ăn cơ mà. Mà Lan Y, Sâm Kỳ đứng ở đó nhăn mũi, tựa như không thể chịu đựng được vậy. Nhìn vẻ mặt của hai đứa rất thú vị.

“Sao các con đều ở đây hết vậy?”

“Có khách đến nhà, ông bà lại không ở nhà, bọn con muốn tự nấu, đang chuẩn bị đồ ạ.” Quả Quả giải thích.

Thước Nhạc nhìn qua, đám nhỏ cũng chuẩn bị không ít đồ đâu, “Ai tới vậy?”

“Người trong thôn, tam thúc còn có cả họ hàng Tiền gia, có vài người tới, nói muốn chúc Tết.” Lan Y nói xong nhú mào, “Cha con nói không cho làm phiền sư phụ nên dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm rồi.”

“Sao lại không nấu ăn ở nhà luôn, nào có chuyện đến chúc Tết còn phải ra ngoài ăn.” Vừa nói xong, Thước Nhạc đã nghĩ ra, đoán rằng đám người không chỉ đơn giản đến chúc Tết mà thôi. Lan thúc làm như vậy nhất định có nguyên nhân nào đó.

Khúc Phàm cũng nghĩ tới điểm đó, “Nếu như vậy, trưa nay chúng ta ăn đồ nướng, qua bên Thủy các kia. Hôm nay thời tiết trong xanh không gió, trong Thủy các cũng không lạnh đâu.”

“Được rồi, ba xem đã chuẩn bị được những gì rồi nào? Chỉ nướng không cũng không ngon, nếu không thì

làm thêm chút thịt dê?”

“Được ạ, lão ba, chúng ta đến hồ bắt cá đi, tươi mới ngon á.” Kỳ Kỳ vẫn nhớ mãi không quên việc lặn ngụp bắt cá.

“Không được, lần trước con thiếu chút nữa đã chìm luôn đó.” Thước Nhạc nhanh chóng ngăn lại.

Kỳ Kỳ le lưỡi, không dám nói. Lần trước nó coi nhẹ hai thanh loan đao của mình, thấy lão ba phá băng cũng lấy loan đao ra gõ hai nhát, kết quả băng lập tức liền thủng một tảng lớn, nếu không phải lão ba nhanh tay, nó đã ngã xuống rồi, vậy thì nó cũng bị đóng băng luôn mất.

“Ba ba, mọi người chuẩn bị làm gì vậy?” Nữu Nữu và Lan Ngọc đi từ ngoài vào hỏi.

“Nữu Nữu đi cùng Lan Ngọc tỷ tỷ con mang áo choàng tới đây đi, chúng ta tới bên hồ ăn đồ nướng. Mấy đứa cũng đi lấy áo choàng đi, trời rất lạnh đó.”

Nữu Nữu nghe vậy, kéo Lan Ngọc chạy ra ngoài. Bé con hiện đã trở thành tỷ muội tốt với Lan Ngọc, giờ Lan Ngọc cũng không ở chỗ Lan thúc nữa mà ở cùng với Nữu Nữu, như hình với bóng. Bé con vốn rất đơn thuần khi so với mấy người anh, nhưng ở với Lan Ngọc lại thành ra đưa ra nhiều chủ ý.

Phía này hai người Khúc Phàm dẫn đám nhỏ đi về phía hậu viện, phía trước mấy người Lan thúc cũng đã trở lại. Mặt Lan thúc đỏ bừng, vừa nhìn đã biết vừa uống rượu, nhưng lại có vẻ không vui vẻ gì. Hôm nay tam thúc của Lan Y dẫn theo hai huynh đệ của tam thẩm tới đây, vốn thúc cũng rất vui, năm nay không đón Tết trong thôn, cũng rất nhớ bọn họ. Nhưng không ngờ tới, lão tam tới chuyện này bởi có mục đích, lại khiến thúc chẳng muốn thúc ta tới tẹo nào. Vừa rồi ngồi trên bàn rượu liền vòng vo dò hỏi, mà đáp án lại không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục được.

57. Kim Liên Thiên - Chương 57

Ăn bên ngoài cùng đám nhỏ rồi Thước Nhạc và Thước Nhạc cũng trở lại, đám nhóc thì lại chơi săn thú trên bán đảo. Thực vật trên núi ở bán đảo rất tươi tốt, động vật lớn không có nhưng vẫn có thể thấy gà rừng, thỏ...

Nghe thím Ngô nói Lan thúc đã về, hai người cũng định qua xem. Dù sao Thước Nhạc đã sống ở thôn Tam Hộ một thời gian, họ hàng Lan thúc tới thì cũng nên qua gặp. Hai người vừa đi tới tiền viện, đã thấy Lan thúc đi về phía này.

“Các người muốn đi đâu vậy?” Lan thúc thấy hướng hai người đi tới, hỏi.

“Chúng ta đang muốn qua gặp bên tam thúc.”

Lan thúc vừa nghe liền khoát tay, “Về phòng rồi nói.”

“Sao vậy Lan thúc?” Ngồi xuống rồi Khúc Phàm liền hỏi.

“Hôm nay tam thúc tới vì muốn dẫn hai huynh đệ bên vợ đến, cũng không đơn giản chỉ là đến thăm chúng ta mà thôi, mà vì có chuyện khác. Aiz, lão tam này thấy thúc và thím người đều dọn tới đây, mới nghĩ bậy nghĩ bạ. Họ muốn hỏi xem bên này có cần mướn người không, cũng không biết hẳn hỏi thăm từ nơi nào, biết được các người mua cả khu lớn như vậy. Còn nữa, muốn đi cùng đám Lan Y tới Thánh thành.” Việc này không dễ nói, chính thúc biết thúc đã giúp Thước Nhạc trong lúc khó khăn, Thước Nhạc mới ghi nhận ân tình đó, hiện tại cả nhà họ mới có thể bước lên con đường tu hành, cho dù có thể đi tới đâu nhưng dù sao vẫn tốt hơn trước kia. Tuy rằng cả nhà Thước Nhạc không coi họ như người ngoài nhưng chính thúc tự hiểu rõ về thân phận của mình, không thể làm những chuyện có lỗi với bọn họ được. Việc lão tam này không thể chấp nhận được, không thể vội vàng như vậy, lại còn đưa cả anh em cột chèo tới nữa, rất quá đáng.

Hai người liếc nhau, Khúc Phàm nói với Lan thúc, “Thúc, năm nay đi Thánh thành, chúng ta muốn đi sớm một chút. Vốn cũng không phải bởi tham gia tụ hội, không chừng giữa đường còn đổi hướng đi nơi khác, cho nên chỉ có thể dẫn theo đám Lan Y, những người khác không thể mang theo được.”

Lan thúc gật đầu, chuyện này dù Khúc Phàm không nói, thúc cũng sẽ không đồng ý, đừng thấy hai sư phụ này của Lan Y không thể hiện bất cứ bản lĩnh gì, nhưng Lan Y thay đổi chóng mặt chỉ trong vài ngày, tựa như đổi thành một người khác vậy. Ngũ giác, sức lực đều tăng lên nhiều lần, mục đích ra ngoài chuyến này cũng không vì bái sư, thuần túy chỉ là cùng sư phụ lịch lãm bên ngoài, người ngoài đâu thể đi theo.

“Còn nữa, đến ngày mười lăm, bên gia phụ sẽ về nhà, nhà này sẽ giao lại cho phía Lan thúc trông giúp, việc này vẫn chưa nói với các thúc. Lan thúc, thúc và Sâm bá, còn cả Tiền ca cùng nhau trông nom, như vậy lát nữa gọi Sâm bá và Tiền ca tới bàn bạc xem, muốn làm sao thì các thúc tự quyết định với nhau. Chỉ người nhà mình thì không thể đủ được, hoặc thuê người không thì mua người, các thúc quyết định. Hai chúng ta hiện cũng không muốn lo chuyện này nữa.” Khúc Phàm ý là sẽ do bên Lan thúc quyết định hết, nếu họ muốn mời họ hàng nhà mình tới cũng không phải không thể, chỉ xem họ nghĩ sao mà thôi. Hai người cũng muốn xem thử mấy người Lan thúc có thích hợp không? Họ cũng muốn xác định nên đối xử với mấy người Lan thúc thế nào, phải xem tình huống của họ mới quyết định để họ gia nhập đến mức nào.

Mà mấy người Lan thúc quyết định như thế nào, hai người Thước Nhạc cũng không biết, dù sao đến tận khi hai người ngủ rồi, thư phòng nhỏ ở Đổ Tọa phòng vẫn còn sáng đèn.

Sáng hôm sau, mấy người tam thúc rời đi, Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng đã gặp họ vào tối hôm trước, nhưng đã thiếu cảm giác thân thiết trước kia.

Tiến họ rời đi, ba người Lan thúc và Thước Nhạc, Khúc Phàm ở thư phòng thảo luận về kế hoạch của họ, chủ yếu là kế hoạch một năm sau. Sản nghiệp của họ chủ yếu là mấy mẫu ruộng tốt, rừng núi hoang cùng hồ lớn. Bọn họ quy hoạch lại một chút, nhưng Thước Nhạc nhận lo phần núi, cậu và Khúc Phàm trước lúc đi sẽ trồng chút cây ăn quả trên núi, có nước hồ thì hoàn toàn đủ điều kiện cho cây sống tươi tốt dù phải di rời. Mà phần đất đai còn lại cũng đã đủ cho họ sử dụng rồi.

Mặt khác, bên Lan thúc quyết định không mượn người mà đi mua người làm về, có tử khế cũng đáng tin hơn. Thước Nhạc và Khúc Phàm thấy không được tự nhiên nhưng vẫn đồng ý, thế giới này là như vậy, muốn an toàn thì đừng nói tới nhân quyền làm gì. Mấy người Lan thúc có thể suy nghĩ cho gia đình họ, hai người cũng rất mừng. Kỳ thật như vậy thì ai nấy đều tốt, họ quen biết Lan thúc nhưng không có nghĩa quen hết những người còn lại.

Bọn họ cũng bàn bạc chút, những người mua về cũng không ở cùng họ mà sẽ sắp xếp ở bên phía tiểu viện vốn là nhà kho kia. Thước Nhạc cũng không muốn có quá nhiều người ra ra vào vào nhà mình.

Sắp xếp xong chuyện này, Thước Nhạc ngày ngày ở bên cha mẹ cùng đám nhả, cứ nhịn không được dặn đi lại dặn lại. Lần này, Miu Miu cũng về, không ai ở lại cả, cậu càng thêm không vui. Nhưng dù luyến tiếc đến mấy vẫn sẽ đến ngày chia tay.

Thước Nhạc tiễn họ đến truyền tống trận, bước vào thử nhưng quả nhiên cậu vẫn không thể đi qua được. Mà khiến bọn họ bất ngờ là, Khúc Phàm khi đứng trong truyền tống trận sử dụng tiên khí Định Tinh bàn kia lại phát hiện trên thế giới này còn hai truyền tống trận nữa, không biết được kết nối tới đâu. Thước Nhạc có thể dung hay không, có lẽ chờ tới khi họ tới Thánh thành sẽ qua xem thử.

Lần này Khúc Phàm về hơn một tháng, hắn đưa Quả Quả vào nhập học trường đại học, sắp xếp xong cho Quả Quả, mọi thứ đều quay lại hết để Thước Nhạc xem. Thước Nhạc rất tiếc, hai lần Quả Quả nhập học, cậu đều không thể đưa đi.

Chờ Khúc Phàm làm xong hết mọi chuyện mới quay lại. Trước khi về lại dung Định Tinh bàn xem thử, trên Trái Đất, ngoài nơi này còn có ba truyền tống trận khác nữa, hơn nữa hắn còn phát hiện thêm một truyền tống trận ở sao Thổ trong Thái Dương hệ. Nói cách khác, trước kia thật sự đã từng có tu sĩ tới những tinh cầu trên Thái Dương hệ này của hắn, chuyện này rất đáng giá để thăm dò.

Từ truyền tống trận đi ra, lập tức thuận di trở về, đây là năng lực mà Khúc Phàm vừa lĩnh ngộ được. Hắn lập tức xuất hiện trong sân, không ngờ vừa hiện ra, đã nghe tiếng hét “A...” của một cô gái, tiếp theo một cước bước tới.

58. Kim Liên Thiên - Chương 58

Khúc Phàm tránh sang bên cạnh, cú đánh của cô gái kia bị hụt, lại trở tay đánh thêm một cú nữa.

“Xuân Hoa dừng lại, đó là sư phụ.” Lan Y nghe thấy tiếng hét của Xuân Hoa, đi từ phòng ra, thấy hành động của Xuân Hoa, lập tức kêu lên.

Khúc Phàm cười, lại tránh sang bên cạnh nàng.

Xuân Hoa lập tức đỏ bừng mặt, tay nắm góc áo, không biết nên nói sao.

“Xuân Hoa còn không mau giải thích với sư phụ.” Lan Y đi tới cạnh Xuân Hoa, kéo tay nàng nói.

“Rất xin lỗi, tiên sinh.”

Khúc Phàm khoát tay, “Thân thủ khá lắm.” Hắn cũng không tức giận, nghe Thước Nhạc kể về chuyện của Xuân Hoa, Khúc Phàm cũng có thể hiểu được, nàng vì chăm sóc đệ đệ, vì không bị người khác bắt nạt, coi như học được hết tài nghệ của Lan thúc nhưng vẫn sẽ rất cảnh giác với người lạ. Hôm nay thấy mình đột nhiên xuất hiện như vậy cũng không phải lỗi của nàng, cũng bởi quá đề phòng, như chim sợ cành cong thôi.

“Nàng tới khi nào vậy? Đã sắp xếp xong hết chưa?”

“Hôm kia vừa tới ạ, hiện đang ở cùng với Tiền thúc.”

Khúc Phàm gật đầu, đi về hậu viện, “Nào, con dạy nàng chút chuyện trong nhà, cứ yên tâm ở lại, nàng ở viện của Tiền huynh cũng có thể chăm sóc đệ muội.” Nữ hài tử cứ giữ bên cạnh quan sát thêm một thời gian mới xác định nên làm thế nào. Trước đó đã có tiểu Nam làm ví dụ, Thước Nhạc thật không có sức chống cự với nữ hài tử mà.

Lan Y cười cười, “Aiz, tiểu sư phụ cũng nói vậy.”

“Rồi, đừng theo ta nữa, nên làm gì thì làm đi.” Đi tới cửa hông, Khúc Phàm không để hai đứa theo nữa.

Xuân Hoa vẫn luôn đi theo hai người, thấy Khúc Phàm đã đi rồi mới thở phào. Khi đánh nhau thì không thấy sao, nhưng chờ đến khi sư phụ Lan Y dừng lại nhìn nàng cười, thế mà lại có cảm giác như bị nhìn thấu, nàng chẳng dám cử động luôn.

Khúc Phàm tới hậu viện, vào chính phòng, thấy Thước Nhạc đang ngồi trên tiểu kháng, cầm lên ngà voi để điêu khắc. Cậu đang khắc hình điêu, trên ngà voi khắc lên những hoa văn chim điêu, trong ngà voi trạm rỗng ba tầng, mỗi tầng lại có những hoa văn khác nhau, làm rất tinh tế. Đang vào lúc mấu chốt cho nên thấy hắn vào, Thước Nhạc cũng không ngẩng đầu lên, nhưng vẫn chào đón, “Đã về rồi.”

Khúc Phàm tới bên cạnh cậu, ừ một tiếng, cũng không quấy rầy cậu, cẩn thận nhìn xem. Thước Nhạc cầm trên tay chiếc đao khắc dài tinh tế, động tác trên tay rất khẽ, tựa như đang run rẩy. Khúc Phàm thấy đầu đao kia trượt rất nhanh, những mỗi lần lướt qua lại để lại vết khắc rất nhỏ, đồ án xinh đẹp cứ vậy được khắc lên.

Hô-Thước Nhạc khẽ thở ra, cầm ngà voi được khắc lên xem, vừa lòng nhìn hình khắc hoa bên trên, cẩn thận đặt lên cái giá trên bàn, cười vui vẻ, quay đầu hỏi, “Sao? Đẹp chứ, em khắc nó mà không dung thần thức và tinh thần lực đâu đó.” Cậu coi như đã thành công ở mặt điêu khắc.

Khúc Phàm cười, ôm lấy cậu, “Làm vậy rất mệt đầu, mấy hôm nay phải chăng vẫn cứ chăm chú vào thứ này?”

“Chẳng phải sao, anh và đám nhỏ không ở đây, mình em thật chán mà. Không phải mấy hôm trước thấy trên đường bán gà voi, thấy mà ngứa tay mà.” Xoay người qua, “Mọi việc ở nhà suôn sẻ chứ?”

“Coi như vậy, Quả Quả đã nhập học, hiện chắc đang học quân sự. Gia Gia được anh cả và Phí Dương đưa đi, anh không kịp chờ họ về, nhưng đã gọi điện báo không có chuyện gì. Mấy đứa nhóc bên đó có vẻ hiếu động nên ngoài mấy cô bé, còn lại thì xếp hết vào cùng một phòng, chẳng ai dám trêu vào. Tiểu Tiểu đã vào phòng thí nghiệm. Anh cũng đã nói trước để sắp xếp cho tốt. Mà anh Béo có con trai, lúc trước khi thằng bé sinh ra, anh còn bận tìm em, rượu đầy tháng cũng không tham dự, lần này về đúng lễ trăm ngày, anh tặng cho anh ấy một lọ linh tuyến. Trẻ con mới sinh ra, trên người ít tạp chất, pha loãng ra cho nó dung, về sau dù không tu luyện cũng có lợi với cơ thể, tu luyện lại nhanh gấp đôi. Anh Béo nghe nói chúng ta ở đây cũng muốn qua xem, nhưng đứa nhỏ còn nhỏ quá. Anh cũng đồng ý với anh ấy, chờ con anh ấy một tuổi sẽ đưa họ tới đây.”

“Vậy sao? Em cũng quên mất. Không biết giống anh Béo hay giống chị Béo nữa?”

Khúc Phàm nghe vậy thì lấy một bức ảnh từ trong giới chỉ ra, “Đây, ảnh trăm ngày.”

Thước Nhạc cầm lên xem, lập tức bật cười, “Khỏi nói chứ, thằng nhóc này đúng là phiên bản thu nhỏ của anh Béo mà, béo núc béo ních à.”

Khúc Phàm cong môi cười, “Em không biết chứ hiện anh Béo bế nó rất mệt đó, thằng nhóc này, lớn rất nhanh, cánh tay cứ như củ sen, giống hệt ảnh chụp anh Béo ngày trước, mà còn béo hơn cả Phi Phi lúc trước nữa đó.”

Cậu cầm ảnh chụp lên xem, “Nhìn ánh mắt này cũng rất thông minh, mắt nó có vẻ giống anh Béo.”

“Khi anh vào nhà thấy Xuân Hoa, Lan thúc, Lan thẩm đồng ý đám cưới của họ rồi?”

“Coi như vậy. Cô bé dù sao cũng được chú thích nhìn từ nhỏ tới lớn, là thanh mai trúc mã với Lan Y, mà nó vẫn luôn nhớ thương, sau này tu hành cũng không thuận lợi. Nhưng em cũng đã nói với Lan Y rồi, hai đứa cứ tạm sống cùng nhà đã, Lan Y còn chưa Trúc Cơ nữa, chưa thể ở cùng nhau, cứ từ từ thôi, chúng ta cũng tiện xem xét tính cách của cô bé. Ngoài ra cô bé còn mang theo cả hai em trau xuống, chúng còn nhỏ, cứ từ từ quan sát thêm. Em để họ ở lại sân của Tiền ca, Tiền tẩu dù sao cũng đã lớn tuổi, đúng lúc để Xuân Hoa chăm sóc một chút.”

Hai người nói một lúc lâu, thân thân yêu yêu, kể lại những chuyện xảy ra những ngày qua.

Phía Lan thúc đã bắt đầu chính thức quy hoạch trang viên của họ, trên núi cũng chuẩn bị trồng thêm cây ăn quả, Thước Nhạc đã chuẩn bị xong cây giống. Hai ngày nay, mấy người Lan thúc đang nghĩ tới việc mua người. Ngày hôm qua tìm tới lái buôn, khoảng hai ngày nữa sẽ có tin tức. Đợi đến khi mua được người thì sẽ đào hố, cậu đưa cây giống qua rồi tới lại trộm tưới chút nước hồ, đã không sai biệt lắm. Những chuyện khác cậu không muốn can thiệp quá nhiều. Xung quanh trang viên của họ đã được Khúc Phàm lập rất nhiều trận pháp, năng lượng tự do rất nhiều, thích hợp để cây cối phát triển tốt. Do vậy, cũng không cần cậu quá chăm bón, để mấy người Lan thúc quản lý đi vậy.

Khi Khúc Phàm quay lại bên Thước Nhạc thì Quả Quả đang tham gia quân sự. Bởi vừa thi đại học được vài ngày cậu đã cùng Khúc Phàm đi tới bên kia cùng Thước Nhạc, thư thông báo rồi thủ tục nhập học đều do chú Lân gửi giúp, cũng không biết vì sao, cậu lại bị phân tới khoa lịch sử. Chờ đến khi cậu quay lại thì đã khai giảng, đến báo danh mới phát hiện khác với nguyện vọng ban đầu của cậu. Tuy nhiên cậu cũng đã định sẽ học thêm lịch sử nên cũng không sao.

Nhưng bởi về muộn, Khúc Phàm đưa cậu đã là chiều ngày cuối cùng. Phòng ngủ của cậu đã đầy người, cậu chỉ có thể tới phòng khác ngủ. Phòng cậu ngủ lại là phòng của khoa quản lý thông tin, cậu đến muộn, trong phòng không có ai. Vì muốn ở thêm một lúc với Khúc Phàm nên tối hôm đó cậu lại về nhà ngủ, cũng không gặp được ai.

Sáng hôm qua, Quả Quả mới tới phòng ngủ, kết quả vừa mở cửa liền thấy một mảng trắng bóng, lần đầu tiên gặp mặt bạn học thể mà lại gặp khi toàn thân không mảnh vải che thân như vậy, thật quá kích thích đó biết không?

Lôi Bằng Phi là sinh viên năm nhất khoa quản lý thông tin, trong số những sinh viên mới vào dịp khai giảng luôn sẽ có vài người khiến người ta chú ý như vậy, mà Lôi Bằng Phi chính là một trong số đó. Cậu cao mét tám, dáng người kia quả thật y như người mẫu vậy, lại còn rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, người cũng cool ngầu, chính là hình tượng nam sinh lạnh lùng mà nữ sinh đương thời thích nhất, không ít người chú ý đến hắn đâu.

Lôi Bằng Phi có thói quen chạy bộ buổi sáng, cho dù đã vào trường đại học ở, cậu ta vẫn dậy rất sớm. Chờ sau khi chạy bộ buổi sáng trở về, hai người khác trong phòng mới thức dậy. Vốn ba người đang định đi ăn sáng, đã ngờ cậu bạn cùng phòng Chu Sướng, cũng thuộc khoa quản lý thông tin bất cẩn té cả bát nước lên người Lôi Bằng Phi. Sự ngoài ý muốn nho nhỏ này khiến Lôi Bằng Phi phải nán lại, chờ hai bạn học rời đi, trong phòng cũng không còn ai khác nữa, cậu mới thay quần áo. Mà ngay cả quần lót cũng bị ướt, tất nhiên phải thay ra, rồi dẫn tới kết quả gặp Quả Quả đẩy cửa vào.

Lôi Bằng Phi nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại, thấy một nam sinh xa lạ, hai người cùng đơ luôn.

Quả Quả thấy Lôi Bằng Phi, phản ứng đầu tiên là, người này có thể làm người mẫu đó, khuôn mặt sắc nét, hoàn toàn có thể cosplay kẻ trầm tư đó. Làn da màu mật ong tuy không đủ nhẵn mịn nhưng lại đầy cảm xúc, vuốt lên nhất định rất tuyệt đó, chất tóc cũng tốt nữa, mang màu đen vô cùng thuần khiết, hình dáng khuôn mặt cũng đẹp kìa, rất thích hợp để phác họa chân dung đó nha. Dáng người cường tráng nhưng lại không khiến người ta có cảm giác quá cơ bắp, từng đường cong hoàn mỹ. Nghĩ rằng nếu lúc trước ở Pháp mà có người này làm người mẫu cho mình, hẳn mặt phác họa nhân thể sẽ phát triển thêm chút nữa rồi.

Cũng không trách Quả Quả lại nghĩ vậy, trước kia cậu học hội họa ở nước Pháp, gặp được rất nhiều người mẫu, nam nữ đều có nhưng chẳng có cảm giác gì, đều là kẻ ngoài nghề cả. Cơ thể Quả Quả đã được cải tạo nhất định, thị lực vô cùng tốt, bất kỳ thiết sót nào trên người của người mẫu đều bị phóng đại vô hạn, thật khiến người ta buồn nôn, nhất là làn da của những người mẫu không chuyên thật quá không tốt. Thời gian lâu dần, cậu cũng chẳng còn cảm giác gì với nhân thể nữa. Nhưng người này cũng không tệ lắm, ít nhất về bề ngoài kia có thể chấm chín trên mười rồi.

Mặt khác, cho dù ai đột nhiên thấy một người cùng giới tính với mình trần truồng đứng trước mặt thì não cũng sẽ tạm dừng hoạt động một lúc mà thôi, nếu khác phái thì sẽ phản ứng mạnh hơn nữa, hoặc thét chói

tay hoặc đóng mạnh cửa lại. Cho nên Quả Quả cũng không có phản ứng gì quá lớn. Hơn nữa, Quả Quả trước đây còn có tính tự bế, sau này thì trước mặt người ngoài cũng không linh hoạt lắm. Ra nước ngoài du học mấy năm cũng học được cách giao tiếp, nhưng lại tựa như đeo mặt nạ, cứ như vậy mà mang theo chút kính trọng mà xa cách, trong lòng dù khiếp sợ nhưng vẻ mặt lại chẳng hề thay đổi. Hơn nữa, cậu càng khấn trương, mặt lại càng thêm nhu hòa. Cậu chưa từng ở nhà làm bộ chút nào, cho nên đến nay người nhà vẫn chưa từng biết cậu như vậy.

Lôi Bằng Phi nhìn nam sinh đứng ở cửa đang nhìn mình từ trên xuống dưới mà đánh giá, mặt lập tức đỏ lên. Nhanh chóng kéo quần lót lên, từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng thấy xấu hổ như vậy đâu.

59. Kim Liên Thiên - Chương 59

“Chào cậu, tớ gọi Thước Quả, khoa lịch sử, cũng ở phòng này.” Cậu vốn theo họ ba, họ Triệu, nhưng sau đó được Thước Nhạc và Khúc Phàm nhận nuôi, cũng không đổi tên; nhưng sau đó đi Pháp, cậu lấy tên Pháp là Thước Quả. Tuy rằng hàng năm đều tới viếng ba mẹ, nhưng tình cảm của cậu với ba mẹ cũng không thân thiết như vậy, có lẽ bởi bệnh tự kỷ, cậu vẫn luôn chìm đắm trong thế giới của chính mình. Chứng tự kỷ khác hơn, cũng bởi Thước Nhạc và Khúc Phàm đã cho cậu tình thương của cha, có lẽ xen lẫn trong đó còn chút tình thương của mẹ, trong lòng cậu, hai người còn thân thiết hơn cả ba mẹ đã sinh ra mình. Cứ vậy, sau khi về nước đổi tên thành Thước Quả, cậu không quên ba mẹ của mình, chờ sau này có con, cậu sẽ để chúng kế thừa dòng họ này. Cậu chỉ quá thích ba ba mình, hy vọng có thể mang họ của ba.

Lôi Bằng Phi mặc quần áo xong, lộ ra nụ cười mất tự nhiên, “Xin chào, tớ là Lôi Bằng Phi, năm nhất khoa quản lý thông tin.” Phải nói nụ cười này của cậu nặn ra được không dễ đâu, cậu là người trời sinh không thích cười, đây cũng do di truyền cả thôi, ông cậu, cha cậu đều như vậy, mặt lúc nào cũng lạnh như vậy, cũng không phải giả cool ngẫu nhiên gì cả. Trước kia lúc vào trung học, các bạn học cả năm chắc cũng không thể thấy cậu cười dù chỉ một lần. Lúc này cũng bởi vì quá xấu hổ, không biết phải đối diện với Quả Quả thế nào nên mới phải cố nặn ra nụ cười, tiếc rằng quá cứng ngắt.

Quả Quả nhìn vẻ mặt này của cậu, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này thật quá hợp để vẽ xuống mà, có cảm giác quý mị, khiến cậu có xúc động muốn vẽ lại mà. Đương nhiên, cậu cũng biến sự xúc động này thành sự thật, chờ Lôi Bằng Phi vội vàng rời khỏi phòng, Quả Quả lấy ra bản ký họa của chính mình, bắt đầu vẽ. Không lâu sau đã phác họa được vẻ mặt kia của Lôi Bằng Phi vào, từng nét vẽ sắc xảo tựa như dung mạo chụp lại vậy, vô cùng hoàn mỹ.

Rời khỏi phòng, Lôi Bằng Phi lập tức đen mặt, cả người lập tức tựa như khối băng đang tỏa ra khí lạnh, khiến những người xung quanh phải nhường bộ lui binh. Cả ngày nay, cậu đều tỏa ra hơi thở chói tới gần, khiến cho bạn học trong lớp đều không dám tiến lại gần, phong cách nam sinh cool ngẫu nhiên quả không bao giờ lỗi mốt mà. Mà cả ngày, cậu đều hối hận vì mình thể hiện quá mức yếu đuối mà.

Quả Quả học quân sự trong quân khu, sáng hôm sau họ lập tức khởi hành tới quân khu. Quả Quả cũng coi như không xa lạ gì khu bên này, nơi này cách căn cứ không xa, cậu từng cùng lão ba tới đây một lần; kỳ thật cũng là ngồi xe vào rồi lại ra, cũng không thấy thế nào cả.

Bọn họ không đóng quân ngay tại đây mà dựng trại ở tạm thời thôi. Một lều có thể đủ cho hai mươi người

ngủ lại, vừa đủ cho một lớp một lầu. Trùng hợp là, lầu bên cạnh của họ là khoa quản lý thông tin, hơn nữa khi họ học quân sự cũng cách không quá xa.

Lôi Bằng Phi từ sau ngày đó vốn cũng không nói chuyện nhiều với Quả Quả. Quả Quả cũng không quá để ý, sự thật cũng bởi cậu không để ý chuyện ngày đó lắm. Vốn nha, cũng chẳng phải chuyện gì to tát mà. Quả Quả mỗi tối đều phải gọi điện cho em trai, em gái, làm gì còn thời gian nghĩ đến chuyện này. Cũng vốn không để ý cậu ấy cố ý không nói chuyện với cậu.

Lôi Bằng Phi không muốn gặp Quả Quả, cũng không muốn có liên quan gì tới cậu, lại càng để nhìn thấy cậu. Tựa như trên sân thể dục này, bảy, tám lớp, một trăm năm mươi, sáu mươi người đứng chung với nhau, cậu vừa liếc mắt đã có thể thấy được Quả Quả. Cũng rất kỳ quái, tựa như trên người cậu mang theo rada chuyên dụng để định vị Quả Quả vậy. Cho dù có bao nhiêu người, đập vào mắt cậu đầu tiên sẽ luôn là cậu ta. Học quân sự được một tuần, Quả Quả vẫn cứ lắc lư trước mặt cậu, nhắc cậu nhớ lại chuyện xảy ra ngày đó.

Hai ngày đầu tiên, Quả Quả không cảm thấy gì nhưng cậu dù sao cũng đã Trúc Cơ thành công, rất miễn cảm với thế giới bên ngoài. Cho dù cậu vì không để dị năng giả và tu chân giả phát hiện nên chưa từng thể hiện năng lực của chính mình. Nhưng ngũ cảm của cậu hơn hẳn người bình thường. Cho nên, khi cậu mấy lần chạm mắt với Lôi Bằng Phi còn cảm thấy giận nữa.

Người này sao vậy chứ? Cứ nhòm mình làm gì. Còn vẻ mặt kia nữa, giống như người ta nợ cậu ấy tám trăm vạn vậy.

Một tuần kiểm tra kết quả huấn luyện, trước trạm quân tử, đúng lúc hai lớp xếp hàng đối mặt, vóc dáng Quả Quả không lùn, có mét bảy, mét tám, đoán chừng còn có thể cao thêm nữa. Cậu đứng hàng đầu, mà phía đối diện chính là Lôi Bằng Phi. Việc này khiến hai người đều không thoải mái, mắt tựa như gà trống chọi, khuôn mặt lại chẳng chút thay đổi. Người đứng cạnh họ đều cảm thấy lạnh lùng.

Đứng nửa giờ, huấn luyện viên để họ nghỉ tại chỗ. Bạn học bên cạnh đều bắt đầu giật giật, hoặc ngồi xổm, hoặc ngồi bệt xuống, lập tức khiến hai người trở nên nổi bật. Mọi người vừa nhìn qua liền biết hai người đang ghì nhau so tài.

Huấn luyện viên thấy tư thế của cả hai, thấy vẫn có thể đứng thêm một lúc nữa, cũng kệ, còn lấy đồng hồ ra xem.

Lần này vừa đứng liền đứng liền hai giờ liền, hai huấn luyện viên đã sớm muốn bảo họ dừng lại nhưng thấy sắc mặt hai người cũng không tệ nữa, liền đứng cạnh nhìn. Tuy rằng hành vi của hai người này có chút không đúng nhưng việc so bì như vậy vẫn rất làm cho người ta thích, dù sao không so bì thì sao biết trong lớp còn có nhân vật cỡ này.

Quả Quả có chút hối hận, làm vậy có phải quá chơi trội không, nhưng nếu cứ từ bỏ như vậy thì lại không phải tác phong của cậu. Ngoài ra cũng rất bội phục người đối diện, cậu là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, làm vậy lại có chút đang bắt nạt người ta vậy. Nhưng cường độ thể này, cậu dù đứng cả ngày cũng chẳng sao cả. Cho nên, thấy Lôi Bằng Phi có thể đứng cùng cậu, vẫn rất kính nể, trước khi Trúc Cơ, cậu cũng không thể kiên trì lâu như vậy.

Quả Quả không biết rằng Lôi Bằng Phi đang đứng cạnh hắn kia, tuy rằng chưa từng học qua võ công, cũng không tu hành nhưng cậu ta từ nhỏ đã sống trong quân đội, trước đây cứ hề phạm lỗi, ba cậu sẽ phạt đứng như vậy, đã sớm quen rồi. Cậu ta không hề nhúc nhích, đứng suốt ba tiếng cũng không sao cả. Lại nhìn về phía đối diện, nhìn nam sinh có vẻ thư sinh da thịt trắng nõn kia (Lôi Bằng Phi có mặt than kia tuyệt đối có tấm lòng muộn tạo) cũng có thể đứng đến mức này, thật khiến người ta khâm phục mà.

Cứ như vậy, bất tri bất giác lại trở lên kính nể lẫn nhau.

60. Kim Liên Thiên - Chương 60

Quả Quả ở bên cạnh Thước Nhạc lâu ngày, tính cách cũng rất giống cậu, ngày thường không thích tính toán chi ly, sẽ không tức giận vô lý. Vụ việc ở trạm quân tư trôi qua, cậu rất hối hận. Vốn sinh viên cũng rất thích tám chuyện, càng hướng chi vào lúc quân sự này, lại đứng díp các sinh viên trao đổi tình cảm. Hai sinh viên khoa lịch sử và khoa quản lý thông tin so tài với nhau lập tức truyền đi khắp các ban, các khoa trong trạm quân tư. Quả Quả lập tức nổi tiếng, khác xa với phong cách khiêm nhường trước đây của cậu.

Đi đến đâu cũng có người chỉ trỏ, cũng có nữ sinh tiến lại chủ động xin số điện thoại, trong lòng hận Lôi Bằng Phi chết đi được. Cậu không biết dù không có chuyện này, cậu vẫn bị chú ý mà thôi. Không nói đám nhỏ nhà họ từ nhỏ đã ăn thực vật không ô nhiễm mà lớn lên, uống nước hồ, cơ thể không có chút tạp chất nào, những người được gọi là mỹ nữ, trai đẹp bây giờ, làn da đều có chút thiếu sót, hoặc có đậu thanh xuân hoặc không đủ nhẵn mịn, ăn thức ăn không lành mạnh ảnh hưởng biết bao nha. Lại nói, Quả Quả đã Trúc Cơ, nước trong linh tuyến lại khiến cơ thể cậu ngập tràn linh khí, khí chất toàn thể cũng bất phàm. Hơn nữa Quả Quả vốn đã rất đẹp trai, còn có khí chất của nghệ thuật gia, tất sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác, chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi, giờ chỉ sớm hơn chút. Lại bởi vì chuyện này, cậu và Lôi Bằng Phi lại thường xuyên được lôi ra xếp chung với nhau.

Một người dịu dàng như ngọc, một người đẹp trai lạnh thấu xương, khí chất khác nhau, loại hình khác nhau, nhưng lại chẳng phân biệt được vẫn cứ ngang bằng nhau.

Lôi Bằng Phi cũng rất mâu thuẫn, vốn không phải chuyện lớn gì, hiện tại lại càng không biết phải nói gì, cũng không thể nói rõ cảm giác trong lòng. Cậu lúc nào cũng chú ý tới Quả Quả, tuy ngoài mặt tỏ ra không để ý, nhưng trong lúc lơ đãng vẫn sẽ tìm hiểu tin tức về cậu ấy, hơn nữa thấy cậu đối xử hòa nhã với những bạn học nữ tới xin làm quen lại rất tức, cũng không biết mình bị sao nữa.

Thời gian học quân sự của đại học Yến Kinh rất dài, kéo dài liên tục một tháng. Đạo này đám Trường Hi cũng bận rộn nên không có thời gian qua thăm tiểu sư đệ nhà mình. Mấy nhóc khác còn tốt, chỉ cần về căn cứ có thể gặp được, nhưng Quả Quả thì từ khi khai giảng, họ đã lâu không gặp được. Hôm nay, Cao Sảng hoàn thành nhiệm vụ, có nửa ngày nghỉ, đúng lúc tới xem thử. Lãnh đạo phụ trách quân sự lần này lại quen biết Cao Sảng, cũng rất hoan nghênh Cao Sảng tới, cũng không từ chối yêu cầu của hắn.

Quả Quả nhận được tin của huấn luyện viên, lập tức đến đoàn bộ. Cao Sảng đang đứng ven đường chờ cậu, “Sư huynh, sao anh tới vậy, hôm nay được nghỉ sao?”

Cao Sảng nhìn Quả Quả, vỗ lên vai cậu, “Anh tới xem thử, huấn luyện quân sự cả tháng em có rắn chắc thêm chút nào không, còn chẳng cao thêm chút nào, hiệu quả không rõ lắm nhỉ.”

Quả Quả nhìn hần cười hắc hắc, không phải nụ cười ôn nhu lại mang theo xa cách ngày trước.

Cao Sảng cũng chỉ nói vậy thôi, chút vận động như vậy cũng chẳng ăn nhằm gì với cậu cả, “Hôm nay anh được nghỉ nửa ngày, muốn qua thăm, sư công, sư bà đều rất nhớ đệ, chờ quân sự xong thì về nhà đi. Khu nhà gần trường đệ đã sửa sang lại cho em rồi, em cũng qua xem thử đi, có gì không vừa ý thì gọi lại cho anh, anh bảo người sửa lại cho.”

“Không cần đâu, sư huynh làm mà sao lại không hợp.”

Cao Sảng cũng chỉ thuận miệng nói, đồ dùng để trang trí đều do Quả Quả tự thiết kế, hần cũng đã xem qua, giống y đúc, “Chương trình học trường em có vẻ khó, nghe nói cạnh tranh cũng gay gắt, em cũng phải để ý, đừng để mình mệt mỏi quá. Học những gì em muốn học, tháng nào cũng phải về thăm nhà, đừng để sư công, sư bà lo lắng.” Lần này cũng coi như Quả Quả sống riêng, trước kia đi Pháp cũng có cha mẹ Thước theo cùng, lần này dù sống cùng thành phố nhưng lại coi như cậu sống riêng, cho nên người nhà cũng không yêu cầu cậu thường xuyên về nhà.

“Dạ, sư huynh yên tâm đi.”

Hai người còn nói chuyện, thấy Quả Quả vẫn khỏe mạnh, Cao Sảng cũng yên tâm, “Rồi, thấy em vẫn khỏe, anh cũng yên tâm, anh còn phải qua chỗ Thôi lão tiên sinh nữa.”

“Dạ? Kỳ Kỳ lại sao nữa ạ?”

“Kỳ Kỳ không sao, nhưng Thôi lão tiên sinh không khỏe, chỉ sợ không qua khỏi. Mấy hôm nay Kỳ Kỳ đều ở cạnh chăm sóc ông ấy, anh qua xem có giúp được gì không.” Quả Quả nghi hoặc, “Chuyện từ bao giờ vậy?”

Vừa lúc hai người đi tới nơi vắng vẻ, Cao Sảng hơi dựa sát vào nói thầm với Quả Quả, Tuổi Thôi lão tiên sinh cũng đã lớn, mấy năm trước còn bị xuất huyết não, đã được sư phụ phẫu thuật cho, lúc đó rất nghiêm trọng, nếu không phải sư phụ thì người khác còn chẳng dám phẫu thuật nữa. Vậy mới thêm được mấy năm. Cuối tuần trước lão gia tử bị ngất, nếu không có Kỳ Kỳ bên cạnh cho uống chút nước hồ, chỉ sợ đã sớm rời đi. Hai ngày nay, Kỳ Kỳ cứ nghĩ mãi xem có nên dùng chút linh tuyến hay không, cũng bởi vậy anh mới định qua nói chuyện với nó.”

Quả Quả nhú mày, lão gia tử cũng sắp chín mươi, dựa vào tình huống cơ thể của ông thì không thể dùng linh tuyến được, “Sư huynh qua đó, cố gắng khuyên nhủ Kỳ Kỳ, linh tuyến dù pha loãng thì lão gia tử cũng không hần có thể dùng được. Trước đó đã dùng cả linh tuyến rồi, lần này lại dùng linh tuyến nữa sẽ gia tăng áp lực, sợ ông ấy không chịu được. Muốn dùng cũng cần cẩn thận chút.” Chỉ sợ dùng linh tuyến cũng chẳng cứu được, Kỳ Kỳ sẽ lại càng khó chịu mà thôi.

“Em yên tâm, Kỳ Kỳ cũng hiểu chuyện này, nó chỉ không thể chấp nhận thôi.”

“Sư huynh cần phải khuyên Kỳ Kỳ, đừng để nó buồn quá, nếu thật sự có chuyện thì gọi điện cho em, ba ba, lão ba không có nhà, có gì thì chúng ta phải qua đó.”

Cao Sảng gật đầu, “Em cũng đừng lo quá.”

Quả Quả nghĩ sư huynh làm việc rất ổn thỏa, Kỳ Kỳ cũng không phải người lỗ mãng, hẳn không có vấn đề gì nên cũng yên tâm.

“Rồi, em đi học đi, đừng nghĩ đông nghĩ tây, mọi chuyện còn có anh. Anh thấy em ở trường cũng khá nổi tiếng, không ít nữ sinh xinh đẹp đều nhìn em đó. Em phải nắm chắc cơ hội mà tìm bạn gái đi.” Hai người đứng ở đây một lúc đã thấy mấy đám nữ sinh đang nghỉ ngơi đi qua bên cạnh họ, vừa đi còn vừa nghị luận, dựa vào thính lực của Cao Sảng, tất nhiên có thể nghe được họ đang nói gì.

Quả Quả đỏ mặt, “Sư huynh mới phải cần tìm sư tẩu cho em đó, trước khi về em nghe ba ba nói để mấy sư huynh kết hôn sớm chút đi.” Lời này quả thật do Thước Nhạc nói, tư tưởng cậu cũng không khác người thường là mấy, mấy đồ đệ cũng sắp ba mươi, nên kết hôn rồi.

Cao Sảng dùng sức xoa xoa đầu cậu, “Anh cũng không cần em lo. Được rồi, nói tới đây thôi, anh phải đi đây.”

“Dạ sư huynh, chờ huấn luyện quân sự xong em sẽ về nhà.”

Nhìn sư huynh rời đi, Quả Quả xoay người muốn về, không ngờ lại ‘rầm’, đụng phải người ta, “Hắc-cậu sao thế, sao lại đứng ngay sau lưng người ta thế hả.” Dù sao cũng không ham tu hành như Kỳ Kỳ hay Phi Phi, Quả Quả coi tu hành như dưỡng sinh mà thôi, vẫn quen coi mình như người bình thường, cho nên cậu căn bản không có năng lực mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, nên cũng không nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Quả Quả thiếu chút nữa ngã nhào, nói xong, ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt lạnh như băng.

“Hừ-” Lôi Bằng Phi hừ một tiếng, tránh khỏi Quả Quả bước đi.

“Aiz..” Quả Quả bị cậu ta khiến cho mơ hồ, cậu ta sao vậy chứ, quá không lễ phép, lập tức tức điên. Việc này không để yên được-

Lôi Bằng Phi cũng không biết tại sao, chỉ biết trong lòng như có lửa đốt, vừa rồi từ xa đã thấy Quả Quả nói chuyện với một người đàn ông thực mạnh mẽ, nụ cười kia tựa như hoa nở vậy, cho tới giờ vẫn chưa từng thấy cậu ấy cười như vậy với ai, bình thường lúc cười lên cũng như đang đeo mặt nạ vậy, tuy rằng sáng lạn nhưng vừa thấy đã biết không phải thật lòng. Sau đó lại thấy người đàn ông kia ghé sát vào mặt cậu ấy, không biết nói gì, mà từ góc độ của cậu lại cứ như hai người đang hôn môi vậy. Cậu biết chuyện nhất định không phải như vậy nhưng trong lòng lại cứ không nhịn được nghĩ như vậy, thấy Thước Quả này quả là một kẻ ăn chơi, tựa như ngày đó nhìn cậu vậy, chẳng biết thẹn tẹo nào. Hiện lại còn thân mật với người đàn ông khác như vậy. Thậm chí còn nhìn người kia đi xa, bộ dáng lưu luyến không rời kia khiến cơn tức

trong lòng cậu cứ bốc lên ngàn ngút.

Quả Quả bị cậu ta làm cho chẳng vui về gì, lúc này huấn luyện trong ngày đã kết thúc, cậu về lều, các sinh viên khác đang rửa mặt bên ngoài, cãi nhau ầm ĩ.

“Khoa quản lý thông tin Lôi Bằng Phi kia cũng quá trâu đi, hôm nay ngắm bắn được tận chín mươi tám điểm đó.”

“Trâu gì chứ, tớ nghe nói nhà họ ai cũng là quân nhân, hẳn trước kia nhất định từng học bắn rồi.”

“Vây cũng trâu mà. Ngoài cậu ta thì trong cả khoa cũng chỉ được nhiều nhất tám mươi chín điểm thôi.”

“Aiz, tớ nghe nói Thước Quả khoa các cậu từng thi với Lôi Bằng Phi, hôm nay cậu ta được bao nhiêu?”

“Chiều nay cậu ta bị chính trị viên gọi đi mất, không bắn. Nhưng tớ nghĩ cậu ấy cũng không được nhiều điểm như vậy đâu.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.”

Quả Quả nghe cuộc thảo luận của chúng bạn, nhú mày, ngày mai nhất định phải bắn bia hơn kẻ kia.

Sáng hôm sau quả nhiên lại bắn bia, trùng hợp là hai lớp cùng tiến lên bắn bia. Kỳ thật, kể từ sau lần Quả Quả và Lôi Bằng Phi so bì với nhau, hai đội ngũ này luôn được xếp cạnh nhau, hai huấn luyện viên cũng ganh đua nhau nữa mà. Hôm qua, Lôi Bằng Phi có thành tích tốt như vậy khiến vị huấn luyện viên kia được dịp nở mày nở mặt, hôm nay cũng cố ý chen lại đây.

Quả Quả hôm qua bị chọc xù lông, hôm nay vừa tới đã liếc nhìn Lôi Bằng Phi, ánh mắt kia tràn ngập khinh thường, cầm súng lên, gác lên vai, cũng chẳng thèm nằm sắp xuống.

Súng cho sinh viên dùng nhưng sức giật cũng không nhẹ, không thấy đám sinh viên kia đều phải nằm úp sắp xuống hay sao, làm vậy cũng bởi vì giảm sức giật. Quả Quả dùng thương không tốt, nhưng cậu lại rất giỏi dùng súng trường, tuyệt đối không bắn trượt.

Đùng đùng—liền tục mười phát, cơ thể không hề bị thương, mười phát mười điểm, thành tích như vậy dù trong quân đội cũng hiếm có.

Buông súng xuống, Quả Quả cố ý liếc nhìn Lôi Bằng Phi phía đó, vẻ mặt kia tuyệt không phù hợp với tính cách thường ngày của cậu.

Từ khi Quả Quả bước lên đến khi bước xuống liếc mắt kia, Lôi Bằng Phi nhìn dáng vẻ lưu loát của cậu,

hơn nữa còn hàm chứa một chút nghịch ngợm, không biết tại sao trái tim đập thành thịch, cứ như có chú thỏ con đang chạy loạn trong đó. Mặt tuy không thay đổi gì, lỗ tai lại đỏ lên, yết hầu khô khốc, cảm giác như cảm nắng vậy. Khẽ cắn môi, cố đè nén cảm xúc này xuống, đột nhiên nhớ tới cảnh hôm qua cậu ấy thân mật với người đàn ông khác, cứ như bị tạt cho cả chậu nước đá, lập tức lạnh như băng. Rốt cuộc không liếc nhìn Thước Quả dù chỉ một cái.

61. Kim Liên Thiên - Chương 61

Chớp mắt, một tháng trôi qua, trong tháng này Khúc Phàm và Thước Nhạc vẫn luôn lo toan chuyện trong nhà. Khúc Phàm lại tiến hành xây dựng trận pháp quanh nhà, chủ yếu tăng thêm sự an toàn, tu sĩ bình thường sẽ không thể phát hiện bất kỳ dấu vết nào về sự có mặt của tu sĩ trong này. Trong tay Lan thúc, Sâm thúc cùng với Tiên ca đều có một khối ngọc bội khởi động đặc biệt, nếu tu sĩ đến nhà có ý đồ xấu vậy bọn họ cứ đập nát ngọc bội bất kỳ trong tay họ sẽ có thể khởi động trận pháp của trang viên, giam cầm những tu sĩ trong trang viên. Đây là trận pháp chuyên dùng để đối phó với tu sĩ. Khúc Phàm cũng không hy vọng phải dùng tới.

Cổ võ giả bình thường không cần phòng bị tới mức như vậy, Khúc Phàm tuy không thể dùng một tháng để mấy người Lan thúc trở thành tu sĩ, lại có thể khiến họ trở thành cao thủ, có thể tự bảo vệ mình.

Một tháng này, Thước Nhạc chịu trách nhiệm trồng cây ăn quả, bọn họ nghiên cứu thử, tìm lá buôn mua hộ năm người. Tuy nói hành vi buôn bán người này rất khó chấp nhận, nhưng được Lan thúc khuyên nhủ, cậu và Khúc Phàm cũng không quá cố chấp. Thế giới này vốn như vậy mà, người thuê về sẽ có dị tâm, còn người hầu ký tử khế lại khó có khả năng phản bội. Thế giới này chính là một thế giới phân chia giai cấp rõ ràng, muốn ai nấy đều ngang hàng là chuyện không có khả năng.

Lúc mua người thì mua luôn cả gia đình. Mùa đông năm ngoái tuyết quá lớn, thôn Tam Họ còn đỡ, nhưng mấy thôn khác thì đều gặp nạn, mấy gia đình này cũng đều gặp khó khăn, đều là gia đình làng hoàng. Ngày thường cũng làm nông, đều rất quen tay hay việc, có cả nam lẫn nữ, dù sao trong trang cũng có rất nhiều việc, nhất định sẽ có việc cho họ làm. Thước Nhạc cũng đã định ra mức tiền tiêu vật hàng tháng, quyền lợi được hưởng cho họ, nhà ở thì sẽ xây thêm thanh chuyên ngõa phòng ở chỗ nhà kho kia. Tuy không thiết kế tinh xảo bằng khu bên Lan thúc nhưng cũng đủ ở. Thức ăn trong nhà cũng tốt, còn tốt hơn trong nhà bình thường, mấy gia đình này cũng yên lòng.

Thước Nhạc và Khúc Phàm chỉ gặp họ vào ngày đầu tiên, không tiếp xúc nhiều, mọi chuyện đều giao cho bên Lan thúc. Quyền lợi cũng đã thương lượng với bên Lan thúc rồi mới quyết định. Họ tuy không thiếu chút tiền này, có thể để họ tốt hơn nữa nhưng họ lại không thể làm như vậy được, có vài quy tắc cần phải tuân thủ, đừng để cuối cùng lại sinh lòng tham. Năm hộ gia đình có tổng cộng chín nam tử trưởng thành, bảy nữ nhân, còn có bốn hài tử. Cơ bản vậy cũng đã đủ.

Bởi vì vẫn còn lạnh, chuyện trồng cây trên núi sẽ do Thước Nhạc và Khúc Phàm tự thực hiện, một người đào một người lấp, rất nhanh phần núi hoang kia đã đầy cây ăn quả. Những cây ăn quả thích hợp với khí hậu nơi này đều trồng một chút, còn thêm chút quả vỏ cứng ít nước: hạch đào, cây phỉ, hạt dẻ, hạt điều... mỗi loại trồng khoảng hai mươi cây, trồng gần kín cả khu núi hoang. Ngoài ra còn thừa lại năm mẫu, trồng thêm vài loại nhỏ, để xanh hóa trang viên còn trồng thêm chút cây hoa quế, ngọc lan, hải đường... ở con đường ven hồ. Những cây cối được đánh ra đều là những cây vừa mọc trong không gian chưa được lâu,

thực vật trong không gian lớn rất nhanh, vừa cao vừa lớn. Cây cối ở đây không sinh sôi nảy nở ra nhiều như bên ngoài không gian, nhưng để mang ra trồng bên ngoài vẫn đủ. Các loại hạt giống trong không gian cũng lấy ra một chút, để bên Lan thúc tự trồng, trang viên sẽ trở nên thế nào, vậy liền xem mấy người Lan thúc làm ra sao.

Giải quyết xong chuyện trong nhà, Thước Nhạc và Khúc Phàm lại chuẩn bị lên đường. Hai người định sẽ mang theo Sâm Kỳ, Lan Y, Lan Phi và Xuân Lan, cũng hy vọng để bốn người có thể trải nghiệm thế giới bên ngoài. Mấy hôm trước Lăng Tiêu đã tới đây, mời họ tới Tàng sơn gặp sư phụ mình. Có điều chuyện trong nhà còn chưa xong, phải ở lại chờ vài ngày, hôm nay mới cùng đi với họ.

Rời khỏi Tương Viên thành, đi khoảng mười dặm liền thấy một ngọn núi cao ngất, ẩn trong mây mờ. Cây cối trên núi rất xum xuê, từ xa chỉ thấy một màu xanh tươi, lộ rõ ý xuân.

“Đây là Tàng sơn.” Lăng Tiêu ngồi trên lưng ngựa, chỉ vào ngọn núi cao cao kia nói, nét mặt vui vẻ.

“Hùng vĩ quá.” Khúc Phàm ôm Thước Nhạc, hai người cùng cười một con ngựa, xe ngựa của mấy đồ đệ đi theo bên cạnh.

“Tàng sơn tuy không tính cao, nhưng cũng coi như cao nhất ở Tương Viên thành. Khi lên núi, ta dẫn mọi người đi thông thả, có thể ngắm cảnh đẹp.”

Hai người cũng có chút kinh ngạc, Tàng sơn thế này mà còn không phải là cao, vậy núi ở thế giới này cao đến mức nào cơ chứ.

“Ngọn núi này rất kỳ quái, cao như vậy hẳn có thể nhìn thấy từ Tương Viên thành nhưng mà hiện đến gần như vậy mới có thể thấy được.”

Khúc Phàm hí mắt, ghé sát bên tai cậu nói, “Ngọn núi này rất lạ, anh thấy sương mù trên đỉnh núi kia không giống tự nhiên lắm. Hiện cách quá xa, chờ chúng ta lên núi sẽ biết thôi.”

Thước Nhạc gật đầu, hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hắn, “Đừng nói bên tai em, ngứa lắm.”

Ha ha... Khúc Phàm cười, ngồi thẳng lại, tay ôm eo cậu lại càng thêm chặt.

Nhìn núi chạy chết ngựa, Thước Nhạc cảm thấy phải chăng đơn vị mà Lan thúc nói không giống với trên Trái Đất, rõ ràng nói mấy chục dặm nhưng đã xa đến tận mấy trăm dặm rồi.

“Cũng không phải sai, nói mấy chục dặm cũng đúng, thực tế ra khỏi Tương viên thành, đi hết sông Tương Viên thì đã tới địa phận của Tàng sơn.” Nghe được nghi vấn của Thước Nhạc, Lăng Tiêu cười giải thích.

“Nơi này cũng có thôn xóm sao?”

“Cũng không coi như thôn, trên Tàng sơn thảm thực vật phát triển, cây cối tươi tốt um tùm, một vài thương nhân buôn củi cũng dựng lều ở đây chặt cây rồi chuyển về Tương Viên thành.”

“À, chặt cây, có thể tùy ý chặt cây sao?” Thước Nhạc thấy cây cối nơi này đều rất to lớn, thoát nhìn đều đã mấy chục năm, chặt thì quá đáng tiếc.

Đây cũng là điểm đặc sắc nhất của Tàng sơn, cây cối trên Tàng sơn mọc rất nhanh, một thân cây như vậy cũng chỉ cần năm năm là được. Cây mọc trên núi nếu không chặt thì sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của cây cối. Thương nhân buôn củi cũng chỉ có mấy người đó, nơi đó không còn cây nào nữa, nhìn thoáng đãng.” Lăng Tiêu chỉ vào đám đại thụ đang vây quanh bọn họ, cũng không để ý lắm.

Hai người liếc nhìn nhau, núi này có gì đó rất lạ, nào có cây cối ở đâu lại mọc nhanh như vậy, cho dù hoàn cảnh ở xã hội nguyên thủy tốt nhưng không thể nào tốt như vậy được.

Đi qua thôn nhỏ liền tiến vào rừng cây, vào rừng được một đoạn, thấy sương mù mênh mông, Thước Nhạc và Khúc Phàm phát hiện thần thức của họ bị hạn chế, không thể tiến quá xa. Thần thức đi vào sương mù tựa như đi vào chất lỏng đặc quánh, bị ngăn lại.

Bởi hai người vẫn dùng thần thức dò đường, khi sắp ra khỏi khu rừng, hai người phát hiện sự ngăn cản được giãn ra, phạm vi thần thức cũng rộng hơn chút, cảm giác này thật giống như một người đang dùng sức đẩy thật lớn đẩy cửa, rồi cửa đột nhiên bị người ta mở ra, dùng sức quá nhiều nên thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Tuy nhiên, lực chú ý của hai người vốn không đặt nơi này, bọn họ lúc này trợn mắt nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mặt.

“Ha ha, Tàng sơn sở dĩ được gọi như vậy chính bởi vì vượt quá khoảng cách nhất định sẽ không thấy nữa, tiến vào khu rừng bao quanh sẽ nhìn không rõ núi, mà qua khỏi rừng sẽ thấy rõ ràng hơn. Giống như đang ẩn mình vậy.” Lăng Tiêu thấy hai người giật mình mới vui vẻ giới thiệu, vừa rồi không nói cũng vì muốn tạo bất ngờ cho họ.

Lúc này, Thước Nhạc và Khúc Phàm quả có kinh hỉ, nhưng lại khác với hân nhĩ, nhưng vui cũng không phải bởi núi đã xuất hiện. Bọn họ vui bởi rời khỏi phạm vi sương mù, trong Tàng sơn này lại có lượng linh khí rất lớn, độ nồng đậm kia không khác mấy so với trong không gian của Thước Nhạc, quá khiến người ta ngoài ý muốn mà.

62. Kim Liên Thiên - Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nơi đó chính là môn phái của chúng ta. Hoàn cảnh Tàng sơn tốt, cảnh sắc tuyệt đẹp, nếu không phải Tàng sơn không thích hợp cho tu sĩ tu luyện, sợ rằng nơi này đã bị những môn phái tu hành chiếm mất. Trong

Tàng sơn, thần lực rất thừa thớt, không thích hợp tu hành nhưng lại vô cùng thích hợp cho chúng ta luyện võ, sức khỏe sư phụ không tốt, an dưỡng ở đây cũng tốt hơn nhiều.” Lăng Tiêu khi nói chuyện tu hành thì hơi nhứ mảy.

Thước Nhạc và Khúc Phàm hiện đều có chút không yên lòng, năng lực của họ hoàn toàn có thể phát hiện nguyên nhân mà nơi này có nhiều linh khí như vậy. Cả tòa Tàng sơn này được một đại trận vây quanh, hơn nữa trận pháp này còn có chút dáng vẻ của thần trận, cụ thể còn cần hai người cẩn thận nghiên cứu mới có thể biết rõ được. Trận pháp này rất đầy đủ, vây lại toàn bộ Tàng sơn, linh khí tuyệt đối không tràn ra ngoài. Rừng cây dưới chân núi sở dĩ mọc nhanh như vậy cũng không phải bởi linh khí, mà nước trong núi chảy qua đất đá tạo thành.

Nếu chỉ như vậy, linh khí ở Tàng sơn sẽ không nồng như vậy, nguyên nhân gây ra cũng bởi Tàng sơn này thế nhưng nằm trên một linh mạch, thông qua thần thức họ phát hiện trong núi này thế mà có một linh mạch chưa từng bị khai thác, đây quả là một tòa bảo sơn. Nhưng bảo sơn này không có bất kỳ tác dụng gì với tu sĩ mà thôi.

Khúc Phàm ngồi trên ngựa nắm lấy tay Thước Nhạc, nơi này chính là chuẩn bị cho bọn họ.

Môn phái của Lăng Tiêu cũng không lớn như họ đã nghĩ, nhưng rất xinh đẹp, xây ở nơi rộng khoảng năm trăm mét vuông trên Tàng sơn, có khoảng mười gian nhà cỏ, có vẻ đơn sơ nhưng lại mang theo hơi thở tự nhiên.

Bởi vì có đường núi, ngựa và xe đều có thể đi lên, nơi này cũng không có đại môn gì hết, thoát nhìn tựa như nơi ở của nhà nông. Vừa vào sân đã có hai người bước ra, một là Miêu Thập Nhị đã gặp lần trước, người khác chính là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ giống như hán tử nhà nông, tay chân đều xoắn lên thật cao, còn cầm cả cuốc trên tay.

“Tiểu Thất về rồi à, mấy vị này chính là khách mà sư phụ muốn gặp nhỉ?” Nam nhân trung niên kia cười đầy chào mừng nhìn đám Thước Nhạc.

Lăng Tiêu cười, chào hỏi, “Lục ca.” Quay đầu lại nhìn Thước Nhạc và Khúc Phàm, “Vị này chính là lục ca ta, Tang Vân; lục ca, vị này là Khúc Phàm, Khúc huynh đệ, vị này là Thước Nhạc, Thước huynh đệ. Hai người họ chính là khách do sư phụ mời đến. Mà mấy vị này là đồ đệ của bọn họ.”

Khúc Phàm và Thước Nhạc cùng chấp tay, “Cửu ngưỡng đại danh.”

Mấy đồ đệ cũng tiến lên chấp tay, khách sáo một chút, mọi người vào nhà chính.

“Sư phụ từ khi đệ rời đi thì đã phải tới tỉnh thất ngồi thiền, hôm nay sợ rằng không tiện gặp khách. Lăng Tiêu, đệ sắp xếp chỗ ở cho mấy người Khúc huynh đệ đi, ngày mai sẽ chính thức gặp mặt.

Lăng Tiêu nghe xong hơi gật đầu, giải thích với Thước Nhạc và Khúc Phàm, “Sư phụ từng bị thương, ngồi thiền cũng dễ điều dưỡng vết thương, hôm nay xuất quan, còn cần nghỉ ngơi để hồi phục lại.”

“Không sao, phong cảnh Tàng sơn đẹp như vậy, chúng ta còn muốn làm phiền vài ngày, khi nào lệnh sư tiện thì đến gặp cũng không muộn.”

“Ha ha—như vậy các vị ở lại Tàng sơn lâu chút, chúng ta cũng sẽ tiếp đón thật chu đáo.”

Theo Lăng Tiêu ra ngoài, đi tới một khu nhà gỗ, “Sơn môn đơn sơ, tiếp đãi không chu đáo.”

“Không cần khách sáo, tốt lắm rồi.” Họ cũng đã nhận ra, môn phái này thiên về tiết kiệm. Điều kiện không quá tốt, nhưng luyện võ ở đây quả thật làm ít công to.

Trong nhà gỗ rất đơn giản, chỉ có gia cụ đơn giản nhưng được quét dọn vô cùng sạch sẽ.

“Ngày thường sư huynh đệ trong môn rất nhiều, nhưng hai tuần sau sẽ tới sinh thần của gia sư, các sư huynh đều đã xuống núi chuẩn bị thọ lễ.” Lăng Tiêu cảm thấy hơi ngượng, bọn họ vốn cũng hơi thiên về hưởng khổ tu, cho nên điều kiện trên núi cũng không tốt lắm. Hôm nay mấy sư huynh đệ lại không có nhà, vừa này cũng đã hồi thử, mấy sư huynh cũng đã đi làm việc, để hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của sư phụ.

Thước Nhạc và Khúc Phàm tỏ vẻ không thèm để ý, tới bọn họ muốn tới xem tình huống linh mạch, càng ít người càng tốt.

Đến tối, Khúc Phàm và Thước Nhạc lên rời khỏi nhà gỗ, đi tới đỉnh núi, tìm được một nơi linh khí có vẻ nồng đậm. Để dò xét xem linh mạch khoảng bao nhiêu, hai người hợp thần thức lại cùng nhau dò xét. Đây là năng lực mà hai người mới phát hiện được khi cùng nhau dò xét trang viên.

Dùng thần thức dung hợp để dò xét cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Hai người hợp thần thức lại, có thể dò xét được cả trong lẫn ngoài sơn trang, vừa ‘nhìn’ như vậy, tìm hai người suốt nửa ngày, đây tuyệt đối là linh mạch cỡ lớn. Linh thạch là thứ mà tu chân giả không thể thiếu được, bất kỳ mỏ quặng linh thạch nào cũng khiến tu chân giả điên cuồng. Mà linh thạch chính là linh mạch xen lẫn linh quặng, quặng linh thạch rất đa dạng, trong mỏ linh thạch cũng không nhất định sẽ có linh mạch, nhưng nơi có linh mạch thì nhất định sẽ có linh thạch. Mà Tầng sơn trước mặt họ đây, bên trong, ngoài lớp bên ngoài thì dường như được tạo thành từ từng lớp linh thạch chồng chất lên nhau. Hơn nữa chỉ cần linh mạch không cạn, linh thạch nơi này sẽ không ngừng sinh ra.

Thấy toàn bộ bên trong sơn trang, hai người có chút kích động.

“Chúng ta đào cái hố xem thử?” Thước Nhạc muốn ratay.

Khúc Phàm gật đầu, lập tức dẫn Thước Nhạc đến một hang động. Nơi này hình như là hang ổ của động vật nào đó. Bên trong còn có xương cốt và da lông bị cắn xé, bên trên giăng đầy mạng nhện, con vật đó có thể đã rời đi.

Thấy bên trong đó bẩn vô cùng, Thước Nhạc vung tay lên, một quả cầu lửa bay ra, bay quanh hang động một vòng, tất cả những thứ bẩn thỉu đều bị đốt thành tro, lại ném thêm một quả cầu nước, động trở nên sạch sẽ đến mức người cũng có thể ở được.

“Càng ngày càng thuần thực.”

“Hắc-em cũng không có năng lực tấn công nào khác, thứ này rất tốt đó.” Cậu rảnh rỗi đều luyện tập độ thuần thực về ứng dụng hóa hoa sen thứ năm.

Tiến vào chỗ sâu trong hang động, Khúc Phàm sờ lên bức tường ở tận cùng hang động, đá kia lập tức tựa như cát bụi rơi xuống. Chỉ lát sau liền lộ ra từng mỏm đá bên trong. Khúc Phàm cầm đá lên, nhẹ nhàng chà xát, một miếng linh thạch hồng sắc xuất hiện trước mặt hai người. Thước Nhạc lấy đèn pin ra, nhìn miếng linh thạch này, đỏ rực như máu, trong suốt sáng bóng, trong đó không hề có bất kỳ tạp chất nào, linh khí sung túc. Mắt thường cũng có thể thấy được trong linh thạch tựa như có dòng nước đang chảy qua.

“Linh thạch trung phẩm.” Cho dù dùng thần thức xem xét nhưng vẫn cảm thấy thật quá ngạc nhiên. Cả tòa núi linh thạch nằm nơi này như vậy, nhiều năm như vậy cũng không ai phát hiện ra, quả là kỳ tích.

Thước Nhạc cũng vươn tay cầm hai viên lên, đây là một khối linh thạch màu lam cùng một khối linh thạch màu xanh biếc. Hai khối này còn chất lượng hơn so với khối Khúc Phàm đang cầm.

“Vậy chúng ta không cần sầu lo chuyện linh thạch nữa rồi.”

“Đúng vậy, linh thạch nơi này có mãi không ngừng.” Khúc Phàm tạo một hang động ở bên cạnh, sâu chưa tới một mét. Lúc lấy ra một miếng ngọc thạch màu vàng lớn cỡ bàn tay, trên khối ngọc thạch màu vàng kim kia còn có cả từng văn*, ôn nhuận nhẵn bóng, cho dù không được khắc lên cũng không che được. Đây là loại tài liệu luyện khí vô cùng tốt được ghi chép lại trong tư liệu, chỉ cần một chút cũng có thể gia tăng lực công kích của pháp khí.

*từng văn: hình khắc nổi trên các vật hình tròn, như dưới đây, nhưng theo mình trong đoạn này thì hoa văn được khắc nổi bên trong khối ngọc, gần như hòa làm 1 với nó

“Có ngọc thạch kim từng này vậy hẳn cũng có không ít ngọc thạch thanh từng, ngọc thạch thủy tinh nâu.”

Thước Nhạc tát một phát lên Khúc Phàm.

“Sao?”

“Có đau không, em không mơ chứ?”

Khúc Phàm nở nụ cười, ôm Thước Nhạc, cắn lên mặt cậu, “Không phải nằm mơ đâu.”

“Biển...” Vươn tay lau đi.

“Ha ha... có ngọn núi này rồi, bọn họ tu hành hẳn không còn vấn đề gì nữa. Tinh cầu này thật kỳ quái, không biết tại sao năng lượng nơi này lại bị thay đổi, phương pháp tu hành của tu sĩ cũng đã thay đổi. Tuy nhiên anh nghĩ tinh cầu này không chừng là một bảo tinh với tài nguyên phong phú, cứ nhìn ngọn núi này thì biết. Hơn nữa, anh vừa rồi cũng thấy trận pháp của núi này, không giống như do tu chân giả lập nên.”

“Vậy sẽ là ai? Chẳng lẽ nơi này còn có thể xuất hiện tiên nhân, trong trí nhớ của em thì tiên nhân sẽ không xuất hiện ở những nơi thế này. Bọn họ cần linh thạch làm gì?”

“Sao lại không, tuy rằng tu chân giả sau này sẽ phi thăng, không thể quay lại. Nhưng anh nghĩ chỉ cần thực lực mạnh mẽ vẫn có thể tạo một lỗ hổng, cũng không phải không về được. Còn họ muốn linh thạch làm gì? Tiên giới dùng tiên thạch, cũng chỉ là linh thạch cực phẩm. Em xem chúng ta chỉ tùy tiện lấy mấy khối đã là trung phẩm. Linh thạch cực phẩm trong này cũng không ít đâu. Huống chi còn có một loại tên linh thạch điều, luyện chế tốt có thể tạo ra kiếm tiên, còn cả linh tủy, đây là thứ mà tiên nhân cũng khó có được. Cách nơi này mười mét có một linh thạch điều, em nói lực hấp dẫn có lớn hay không chứ?”

Khẽ gật đầu, Thước Nhạc cũng đồng ý cách nói của Khúc Phàm, “Nhưng sao lập trận pháp rồi mà không ai đến. Hơn nữa trận pháp kia cũng chỉ bảo vệ núi, không để linh khí thoát ra ngoài, cũng không có tác dụng gì.”

“Chuyện này thì anh cũng có suy đoán. Không nói tới trận pháp này, chỉ nói tinh cầu này, thấy đánh dấu trong Định Tinh bản đã nói lên tinh cầu này trước kia chính là một tinh cầu tu chân, chỉ là đột nhiên một ngày tinh cầu này xảy ra thay đổi, linh khí bị phân giải hoàn toàn. Người lập trận pháp hẳn cũng biết vậy, tuy không có bảo hộ nhưng có linh mạch ở đây, linh khí hẳn cũng sẽ không hết được. Nhưng nói vậy thì hẳn sau đó người kia cũng không dùng tới, hơn nữa sau đó trên thế giới này đã không còn ai có thể cảm nhận được linh khí. Cho nên người kia không làm tầng bảo vệ này, như vậy lại càng khiến người khác nghi ngờ.”

Thước Nhạc gật đầu, “Người kia không đến, có lẽ bởi không tới được.”

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy. Ngoài ra chúng ta không phải từng hoài nghi, kim liên để lại truyền thừa cho em cũng đã ở tinh cầu này? Anh nghĩ nó tới đây cũng có nguyên nhân. Có lẽ bởi tinh cầu này đầy đủ linh khí, mặt này không cần nghi ngờ, cứ nhìn thần lực nơi này cũng có thể hiểu được, bao nhiêu linh khí phân giải ra mới có được thần lực nồng đậm tới mức này, nói lên rằng nơi này tuyệt đối là bảo tinh. Có lẽ kim liên cho rằng nơi này thích hợp cho nó sinh sống, phải biết nó phiêu dạt trong vũ trụ lâu như vậy, có vài nơi nhớ kỹ cũng rất có thể.”

“Nếu như vậy, sao em lại đến đây?”

Khúc Phàm cười cười, “Em có biết anh từ khi tiến vào cảnh giới Diệt Thiên đã có thể dự đoán chút chuyện trong tương lai, em hẳn cũng có cảm ứng với tương lai nhỉ, anh nghĩ kim liên còn mạnh hơn cả chúng ta nữa, nó hẳn đã gặp chuyện gì đó.”

“Vậy cũng đúng. Nhưng không biết đối với chúng ta là tốt hay xấu nữa đây.”

“Dù tốt hay xấu, chúng ta đều phải đối mặt, hiện tại chúng ta đã có được một khối tài nguyên như vậy, có lẽ có thể chuẩn bị một chút. Phải biết rằng một linh mạch không chỉ có thể sinh ra linh thạch, khoáng thạch, khu rừng bên ngoài kia nhất định có rất nhiều linh dược. Có lẽ chúng ta còn có thể luyện đan, đúng lúc đan lò mới đã luyện xong.”

Thước Nhạc cũng vô cùng tin tưởng, đây quả là một tòa bảo sơn, bọn họ rốt cuộc có thể thoát khỏi tình huống thiếu thốn tài nguyên. Đừng thấy cậu có không gian, nhưng bởi vấn đề tự nhiên, những thứ trên Trái Đất không có, trong không gian cũng không có. Tài nguyên tu chân cũng thiếu thốn.

“Anh nghĩ chúng ta có nên thành lập môn phái chúng ta trên núi này không? Nơi này rất hợp với việc tu hành.”

“Không vội, em nghĩ nhân mấy ngày chúng ta ở đây, cứ lấy tạm chút linh thạch, luyện chút đan dược, vẫn nên làm trước khi tới Thánh thành. Chuyện nơi này chờ đến khi về rồi mới nói.” Thước Nhạc nghĩ, họ không bắt buộc phải ở lại trong này, dựa vào năng lực của họ, vài ngày cũng đủ để họ khai thác đủ linh thạch, linh dược.

“Được. Tối mấy ngày này sẽ đi lấy quặng.”

Khúc Phàm và Thước Nhạc ở bên đó lấy quặng, tìm kiếm linh dược. Quả Quả bên này cũng gà bay chó sủa.

Sau khi kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, Quả Quả bắt đầu cuộc sống đại học bình thường. Bởi vì những biểu hiện trong kỳ quân sự, quan hệ giữa Quả Quả và các học sinh rất tốt, cậu cũng rất nhanh đã quen với cuộc sống đại học.

Thôi lão tiên sinh vẫn không thể cứu được, đã ra đi. Kỳ Kỳ rất đau lòng, là học trò nhỏ tuổi nhất của Thôi lão tiên sinh, những năm cuối đời của lão tiên sinh đều giành để dạy Kỳ Kỳ, tình cảm giữa một già một trẻ rất tốt. Vốn Kỳ Kỳ muốn cho thầy sử dụng linh tuyến, nhưng thông qua thực nghiệm, trong linh tuyến này có quá nhiều linh khí, thầy không thể thừa nhận được. Nếu pha loãng quá nhiều thì lại không có tác dụng, nếu quá đặc thì thầy lại không cách nào thừa nhận được. Nhưng ít còn hơn không, Kỳ Kỳ để thầy dùng linh tuyến đã pha loãng, để thầy có thể sống thêm một tháng, cũng đã coi như kỳ tích. Tuy nhiên cũng đã chứng thật, linh tuyến không phải không gì không làm được.

Người nhà rất lo lắng cho Kỳ Kỳ, sau tang lễ Thôi lão tiên sinh, người nhà vốn muốn dẫn nó ra ngoài giải sầu, Quả Quả cũng muốn để Kỳ Kỳ ở cùng cậu một thời gian, bầu bạn với nó; nhưng Kỳ Kỳ đều không đồng ý, xin nghỉ phép ở trường, mỗi ngày đều giam mình trong phòng thầy mình, nhìn những sách do thầy viết, những kiểu chữ mẫu, làm bạn với sư mẫu. Hơn nữa có Sâm Ba ở cạnh nó, nên cũng dần dần vui đi.

Chờ nó từ nhà thầy trở về, khi Quả Quả thấy nó, Kỳ Kỳ đã trở thành mỹ nam tử phiên phiên, trải qua sinh lý tử biệt, Kỳ Kỳ lập tức trưởng thành.

Ngoài lo lắng cho em trai, Quả Quả còn có chuyện phiền lòng khác, chính là bạn cùng phòng Lôi Bằng Phi. Nếu nói hai người tranh cao thấp là vì lúc trước Quả Quả không cẩn thận nhìn thấy cơ thể Lôi Bằng Phi, như vậy sau kỳ quân sự, Lôi Bằng Phi căn bản không thèm nhìn Quả Quả, cậu cũng không biết phải nói gì nữa.

Quả Quả cảm thấy rất buồn nha, cậu chưa từng gặp người nào như vậy, vốn còn rất thương thức cậu ta, nghĩ ở chung một phòng, hai người cũng có thể làm bạn; nhưng người này quá ác liệt, thấy cậu thì cứ coi như không khí, hoàn toàn không nhìn. Vốn cũng không sao, dù sao cũng không cùng một khoa, ngoài phòng ngủ thì hai người cũng không cùng xuất hiện. Nhưng quái lạ là, hai người ngoại trừ gặp trong phòng thì một ngày luôn có thể bắt gặp hai, ba lần. Diện tích đại học Yên Kinh lớn, sinh viên cũng nhiều, hai khoa của họ cũng cách nhau rất xa, theo lý ngoại trừ cố ý thì không thể gặp nhiều đến vậy, nhưng mà cứ khéo như vậy.

Đi học gặp, tan học gặp, ăn cơm cũng gặp, đi tự học cũng gặp được luôn. Hai người cứ như đã hẹn trước, cứ chạm mặt nhau hoài. Muốn coi như không nhìn thấy cũng không gặp được.

Cũng sắp đến lễ hội văn hóa, thầy hướng dẫn biết Quả Quả vẽ đẹp, liền đề cử cậu vào hội sinh viên, giúp hội sinh viên vẽ tranh tuyên truyền. Tuy rằng không phải Quả Quả tự nguyện nhưng vẫn sẽ làm tốt. Sinh viên biết rõ thành tích của Quả Quả, bảo cậu cứ vẽ luôn trên tường của khu trung tâm, dùng sơn lau được, dùng xong sẽ lau đi.

Bởi vì có chút lớn, không dễ vẽ. Mỗi ngày còn phải dùng thang dây trèo lên trèo xuống, rất phiền phức.

Bởi vì khi đưa nhiệm vụ đã sắp đến lễ hội văn hóa, không còn nhiều thời gian nên cứ hể tan học cậu lại tới đây ngay.

Hôm nay tường đã sắp vẽ xong, chỉ còn một chút trên đỉnh. Chiều này Quả Quả học hai tiết là xong, lập tức qua đó, trèo lên chiếc thang cao bốn, năm mét, bình thường có hai sinh viên sẽ giúp đỡ mang thang theo, nhưng hôm nay hai người họ đều bận học, Quả Quả liền tự mang thang ra, tự trèo lên.

Khi cậu vẽ tranh thì rất nghiêm túc, sẽ không chú ý tới những gì xung quanh, cho nên cũng không biết Lôi Bằng Phi đang đứng nhìn cách đó không xa. Đều nói khi đàn ông nghiêm túc là lúc đẹp trai nhất, Lôi Bằng Phi cảm thấy Thước Quả khi vẽ tranh có một nét quyến rũ, trên mặt có một loại ánh sáng thần thánh, điều này đã mê hoặc cậu. Không biết tại sao mắt cậu luôn theo dõi cậu ấy, luôn không nhin được mà di chuyển

theo từng cử động của cậu ấy. Loại theo dõi này khiến cậu cảm thấy khủng hoảng nhưng lại không cách nào dừng lại.

Lôi Bằng Phi chiều này có hai tiết học, rời khỏi phòng học đã tới năm giờ, trời đã hơi tối. Từ rất xa cậu đã thấy hình bóng kia, không biết vì sao lại hơi hoảng, nhú mào, trèo cao như vậy còn không có dây bảo hộ. Hai tên giữ thang lại không biết đi đâu nữa, quá nguy hiểm rồi.

Lôi Bằng Phi nghĩ vậy, nhanh chóng chạy qua đó. Có lẽ đúng như câu sợ điều gì điều gì tới, Quả Quả vì vẽ nốt mảng tường cuối cùng, hơi nghiêng quá đà, cậu cũng đã tính kỹ độ cân bằng; nhưng giờ lại đúng lúc ăn cơm, hai nam sinh nô đùa chạy lại, xô đẩy rồi lỡ chân đá vào thang. Quả Quả lúc này đang nghiêng qua, lập tức bị mất cân bằng. Quả Quả kêu “a” một tiếng, rơi xuống.

Lôi Bằng Phi cảm thấy tim như bị bóp ghệt lại, tim như ngừng đập, lúc này cậu vẫn còn cách Quả Quả ba mét, cậu cố chạy càng nhanh hơn, muốn đỡ được cậu ấy, nhưng tốc độ rơi của Quả Quả còn nhanh hơn.

Bang bang—rầm—

Quả Quả rơi ngã xuống, tiếp theo lại cảm thấy mình rơi vào lòng người ta, cánh tay người nọ vững vàng nhưng xung lượng cậu tạo ra cũng không nhỏ nên người nọ cũng chẳng cách nào đỡ được, tiếp theo lại thấy dưới chân mềm mềm, quả đang đứng trên người người ta.

Lộp bộp, những thứ trên thang cũng rơi xuống theo. Quả Quả đưa mắt nhìn qua, “Là cậu, cậu bị thương?”

Lôi Bằng Phi hiện còn bết bát hơn Quả Quả nữa, đầu bị thang đập vào, rách, chảy máu, đã thế còn bị Quả Quả đè lên, còn bị dẫm đạp. Quả Quả vươn tay vừa vẽ tranh lau lau mặt cậu ta, lau đến cả nửa mặt đều vàng khè.

“Cậu không sao chứ?” Lôi Bằng Phi lại không biết bộ dáng bê bết hiện tại của mình, thấy Thước Quả ngơ ngác nhìn mình lại sợ hay cậu ấy ngã rồi ngơ luôn.

“Không sao.” Quả Quả phục hồi tinh thần, nhanh chóng đứng lên.

Lôi Bằng Phi có chút mất mát, tuy rằng cánh tay bởi vì đỡ Quả Quả mà đau điếng, nhưng cảm giác tê tê vừa nãy thật khiến người ta luyến tiếc mà. Làm sao vậy cà?

63. Kim Liên Thiên - Chương 63

“Cẩn thận-” Đi từ phòng y tế ra, Lôi Bằng Phi mặc kệ Thước Quả đi lấy thuốc, tự đi về phía trước, Quả Quả nhanh chóng tiến lên đỡ cậu ta.

“Bác sĩ bảo không được dùng sức.”

Lôi Bằng Phi hơi không tự nhiên, “Không sao, tôi tự đi được.”

Quả Quả cau mày, trừng mắt nhìn cậu ta, không nói gì thêm, vươn tay tóm tay cậu ta quàng lên người mình, đỡ cậu ta đi về phía trước. Nhưng cũng không phát hiện Lôi Bằng Phi đang đỏ mặt.

Chậm rãi bước về ký túc, hai tên bạn cùng phòng không có mặt, bình thường giờ này mọi người đều đi ăn cơm.

“Ngồi, đừng động.” Quả Quả đỡ cậu ta ngồi lên ghế. Thấy khuôn mặt nhếch nhác của Lôi Bằng Phi, cầm chậu rửa mặt lên đi lấy nước, cầm theo cả khăn mặt của Lôi Bằng Phi.

“Tôi tự rửa.” Lôi Bằng Phi thấy cậu ấy định rửa mặt cho mình, nhanh chóng vươn tay nhận lấy.

“Đừng cử động, trên đầu có vết thương, cậu đâu thấy được.” Nói xong, cầm khăn mặt lên lau cho cậu. Thuốc màu kia đã khô, may mà chỉ là bột nước nên cũng dễ rửa, cẩn thận tránh đi lớp vải băng bó, lau sạch cả vết máu khô bên kia. Cuối cùng, khuôn mặt điển trai cũng lộ ra.

Lôi Bằng Phi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thước Quả, rồi lại không dám cử động, để mặc cho Thước Quả lau. Mắt lại cứ trộm ngắm cậu, lông mi thật dài, đôi mắt sáng ngời, làn da mịn màng, khí chất nho nhã, cậu thật khác so với những sinh viên hiện nay. Từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn cứ luôn đả động tim mình, dù tốt hay xấu, tâm trạng lên xuống cũng đều liên quan đến cậu ấy.

“Xong, cậu thay quần áo đi, dính đầy máu rồi. Muốn ăn gì, tớ đi mua cho.”

“Không cần, tôi sẽ tự qua đó.”

“Cậu cẩn thận chút, ít cử động thôi.” Quả Quả cũng kệ cậu ta, cầm hai cà men đi mua cơm.

Căn tin cách phòng ngủ không xa, vẫn còn thức ăn. Cậu dạo một vòng rồi chỉ lấy mấy chiếc bánh bao, nhớ ra trong không gian còn có tương thịt bò mà bà làm cho, cậu ăn còn thừa lại khá nhiều, nhìn rồi lại lấy thêm hai phần canh cà chua trứng. Trên đường về ký túc xá, phân tinh thần ra đi vào tiểu hồ lô của mình, bởi tu vi còn kém nên chỉ có khoảng hai mẫu. Vốn không gian trong hồ lô cũng có thể đưa vật sống vào, diện tích cũng sẽ tăng lên theo tu vi, nhưng công năng vẫn hơi kém. Đất và nước vẫn là bình thường, chỉ phì nhiêu hơn bên ngoài một chút, cũng không bị ô nhiễm. Sau đó, lão ba lại luyện chế một chút, bổ thêm tức nuông và linh tuyến vào không gian, công năng tăng thêm rất nhiều.

Năng lực của cậu kém, còn chưa thể thu hồ lô vào trong cơ thể, nhưng hồ lô này không đơn giản, có thể phóng to thu nhỏ, dùng tơ ngọc tằm buộc lại đeo trên cổ cũng rất an toàn. Mà cho dù đánh mất, cậu cũng có thể cảm ứng được mà tìm về.

Hai mẫu trong không gian, cậu xây hai gian nhà gỗ, được xây sẵn ở ngoài rồi bê nguyên xi vào. Gian nhà lớn xây tam gian, một mình hai ám, một gian thư phòng, một phòng ngủ cùng một gian nhà kho; mà gian nhà nhỏ thì có hai gian nhỏ, phòng bếp nhỏ và gian đông lạnh nhỏ. Gian lớn làm gian nhà chính, gian phòng nhỏ bên sườn trái, vuông góc với gian nhà chính, trồng trúc xanh xung quanh, cách ba mét, vòng quanh sân nhỏ. Gian phòng nhỏ đối diện thì bỏ không, được cậu dùng đá tảng lát lên làm thành phòng vẽ, cũng không có mưa gió gì nên không cần che lại.

Sân bên ngoài là đất đã được tức nhường cải tạo, bởi phòng nhỏ đặt đó nên đất chủ yếu tập trung ở sân nhỏ trước nhà. Giữa khu đất có một con suối nhỏ, bên trong là linh tuyến; tuy công năng không tốt như của Thước Nhạc, bị hạ mấy bậc, nhưng vẫn rất tốt, tốt hơn nước hồ của Thước Nhạc rất nhiều.

Quả Quả không trồng nhiều cây cối, quanh sân trồng trúc, chút hoa cỏ, cây ăn quả cũng không nhiều, thích loại nào cũng chỉ trồng đôi ba cây. Đám này chiếm cả khu lớn, cậu cũng không định bán đi, mỗi loại chỉ trồng khoảng mười cây, đủ ăn. Không gian này tuy không lớn như của mấy nhóc em, thậm chí còn không bằng tùy thân không gian của Gia Gia, nhưng cậu cũng đã thấy đủ. Đây là món quà tuyệt nhất mà hai ba cho cậu, là độc nhất vô nhị. Càng hưởng chi, hồ lô này cũng không hề bình thường, nghe lão ba nói, nếu nó tiến hóa đến mức nào đó thì còn có thể đựng cả thiên địa. Vậy không phải nói, không gian này còn có thể đựng cả một tinh cầu? Thật khiến người ta chờ mong.

Tinh thần tiến vào không gian, vào thẳng kho lạnh, không gian khoảng hai mươi mét vuông, giá đặt bốn phía, ở giữa là một chiếc bàn siêu lớn, bên dưới là rất nhiều ngăn kéo. Hồ lô có tác dụng giữ tươi, đồ đặt vào cũng không sợ hỏng. Bốn chiếc giá trong kho lạnh này đều được đựng thức ăn, ngăn kéo bên dưới bàn đựng chút đồ dùng, đồ quý thì đặt trong thư phòng, phòng ngủ.

Tương thịt bò, cá khô, trứng cuộn tảo biển, hoa quả... đựng đầy trong giỏ, khi đi lên lầu ký túc xá, không có ai thì lấy ra.

Đẩy cửa phòng ra, thấy Lôi Bằng Phi vẫn ngoan ngoãn ngồi trên ghế, đã thay quần áo, tay ôm đầu.

“Sao vậy? Vẫn đau sao?” Cậu rất băn khoăn, dù trước đó họ không tự nhiên đến mức nào, Lôi Bằng Phi hôm nay coi như đã cứu cậu, những chuyện trước kia coi như qua hết.

Buông tay xuống, “Không sao, chỉ hơi sưng. Cậu đây là?” Liếc nhìn chiếc rổ lớn mà Thước Quả cầm trên tay. Loại rổ được đan từ trúc này cũng thật hiếm gặp mà.

Quả Quả cười, đặt cà men và giỏ lên trên bàn, “Hôm nay có lộc ăn, đúng lúc trong nhà đưa thức ăn tới.” Nói xong mở giỏ ra, lấy tương thịt bò, cá khô và trứng cuộn tảo biển lấy ra. Tìm dao nhỏ cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ, lại rửa sạch táo, cam, anh đào, cà chua mini, nên bổ thì bổ, đều đặt lên chiếc bàn mà mình đã đặt sẵn trong phòng.

Lôi Bằng Phi thấy Thước Quả chẳng bao lâu đã bày biện xong, bữa tối phong phú cũng đã hình thành.

“Ăn đi, nếm thử tương thịt bò mà bà tở làm đi. Ngon lắm đó.” Quả Quả cười, gấp cho Lôi Bằng Phi một đũa.

“Rất ngon, đậm vị thịt bò.” Lôi Bằng Phi ăn một miếng rồi không ngừng lại được nữa, ngon quá đi mất thôi, “Nhà cậu ở Yên Kinh?”

“Ừ, cậu thì sao?”

“Tôi cũng ở Yên Kinh.”

“Ha ha, trùng hợp nhỉ. Hôm nay cảm ơn cậu, nếu không có cậu, không chừng tớ phải nhập viện luôn rồi.” Chuyện này hẳn không thể nào, dù cậu không phản ứng kịp thì vẫn còn ngọc bội mà. Nhưng chuyện này không nói ra được.

“Không có gì, lần sau cẩn thận chút.”

Ăn xong bữa cơm này, quan hệ hai người tốt hơn nhiều, cuối cùng có nói có cười, không ai nhắc lại những chuyện trước kia nữa.

Chân Lôi Bằng Phi hôm sau sưng lên, đầu cũng bị thương không nhẹ, sáng thức dậy rất không thoải mái.

Quả Quả thức dậy sớm, mua bữa sáng cho cậu ta, bưng nước rửa mặt nữa, chăm sóc rất chu đáo, khiến hai bạn cùng phòng khác nhìn mà kính cũng vỡ luôn. Sáng cậu không có tiết, Lôi Bằng Phi bảo bạn học xin nghỉ hộ, chủ yếu tại đầu cứ ong ong, lên lớp cũng nghe giảng không vào.

“Cậu làm gì vậy?” Quả Quả vừa đi rửa cà men về, đã thấy Lôi Bằng Phi đặt chân lên thang, đang định leo xuống, nhanh chóng đặt cà men xuống, tiến lên đỡ cậu ta.

“Tớ đi vệ sinh.” Ngày hôm qua chân còn chưa sưng như vậy, cậu vẫn còn tự đi được.

“Tớ đỡ cậu.”

Lôi Bằng Phi chẳng còn cách nào khác, đầu có ngờ qua một đêm mà chân đã đau thành như vậy. Quả Quả để tay cậu ta đặt lên vai mình, cậu dùng tay ôm lấy eo Lôi Bằng Phi, hai người đi tới trước.

Hít hà hơi thở thơm mát chỉ có ở Thước Quả, cảm nhận độ ấm trên cơ thể cậu, mặt Lôi Bằng Phi đỏ bừng. Làm sao vậy nha?

64. Kim Liên Thiên - Chương 64

Cuộc sống đại học bây giờ, học sinh cũng không chăm chỉ học tập như vậy, rất chi lơ lửng, chơi game, xem phim, yêu đương, cuộc sống đại học đầy màu sắc, chẳng phải ai cũng giống như hai người bọn họ.

Tối nay, Lôi Bằng Phi và Quả Quả về sớm, cũng tại họ kém may mắn, vừa ngồi ở phòng kia đọc sách, phòng này đã bị một lớp khác chiếm mất, có hội họp gì đó. Hai người ôm sách ra ngoài. Lúc này, trong phòng tự học cũng đã gần như kín hết, hai người cũng không đi tìm chỗ nữa mà quay về phòng ngủ.

Vừa định lên tầng, điện thoại Quả Quả reo vang, lấy ra xem là Vương Dũng, “Sư huynh có việc gì sao?”

“Sư đệ, em đang ở đâu vậy? Anh đang đứng ở cửa Bắc trường em đó, mang chút đồ qua cho em. Em đang ở đâu, anh đưa qua.”

Quả Quả nghe vậy thì rất vui, nhưng dây ký túc của bọn họ nằm ở khu riêng biệt, người ngoài không dễ tiến vào, “Sư huynh, anh không cần qua đâu, em qua chỗ anh, cách cũng không xa.”

“Vậy được, anh chờ em ở cửa Bắc.”

Lôi Bằng Phi cũng nghe thấy Quả Quả nói chuyện, khoa tay múa chân một chút, cầm sách trên tay cậu qua. Quả Quả gật đầu với cậu ta rồi đi ra ngoài.

Chỗ họ cách cửa Bắc không xa, Quả Quả dùng năm phút đã đi tới nơi, đến cửa thấy sư huynh đang dựa vào cửa xe, thấy cậu thì tiến lại cười nói, “Đã lâu không gặp, nhóc cậu lại cao hơn.” Vỗ vỗ vai Quả Quả, “Nhưng mà hơi gầy.”

“Ha ha, đâu có, sư huynh chỉ lâu không gặp em nên mới cảm thấy vậy thôi.”

Wang Dong xoay người, lấy chiếc rổ lớn và một chiếc túi lớn từ xe ra, “Đây là sư công, sư bà cho em, vài món ăn và quần áo. Hôm nay đã trở lạnh, em chú ý đừng bị cảm nhé. Cuối tuần sau Gia Gia về nhà, nếu không có tiết thì em về nhà sớm chút.”

Quả Quả nhận lấy đồ, “Gia Gia sắp về sao? Trường của em ấy không phải không có ngày nghỉ sao?”

“Thằng nhóc đó giỏi lắm, cùng mấy đứa bạn tạo chút thành tích khi huấn luyện, cuối tuần sau về Yến Kinh tham gia quân diễn, thứ hai sẽ về trường, nhưng cuối tuần có thể ghé qua nhà, ở hai ngày.”

“Thật sao, nhóc đó, còn chưa thèm gọi cho em nữa, về sẽ cho nó biết tay.”

Vương Dũng cười cười, “Cũng không trách nó được, trường nó học quân sự khác với trường em, tựa như tân binh học liền ba tháng. Trong kỳ quân sự cũng không được phép gọi điện thoại.”

Quả Quả cũng chỉ nói vậy, cậu biết rõ nên cũng đâu thể trách Gia Gia được.

Hai người nói chuyện một lúc rồi chia tay, Quả Quả cầm đồ về phòng. Chờ tới khi vào phòng, trong phòng chướng khí mù mịt, khói thuốc bay vào khoang mũi, khiến cậu không nhịn được hắt hơi. Lại nhìn qua, hai người trong phòng ngủ bọn họ cùng hai người ở phòng khác hợp thành bốn người đang chơi bài, chơi rất vui, mặt ai cũng dán giấy.

“Thuốc Quả đã về à, đến chơi cùng nào.” Thôi Định trong phòng họ nhìn cậu cười nói.

“Aiz, cậu cũng không được lâm trận bỏ chạy đâu...” Một tên phòng khác nhanh chóng nói, nghe cậu ta nói vậy mấy tên khác cũng ủa theo, trên mặt Thôi Định dán nhiều giấy nhất, bọn họ cực bữa sáng ngày mai đó.

Quả Quả cười, đặt đồ xuống, “Các cậu chơi đi, tớ chơi lại không vui.”

Lôi Bằng Phi về muộn, cũng không chơi nhưng ngồi cạnh họ nhìn, thấy Quả Quả hắt hơi, đứng dậy mở cửa sổ ra, rồi nói với mấy người kia, “Các cậu đừng hút nữa, sắp ngủ rồi.” Cậu vừa nãy cũng quên mất chuyện này.

“Lôi lão đại, đừng cấm... aiz aiz, còn chưa có hút xong mà.” Nửa điếu thuốc trên tay Thôi Định bị Lôi Bằng Phi cướp mất, cậu cũng chẳng buồn để ý người khác la hét, cất luôn gạt tàn đi.

Quả Quả đặt xong mọi thứ, trong phòng ồn ào như vậy cũng không làm gì được, vừa lúc còn hai bộ quần áo chưa giặt, cầm chậu đi ra ngoài. Lôi Bằng Phi mang theo hai phích nước nóng. Dây ký túc xá cũng họ cũng rất tốt, mỗi tầng đều có thể được cấp nước nóng, không cần đi quá xa.

Hai người vừa ra khỏi cửa, mấy tên trong phòng lập tức bà tám, nam sinh phòng đối diện nhìn hai người ra ngoài, nghiêng về trước, nói nhỏ, “Nè... Thuốc Quả phòng mấy cậu thật quá đẹp đi, nghe nói có học tỷ năm hai bảo phải đưa cậu ta đó.”

“Vậy sao? Ai thế?” Mấy tên còn lại cũng hiếu kỳ.

“Tuyệt Ny năm hai, khoa lịch sử, nghe nói còn là hoa khôi khoa đó.”

“Anh đây gặp rồi.” Thôi Định bĩu môi, “Thuốc Quả này khác với chúng ta, mấy chú nhìn...” Nói xong, chỉ về phía giường Quả Quả, “Chú xem mấy đồ cậu ta dùng, tuy nói không có thương hiệu nhưng đều là hàng ngon, rất bắt mắt. Mà cử chỉ cũng rất giống công tử danh môn đó. Tuyệt Ny anh biết, cũng xinh đó nhưng anh thấy Thuốc Quả sẽ không thích cô ta đâu.”

Nghe Thôi Định nói vậy, Hứa Phàm ở phòng đối diện cũng nhìn về phía giường của Quả Quả, liếc mắt đã biết không phải dạng vừa đâu.

Ký túc xá của họ một phòng bốn giường, giường là giường tầng có kèm giá sách và bàn máy tính, mỗi tên một vùng lãnh thổ, rất tiện sử dụng. Đồ đạc như nhau, nhưng trang trí ra sao lại tùy từng người. Trên giường có đủ cả bộ chăn gối, đệm hình chữ nhật với màu sắc trang nhã, chăn được gấp gọn gàng, bên trên dùng một miếng vải màu lục che lại, bên trên thêu hoa lan đơn giản.

Trên giá sách đặt chút sách, còn có vài vật trang trí nhỏ, rất tinh xảo, có ống đựng bút bằng gỗ, trên tường treo tranh nhỏ, đều thể hiện rõ sự tỉ mỉ của chủ nhân chúng. Hơn nữa đều rất gọn gàng, ngăn nắp, không bừa bãi như của những người khác. Kỳ thật những thứ này không thể hiện giàu có gì nhưng nghiên mực để trên bàn kia, móc chìa khóa phỉ thúy được khắc hình bí đỏ kia cùng với hình thêu phong lan trên chăn và đệm đều hiện rõ vẻ lịch sự, tao nhã.

“Chú thấy móc chìa khóa kia của cậu ấy không? Anh từng nhìn thấy thứ cùng kiểu dáng ở cửa hàng châu báu, còn không tốt bằng nó, đã hơn bốn nghìn. Mà loại phỉ thúy màu da cam này cũng hiếm có, giá cũng không rẻ đâu đó.”

“Đây là phỉ thúy? Tao còn nghĩ là thủy tinh đó.”

“Vậy khoảng bao nhiêu?”

“Không rõ, dù sao không rẻ.” Thôi Định trừng mắt nhìn, nhưng cũng thấy Thước Quả này thật quá bất cần, vật như vậy cũng có thể đặt lung tung. Kỳ thật cũng không trách Quả Quả, móc chìa khóa bí đỏ này được Thước Nhạc làm ba năm trước khi mở được phỉ thúy nhu loại, đối với họ mà nói không xem như tốt được. Thước Nhạc thích màu của nó, màu da cam và màu xanh đậm được khắc thành một bồn cúc Châu Phi, tuy nhu loại không tốt lắm nhưng lại mang lại hiệu quả cao cho sản phẩm tạo thành, Thước Nhạc rất thích. Mà chiếc móc khóa bí đỏ này được làm thành từ đồng ngọc còn thừa lại. Khi làm ra, anh Bé cũng có mặt, Thước Nhạc cầm khối ngọc kia hỏi anh bán được khoảng bao nhiêu. Anh Bé nhìn qua, nhu loại này không tốt lắm, mà còn bị vỡ ra; tên này từ sau khi quen Thước Nhạc thì cũng mắt cao hơn đầu, thấy không tốt lắm nên cũng thuận miệng nói, chỉ được bảy, tám trăm thôi. Đương nhiên đây là giá mua vào vật liệu. Quả Quả nghe thấy. Sau đó, Thước Nhạc chọn một miếng khắc thành móc chìa khóa, nhưng cũng không biết thứ này đáng giá bao nhiêu.

“Kỳ thật tớ thấy Lôi Bằng Phi ở phòng các cậu là người cùng đường đó.”

“Ừm, tớ cũng thấy vậy, nhưng quan hệ của họ rất tốt, tớ thấy họ còn cùng đi tự học mấy lần nữa đó.”

“Rồi rồi, mau đánh đi, đừng nói nữa.” Trương Phong, kẻ còn lại trong phòng ngủ của họ ngắt lời họ. Cũng không trách mấy tên này tám chuyện của hai người họ, thật sự là hai người họ chẳng giống sinh viên bình thường chút nào, lúc giao tiếp cũng cứ như cách một tăng. Trương Phong cũng có chút ý kiến, cậu ta lại có chút cao ngạo, nhưng đứng trước mặt họ lại không đủ dùng. Hơn nữa thời gian này nhìn họ giao lưu, trong lòng cũng có chút ý tưởng, cũng mơ hồ nhận ra điều gì đó mà chưa thể xác định. Lúc này, cậu ta không muốn để người ta tám chuyện ra được điều gì.

65. Kim Liên Thiên - Chương 65

Quả Quả cũng không để ý người khác nói gì về cậu, cậu rất khác biệt so với sinh viên ngày nay, cậu biết bản thân mong muốn điều gì, theo đuổi điều gì, cuộc sống không tạo chút áp lực nào cho cậu, có thể bởi nhìn nhận ở độ cao khác nên cách nhìn nhận sự vật cũng khác đi. Đại học chỉ là một con đường để cậu trải nghiệm cuộc sống, tương lai cậu sẽ càng trở nên thần kỳ hơn.

Kỳ thật, đôi khi cậu không hợp với những bạn học xung quanh, cậu vĩnh viễn không hiểu nổi những nam sinh này thích cái này mai đổi cái khác, hoặc bàn luận về những game đang hot, hay tranh giành vài thứ vô vị gì đó. Lôi Bằng Phi và cậu, có thể được coi như kẻ ngoại tộc, hai người có những mảng tương tự. Lôi Bằng Phi sinh ra ở gia đình quân nhân, từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng từ gia đình, tuy hiện tại đã vào Yến đại, tựa như thoát khỏi vận mệnh phải phục vụ cho gia tộc nhưng khí chất đã được bồi dưỡng từ nhỏ sẽ không đổi, cũng sẽ không thể hòa đồng với lớp trẻ bây giờ. Cho dù cậu ta đã rất cố gắng thích nghi thay đổi bản thân nhưng hiệu quả vẫn rất kém.

Cũng vì vậy, trong phòng của họ cũng thường chỉ có hai người họ, hai người bạn khác nói ở cạnh họ cứ cảm thấy áp lực, họ không thoải mái, giành càng nhiều thời gian ở gian phòng bên cạnh.

Quả Quả không để ý nhiều như vậy, dù sao bạn bè chỉ cần một người là đủ. Nháy mắt đã tới cuối tuần, Gia Gia cũng đã về Yến Kinh, tuy ban ngày còn phải đi huấn luyện nhưng tối có thể về nhà, tối thứ sáu Quả Quả đã chuẩn bị về nhà, trưa lại gặp Lôi Bằng Phi vừa tan học ở căng tin.

“Bằng Phi, cuối tuần tớ về nhà hai ngày, đến nhà tớ chơi nhé?”

Lôi Bằng Phi đặt tay lên bàn, ngồi xuống, “A, tối chủ nhật mới quay lại? Không phải em trai cậu về sao? Tớ qua lại không tốt đâu.”

Quả Quả lắc đầu, “Không sao đâu, tớ nhớ mai và ngày kia cậu cũng đâu có tiết nào, nếu không định về nhà thì đến nhà tớ chơi đi. Ha ha, bà tớ cuối tuần trước có gọi điện tới cũng nhắc bảo cậu qua chơi đó.” Vào tuần Lôi Bằng Phi bị thương, cậu cũng định về nhà nhưng vì chăm sóc cậu ta nên không thể về được. Mẹ Thước còn cố ý hỏi về cậu ta, biết vì cứu Quả Quả nên mới bị thương thì rất cảm kích, tuy rằng việc ứng cứu kia cũng không có tác dụng gì lớn, còn tự làm mình bị thương nhưng phần tâm ý này rất cũng đáng trân trọng.

Lôi Bằng Phi cười cười, “Vậy tớ quấy rầy rồi.” Cậu cũng muốn đến thăm nơi Quả Quả lớn lên.

Chiều tan học, hai người cùng nhau ngồi xe về nhà.

“Nhà cậu ở là tứ hợp viện.” Lôi Bằng Phi thấy Quả Quả dẫn cậu đi vào trong ngõ nhỏ, hơi ngạc nhiên, Cậu biết khu này, ông từng dẫn cậu tới đây, người ở nơi đây không tầm thường, hơn nữa từ sau khi được bình chọn thành nơi bảo hộ, rất nhiều hộ gia đình nơi này cũng bị thay đổi, người còn ở lại phi phú tức quý.

“Ừm, nhà do ông cố ngoại để lại. Tớ dọn đến ở từ hồi năm tuổi.” Quả Quả đột nhiên nhớ tới chuyện trước đây, đột nhiên nhớ tới người cha đã qua đời, nếu cha cậu không mất, cậu cũng sẽ không được ba ba, lão ba nhận nuôi. Cậu không có ấn tượng quá sâu với cha mẹ đẻ, hẳn cũng bởi chúng tự bé, những hồi ức trước năm tuổi đều rất ít, cho nên ấn tượng về cha mẹ đa phần đều do người khác kể lại. Những đồng nghiệp của cha trước kia, cũng là đồng nghiệp của lão ba, cũng từng tới nhà, thấy cậu cũng sẽ nói một chút về cha mẹ cậu. Nhưng những điều đó cũng không khiến cậu có được quá nhiều tình cảm, mỗi năm vào ngày giỗ, ba ba lão ba sẽ dẫn cậu đi tảo mộ, để cậu không quên họ, cũng sẽ nói với cậu cha mẹ cậu trước kia thương yêu cậu ra sao, lại lo lắng về bệnh của cậu thế nào, rất nhiều rất nhiều. Hiện đã lớn, không phải ngày giỗ cũng sẽ đi thăm họ, nói với họ về cuộc sống, chuyện học tập của mình.

“Đến rồi, ở đây. Cửa này có thể thông sang nơi ông bà ở, nhưng cũng ít dùng tới.” Quả Quả chỉ về phía cửa hông trong hẻm, đột nhiên dừng lại, lúc này cậu mới nhớ ra, trường hợp nhà họ rất đặc biệt, thế nhưng quên nói với Lôi Bằng Phi. Cậu đã quen, không thấy có vấn đề gì, giờ mới nhớ ra, Lôi Bằng Phi có lẽ không thể thừa nhận.

“Hử? Sao thế?” Vào ngõ nhỏ, Lôi Bằng Phi vẫn luôn quan sát. Cô lẽ bởi nơi này thuộc khu vực bảo hộ nên đã được tu sửa, ngõ nhỏ rất sạch sẽ, không có cảm giác lộn xộn như ngõ nhỏ trong ấn tượng của cậu. Mà đến khi đi đến cửa này, đại môn cứ như vừa được làm xong, trước cửa treo đèn lồng, bên trên vẽ hình, giấy tinh xảo, gỗ cổ xưa tạo cảm giác như quay về cổ đại. Nhưng không rõ vì sao Quả Quả lại ngừng lại.

Quả Quả lấy lại tinh thần, nhìn Lôi Bằng Phi, nghĩ rằng vẫn nên nói, “Trước đó tớ quên nói, nhà chúng tớ khác với nhà người khác một chút.” Lời này cũng thật khó nói ra mà.

Lôi Bằng Phi nhướn mày, “Sao? Rất khó nói.”

Hơi nhíu mày, “Nói thế nào đây, tớ có ba ba, còn có lão ba, hai người là người yêu.” Trong lòng cứ tự trách, sao không nói sớm với cậu ta, đã về tới cửa nhà mới nhớ ra, chuyện gì đây?

Lôi Bằng Phi hơi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Quả Quả, “Bọn họ là?”

“Đúng.” Quả Quả gật đầu, nếu Lôi Bằng Phi không chấp nhận, vậy họ hẳn còn chẳng thể làm bạn bè nữa, nghĩ vậy lại thấy lòng nặng trĩu.

Lôi Bằng Phi nhìn Quả Quả thật lâu, “Vậy cậu?” Cậu muốn hỏi Quả Quả được họ nhận nuôi sao? Nhưng cũng không nói ra được, hơn nữa lòng cậu rất loạn, không biết sao nghe được quan hệ giữa hai người ba của cậu ấy, không có gì không vui, mà còn có chút vui vẻ đến kỳ quái.

Quả Quả nghe vậy, cũng khẽ thở phào, ít nhất cậu ta không quay đầu đi thẳng, “Tớ được nhận nuôi, cha tớ với lão ba trước kia là đồng nghiệp, đều là cảnh sát, cha mẹ ngoài ý muốn qua đời. Quan hệ trong nhà tớ có chút phức tạp, tớ còn bốn em trai với một em gái, thành viên gia đình cũng nhiều, hôm nay cậu có thể sẽ gặp được.”

“A, vậy có gì đâu.” Lôi Bằng Phi gật đầu, hơi nóng lòng muốn gặp người nhà Thước Quả.

“Cậu không để ý?”

“Không, vì sao phải để ý.”

Quả Quả cười, lòng cũng thư thái, “Đi nào, trong nhà hẳn đã nấu xong cơm tối.”

Nói xong dẫn Lôi Bằng Phi đi vào, đi đến Trung môn, “Nơi này là cửa chính vào nhà ông bà, còn khu bên kia là nơi hai ba ba ở cùng với bọn tớ. Ba ba và lão ba xa nhà, hôm nay không gặp được nên cứ gặp ông bà trước đã.”

Đại môn mở ra, hai người đi vào, vừa vào Khóa viện, một chú ngỗng lớn đã ra đón. Ngỗng này cao mét rưỡi, chiếc mào cao cao, cơ thể cao quý, lông tơ trắng nõn, hoa văn màu đơn phía sau lộ ra màu phấn hồng, vô cùng đẹp đẽ.

Quả Quả thấy nó, vui vẻ xoa đầu nó, “Quốc Sắc, hôm nay sao lại ở đây? Không phải là cố tới đón tao đấy chứ?”

Quốc Sắc thường ngày tuy cao ngạo, nhưng rất quý đám nhỏ trong nhà, cũng không ghét Quả Quả vuốt ve, dụi đầu về phía trước. Quả Quả cũng vui vẻ cúi đầu, một người một ngỗng cọ mặt nhau.

Nghe xong câu hỏi của Quả Quả, Quốc Sắc kêu mấy tiếng quàng quạc, tuy rằng không hiểu ngôn ngữ của loài ngỗng nhưng Quả Quả có thể từ trong mắt nó hiểu được ý muốn nói, nó cũng không phải cố ý tới đón, hẳn chú Lâm có việc, bên này không ai trông nom, nó mới đi tới.

Lôi Bằng Phi nhìn mà mắt tròn to, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đầu tiên biết tình huống gia đình Quả Quả, lại thấy một chú ngỗng thông minh, người trấn tĩnh như cậu cũng sẽ giật mình.

“Đây là thành viên gia đình tớ, Quốc Sắc. Hai cậu làm quen chút.” Quả Quả giới thiệu với Lôi Bằng Phi.

Quốc Sắc liếc nhìn Lôi Bằng Phi, tựa như đang cân nhắc điều gì, một lúc sau mới hơi gật đầu, sau đó cũng kệ Lôi Bằng Phi, lại cọ cọ Quả Quả rồi xoay người rời đi. Có lẽ bởi tiếp xúc nhiều với con người, nó càng thêm nhân tính, mà hẳn bởi coi hoa như thức ăn, trên người Quốc Sắc tỏa hương thơm ngát, lông vũ trên người cũng tạo thành hoa văn xinh đẹp, cũng sánh bằng quốc sắc thiên hương.

“Thần quá đi.”

“Đi thôi, Quốc Sắc thường ngày vẫn cứ vậy nhưng đám Thanh Ba hoạt bát hơn nhiều, lát sẽ giới thiệu với cậu.”

Lôi Bằng Phi nghĩ, Thanh Ba hẳn cũng là ngỗng.

Hai người vừa vào Nhị môn đã nghe thấy tiếng gọi ‘anh Quả Quả...’, sau đó một thằng bé tựa như viên đạn nhào vào lòng Quả Quả. Tiếp theo, vài đứa nhóc chạy ra từ Đông Tương phòng.

66. Kim Liên Thiên - Chương 66

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lôi Bằng Phi ngồi trên sô pha nhìn Quả Quả liú riu với đám em trai, em gái, trên mặt tươi cười, thấy Quả Quả ở chung với đám em trai, thật khác với bình thường.

“Bằng Phi, ăn chút hoa quả.” Mẹ Thước mang sang mâm trái cây, đặt trên bàn trà.

“Cháu cảm ơn... bà.” Lôi Bằng Phi nhìn mẹ Thước, hơi ngại, tiếng bà này gọi có chút ngượng miệng. Thấy làn da bà trắng như tuyết, tóc đen như mực, năm tháng tựa như chẳng lưu lại chút dấu vết nào trên người bà, chỉ để lại sự thành thực ý nhị, khiến người ta vừa nhìn cứ ngỡ là phụ nữ ba mươi, không đoán được tuổi thật.

Cậu cảm thấy đến nhà Thước Quả khiến cậu gặp quá trời chuyện ngạc nhiên luôn, không nói tới sự giàu có của tứ hợp viện này, cậu cũng chẳng phải người quá để ý vào việc hưởng thụ vật chất, cũng không quá để ý những vật ngoài thân đó. Cậu càng thêm chú ý tới người nhà của Thước Quả, bốn người ông-bà của Thước Quả đều vô cùng trẻ tuổi, nhìn như vẫn ở tuổi trung niên. Mà Thước Quả lại có nhiều em trai, em gái như vậy; vốn cậu còn tưởng em trai, em gái của Thước Quả cũng được nhận nuôi cơ, nhưng thấy những bức ảnh gia đình được phóng to treo trên tường phòng khách của họ lại phát hiện không phải như vậy. Hơn nữa, khi nhìn kỹ, mấy người em trai của cậu trông rất giống nhau. Hai người họ vừa vào phòng, trong nhà lại có thêm hai người trẻ tuổi nữa, một người trong đó chính là người đã thân mật với Quả Quả ở căn cứ, giới thiệu rồi thì hóa ra là sư huynh của Quả Quả. Quan hệ sư huynh đệ này khiến người ta không thể hiểu nổi.

“Cậu là bạn học của Quả Quả? Hai đứa ở cùng phòng ký túc xá?” Lôi Bằng Phi đang ăn hoa quả thì đột nhiên nghe thấy có người nói với cậu.

Quay đầu nhìn sang thì thấy đó là một cô nhóc, vừa rồi Thước Quả giới thiệu cô bé này là em gái cậu ấy, là cô bé duy nhất trong nhà họ.

Cô bé khoảng sáu, bảy tuổi, cũng không quá xinh đẹp nhưng lại rất đáng yêu, trên mũi còn có lư thừa vài nốt tàn nhang, trên tay ôm một chú chó Bichon Frisé, lông trên đầu được tết thành vài bím nhỏ, cũng như cô bé, gương mặt nhìn cậu, ánh mắt của một người, một cún vậy mà vô cùng giống nhau.

“Anh và anh Quả Quả của em ở cùng phòng ngủ, nhưng bọn anh không cùng khoa.” Đối diện cô nhóc như vậy, vẻ mặt Lôi Bằng Phi cũng không còn lạnh như băng như trước đó.

Nữ Nữ nghiêng đầu nhìn cậu, đi tới cạnh cậu, ôm Bichon Frisé ngồi lên sô pha, chỉ nhìn cậu mà không nói chuyện, vô cùng đáng yêu.

Lôi Bằng Phi bị cô bé nhìn như vậy đâm ra ngượng, “Em gọi Nữ Nữ sao? Nó tên gì vậy?” Lôi Bằng Phi xoa xoa đầu Bichon Frisé.

“Dạ, nó là tiểu Hùng, bạn tốt của em đó. Khi ba ba đi không dẫn nó theo nên giờ nó chơi với em nè.” Nữ Nữ sờ bộ lông rối mù của tiểu Hùng.

Lôi Bằng Phi nhìn bộ dáng ngây thơ của cô nhóc, thấy rất thích. Em gái Quả Quả đáng yêu quá chừng, cũng không giống đám nhóc sáu, bảy tuổi ầm ĩ bình thường. Cậu lại không biết cô nhóc này do tiểu Hắc biến thành, rất đơn thuần, mặc dù có hơi ngốc nhưng cũng ngoan nhất nhà.

Thấy cậu nói chuyện với Nữ Nữ, người lớn, trẻ nhỏ trong nhà đều âm thầm quan sát cậu. Quả Quả bên kia đã hơi hối hận, trước đó cậu cũng không nghĩ nhiều, chỉ không muốn Lôi Bằng Phi ở một mình vào cuối tuần, hiện tại lại có chút hối hận, dù sao lần này người nhà tề tụ, cậu tới đây lại có chút không tiện. Nhưng

tận đáy lòng, cậu lại mong muốn giới thiệu người nhà mình với Lôi Bằng Phi, mà chỉ nghĩ vậy mặt đã đỏ lên.

Khi ăn cơm, bởi vì nhiều người nên làm bốn mâm, Quả Quả, Lôi Bằng Phi ngồi cùng đám sư huynh, mọi người ngồi xuống cũng không có gì quá quy củ, đều ngồi trong phòng vừa ăn vừa nói chuyện, rất náo nhiệt. Quả Quả sợ Lôi Bằng Phi không được tự nhiên nên rất chú ý, nếu nhìn thấy món mà cậu ta thích ăn sẽ gấp cho một chút. Hai người nhìn rất ăn ý, từng cử chỉ đều lộ ra sự thân thiết. Cao Sảng ngồi ở đối diện hai người, mắt tỏa sáng, quay đầu nhìn lướt qua nhà ăn, không phải chỉ mình hắn chú ý tới. Phải điều tra thử xem Lôi Bằng Phi này có lai lịch ra sao.

“Phòng này ấm thật.” Ăn cơm xong, ông bà nói vài câu rồi đám nhỏ quay về sân của chính mình. Gia Gia cũng được Cao Sảng đưa tới biệt thự của hai cha. Mấy ngày nay Phí Dương thấy nặng nề, Khúc Bình đang bàn giao công việc. Anh đã mời CEO mới về, sau này sẽ quản lý tập đoàn. Những ngày qua, họ ở tại biệt thự cách tổng bộ tập đoàn không xa, thời tiết trở nên lạnh hơn, Khúc Bình bảo con trai tới gặp họ, tránh để Phí Dương phải nặng nhọc đường xa.

“Có địa nhiệt, những ngày trở lạnh sẽ tự cung cấp độ ấm.”

Lôi Bằng Phi nhìn cách bài trí trong căn phòng, “Cậu ở đây sao?” Nhà chính là phòng Khởi Cư, cách bài trí lại không cổ sắc cổ hương như Tam Gian thánh trước đó, nơi này mang theo hơi thở hiện đại.

“Ừm, bởi vì Nam ốc là thư phòng, phòng vẽ, tớ ở Bắc ốc. Chúng ta qua Bắc ốc đi.” Quả Quả vươn tay chỉ về cửa ngăn phía Bắc.

Lôi Bằng Phi khẽ gật đầu, theo cậu vào phòng. Dưới cửa sổ ở hướng đông đặt chiếc kháng lớn, ở phía tây có một chiếc giường tủ đặt dựa vào tường, ở giữa có đặt một vách tráo ngăn cách. Tường phía bắc, bắt đầu từ kháng có đặt Đa Bảo cách, Ngũ Đấu quỹ, hoa chỉ*. Trên Đa Bảo cách đặt một vài tượng đất, bình hoa, mang theo hơi thở nghệ thuật. Ngũ Đấu quỹ đặt vài bức ảnh, trên tường cũng treo vài bức. Lôi Bằng Phi nhìn kỹ thì đều là ảnh gia đình. “Đây là ảnh chụp lúc nào vậy?” Trong một khung ảnh ba lớp có ba bức ảnh của Quả Quả, bối cảnh là Khải Hoàn môn, Nhà thờ thánh Maria, còn có sông Seine. Mà thời tiết cũng khác nhau, dáng vẻ cũng không quá giống nhau.

*Đa Bảo cách, Ngũ Đấu quỹ, Hoa chỉ: các loại tủ và giá đựng, lần lượt là:

“Đó là ảnh chụp khi tớ đi Pháp du học. Bức này được chụp khi vừa tới đó, bức này là khi rời đi.”

“Cậu từng du học ở Pháp? Sao lại về?”

“Đi Pháp vì muốn học hội họa, cũng đã sớm quyết định muốn học đại học ở đây nên vẫn phải về thôi, cũng may học hội họa đã gần xong.” Lại nói, tuy rằng cậu cuối cùng không tới Pháp học đại học, nhưng mấy năm ở Pháp kia cũng đã đủ cho cậu học được nền tảng cần thiết từ thầy mình. Hiện trình độ hội họa của cậu đã đạt mức không cần thầy hướng dẫn nữa, tự bản thân cũng có thể định hướng. Nhưng cậu thật sự rất thích Paris, chờ sau khi tốt nghiệp đại học có lẽ sẽ lại đi du học. Không khí nghệ thuật nơi đó tốt hơn trong nước nhiều. Hơn nữa, cậu cũng muốn đi học thêm một vài điều mới mẻ, độc đáo khác nữa.

Lôi Bằng Phi nhìn Quả Quả thật sâu, nhìn bức ảnh, khi đó Quả Quả cũng chỉ vừa mới tốt nghiệp tiểu học mà thôi, nhỏ như vậy đã đi du học, thật sự là người kiên cường mà.

“Cậu đừng nhìn tớ như vậy, cũng đâu phải tớ đi một mình, ông bà cũng theo mà. Người Pháp đều rất nhiệt tình, bạn học cũng tốt lắm, tớ chẳng chịu khổ chút nào, học tập còn thoải mái hơn khi ở trong nước nữa.” Nghĩ tới kiếp sống du học, cậu cũng rất nhớ. Nhưng còn có song bào thai Lý gia đến cùng cậu, cũng không phải không quen. Chẳng qua hai người kia vừa lên trung học đã bỏ rơi cậu, đi Leon, không biết hiện họ ra sao nữa? Họ đã hai, ba tháng không liên lạc.

“Còn nữa không?” Lôi Bằng Phi đột nhiên muốn hiểu thêm về cậu.

Quả Quả cười, “Còn, chỗ tớ còn rất nhiều ảnh tự chụp, người, cảnh đều có cả, rất đẹp đó.” Nói xong thì ra ngoài, lấy từ trong không gian của mình ra hai tập ảnh, một tập là ảnh chụp mình, còn lại là ảnh mình chụp.

Lôi Bằng Phi mở tập ảnh chụp Quả Quả ra, được đặt theo tuổi, trước năm tuổi có rất ít ảnh chụp mà mặt cậu cũng không hề thay đổi, ánh mắt vô thần. Sau năm tuổi thì tốt hơn, mà có rất nhiều ảnh được chụp cùng với một người trẻ tuổi khoảng mười tám, mười chín tuổi, Quả Quả nhìn rất vui vẻ. Cậu biết người đó chính là ba ba Quả Quả. Một người nữa thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong ảnh là lão ba của Quả Quả, thoạt nhìn tình cảm giữa họ rất tốt.

Lật qua vài bức liền xuất hiện ảnh chụp Quả Quả ôm một đứa bé. Quả Quả mếu máo, quần ướt nhẹp, đứa bé thì cười vui vẻ khiến cậu không khỏi bật cười.

Quả Quả cầm hộp điểm tâm, mở nắp, ngồi cạnh cậu, thấy bức ảnh này cũng cười, “Đây là ảnh chụp khi Kỳ Kỳ được trăm ngày, tớ vừa ôm nó đã bị tè đầy người, nó cũng không khóc mà cười rất vui, khi đó đã biết nó là thằng nhóc nghịch ngợm.” Cậu vẫn còn nhớ khi đó lão ba tham gia tuyển chọn Cục Đặc vụ, ba ba rất buồn rầu, Kỳ Kỳ như biết hết những chuyện này, chỉ cười vui vẻ, thằng nhóc rất ít khi khóc, khi đó cũng an ủi họ rất nhiều. Lúc đó cậu cũng rất sợ, chỉ sợ lão ba không về nữa, nếu vậy, cậu cũng sẽ bị dẫn đi mất. Đùng thấy đó là chuyện đã trôi qua rất lâu nhưng cảm giác sợ hãi đó, vẫn hằn sâu trong tâm trí cậu.

“Tình cảm của cậu với em trai, em gái rất tốt.” Ảnh chụp ở đây đều có ảnh khi mỗi đứa nhỏ được sinh ra, một đứa hai đứa ba đứa, Quả Quả ngày càng có dáng anh trai, cậu cũng từ nhóc hạt đậu trở thành thiếu niên.

“Tất nhiên rồi.” Quả Quả rất tự hào về chuyện này. Tình cảm của đám nhóc họ đây rất tốt mà.

Lôi Bằng Phi thấy cậu như vậy, cũng cười theo, không nhịn được vươn tay véo mặt cậu, mềm mại, trơn nhẵn còn có chút mập mạp.

Quả Quả bị làm cho sững sờ, tiếp theo đỏ mặt cúi đầu.

Khụ khụ— Lôi Bằng Phi cảm thấy mình cũng thật quá bừa bãi, không rõ sao mình lại làm vậy. Cảm xúc kia cũng quá tuyệt vời, nghĩ vậy, tay không tự giác lại vuốt ve, lại càng khiến cho Quả Quả đỏ mặt hơn.

Hai người không nhắc lại chuyện này, Quả Quả cũng không rời đi, hai người ngồi song song, mỗi người một suy nghĩ, trong phòng có chút ái muội.

67. Kim Liên Thiên - Chương 67

Kỳ Kỳ một tay cầm kính lúp, một tay cầm một mảnh áo giáp, thường liếc qua quyển sách đặt trên bàn. Sâm Ba bưng khay trà bước tới.

Ngửi được mùi trà sữa ngọt ngào, Kỳ Kỳ ngẩng đầu, “Trà sữa anh pha ngày càng ngon.”

Sâm Ba ngượng ngùng cười, “Do bà dạy tốt thôi.”

Kỳ Kỳ cẩn thận đặt mảnh áo giáp vào trong hòm, cởi găng tay ra, ngồi xuống giường La Hán cạnh Sâm Ba, “Thời gian này em không hay ra ngoài, anh cũng không đi đâu, hay nghĩ xem muốn học gì không?”

Sâm Ba rót cho cậu một cốc trà sữa nóng hổi, lại cho thêm một miếng đường rồi đẩy qua, “Không muốn học gì, giờ đã tốt lắm rồi.”

Kỳ Kỳ uống một hớp, không nói gì, ngẩng đầu nhìn Sâm Ba. Từ khi gặp được Sâm Ba tới giờ đã rất lâu, Sâm Ba cũng đã hòa nhập vào thế giới này nhưng trọng tâm sinh hoạt của anh vẫn chỉ xoay quanh cậu. Ngoài việc cùng cậu ra ngoài thám hiểm khảo cổ, bình thường cũng chỉ ở trong tứ hợp viện, người này—Kỳ Kỳ đột nhiên nhớ tới tối nay khi ăn cơm, những hành động giữa anh Quả Quả và người tên Lôi Bằng Phi kia, tuy anh Quả Quả còn chưa phát hiện, nhưng những kẻ ngoài cuộc như họ lại có thể cảm nhận được anh Quả Quả đối xử khác biệt với Lôi Bằng Phi, quan hệ giữa họ có lẽ sẽ... Kỳ Kỳ lại nhìn thoáng qua Sâm Ba, aiz... thở dài.

“Sao vậy? Có chuyện gì khó xử sao?” Sâm Ba rất ít khi thấy Kỳ Kỳ thở dài.

Kỳ Kỳ thấy vẻ lo lắng của anh, cười, thôi đi, cứ thuận theo tự nhiên đi, dù sao mình cũng đâu từ bỏ nổi đầu. Thôi suy nghĩ, Kỳ Kỳ hơi nhướn mi, “Không có gì, em đang nghĩ về bạn học kia của anh Quả Quả. Anh thấy anh ấy thế nào?”

“Anh thấy tốt lắm.” Sâm Ba không quá để ý những chuyện khác ngoài Kỳ Kỳ, nhưng Kỳ Kỳ đã hỏi thì cậu nhất định sẽ nói ra cảm giác đầu tiên, “Thoạt nhìn hơi lạnh nhưng đối xử với Quả Quả rất tốt.”

Kỳ Kỳ cười, cầm một miếng bánh lên ăn, không nói gì. Sâm Ba sống một mình trong rừng nhiều năm như vậy, tính cách đơn thuần nhưng nhìn người rất chuẩn, tốt hay xấu, cậu chỉ nhìn một cái sẽ biết ngay. Ánh mắt nhìn người của cậu rất chuẩn.

“Quá vài ngày nữa lão ba sẽ quay về, anh có muốn về không? Chờ họ tới Thánh thành, dù muốn đi cũng phải chờ thêm mấy tháng nữa.”

“Em đi không?” Sâm Ba cầm chén xoay xoay.

“Em không đi được, thầy mất, thời gian này em sẽ không đi đâu cả.” Thôi lão qua đời khiến Kỳ Kỳ trưởng thành rất nhiều, nhiều năm qua, sự dạy dỗ của thầy cũng giúp cậu ổn trọng hơn rất nhiều. Tuy không có quy định nào bắt cậu phải giữ đạo hiếu, nhưng sau khi Kỳ Kỳ táng thầy vẫn quyết định đóng cửa không đi đâu hết, ăn chay ba tháng. Mà như hôm nay, mọi người cùng nhau ăn cơm, cậu cũng ăn một mình.

“Anh cũng không về.” Sâm Ba đặt cốc xuống, đứng lên, đi tới chiếc bàn cạnh bàn học, lật tấm vải che lên, lộ ra mô hình được làm thành từ tấm tre bên dưới. Nhìn kỹ sẽ thấy giống hệt tứ hợp viện nhà họ.

Mắt Kỳ Kỳ sáng lấp lánh, cũng đứng lên, đi tới cạnh bàn, “Sắp xong?” Nhìn mô hình kiến trúc trước mặt, trong lòng cậu rất cảm động, cửa đông ngõ nhỏ nhà có có một ông lão làm mô hình tứ hợp viện, cậu cũng chỉ thuận miệng nói nhà họ mà làm thành mô hình hẳn sẽ rất đẹp. Sâm Ba cứ vậy nhớ kỹ. Thứ này làm không dễ chút nào, ngoài kỹ thuật còn cần cả kiên nhẫn. Cậu lại không biết làm thứ này, học từ đâu.

“Ừ, còn lại chút chút.”

Hai người không nhắc lại chuyện quay về nữa.

Lôi Bằng Phi tắm rửa xong, đi ra thì thấy Quả Quả đang trải giường chiếu.

“Tắm xong rồi, hôm nay cậu ở lại đây đi.” Lấy ra một chiếc chăn tơ tằm thêu hoa sen uyên ương đặt lên giường, “Tuy nằm kháng rất ấm nhưng tại cậu không ở quen, nên sẽ nóng. Phòng không lạnh nên nằm trên giường cũng tốt.”

“Cậu ngủ đó?” Lôi Bằng Phi thấy cậu chỉ trải một chiếc chăn, ngoảnh đầu lại, trên kháng có một cái nữa. Cũng không nghe Quả Quả nói, mà đi qua ôm chăn lên, “Cậu ngủ cũng không đốt lửa, giường lớn vậy, đủ cho hai người ngủ.” Nói đúng lý hợp tình, mà tim lại đập lên liên hồi.

Mặt Quả Quả hơi đỏ, gật đầu không nói, nhận lấy chăn đặt song song với nhau.

Quả Quả chuẩn bị xong, bảo Lôi Bằng Phi ngủ trước, cậu đi tắm.

Lôi Bằng Phi nhảy lên giường, chui vào trong ổ chăn, đánh giá xung quanh. Giường này là giường mái vòm, bên trên thêu hoa mai, rất tinh xảo. Chờ Quả Quả tắm xong quay về, thấy cậu bật đèn, lên giường, ma xui quỷ khiến lại buông rèm xuống. Hai người lập tức chui vào trong không gian nhỏ nhỏ, hương vị tươi mát trên người đối phương quấn quanh mình, tuy hai mà một.

Quả Quả ngủ bên trong, thấy Lôi Bằng Phi buồn mản xuống, tim đập như trống bỏi, trong mản rất yên lặng, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của đối phương. Nghĩ tới người đang nằm bên cạnh, lại đột nhiên không ngủ được.

Quả Quả cảm thấy ngực hơi nặng, giật giật, hình như có gì đó bò lên người mình, mở mắt ra thì thấy Lôi Bằng Phi nằm ngay cạnh mình, mà nhìn tiếp thì đỏ mặt. Người này đáng ngủ cũng rất xấu, coi cậu như gối ngủ mà ôm, ôm rất chặt. Cẩn thận cử động, Lôi Bằng Phi động, tay ôm cậu cũng rời đi. Vừa thở phào, xoay người, người nọ đã lại đặt hai tay lên eo cậu, giấy lát hai người đã dính chặt không thể tách ra, Lôi Bằng Phi hít thở, nhẹ nhàng phả lên cổ cậu, nóng nóng ngứa ngứa.

Quả Quả vừa định lấy tay cậu ta ra, đột nhiên cảm thấy người phía sau hơi cứng người, hô hấp cũng thay đổi khiến cậu cũng không dám cử động, nhanh chóng nhắm mắt, điều chỉnh hô hấp, không dám cử động.

Lôi Bằng Phi tỉnh lại liền nhận thấy cơ thể ấm áp, mềm mại trong lòng, cậu rất nhanh đã biết chuyện gì vừa xảy ra. Chút hô hấp rối loạn kia của Quả Quả cậu cũng nghe thấy, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ, tay lại ôm chặt hơn, điều chỉnh lại tư thế, đầu tựa lên cổ cậu, nhắm mắt lại, khóa miệng cong lên.

Sáng thức dậy, Quả Quả thấy cơ thể hơi cứng ngắc, nghe Lôi Bằng Phi tự nói đáng ngủ của cậu ta không tốt, nhưng lại không biết đêm qua cậu ta có ngủ thật hay không. Nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của cậu ta, cũng chẳng thể nào đoán ra nổi, mình cũng chỉ có thể coi như không biết gì.

Nhưng cả ngày cũng không thể không biết ngượng mà nhìn cậu ta.

Tâm trạng Lôi Bằng Phi hiển nhiên rất tốt, ở cùng đám em trai, em gái của Quả Quả cũng rất tốt, trong thời gian ngắn đã hòa nhập vào gia đình này. Quả Quả thấy cậu có thể hòa nhập với em trai, em gái mình, khối băng trong trường sao có thể cười tươi như vậy được chứ, người này rốt cuộc muốn làm gì vậy?

“Anh Quả Quả đáng thương.” Phi Phi ngồi trên hành lang gấp khúc, chống cằm nhìn Quả Quả và Lôi Bằng Phi ngồi ở lương đình.

“Theo quan sát của em, anh ta tạm thời đạt tiêu chuẩn.” Tiểu Tiểu ôm máy tính, trên màn hình đều là những tư liệu về Lôi Bằng Phi, còn có vài phân tích tính cách hành vi, “Tuy nhiên bên nhà anh ấy thì hơi phiền phức xiu.” Chợt vài cái, trên màn hình xuất hiện tình huống gia đình của Lôi Bằng Phi.

Kỳ Kỳ đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn về tư liệu trong máy tính, “Ôi, thật là...” Lắc đầu, “Vậy cũng tốt, nếu ngay cả chuyện này anh ấy cũng không giải quyết được, chúng ta cũng chẳng yên tâm giao anh Quả Quả cho anh ấy.”

Miu Miu cắn một miếng bánh mà Lãnh Vân dứt cho, chớp mắt, “Không thể đưa anh Quả Quả cho anh ấy được.”

Kỳ Kỳ liếc nhìn Lãnh Vân đang ngồi cạnh Miu Miu, “Đúng, không thể trao anh Quả Quả cho anh ấy, hẳn nên để anh Quả Quả bắt anh ấy về nhà mình. Ha ha...”

Cạch... Tiểu Tiểu gõ lên máy tính một cái, mắt mèo mở to nhìn về phía lương đình, gật đầu đồng ý với đề nghị của ông anh mình. Hai tay lại di chuyển trên bàn phím, nghĩ rằng hẳn nên nghiên cứu chút về phương diện tình cảm này.

68. Kim Liên Thiên - Chương 68

Sáng chủ nhật, Lôi Bằng Phi và Quả Quả đi trung tâm mua sắm mua quần áo. Thời tiết ngày càng lạnh, Lôi Bằng Phi định mua một chiếc áo lông. Cũng không bắt buộc phải mua, nhưng hơn một ngày ở chung, Lôi Bằng Phi cảm thấy thật khó mà đỡ được mấy đứa em tinh ranh của Thước Quả, mấy thằng nhóc kia đứa này so đứa kia lại càng thêm khôn khéo, những suy nghĩ trong đầu cậu đều bị chúng nhìn thấu hết. Mấy thằng nhóc cũng không nói gì, nhưng thái độ với cậu đã có ý thử thách, cậu cũng không sợ chuyện này, chỉ có chút bối rối thôi.

Hai người đến thẳng trung tâm mua sắm cạnh Vương phủ, nơi này cũng gần tứ hợp viện, không cần ngồi xe.

“Cái này thì sao?” Hai người vào cửa hàng áo lông, Quả Quả nhìn xung quanh, chọn thật lâu mới ưng một chiếc, nhìn kích cỡ, lại ngắm một chút mới cầm lên một chiếc, “Đây, thử đi.”

Lôi Bằng Phi không quan tâm, cũng chẳng có yêu cầu với quần áo mình mặc, nhận chiếc áo lông Quả Quả đưa cho mặc thử, chẳng những kích cỡ vừa vặn, hình dáng cũng đẹp, phù hợp với khí chất của cậu.

“Không tồi, chọn nó.”

Sau đó hai người lại mua thêm giày, quần áo lông dê, khăn quàng, mũ... Lôi Bằng Phi cầm cả đồng túi lớn túi nhỏ trên tay, có chút không biết làm sao mà nhìn về Quả Quả đang đi phía trước, lúc này lại nhớ tới vẻ mặt của đám em Quả Quả trước khi ra ngoài kia. Cho tới giờ cũng không ngờ Quả Quả là kẻ cuồng mua sắm. Nhưng những đồ mua về khiến Lôi Bằng Phi không thể không thừa nhận Quả Quả rất có khiếu chọn đồ. Cậu mua sắm cũng không chọn đi lại chọn lại như những người khác, gần như chỉ cần nhìn cũng sẽ biết bộ quần áo đó có hợp với mình không, sau đó lại chọn kích cỡ, chỉ cần thử thì không có lần nào không hợp. Tuy quần áo đều có cùng tiêu chuẩn nhưng cùng một bộ hoặc mặc nguyên, hoặc sơ vin lại sẽ mang lại hiệu quả khác biệt, cậu luôn có thể chọn ra kiểu phối đồ phù hợp nhất. Chuyện này thì ngay cả người bán hàng cũng không sánh bằng được.

Đạo một vòng, Lôi Bằng Phi cũng thấy hứng thú, thỉnh thoảng cũng hỏi vài câu nhờ Thuốc Quả phối đồ hộ, màu sắc, chất liệu khác nhau sẽ tạo ra hiệu quả khác nhau, mà cùng một bộ quần áo, người này mặc sẽ khác với người kia. Vốn dáng người cậu đã tốt, cao khoảng mét tám lăm, bờ vai rộng, eo thon, nước da màu mật, những đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, dáng người thon dài, ngày thường ăn mặc tùy tiện nhưng hôm nay phối đồ lên lại tựa như người mẫu vậy.

Thói quen mua sắm vô tội vạ này của Quả Quả cũng học theo Thuốc Nhạc. Bởi vì có không gian nên những thứ này có thể ném luôn vào đó, không sợ hỏng hóc. Tuy trước khi không có tùy thân không gian, nhưng có túi không gian thì cũng vậy thôi. Ở Pháp, cuối tuần rảnh rỗi cậu sẽ dạo phố, dường như đã dạo qua khắp các nơi phồn hoa ở châu Âu, thấy đồ tốt sẽ mua luôn, lâu dần việc dạo phố mua sắm đã cứ thuận theo ý muốn, mua đồ không nường tay. Mà cậu lại học hội họa, lại sống vài năm ở kinh đô thời trang, mắt chọn dĩ nhiên không phải bình thường. Lôi Bằng Phi mặc xong trở nên đẹp trai ngời ngời, tuy nói cậu còn chưa hiểu rõ được tình cảm trong lòng nhưng thấy cậu ta trở nên đẹp trai như vậy cũng tự cảm thấy vui vẻ, mà đã có hứng vậy phải mua cho tận hứng.

Mà điều này cũng bởi gia cảnh Lôi Bằng Phi không tồi, trong thẻ tín dụng có đủ tiền, nếu đổi thành kẻ khác, chắc cũng qua loa cho xong chuyện mà thôi. Nhưng Lôi Bằng Phi cũng đã được chứng kiến tốc độ tiêu tiền của Quả Quả, lại nhớ tới tứ hợp viện nhà họ, cũng hiểu về gia cảnh của Quả Quả, trong lòng cũng có chút ý tưởng, nhưng chôn sâu dưới đáy lòng không nói với người khác. Từ đó về sau, cậu bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ khi còn học đại học, tốt nghiệp lập tức thành lập công ty của mình, chưa tới ba mươi tuổi đã tiến vào bảng trăm doanh nhân giàu có. Sau đó có phóng viên hỏi cậu, động lực gây dựng sự nghiệp từ khi còn trẻ như vậy là gì, cậu cũng không nói mà chỉ cười, không thể nói với phóng viên rằng cậu sợ không nuôi nổi thân ái nhà mình chứ.

Đi dạo phố, thời gian trôi qua thật nhanh, chờ hai người đói bụng, thấy cũng đã muộn, hai người cũng không về nhà mà đi tới quán đậu phố Tây Thục ăn cơm. Nói ra thì đám trẻ nhà họ có một điểm giống nhau, đều là thánh ăn, có thể từ nhỏ đã bị dưỡng cho kén ăn, rất chú ý việc ăn uống. Giống như Quả Quả tuy rằng không ăn quán ven đường, nhưng lúc nào cũng mang theo thức ăn trong nhà làm ra. Quanh Vương phủ này có quán nào cũng đã ăn sạch rồi, quán tào phớ này cũng đã lâu chưa ăn, nên đã dẫn Lôi Bằng Phi đến đây.

Sau khi ngồi xuống, cầm thực đơn lên chọn món, phân nửa chọn theo khẩu vị Lôi Bằng Phi.

Lôi Bằng Phi ngồi đó nhìn Quả Quả chọn món, sau đó nói vài yêu cầu với người bán hàng, trên khuôn mặt vẫn treo nụ cười. Quả Quả bây giờ khác với khi ở trong trường, hai người ở trường cũng đã có được chút ăn ý, cũng hợp nhau về nhiều mặt nhưng Quả Quả vài lúc cũng vẫn có những giới hạn, ít nhất sẽ không quá tham dự vào cuộc sống của cậu, ít nhất một tuần trước sẽ không chọn quần áo và gọi thức ăn cho cậu, mà cậu ấy nhiều nhất sẽ trưng cầu ý kiến của cậu, sẽ không quyết định thay cậu như vậy. Cuối tuần này, hai người đã trở lên vô cùng thân thiết, ít nhất Quả Quả đã thể hiện ra mặt chân thật trước mặt cậu, như vậy xem ra, Quả Quả kỳ thật là người rất có chủ kiến, những ôn hòa thường ngày chỉ là lớp mặt nạ nguy trang mà thôi.

Chờ người bán hàng rời đi, Quả Quả lấy ra khăn ướt đưa cho Lôi Bằng Phi, “Cửa hàng này, một năm trước đã tới cùng ba ba. Hương vị không tệ, cũng không biết có bảo đảm tiêu chuẩn an toàn hay không nữa.”

“Thường ngày tớ rất ít ăn bên ngoài, mới tới nơi này lần đầu.” Nhà cậu ở đại viện, người trong nhà đều là quân nhân, rất ít khi ăn bên ngoài.

“Ha ha, chờ sau này cứ tới cuối tuần tớ sẽ dẫn cậu đi mấy nơi, Yến Kinh ăn ngon chơi vui, tớ đều biết. Bởi đi Pháp, không có cơ hội đến vài nơi ở Yến Kinh, Tiểu Tiểu đều ghi chép lại, những nơi họ đi qua, có món gì ngon đều được ghi lại, thậm chí ngay cả hương vị cũng được ghi chép rõ ràng. Còn kỹ càng hơn cả sổ tay hướng dẫn du lịch nữa đó.”

Về mặt Lôi Bằng Phi hơi cứng lại, nghe Quả Quả nói vậy, lại nhớ tới ghi chép của Tiểu Tiểu, cũng hơi cảm thán trong lòng. Cậu em kia của cậu ấy là kẻ cuồng nghiên cứu, còn là tên cuồng tư liệu, chỉ qua một tối nói chuyện với nó, so với Tiểu Tiểu, cậu chỉ là nhóc học sinh tiểu học. Nhắc tới đám nhóc đầy cá tính trong nhà, Quả Quả nhất định là người bình thường nhất.

Không lâu sau thức ăn được dọn lên, vừa ăn một miếng, quả nhiên rất ngon. Hai người đang ăn thì nghe thấy có người gọi ‘Bằng Phi’.

Quả Quả ngẩng đầu thì thấy một phụ nữ mặc quân trang có vẻ kinh ngạc đang tiến lại. Lôi Bằng Phi quay qua, “Chị hai...” Lại thấy người đi theo sau, “Anh rể.”

Quả Quả nhìn thoáng qua quân hàm của hai người, một thiếu tá, một trung tá, hai người cũng chỉ khoảng đầu ba mươi, chức vị thật không thấp chút nào.

Lôi Tổ Phi không ngờ lại gặp được em trai mình ở đây, cười cười, “Hôm nay không đi học? Sao lại không về nhà?” Nói chuyện thì nhìn thoáng qua Thước Quả, một thanh niên rất trong sáng, nhìn có vẻ nhỏ hơn em trai mình, “Đây là bạn học của em?”

Lúc này hai người đều đứng lên, Lôi Bằng Phi không trả lời câu hỏi của chị mình, mà giới thiệu, “Em giới thiệu chút, đây là bạn em, Thước Quả, ở cùng phòng trong ký túc xá. Hai người này là chị hai tớ, Lôi Tổ Phi, và chồng chị, Dương Thành.”

Lôi Tổ Phi không thấy gì nhưng Dương Thành bên cạnh lại rất ngạc nhiên. Em trai vợ hần, hần biết, nếu chỉ là bạn bình thường hoặc chỉ hơi quen biết sẽ không giới thiệu như vậy. Khi học trung học nó cũng

không phải không có bạn nhưng cho tới giờ cũng chưa từng giới thiệu, hẳn người bạn này không giống như những người bạn trước đó, nghĩ vậy, cười nói với Thước Quả, “Nếu là bạn Bằng Phi, vậy cứ gọi chị và anh rể như nó đi.”

Lại chỉ vào bàn, “Không ngại anh và chị cậu ngồi cùng chứ.”

Quả Quả nhanh chóng lắc đầu, “Không ngại.” Lôi Bằng Phi bên kia cũng bưng bát mình đặt về phía Quả Quả, mình cũng chuyển sang ngồi cạnh cậu.

Mấy người ngồi xuống, lại chọn hai món, Lôi Tổ Phi lại hỏi lại chuyện vừa nãy.

“Cuối tuần này không phải đi học.”

“Vậy sao em không về nhà? Ông nội tuần trước còn nhắc tới em đó.”

“Hai ngày nay em tới nhà Quả Quả, cuối tuần sau không học em sẽ về nhà.”

Lôi Tổ Phi nhìn thoáng qua Thước Quả, không ngờ thằng em chẳng bao giờ tới nhà bạn chơi lại tới nhà bạn ở lại luôn, nhưng cũng coi như chuyện tốt, miễn cho thằng em cứ suốt ngày mặt lạnh. Có bạn thì rất tốt.

Nhà họ từ trên xuống dưới hầu như đều là quân nhân, lứa họ có tất cả bảy người, trong số đó lại chỉ trừ Lôi Bằng Phi, còn lại đều tham gia quân đội, thậm chí ngay cả người yêu của cô cũng là quân nhân. Có thể nói Lôi gia chính là quân nhân thế gia, già trẻ ba đời đều trong quân đội khiến Lôi gia có địa vị rất quan trọng trong quân đội. Mà Lôi Bằng Phi chính là kẻ ngoại tộc trong nhà, Lôi Bằng Phi từ nhỏ đã lớn lên trong quân đội, nhận được tác phong giáo dục của quân đội, chuyện vào quân đội đã trở thành việc được định sẵn. Ai cũng không ngờ cậu lại thi vào trường đại học Yến Kinh. Đại học Yến Kinh là trường nổi tiếng cả nước, thi đỗ vào đó vốn là chuyện tốt làm rạng rỡ tổ tông, nhưng người Lôi gia lại không đồng ý. Người lớn trong nhà cũng không đồng ý, thiếu chút nữa ép cậu vào trường quân đội. Sau đó nhờ bà nội lên tiếng, trong nhà cũng không thiếu quân nhân như cậu, cháu ngoan muốn làm gì thì cứ làm đi. Cứ như vậy Lôi Bằng Phi rời khỏi gia tộc, tự mình trưởng thành.

“Bằng Phi, khai giảng lâu vậy rồi đã quen với cuộc sống trong trường chưa?” Tổ Phi rất quan tâm cậu em, tuy rằng Lôi Bằng Phi gọi cô là chị hai, nhưng cô cũng là người chị ruột duy nhất của Lôi Bằng Phi, tên gọi là gọi theo những người cùng lứa.

“Dạ, đều ổn.”

“Vậy có thích cô bé nào không?” Tổ Phi trêu em mình, ngày thường cũng ít có cơ hội gặp mặt.

“Không có.” Lôi Bằng Phi nhanh chóng trả lời, mắt không tự chủ được nhìn qua bên cạnh. Anh rể Dương Thành ở đối diện hơi hoảng hốt, cảm thấy có chuyện không hay đã xảy ra.

“Ôi, sao nghe có vẻ chột dạ thế, nhất định có.”

“Chị hai...” Lôi Bằng Phi hơi nóng nảy. Mà Quả Quả ngồi cạnh nghe hai chị em họ nói chuyện cũng cảm thấy không thoải mái.

“Bằng Phi này, nếu có bạn gái thì sớm dẫn về nhà đi, nếu không đến khi em tốt nghiệp, lại xung đột ý tưởng với bên lão gia tử lại không hay.” Dương Thành tiếp lời, khi nói lại nhìn Thước Quả. Không biết vì sao, càng nhìn hai người này dự cảm xấu trong lòng lại càng mãnh liệt.

“Nói gì vậy.” Thấy em trai lạnh mắt, Tổ Phi oán trách Dương Thành, “Hôn sự của Bằng Phi sẽ do nó tự quyết định, bà sẽ làm chủ.” Coi như thật sự có chuyện như vậy cũng không thể nói ra khiến Bằng Phi khó chịu. Cũng không biết mấy vị trong nhà rốt cuộc nghĩ gì, hôm nay cũng không giống anh (*Dương Thành*) khi bình thường.

Dương Thành cười cười, không nói, chỉ nhìn vẻ mặt của hai thằng bé đối diện, lòng càng nặng nề.

69. Kim Liên Thiên - Chương 69

“Cậu đừng để bụng lời anh rể tớ nói lúc nãy.” Lôi Bằng Phi có chút không yên nói với Quả Quả.

Quả Quả nghiêng đầu cười, nói với cậu ta, “Tớ sao phải để bụng, chuyện này đâu liên quan gì tới tớ chứ.” Nói xong, mắt chớp chớp, tựa như thật sự chẳng liên quan.

“Sao lại không...” Lôi Bằng Phi quynh lên.

Quả Quả nghiêm túc nhìn cậu.

“Tớ... tớ...” Lôi Bằng Phi không biết phải nói sao.

Quả Quả đột nhiên cười, “Tớ đùa thôi, đi nào.” Nói xong xoay người đi vào trong ngõ nhỏ.

Lôi Bằng Phi nhìn bóng cậu, có cảm giác bị chia lìa, bất giác nói ra lời giấu trong lòng, “Tớ thích cậu.”

Cơ thể Quả Quả run lên, không quay đầu, “Mau về thôi. Không phải cậu muốn xem thêm ảnh của tớ sao? Về tớ tìm cho cậu.”

Lôi Bằng Phi ngây ngốc nhìn Quả Quả đang đi phía trước, cũng không biết cậu có nghe thấy lời tỏ tình vừa nãy không. Quả Quả đi phía trước không nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại, “Đỡ ra đó làm gì

vậy, mau lên.” Khuôn mặt kia treo nụ cười sáng lạn, ánh mắt trời chiếu sáng cả khoảng lòng của cậu.

Nhìn hai người mặt đầy tươi cười vào nhà, mấy anh em trong phòng nhướn mi chớp mắt nhìn thoáng qua, ngoài miệng chưa nói nhưng trong lòng đoán rằng hai người này nhất định có JQ. Thầm vui mừng, đối xử với Lôi Bằng Phi cũng khác đi.

“Quần áo mua nhiều quá, không mang về ký túc xá hết được, cứ tạm đặt mấy bộ ở đây đi.” Hai người về phòng thu dọn đồ đạc, Quả Quả chỉ vào mấy bộ tạm thời chưa mặc đến, nói.

“Được.” Lôi Bằng Phi vui cười hơn hở dùng móc treo quần áo lên, sau đó lại bỏ vào trong tủ của Quả Quả. Nhìn quần áo của mình và Quả Quả đặt chung với nhau, cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Nếu trước kia nói tình cảm này của mình vẫn còn mê mang, nhưng giờ đã hoàn toàn không có, trong lòng chỉ còn sót lại vui vẻ cùng khoái hoạt, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đây chính là cảm giác yêu đương đi.

Quả Quả thấy cậu như vậy, trợn mắt, nhưng trong lòng lại vẫn như trước. Mỗi lần thấy hai ba hạnh phúc như vậy, cậu cũng luôn mong chờ tình yêu của mình, rất mong muốn có được mối tình giống như ba, đương nhiên không phải nói cậu nhất định phải tìm một người đàn ông, trong quan niệm của cậu, yêu chính là yêu, không liên quan tới giới tính.

Dọn dẹp xong, Quả Quả thật nhìn không nổi, Lôi Bằng Phi này cứ như tên ngốc vậy, cười đến ngu, khiến cậu cũng không thể không biết xấu hổ được, dẫn cậu ta tới Tam Gian thánh, còn mình phải đi giúp bà làm cơm tối.

“Anh Lôi, anh thích anh Quả Quả sao?” Lôi Bằng Phi vừa vào phòng, ngồi xuống xem đám nhóc chơi cờ nhảy, vừa ngồi xuống đã thấy Tiểu Tiểu cầm theo quyển sổ lớn, mặt không chút thay đổi nhìn mình, đôi mắt mèo trong suốt kia cứ nhìn mình chằm chằm.

Mặt đỏ lên, xoa xoa đầu Tiểu Tiểu, đối diện đôi mắt kia chỉ có thể đầu hàng.

Tiểu Tiểu thấy Lôi Bằng Phi hơi gật đầu, đánh giá cậu một chút rồi mở sổ ra, lấy từ trong đó một tờ giấy, “Đây là quà tặng anh Lôi, nhất định phải nhớ cho kỹ đó.” Nói xong mở to hai mắt, rời đi.

Lôi Bằng Phi cúi đầu nhìn, cứ thật, trong này là tư liệu về sở thích cũng như ngày sinh của Quả Quả, thẳng nhóc này quá tri kỷ đi. Nhanh chóng gấp lại cất đi. Nhưng không thấy vẻ mặt thần bí của đám nhóc đối diện, cuộc sống sau này vì mảnh giấy này mà xảy ra không ít chuyện ô long sau này. Tiểu Tiểu sao có thể để anh trai mình bị theo đuổi dễ dàng như vậy được, đừng thấy nó ngày thường ghi chép tư liệu rất chính xác, nhưng về khoản troll người thì lại giỏi nhất trong số các anh em đó.

“Đừng khẩn trương, chúng ta tâm sự chút.” Cao Sảng nhìn Lôi Bằng Phi phía đối diện cười nói, “Chuyện của em và Quả Quả, anh biết hết. Hai vị sư phụ không ở nhà, chuyện của sư đệ thì người làm sư huynh như anh phải để ý nhiều hơn. Đừng lo, anh không định chia rẽ hai đứa. Nhà chúng ta vẫn luôn tôn trọng tự do với chuyện tình cảm của đám nhỏ, sẽ không can thiệp nhiều.”

Lôi Bằng Phi nghe vậy cũng thả lỏng, nhưng tiếp theo lại thấy Cao Sảng cười. Về mặt kia tựa như đã nhìn thấu cậu, trên người cũng toát mồ hôi lạnh luôn.

“Nói ra thì tuổi trẻ nói chuyện yêu đương rất bình thường nhưng em và Quả Quả đều đã lên đại học, là thời gian tốt để yêu đương, nhưng theo anh biết thì Lôi gia sợ sẽ không chấp nhận Quả Quả đâu.” Cao Sảng nói xong, mặt cũng trở nên nghiêm túc, “Dựa vào địa vị của Lôi gia, và gia giáo của Lôi gia, ông em, cha mẹ em đều sẽ không chấp nhận mối quan hệ giữa em và Quả Quả đâu, em định làm gì?”

Lôi Bằng Phi nhú mày, há miệng định nói. Cao Sảng bên kia liền nâng tay lên ngăn lại, “Đừng nói vội, em cứ nghĩ cho kỹ. Anh không muốn nghe những lời nói có lệ. Anh rất rõ Lôi gia, nghĩ cho kỹ. Em định thuyết phục gia tộc em thế nào, hoặc em sẽ bảo vệ Quả Quả ra sao? Ngoài ra, có một chuyện sợ rằng em không biết, cũng chưa có ai nói với em, Quả Quả theo họ tiểu sư phụ anh, đại sư phụ mang họ Khúc.”

Họ Khúc? Lôi Bằng Phi hơi nghi hoặc, cậu biết mà, Tiểu Tiểu cũng họ Khúc mà? Họ Khúc? Ặc... họ Khúc! Cậu đột nhiên nghĩ tới một người, có chút không dám tin trọn mắt nhìn Cao Sảng, thấy hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, ánh mắt sáng ngời, tựa như đang chứng thật suy đoán của cậu, “Lão ba Quả Quả không phải tên Khúc Phàm chứ?”

“Ặc... trời ạ!” Thấy Cao Sảng gật đầu, Lôi Bằng Phi cảm thấy đầu cũng muốn to ra. Bởi vì tuổi của Quả Quả và Khúc Phàm nên cậu vốn không nghĩ tới hai người là cha con. Lại nói, cậu cũng không quen biết Khúc Phàm nên cũng không nghĩ theo hướng đó được, thậm chí cũng không biết mặt hắn nữa, xem ảnh chụp cũng không nhận ra nổi, phiền phức lớn rồi đây.

Cao Sảng thấy Lôi Bằng Phi dùng hai tay ôm mặt, tựa như gặp quỷ, khóe môi không nhịn được mà cong lên. Quả Quả này cũng thật tài giỏi nha, còn dụ được cậu con trai út Lôi gia về, để xem Lôi gia sẽ làm gì giờ nào. Hơn nữa, thông qua chuyện này cũng có thể thử thách Lôi Bằng Phi một chút, xem cậu ta có phải người đàn ông có thể giao phó hay không?

“Sao vậy? Sư huynh nói gì với cậu.” Quả Quả thấy Lôi Bằng Phi có vẻ thất hồn lạc phách tiến vào, hỏi.

“Lão ba cậu tên Khúc Phàm?” Lôi Bằng Phi nhìn Quả Quả, hỏi.

“Đúng vậy, tớ chưa nói với cậu sao?” Quả Quả hơi ngạc nhiên.

Lôi Bằng Phi gật đầu, “Chưa nói. Thật sự tên Khúc Phàm? Làm việc trong căn cứ?”

Quả Quả nhú mày, “Ừ, cậu sao thế?”

“A, thân ái, bọn mình bỏ trốn đi.” Lôi Bằng Phi mang về mặt khổ sở ôm Quả Quả nằm nghiêng xuống kháng, đặt Quả Quả dưới thân, ừm...mềm quá đi.

“Này này, cậu lên cơn gì thế, mau đứng lên, nặng chết tớ.” Quả Quả cảm thấy có hơi thở nóng rực phả lên

cổ mình khiến tim cậu đập cực nhanh. Hơn nữa, Lôi Bằng Phi khác lạ quá đi mất.

“Tớ sắp điên luôn ấy. Thân ái, cậu biết quan hệ giữa Lôi gia và lão ba cậu không, thề sống thề chết đó.” Lôi Bằng Phi khoa trương nói.

Quả Quả nghe vậy thì rất ngạc nhiên, “Tớ không biết việc này đó.” Cậu chỉ biết nhà Lôi Bằng Phi thuộc quân đội, chứ cũng không rõ lắm, lại nói cậu cũng không mấy khi hỏi về chuyện lão ba làm.

Lôi Bằng Phi ngồi dậy, nhìn Quả Quả đầy bất đắc dĩ.

Nói là tử địch thì hơi phóng đại, nhưng hai bên đối địch với nhau thì lại là sự thật. Chuyện này phải nói từ Trương gia, lúc trước khi Trương gia tiến vào căn cứ, muốn gả con gái cho Khúc Bình, không ngờ Khúc Bình lại đến với Phí Dương, hai người tuy rằng còn chưa từng gặp mặt nữa, nhưng chuyện này cũng đã bị bêu xấu. Hơn nữa Trương gia muốn xâm nhập vào căn cứ cũng không thành, cứ vậy nảy sinh xung đột. Trương tướng quân kia tính ra vẫn là dượng nhỏ (*chồng của cô út*) của Lôi Bằng Phi. Chuyện này vốn cũng không liên quan tới Lôi gia, Trương tướng quân kia và Lôi gia khác trận doanh, cho dù có quan hệ thông gia cũng không thân quen cho lắm. Nhưng trước khi Thước Nhạc rời đi, trong căn cứ xảy ra chuyện của Đàm Khải và Lưu Kiệt vẫn dính tới Trương gia, mà Lôi gia tuy nói không có can dự vào nhưng cũng bị Trương gia che mắt nhắm mắt theo đuôi, cũng gián tiếp khiến Thước Nhạc rời đi.

Vốn Khúc Phàm cũng không muốn truy cùng đuổi tận, nhưng Thước Nhạc rời đi lại khiến hắn tức giận, chẳng những xử lý Trương gia, mà Lôi gia cũng bị sờ gáy, nếu không phải còn có Lôi lão gia tử, sợ rằng ngay cả ba của Lôi Bằng Phi cũng bị kéo xuống nước. Hơn nữa, lúc trước Khúc Phàm giận tới mức thiếu chút nữa san bằng Lôi gia, điều này khiến Lôi gia rất tức giận, sau khi khôi phục muốn tìm Khúc Phàm xử tội thì lại chẳng thấy người đâu.

Lôi gia này cũng coi như phân rõ phải trái, không phát giận lên đám Cao Sáng, nhưng một ngày Khúc Phàm không xuất hiện, bọn họ sẽ lại tức giận thêm một ngày. Lại nói lúc Khúc Phàm tức giận làm chuyện gì cũng không thèm để ý, khiến cho thực lực Lôi gia hạ một bậc. Quân đội cũng hiểu Lôi gia bị oan, đứng lúc Trương gia rút dài, vị trí trong căn cứ cũng bỏ trống, coi như bồi thường mà để ba Lôi Bằng Phi nhậm chức. Cũng bởi căn cứ biết rõ ân oán của hai bên, vẫn âm thầm xem kịch, làm cho ba Lôi Bằng Phi suốt ngày mắng nhiếc Khúc Phàm ở nhà, cảm thấy mất hết cả mặt mũi.

Quả Quả nghe được lời Lôi Bằng Phi, cũng mất tiếng luôn. Cậu cũng biết khi ba ba rời đi, lão ba cũng tới căn cứ, ba ngày liên tục không về nhà, chỉ biết đang báo thù cho ba ba, nhưng không rõ cụ thể. Sau đó lão ba lại bận tìm ba ba, tới dị giới nên càng không nói đến chuyện này. Bởi vậy, cậu và Lôi Bằng Phi phiền phức rồi đây.

70. Kim Liên Thiên - Chương 70

Quả Quả và Lôi Bằng Phi yêu đương, cho dù vấn đề gia đình Lôi Bằng Phi vẫn chưa giải quyết xong, dựa vào năng lực của Lôi gia, anh rể cậu đã nghi ngờ thì nhất định sẽ điều tra, nhưng quay về trường một thời gian nhưng trong nhà vẫn không có tin gì, Lôi Bằng Phi không biết đây là cam chịu hay là sự yên tĩnh

trước cơn bão. Hiện nay, tình cảm của cậu như đang trong thời kỳ tuần trăng mật, tình yêu với Quả Quả khiến cậu có động lực, cậu tin tưởng dù nhà cậu định làm gì, cậu cũng sẽ bảo vệ được Quả Quả, bảo vệ tình yêu của họ. Đây có lẽ là sự xốc nổi của tuổi trẻ nhưng không thể phủ nhận rằng, sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ có thể giúp họ tiến xa hơn.

Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng không biết Quả Quả đang rơi vào lưới tình, càng không biết Quả Quả và Lôi Bằng Phi gặp chuyện phiền phức, hai người đang sống cuộc sống đào kho báu mà. Giai đoạn bùng nổ tựa như đang thu hoạch được rất nhiều tình thực, rất nhiều tài liệu sử dụng cho tu chân. Tầng sơn cứ như một tòa bảo sơn, khiến hai người kinh hãi.

Bọn họ đã gặp sư phụ Lăng Tiêu, đó là một vị võ gia tài giỏi. Họ có thể thấy dấu vết tu hành trên cơ thể người này.

Thước Nhạc không thích ông lão đó, không thể nói rõ lý do, cho dù người đó không chút do dự trả lời những câu hỏi của họ. Ông lão này tạo cảm giác xấu cho cậu, ông ta dường như đang tính kế gì đó, ánh mắt kia tựa như có thể nhìn thấu tất cả còn mang lại một thứ cảm giác thanh khiết nói không rõ được. Hơn nữa, ông lão kia sau lần gặp mặt đầu tiên thì càng ngày càng trở nên yếu ớt.

“Ngày mai sẽ rời đi.” Thước Nhạc nhìn hang động bị họ đào rỗng không nói.

“Ừ.” Khúc Phàm đánh ra vài trận pháp vào sơn động, đảm bảo sự vững chắc cho sơn động, để nó không sụp xuống.

“Chúng ta hãy mau giải quyết chuyện này, cứ đối mặt với thứ không biết sẽ chẳng thể kiên định được, bọn nhỏ cũng không ở bên cạnh, em thấy khó chịu.” Thước Nhạc cứ cảm thấy bức bối mãi không thôi.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc vào lòng, hôn lên trán cậu, “Yên tâm đi, mọi chuyện đều sẽ qua thôi.” Thước Nhạc vẫn luôn là người đơn giản, chuyện gì cũng không muốn nghĩ nhiều, mà gặp ông lão kia khiến Thước Nhạc cảm thấy mệt mỏi.

Ngẩng đầu cười cười, “Ừ, chúng ta mau giải quyết cho xong, sau đó mang đám nhỏ tới đây du ngoạn, khi đó không cần kìm nén, muốn làm gì thì làm.” Biết về những chuyện ở tu chân giới, Thước Nhạc rất mong đợi vào tương lai.

Ngôi nhà cổ hơi u ám, trong phòng không bài trí gì, chỉ có mấy chiếc bồ đoàn, một ông lão ngồi trên bồ đoàn, cầm một thứ tròn dẹt trong tay, thứ kia tựa như la bàn nhưng lại không khắc phương hướng như vậy, không có thiên địa can chi, những hình khắc lên trên lại càng thêm kỳ lạ. Nếu Khúc Phàm ở đây sẽ phát hiện ra rằng những ký hiệu này giống với hình khắc thần trận mà hắn khắc lên. Ông lão này không có bất kỳ tu vi nào vậy mà có thể sử dụng vật này.

Ký hiệu trên món đồ kia hơi thay đổi, hợp thành những đồ án khác nhau. Lập tức, ông lão phun ra một ngụm máu, rơi vào món đồ kia, đột nhiên ánh sáng vàng kim tỏa ra từ nó, bay thẳng vào thiên linh của ông lão.

Nhà cỏ khôi phục yên tĩnh, những đám mây trên bầu trời che đi ánh trăng, gian phòng càng thêm tối đen. Hồi lâu, ông lão run tay nắm lấy sợi dây thừng bên cạnh, dưới ống tay áo lộ ra xương tay gầy khô đét như củi, chỉ còn lại một tầng da trợt trợt bám trên bộ xương khô, những nếp nhăn khô cằn tựa như thân cây già nua.

Lăng Tiêu vẫn trông giữ bên ngoài, nghe thấy tiếng chuông đi tới, thấy gian phòng tối đen mới thắp đèn lên, “Sư phụ, ngài có gì sai bảo ạ.” Lăng Tiêu cẩn thận đi tới trước mặt sư phụ mình, “Sư phụ, người sao vậy?” Mái tóc vốn màu đen của sư phụ giờ đã trở nên xám tro, những nếp nhăn trên mặt lại càng nhiều thêm, toàn thân tạo cho người ta cảm giác gần đất xa trời.

“Không sao. Lăng Tiêu, ta có lời muốn nói với con.” Thanh âm khàn khàn, mỏng manh vang lên.

Lăng Tiêu bỏ xuống ý muốn gọi mấy sư huynh tới, ngồi xổm trước mặt sư phụ, nghe người răn dạy.

“Hai người kia vẫn chưa về!” Tuy là câu hỏi nhưng lại mang theo ngữ khí khẳng định, nếu không phải đã tiên đoán trước, ông cũng sẽ không làm nó hôm nay, trên người người kia có hương vị của thần, phải cẩn thận.

“Chưa ạ, sư phụ.” Lăng Tiêu thấy kỳ lạ, đáp. Từ sau sinh thần sư phụ, Thước Nhạc và Khúc Phàm dường như ngày nào cũng ra ngoài, cũng không giấu diếm họ, dù sao cũng là khách, bọn họ cũng không hỏi đến. Không biết vì sao hôm nay sư phụ lại hỏi như vậy.

Ông lão cảm thụ sinh mệnh của mình đang từng chút tiêu tán, vươn tay ra, tựa như muốn kiểm tra Lăng Tiêu trước mặt.

“Sư phụ...” Lăng Tiêu hơi ngả về phía trước dò xét, thiếu chút nữa đã la lên. Đôi mắt nhắm chặt của sư phụ từ từ mở ra, trắng xóa.

Ông lão rút cuộc đưa tay lên chạm vào mặt Lăng Tiêu, khóe miệng vẫn cong lên thành nụ cười, dùng tay vuốt ve mặt hắn, những ký ức quay cuồng trong đầu, tựa như quay về kiếp sống học nghệ trước đây.

Lâu sau buông tay xuống, ông lão mở to đôi tròng mắt đã nhìn không rõ kia, nhìn thẳng vào Lăng Tiêu, “Hai người kia hẳn sẽ rời đi, con phải đi cùng họ tới Thánh thành.” Lấy trong ngực ra một miếng ngọc bài, “Con cầm lấy, đi Thánh thành, đến Kiếm Tông, gặp Thánh kiếm Mẫn Thương, nói với ông ấy, Thước Nhạc chính là người đó. Sau đó, con hãy ở lại Kiếm Tông.”

Lăng Tiêu cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn không dám hỏi nhiều, chỉ cảm thấy trong đó có bí mật nào đó.

“Trong các huynh đệ con, ta đặt kỳ vọng cao nhất vào con, không đơn giản bởi tư chất con tốt, còn bởi vì con do ta ôm về.” Tạm dừng một chút, đôi mắt sương trắng kia lại mở ra, nhìn về hư không. Lăng Tiêu thậm chí cảm giác đôi mắt mù lòa kia có thể xuyên qua hắn mà nhìn người khác.

“Ta chưa từng nói với con về xuất thân của con, tuy rằng đến năm bảy tuổi con mới tới bên cạnh ta học nghệ, nhưng thực tế, từ khi con sinh ra, ta đã ôm con tới đây. Sau đó lại giao con cho Lăng gia nuôi nấng, bảy tuổi lại quay về bên cạnh ta.”

Lăng Tiêu khiếp sợ nhìn sư phụ mình, “Cha, nương con... sư phụ, đây không phải sự thật!” Lăng Tiêu chưa từng nghĩ tới xuất thân của mình có vấn đề. Nhưng lúc này nhớ tới sau khi lên núi, sư phụ đối xử khác biệt với hắn, lại mơ hồ biết đây là sự thật.

Cảm thấy mình không còn nhiều thời gian nữa, ông lão thở dài, “Aiz, đây là lỗi của ta. Chờ khi con tới Thánh thành sẽ biết. Trước khi con sinh ra một năm, vì sư có được thứ này, Khải Kỳ bàn, đồng thời còn có được một thần thông, Thần Dụ quyết. Đây hoàn toàn là thần thông, người tu hành không thể có được, nếu cứ cố dùng đến thì sẽ bị thần trừng phạt. Nhìn thấy Thần Dụ quyết, vì sư tuy rằng muốn cũng không dám ném thử. Nhưng không ngờ năm đó lại xảy ra chuyện kia.” Trên mặt hiện vẻ đau khổ, không muốn nhớ lại.

“Năm ấy ta lần đầu sử dụng Thần Dụ quyết, cái giá là trọn đời không thể tu hành.”

Lăng Tiêu ngơ ngác, trừng phạt này cũng quá lớn.

“Nhưng tất cả đều đáng giá, ha ha...” Ông lão đắc ý cười thành tiếng, khuôn mặt bởi vì biến chất bị run run một cách quỷ dị, Lăng Tiêu nhìn mà thấy lạnh buốt.

“Nhớ đó, nhất định phải nói cho Thánh kiếm Mẫn Thương, ông ta sẽ nói cho con xuất thân của con. Nhớ kỹ... đi theo họ, con sẽ trở thành...” Lời cuối cùng của ông lão cứ mãi ngập ngừng, không nói thành lời.

Ông lão dường như nhớ lại lúc vừa vào sư môn, khi đó chuyện gì cũng chưa xảy ra, khi đó ông còn chưa nhìn thấy tương lai, ông vẫn còn là đệ tử sai vật đơn thuần kia.

“Tàng sơn lão nhân qua đời.” Đi vào sơn môn, Khúc Phàm theo thói quen dò xét, phát hiện ông lão đã qua đời, mười mấy đồ đệ cũng đang để tang, lo liệu hậu sự cho ông lão.

Thước Nhạc ngạc nhiên nhìn thoáng qua Khúc Phàm, “Sao có thể?”

“Không rõ, có lẽ trong này có nguyên nhân gì đó.” Khúc Phàm giương mắt nhìn Lăng Tiêu theo mấy sư huynh ra khỏi cửa. Bọn họ cũng đi tới, cho dù còn cách khá xa họ cũng phát hiện được địch ý trong mắt vài người cùng với ánh mắt đầy phức tạp của Lăng Tiêu.

Đêm qua, những lời trần trối của sư phụ thật không rõ ràng, chỉ bảo hắn tới Thánh thành tìm câu trả lời, nhưng hắn vẫn hiểu sư phụ lại dùng Thần Dụ quyết, mà cái giá lần này chính là mạng sống. Hắn không rõ, tiên đoán thế nào lại khiến người ta mất mạng. Đêm nay đã xảy ra quá nhiều biến cố khiến hắn không biết nên đối mặt với Thước Nhạc và Khúc Phàm ra sao nữa.

Mà những đồ đệ của Tàng sơn lão nhân này cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, sư phụ tuy đã ám

chỉ trước đó, nhưng chuyện này xảy ra quá đột ngột, bọn họ khó mà chấp nhận được. Điều duy nhất biết chính là việc sư phụ qua đời chắc chắn có liên quan đến hai người này, địch ý tất nhiên sẽ phát ra.

Khúc Phàm và Thước Nhạc rất miễn cảm với xảm xúc của con người, tất nhiên phát hiện ra những chuyện này cũng không tệ hơn nữa. Ngoài ý muốn là, sau khi Tàng sơn lão nhân qua đời, Lăng Tiêu lại trở thành chủ sự.

“Lệnh sư qua đời, chúng ta cũng rất tiếc nuối, không biết có thể tới bái tế hay không?”

Về mặt Lăng Tiêu tràn đầy bi thương, ánh mắt nhìn Thước Nhạc có chút thăm dò, cũng gật đầu đồng ý lời Khúc Phàm, vươn tay mời.

Tiến vào linh đường, mắt Khúc Phàm híp lại, Thước Nhạc bên cạnh mắt cũng tỏa ra kim quang, hai người đồng thời phát hiện phía sau gian phòng này còn có một gian phòng nhỏ.

Trong phòng không có nhiều phòng lắm, nơi này là nơi mà họ từng gặp Tàng sơn lão nhân, trước đó cùng dùng thần thức dò xét nhưng không phát hiện phía sau còn có một gian phòng nhỏ, cứ như đột nhiên xuất hiện vậy.

“Hắn đã cố ý dấu đi, ông ta không có tu vi cao như vậy, cũng không thấy trận pháp dao động, hắn đã che dấu bằng vật gì đó, có thể khiến người ta không phát hiện ra thì hẳn là cấp tiên khí.” Hai người bái tế xong, khi quay về phòng mình, Khúc Phàm nói.

“Tiên khí?” Thước Nhạc lắc đầu, “Tiên khí gì mà có thể để người thường sử dụng được chứ, giấu tốt như vậy. Ít nhất đến bây giờ em cũng không phát hiện bất cứ điều gì.”

“Không phải là thần khí chứ.” Nói xong, Khúc Phàm cũng sờ nhìn Thước Nhạc, “Hắc, cũng có thể lắm.” Thần thức hai người lợi hại như vậy, bọn họ liên thủ mà cũng không phát hiện ra thì chỉ có thể là thần khí. Hơn nữa Tàng sơn lão nhân kia tạo cho họ cảm giác kỳ quái, nhìn không thấu.

“Mai chúng ta sẽ rời đi.”

“Ừ, đợi lát nữa anh sẽ đi nói. Đám Lan Y mấy ngày nay tu luyện đã ổn định, cũng có thể đi rồi.”

Thước Nhạc vừa định nói gì, đột nhiên nhìn về phía cửa, Lăng Tiêu bên kia đang muốn đi vào cửa, không biết vì sao Lăng Tiêu lại mang theo cảm giác thanh khiết của sư phụ cậu.

Hai người nhìn nhau, nghênh đón.

71. Kim Liên Thiên - Chương 71

“Đi qua nơi này bằng cách nào?” Thước Nhạc nhìn vực sâu phía trước, hỏi Lăng Tiêu bên cạnh.

“Phía trước không xa có chiếc cầu treo, có thể đi qua đó, nơi này là đầu nối giao thông, chỉ có một chiếc cầu treo duy nhất kia, có rất nhiều thương hộ, lữ khách qua lại. Để phòng có người hủy cầu treo, nơi này cũng có quan trông coi, thời gian trôi qua đã thành một khu phố xá náo nhiệt. Chúng ta đi thêm một đoạn nữa sẽ thấy.” Lăng Tiêu xoay người lại nhìn hai người, ngồi chung trên một con ngựa, rõ ràng là hai nam nhân nhưng cũng không thấy mất tự nhiên, mà còn rất phù hợp. Dọc đường đi, thấy hai người thân mật cũng không chút nào trốn tránh, mà còn thấy thoải mái, hẳn thật ra chẳng thấy quái lạ chút nào.

“Vậy sao, qua quan tạp kia có phiền phức hay không? Nơi này chỉ có một đường đó thôi sao?”

“Mỗi người chỉ cần giao chút tiền đồng là có thể qua được, nhưng mỗi ngày đều có rất nhiều người, nếu chỉ người đi qua còn đỡ, nhưng nếu là xe thì sẽ chậm một chút.” Lăng Tiêu nói xong lại nhìn thoáng qua xe ngựa.

Khúc Phàm cười nói, “Chúng ta cũng không vội, hôm nay có thể đi qua là được.”

Nói chuyện liền đã tới quan tạp, cũng thấy được cảnh tượng phồn hoa kia, còn có chiếc cầu treo to lớn kia.

Ngày ấy, Lăng Tiêu tìm đến Thước Nhạc và Khúc Phàm xin được cùng họ đi tới Thánh thành. Họ tuy biết đi cùng Lăng Tiêu nhất định sẽ xảy ra chuyện nhưng cũng không ngăn cản. So với việc trốn tránh để hấn ta âm thầm làm việc, không bằng giữ bên cạnh. Họ cũng rất thưởng thức Lăng Tiêu, bản thân hẳn có cảm giác hiệp khách. Hai người thời niên thiếu cũng đã xem qua rất nhiều phim, tiểu thuyết võ hiệp, vẫn rất hâm mộ những hiệp khách, võ giả trong sách. Hiện tuy rằng đã không còn sự tò mò kia, nhưng gặp được người thật thì trong lòng vẫn rất thích. Mấy đồ đệ bên cạnh cũng không quá hiểu về thế giới này, Lăng Tiêu lại hay ngao du giang hồ nên có hẳn đi cùng, đường tới Thánh thành cũng có thể thuận lợi hơn một chút.

Vì vậy, bọn họ lại đợi thêm năm ngày, sau khi Lăng Tiêu lo xong hậu sự cho sư phụ, đoàn người mới xuất phát. Điều khiến họ vui mừng là, Lăng Tiêu chỉ đi một mình, cũng tiện hơn rất nhiều.

Quả nhiên, nhiều ngày qua bớt được rất nhiều đường vòng, hôm nay đoàn người đi tới vực Tuyết Long, thấy được cảnh tượng đồ sộ.

“Vực Tuyết Long này, sâu ba trăm trượng, rộng trăm trượng, phía dưới có sông Tuyết Long, dòng nước chảy xiết, không thể đi thuyền qua, bởi vì sóng dữ không ngừng, bọt nước quay cuồng, từ trên nhìn xuống tựa như con cự long màu tuyết, đó cũng là lý do được đặt tên như vậy.” Lăng Tiêu chỉ vào vực thăm, giải thích cho họ.

Khúc Phàm kéo dây cương lại, tuần mã màu đen dưới chân rảo từng bước vững vàng, đi tới cạnh khe núi, cho đến khi chân trước chạm tới bờ vực mới dừng lại. Đầu cùng cổ ngựa đều vươn ra khỏi vực, Lăng Tiêu bên cạnh nhìn mà hết hồn, “Cẩn thận...”

Khúc Phàm khẽ cười, “Không sao, Đạp Tuyết biết chừng mực.” Nói xong, vỗ vỗ ngựa, Đạp Tuyết đáp lại, phát ra tiếng hí từ lỗ mũi, quay đầu nhìn lại, rất nhân tính mà nhìn Lăng Tiêu đầy coi thường, tựa như đang nói, tên nhát chết. Lăng Tiêu nhìn thấy mà khoe miệng run rẩy.

Thước Nhạc cười ha ha, vuốt ve lông của Đạp Tuyết, “Lại nghịch.” Đạp Tuyết là thế hệ ngựa thứ hai trong không gian, hiện mới một tuổi, hiện đã có được cơ thể béo tốt, vô cùng cường tráng, khung xương cùng thân hình so với ngựa trưởng thành còn cứng cáp hơn rất nhiều, các phương diện thân thể kế thừa bộ gen tốt đẹp của bố mẹ, lại được dưỡng dục trong không gian nên mạnh hơn nhiều, cũng càng thêm linh tính, bốn vó trắng như tuyết, Thước Nhạc mới đặt tên Đạp Tuyết, tuy có chút tục khí nhưng lại rất hợp với nó. Nếu phi nhanh thì thật xứng với cái tên Đạp Tuyết.

Cậu và Khúc Phàm đã mang nó ra dưới chân núi, Lăng Tiêu nghĩ họ mua được từ Tương Viên thành nên rất hâm mộ, vô cùng muốn làm quen, nhưng Đạp Tuyết lại không thèm để ý tới hắn, thường ngày ngay cả liếc nhìn cũng không bố thí cho.

Thước Nhạc và Khúc Phàm ngồi trên Đạp Tuyết, nhìn con sông Tuyết Long uốn lượn dưới chân, quả thật một mảng tuyết trắng phau, tên Tuyết Long này cũng thật tên xứng với thật.

Đoàn người xếp hàng dọc theo vực đã đi qua lại khoảng nửa giờ, đi tới quan tap, thấy cảnh tượng trước mắt, Thước Nhạc lộ vẻ ngoài ý muốn. Cho dù Lăng Tiêu đã nói nơi này có nhiều thương nhân qua lại, nhưng nhìn tận mắt mới biết còn vượt xa suy nghĩ của mình. Giữa vực sâu kia có một chiếc cầu treo dài hơn trăm trượng, cầu treo được treo trên khe núi hai bên bờ sông, lung la lung lay rất dọa người, ai mà bị bệnh sợ độ cao hẳn chẳng dám bước qua nữa.

Có rất nhiều thương nhân lên cầu xuống cầu, có chiếc xe ngựa quá lớn còn phải dỡ bớt hành lý xuống, sửa sang lại mới có thể đi qua. Nơi này là điểm nối giao thông, mỗi thương đội đều có tận mấy chiếc xe, xung quanh quan tap đều là xe hàng hóa.

Tình huống như vậy cũng hấp dẫn rất nhiều thương gia, hai sườn quanh quan khẩu bày đầy những gian hàng, khiến nơi này tựa như một khu trấn nhỏ.

“Ừa, nơi này sao lại dựng lều vậy?” Người hỏi là Lan Y, trong lúc đó, Lan Y cũng bước từ xe ngựa ra, ngồi ở càng xe. Sâm Kỳ ngồi bên kia.

“Nơi này có vẻ vắng vẻ, đến tối gió lại lớn, nếu xây nhà không chừng mấy ngày sau đã bị thổi bay đi, còn không bằng dựng lều, sáng thu lại, tối lại dựng lên. Mấy người nhìn bên kia kia?” Lăng Tiêu chỉ vào khu phía sau quan khẩu, lều nơi đó có vẻ lớn hơn chút, “Nơi đó là nơi thường trú của những thương hộ, trên mỗi lều có một lỗ hồng, bên dưới đào rỗng, người ta sống quanh cùng đất bên dưới khe núi. Chỉ cần mặt trời xuống núi, nơi này sẽ chẳng còn ai nữa.”

Hắn vừa nói vậy, Thước Nhạc và Khúc Phàm đã dùng thần thức dò xét bên dưới, quả nhiên dưới lòng đất đều trống rỗng, có khu nhà ở, kho hàng. Hơn nữa bên dưới cũng không phải tầng đất, chung quanh vực thẳm đều là đá, không gian bên dưới đều được tạo thành từ việc đào lớp đá lên.

“Khúc Phàm, chúng ta ở lại đây một đêm đi, em thấy thật thú vị.”

“Ừ, nơi này không đơn giản, cầu treo kia là một tác phẩm luyện khí, hoàn cảnh xung quanh cũng rất đặc biệt, hiện anh không cảm nhận được gió, không biết rằng gió lớn thổi tới hàng đêm được hình thành như thế nào, anh rất hiếu kỳ.”

“Trách không được lại có nhiều xe ngựa đi qua như vậy mà cầu treo vẫn cứ vững chắc, thì ra là sản phẩm luyện khí.”

Lăng Tiêu dẫn họ tới khu lều trại lớn nhất, “Ta từng tới nơi này một lần, chỗ lớn nhất là khách sạn.”

Lều này rất lớn, xe và ngựa cũng có thể dẫn theo vào, trong lều đa số là nơi đăng ký, đăng ký xong thì có thể mang xe tiến vào lòng đất. Nhìn cửa vào kia, Khúc Phàm và Thước Nhạc nhìn nhau cười, hai người cùng nghĩ tới bãi đỗ xe ở Trái Đất, cửa vào nơi này rất giống cửa vào bãi đỗ xe. Mấy chỗ cầu thang đều được làm thành dạng dốc, có tất cả năm tầng, tầng thứ nhất là kho hàng, chuồng ngựa, kho hàng được chia theo từng gian riêng biệt, thương nhân có thể thuê chúng, sau khi thuê rồi khóa từ bên ngoài sẽ do họ tự trông coi, ngựa được nuôi tập trung.

Bốn tầng còn lại cho người ở, nghe nói ban đêm nơi này rất lạnh, càng gần mặt đất càng lạnh, cho nên càng xuống sâu lại càng đất.

“Xem ra nơi này có rất nhiều người tu hành.” Khúc Phàm như đang cảm thán mà nói với Thước Nhạc.

“Ừm, thật không ngờ chỉ một quán trọ nhỏ nhỏ như vậy cùng dùng cách không lực mở ra.” Trên tường kia có thể cảm nhận được dao động năng lượng rất rõ ràng, Thước Nhạc có thể nhìn thấy một trận pháp có tác dụng bảo vệ. Không ngờ có thể nhìn thấy ở nơi này.

“Đến tối chúng ta lại ra ngoài xem thử. Để xem gió thế nào mà khiến người ta tránh xuống lòng đất.”

“Ha ha, nhưng anh phải giữ em cho chắc, em sợ bị thổi bay xuống khe núi.” Thước Nhạc vui đùa nói.

Khúc Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Thước Nhạc, có chút rục rịch, hai người đã lâu không thân thiết, hoạt động tối nay có nên hoãn lại một chút, có lẽ phải làm chuyện càng thêm quan trọng hơn nữa mới được.

Thước Nhạc nhìn vẻ mặt kia của hắn cũng biết hắn đang nghĩ gì, liếc nhìn rồi đi theo sau mấy đồ đệ, véo tay Khúc Phàm, bảo hắn thu liễm chút.

Khúc Phàm tiện đà kéo tay Thước Nhạc nắm trong tay vuốt ve.

“Sư huynh, huynh xem con ngựa kia, sắp vượt qua linh cầu.”

“Ừ, quả là ngựa tốt. Không biết là của ai? Nếu có thể mua về tặng sư phụ, sư phụ nhất định rất thích.”

Hai thanh âm trẻ trung vang lên, cắt ngang màn đưa tình của hai người họ. Hai người theo thanh âm nhìn qua, thấy cách chuồng ngựa không xa có hai người, lúc này chẳng phải đang nhìn Đạp Tuyết nhà họ sao. Mấy con ngựa nhà họ đều đưa qua đó, xe ngựa thì đã gửi bên khố phòng. Lăng Tiêu dẫn Sâm Kỳ đi lo thủ tục, họ thì đứng bên này chờ.

Hai người trẻ tuổi kia, nếu nhìn từ diện mạo thì lớn khoảng hai mươi tuổi, nhỏ khoảng mười bảy, mười tám, đều mặc trường bào màu nguyệt sắc, trên đầu búi kiểu đầu đạo sĩ, cài một cây trâm màu trắng hình kiếm. Trong cơ thể có năng lượng vận chuyển, là hai tu sĩ, Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Lúc này, Lăng Tiêu dẫn Sâm Kỳ trở lại, Thước Nhạc và Khúc Phàm cũng không chú ý hai tu sĩ kia nữa. Đám người đi xuống bên dưới, vừa xuống tới tầng dưới, đã thấy bảy người đi từ trên lầu xuống, giống như hai tu sĩ vừa nãy, cũng mặc trường bào nguyệt sắc, kết tóc đạo sĩ, năm người cài trâm hình kiếm màu trắng như hai tiểu tu sĩ kia, mà hai người còn lại thì cài trâm màu lam và màu đỏ, mà kiểu dáng kiếm lại càng thêm xinh đẹp. Tu vi hai người cũng khá hơn những người khác.

“Đại sư huynh, các huynh xem nơi này có một thần câu.”

Khúc Phàm và Thước Nhạc nghe thấy thanh âm phía sau cũng không lo cho Đạp Tuyết, nhóc kia rất thông minh, nhưng họ vẫn dùng thần thức quan sát những tu sĩ này. Đây là đoàn tu sĩ đầu tiên mà họ gặp được, từ trên người họ có thể nhận ra những điều gì, cũng có lợi đối với việc giao tiếp với các tu sĩ ở Thánh thành.

72. Kim Liên Thiên - Chương 72

Lăng Tiêu đăng ký ở chỗ quan tạp, như vậy ngày mai có thể được ưu tiên xếp hàng. Vừa qua Tết, thương hành các nơi bắt đầu di chuyển, nơi này có rất nhiều người.

Vào khách điểm, cũng đã tới giờ cơm tối, đoàn người ăn cơm rồi về phòng rửa mặt, cuối cùng ra ngoài du lãm một chút. Nơi này đều dùng lầu trại hoặc cứ vậy để lộ thiên, nhìn rất đặc sắc. Bởi là điểm nút giao thông, thương hành thường xuyên lui tới, vận chuyển hàng hóa nhanh và tiện lợi, thuận lợi lưu thông hàng hóa. Cho nên đừng thấy nơi này rất nhỏ nhưng hàng hóa lại rất đầy đủ, hàng hóa thiên nam địa bắc đều có thể thấy được.

“Nơi này rất tốt, nếu xây trung tâm thương mại ở đây thì quá đẹp.” Thước Nhạc nhìn có thương nhân hỏi một món hàng đến từ đâu, giá cả ra sao, sau đó lại nhờ chủ quán giúp liên hệ với thương gia buôn bán mặt hàng này, hẹn tối tháng sau sẽ nhập chút hàng.

Khúc Phàm cũng thấy, khẽ gật đầu, “Nơi này có chút giống như thương hội vậy.”

Dọc đường đi, hai người cũng rất vui vẻ, trước đó Lăng Tiêu đã giới thiệu qua về vực Tuyết Long, biết trên

vực Tuyết Long chỉ có một điểm nối giao thông như vậy, có bay cũng không bay qua được, một đầu là sông Tuyết Long, gió Tuyết Phong có độ cao sáu ngàn mét so với mặt nước biển, một đầu khác nối với biển lớn, diện tích rộng lớn, muốn qua được càng thêm khó khăn. Cho nên vị trí địa lý nơi này rất quan trọng, nếu không phải ban đêm ở đây xuất hiện gió lốc, nơi này đã sớm trở thành một tòa thành thị. Nhưng dù vậy cũng không thể dập tan nhiệt tình của mọi người, khiến nơi này trở thành một thị trấn dưới lòng đất đặc biệt.

“Chờ chúng ta giải quyết xong chuyện bên này, bảo anh Béo qua bên này đi, anh ấy nhất định sẽ rất hứng thú với nơi này, cũng không có tai họa ngầm, chúng ta hoàn toàn có thể buôn bán giữa các hành tinh. Ha ha, tuy những đồ công nghệ cao trên Trái Đất không nên mang tới đây, nhưng những thứ đồ đặc biệt hẳn vẫn sẽ được chào đón.”

Khúc Phàm nghe vậy cũng vui vẻ, “Đề nghị tốt như thế, hiện Béo kia đã giao hết việc trong tay cho quản lý mời về, hiện ngoại trừ tu luyện thì chỉ ở cạnh vợ mình, lần trước về còn nói với anh là đang chán phát ngấy.”

“Em thấy anh ấy cũng không phải người có thể nhàn nhã, nếu không phải chị Béo đôn đốc, anh ấy còn lâu mới Trúc Cơ ấy.”

“Ừm, vậy thì khi về phải nói với chị Béo một câu, tu hành cũng cần thuận theo tự nhiên, tư chất anh Béo cũng không tồi đâu.”

“Sao em nói được, vẫn để mẹ nói với chị ấy, phụ nữ với nhau dễ nói hơn.”

Hai người nói chuyện, đi tới quan tạp, hiện nơi này cũng chỉ có vài thương đội, các quán hàng ven đường cũng dọn quán, mặt trời đã xuống núi, bầu trời cũng dần u ám.

“Thật sự có gió lớn như vậy sao? Chẳng có chút báo hiệu gì cả.” Thước Nhạc thử cảm nhận, ngay cả gió nhẹ cũng không có luôn.

“Không, em thử cảm nhận đi, Phong Thần lực hình như đã tăng lên.” Khúc Phàm cảm giác được những nguyên tố trong không gian đang biến hóa.

“Thật nè, quái lạ. Sao lại như vậy? Địa hình nơi này cũng không có gì đặc biệt.”

Hai người đứng bên đường nhìn mọi người bận rộn, người nơi này dường như đã quen với cuộc sống sinh hoạt như vậy, đến thời gian thu dọn thì chỉ khoảng hơn một khắc, nơi này đã trống trơn.

Hai người không vội về khách điểm, mà đứng ở lối vào tầng khách điểm, nơi này đã được xử lý đặc biệt khiến người ta đứng trong này tránh gió cũng có thể nhìn ra cảnh tượng bên ngoài. Nơi tránh gió cũng có vài lữ khách tò mò đang đứng, đoán rằng mọi người cũng đều ngạc nhiên với phong cảnh đặc biệt này đi.

Đương lúc trời trở tối, Thước Nhạc và Khúc Phàm lập tức cảm thấy gió nổi lên, chỉ giây lát đã biến thành cơn lốc. Gió bắt nguồn từ chỗ vực sâu, chiếc cầu treo ở giữa vực thẳm đung đưa theo gió, lạ là hàng cây hai bên vực thẳm lại cứ tựa như chẳng chịu chút ảnh hưởng nào từ gió, trong quá trình đung đưa qua lại cũng loại bỏ hết sức gió, chẳng chịu ảnh hưởng, ngay cả lá cây cũng chẳng hề rơi xuống.

Hử—Lực chú ý của Khúc Phàm đột nhiên bị nước sông trong vực hấp dẫn, vẻ mặt vui vẻ, ôm Thước Nhạc rồi bay lên trên.

“Này... cẩn thận...” Tiểu nhị phía sau nhìn hai người họ, sợ tới mức lớn tiếng nhắc nhở, mà trong nháy mắt người ta đã biến mất không thấy bóng dáng.

Khúc Phàm ôm Thước Nhạc, dùng thần dịch lực tạo thành tấm chắn, họ không chịu ảnh hưởng của gió, đi tới cạnh vực thẳm. Phía sau bị gió thổi đến thiên hôn địa ám, chỉ thấy trong vực, một con cự long màu trắng đang di chuyển lên xuống, khí như vũ bão.

“Hùng vĩ quá.” Thước Nhạc kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, con sông Tuyết Long kia lúc này tựa như một con cự long chân chính, uốn lượn lên xuống, trắng như tuyết.

“Thật sự là tuyết long.” Ban ngày nhìn cũng không được rõ ràng như thế này, lúc này lại rõ ràng đến vậy.

Thước Nhạc vươn tay ra, một chiếc máy ảnh xuất hiện trong tay cậu, Khúc Phàm hiểu ý, ôm lấy cậu, bay lên phía trên vực thẳm, đứng thẳng giữa không trung để Thước Nhạc có thể chụp lại được cảnh tượng rung động này.

“Chờ xong chuyện nhất định phải dẫn bọn nhỏ tới xem, sức mạnh thiên nhiên là vô tận.”

Khúc Phàm gật đầu, mang theo cậu bay phía trên vực thẳm, hơn nữa còn bay tới phía dưới nhìn con sông Tuyết Long kia nữa.

“Ừa, anh nhìn kia.” Thước Nhạc đột nhiên chỉ vào phía núi, nơi đó có chút ánh sáng màu lam lóe lên.

Khúc Phàm vươn tay, hơi nắm lại, một tinh thể màu lam rơi vào lòng bàn tay hắn, “Thì ra là vậy, đây là một viên nguyên tinh thạch phong hệ. Núi hai bên vực này hẳn là một mỏ nguyên tinh phong hệ.”

Thước Nhạc lắc đầu, “Không riêng nơi này, dưới nước nhất định cũng có, nếu không nước sông sẽ không như vậy. Thiên quả quả rất thần kỳ, nơi này hẳn bị nước xói mòn dần tạo thành vực thẳm, bởi vì tác dụng của nguyên tinh thạch phong hệ, dòng nước chảy càng thêm xiết, gia tốc dòng chảy, tốc độ và lực lượng như vậy mới tạo thành vực thẳm lớn như vậy.”

Hai người đứng trên mặt nước, dùng thần thức dò xét bên dưới, những bùn đất bên dưới không thể nhìn thấy được, phía bên đều là nguyên tinh. Nguyên tinh ăn sâu vào khoảng hai mét hai bên vực thẳm, chỉ có mấy viên lộ ra bên ngoài, đa số đã không còn phong thần lực, hẳn đây chính là nguồn gốc của gió lớn.

Theo lý hần phải dễ dàng bị phát hiện ra, cũng không biết vì sao lại không tu sĩ nào phát hiện ra.

Nguyên tinh cũng là thứ tốt, hai người dùng thần thức lấy một chút từ trong nước rồi lên trên. Trước đó họ lấy được khá nhiều linh thạch, tác dụng của nguyên tinh này không lớn, lấy chút đủ dùng tới Thánh thành là đủ rồi, cũng chẳng đáng giá lắm.

Lên khỏi vực thẳm, bọn họ thấy cũng đã đủ, chuẩn bị quay về. Thước Nhạc vừa thu máy ảnh lại liền thấy eo có chút cứng, đã bị Khúc Phàm ôm bay lên trời. Đưa mắt nhìn về phía khách điểm, hai người mặc quần áo bó sát, đi từ khách điểm ra, quỳ rạp trên mặt đất, khó khăn đi về phía trước. Nhìn kỹ thì thấy đó là hai tu sĩ đã gặp vào sáng nay, hai tu sĩ này định làm gì? Đến lấy tinh thạch sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-theo-khong-gian-di-tu-hanh-kim-lien-thien>